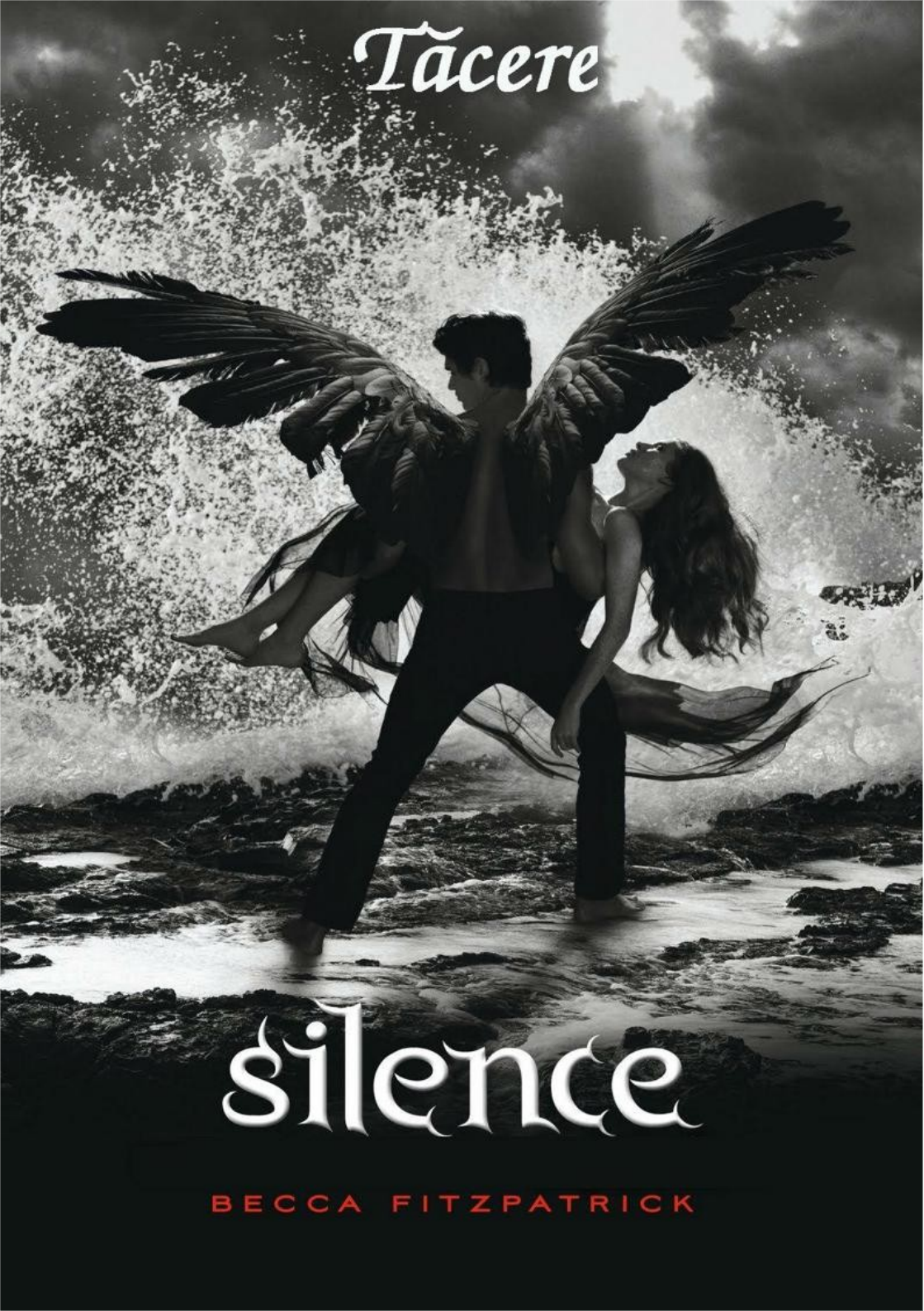
Tăcere
silence
BECCA FITZPATRICK

Becca Fitzpatrick

TĂCERE

Publisher: Simon & Schuster, U.S., 2011– *Silence*

Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2012

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34

Prolog

Coldwater, Maine cu trei luni în urmă

Elegantul Audi negru a oprit în parcarea cu vedere spre cimitir, dar nici unul dintre cei trei bărbaţi din maşină nu intenţiona să aducă un omagiu celor decedaţi. Trecuse de miezul nopţii, iar cimitirul era oficial închis. Prin aer plutea o stranie ceaţă de vară, rarefiată şi mohorâtă, asemenea unor fantome trezite la viaţă. Până şi luna, o seceră subţire de ceară, semăna cu o pleoapă închisă.

Înainte ca praful să se reaşeze pe drum, şoferul a sărit din maşină, deschizând imediat cele două portiere din spate.

Blakely a coborât primul. Era înalt, cu părul cărunt şi o faţă cu trăsături aspre, pătrăţoasă – avea aproape treizeci de ani omeneşti, deşi, după socoteala nefilimilor, era cu mult mai bătrân. L-a urmat un al doilea nefilim, pe nume Hank Millar. Şi acesta era neobişnuit de înalt, cu păr blond, ochi albaştri scăpărători, de o frumuseţe plină de farmec. Crezul lui, „Dreptate înainte de milă“, combinat cu rapida ascensiune la putere de care avusese parte în ultimii ani în lumea secretă a nefilimilor, îi adusese porecle ca Pumnul Dreptăţii, Pumnul de Fier şi, cea mai cunoscută, Mâna Neagră. Era slăvit în rândul semenilor săi ca un vizionar, un salvator. Dar, în anumite cercuri mai restrânse, i se spunea, în secret, Mâna Însângerată. Voci şoptite vorbeau nu despre un mântuitor, ci despre un dictator lipsit de scrupule. Hank găsea amuzante discuţiile lor pline de îngrijorare; un adevărat dictator ar avea puterea absolută, fără nici un fel de opoziţie. Spera că, într-o zi, avea să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Hank a coborât din maşină, şi-a aprins o ţigară şi a tras cu poftă din ea.

— Oamenii mei s-au adunat?

— Zece inşi în pădurile de deasupra noastră, a răspuns Blakely. Alţi zece în maşini parcate lângă ambele intrări. Cinci se ascund în diferite puncte din interiorul cimitirului; trei chiar dincolo de uşile mausoleului şi doi de-a lungul gardului. Dacă ar fi mai mulţi, ne-am da de gol. Fără îndoială, omul cu care vă întâlniţi în noaptea asta va veni şi el cu propriile întăriri.

Hank a zâmbit în întuneric.

— O, mă cam îndoiesc.

Blakely a clipit.

— Aţi adus douăzeci şi cinci dintre cei mai buni luptători nefilimi împotriva unui singur om?

— Nu e om, i-a reamintit Hank. În noaptea asta nu vreau să meargă nimic prost.

— O avem pe Nora. Dacă vă dă bătăi de cap, puneţi-l să vorbească la telefon cu ea. Se zice că îngerii nu pot simţi atingerile, dar te poţi juca cu emoţiile lor. Pun pariu că va simţi când o va auzi ţipând. Dagger aşteaptă, e pregătit.

Hank s-a întors către Blakely, măsurându-l din priviri cu un zâmbet reţinut.

— Dagger o supraveghează? Ăla nu e chiar în toate minţile.

— Aţi zis că vreţi să-i frângeţi aripile.

— Aşa am zis, nu? a mustăcit Hank.

Trecuseră doar patru zile de când o luase prizonieră, târând-o din depozitul aflat în parcul de distracţii Delphic, dar stabilise deja cu precizie lecţiile pe care trebuia să le înveţe. În primul rând, niciodată să nu-i submineze autoritatea în faţa oamenilor lui. În al doilea rând, să le fie devotată strămoşilor nefilimi. Şi, poate lucrul cel mai important, să îşi respecte propriul tată.

Blakely i-a dat lui Hank un mic dispozitiv mecanic, în mijlocul căruia strălucea un buton într-o nuanţă stranie de albastru.

— Băgaţi-l în buzunar. Apăsaţi pe butonul albastru şi oamenii dumneavoastră vor da năvală din toate direcţiile.

— A fost îmbunătăţit cu puteri diabolice? a întrebat Hank.

Răspuns afirmativ.

— Odată activat, este conceput să imobilizeze temporar îngerul. Nu pot spune pentru cât timp. E un prototip şi nu l-am testat încă în detaliu.

— Ai vorbit cu cineva despre asta?

— Mi-aţi ordonat să n-o fac, domnule.

Mulţumit, Hank a pus în buzunar dispozitivul.

— Urează-mi noroc, Blakely.

Prietenul lui l-a bătut uşor pe umăr.

— N-aveţi nevoie.

Aruncându-şi ţigara, Hank a coborât treptele din piatră

care luceau către cimitir, un petic de pământ mai degrabă ceţos, care îi anula avantajul poziţiei. Sperase că de sus va putea să-l vadă el primul pe înger, însă era liniştit ştiindu-se apărat de propria gardă, aleasă pe sprânceană şi bine antrenată.

Ajuns la baza scării, Hank a cercetat cu îngrijorare umbrele. Începuse să picure, risipind ceaţa. Putea întrezări pietrele funerare înalte şi copacii ale căror trunchiuri se răsuceau nebuneşte. Cimitirul era năpădit de vegetaţie şi arăta aproape ca un labirint. Nu era de mirare că Blakely îi sugerase locul ăsta. Probabilitatea ca un om să asiste din întâmplare la evenimentele din acea noapte era neglijabilă.

Acolo. În faţă. Îngerul stătea sprijinit de o piatră de mormânt, dar, la vederea lui Hank, şi-a îndreptat spatele. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, inclusiv cu o haină din piele pentru motociclişti, era greu să-l distingi dintre umbre. Nu se bărbierise de câteva zile, părul îi era ciufulit şi nespălat, iar grijile îi brăzdaseră riduri în jurul gurii. Aşadar, jelea dispariţia iubitei lui? Cu atât mai bine.

— Arăţi cam rău... Patch, nu-i aşa? a spus Hank, oprindu-se la câţiva metri distanţă.

Îngerul a zâmbit, dar deloc plăcut.

— Şi eu care credeam că poate ai avut şi tu parte de câteva nopţi nedormite. La urma urmei, e sânge din sângele tău. Din câte se pare, ţi-ai făcut somnul de frumuseţe. Rixon zicea mereu că eşti un băiat chipeş.

Hank a ignorat insulta. Rixon era îngerul căzut care obişnuia să-i posede trupul în fiecare an, în timpul lunii Heşvan, perioadă în care el era ca şi mort. Odată cu dispariţia acestuia, nimic din lumea asta nu-l mai putea speria.

— Deci? Ce ai pentru mine? Ai face bine să fie ceva bun.

— Am trecut pe la tine pe acasă, dar ai şters-o cu coada între picioare în ascunzătoare, luându-ţi şi familia cu tine, a spus îngerul cu voce scăzută, al cărei ton Hank nu prea reuşea să-l interpreteze. Era ceva între dispreţ şi... batjocură.

— Da, m-am gândit că ai putea face un gest necugetat. Ochi pentru ochi, nu-i acesta mottoul îngerilor căzuţi?

Hank nu-şi putea da seama dacă răceala lui Patch îl impresiona sau îl irita. Se aşteptase să-l vadă agitat şi disperat. Sperase măcar să-l provoace la un gest violent. Orice scuză era

bună ca să-şi poată chema în grabă oamenii. Nimic nu consolida mai bine camaraderia ca o baie de sânge.

— Hai să terminăm cu politeţurile. Spune-mi că mi-ai adus ceva util.

Îngerul a ridicat din umeri.

— Să fac pe cârtiţa ta mi s-a părut mai puţin important decât să aflu unde ţi-ai ascuns fiica.

Hank şi-a încleştat fălcile.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— O să-ţi aduc informaţiile de care ai nevoie, a răspuns îngerul. Dacă n-ar fi fost sclipirea de gheaţă din ochii lui, mai că ai fi zis că făcea conversaţie. Dar, mai întâi, dă-i drumul Norei. Sună-ţi oamenii chiar acum.

— Îmi trebuie o asigurare că vei coopera pe termen lung. O ţin ostatică până când îţi respecţi partea ta de înţelegere.

Colţurile gurii îngerului s-au ridicat, însă nu se putea spune că zâmbea. Expresia lui avea ceva cu adevărat ameninţător.

— N-am venit aici ca să negociez.

— Nici nu eşti în măsură să o faci.

Hank şi-a băgat mâna în buzunarul de la piept şi a scos telefonul.

— Mi-am pierdut răbdarea. Dacă m-ai făcut să-mi pierd timpul, atunci iubita ta o să aibă parte de o noapte foarte neplăcută. Un singur apel şi face foamea...

Înainte să apuce să-şi ducă la bun sfârşit ameninţarea, Hank a simţit că se prăbuşeşte pe spate. Braţele îngerului au ţâşnit în faţă şi Hank a rămas fără aer. Capul i s-a lovit de ceva tare şi valuri de negură i s-au rostogolit prin faţa ochilor.

— Uite cum facem, a şuierat îngerul printre dinţi.

Hank a încercat să ţipe, dar mâinile îngerului îl strângeau de gât. A dat din picioare, dar gestul nu avea nici un rost; îngerul era prea puternic. A scotocit după butonul de panică din buzunar, însă degetele pipăiau în zadar. Îngerul îl lăsase fără oxigen.

Vedea luminiţe roşii în faţa ochilor şi îşi simţea pieptul de parcă i se rostogolise un bolovan peste el.

Într-o clipă de inspiraţie, Hank a pătruns în mintea îngerului, descâlcind ţesătura care îi forma gândurile, concentrându-se pe redirecţionarea intenţiilor, pe slăbirea

motivaţiei, şoptind mereu un îndemn hipnotic: *Eliberează-l pe Hank Millar, eliberează-l acum*...

— Un truc al minţii? l-a luat peste picior îngerul. Nu te obosi. Dă telefon, îi porunci. Dacă e liberă în următoarele două minute, o să te omor repede. Dacă durează mai mult de atât, o să te sfâşii, bucăţică cu bucăţică. Şi crede-mă când îţi spun că o să mă bucur de fiecare ţipăt pe care o să-l scoţi.

— Nu-mă-poţi-omorî! a bolborosit Hank.

A simţit o durere sfâşietoare în obraz. A urlat, dar sunetul nu i-a trecut de buze. Traheea îi era zdrobită, ferecată în strânsoarea îngerului. Durerea crudă, arzătoare, s-a intensificat, iar Hank a simţit în jur mirosul sângelui amestecat cu propria sudoare.

— Bucăţică cu bucăţică, a zis îngerul printre dinţi, fluturându-i prin faţa ochilor tulburi ceva ce semăna cu o hârtie îmbibată într-un lichid întunecat.

Hank a simţit cum i se măresc pupilele. Pielea lui!

— Sună-ţi oamenii, i-a ordonat îngerul, părând infinit mai puţin răbdător.

— Nu-pot-vorbi! a îngăimat Hank.

Numai dacă ar fi putut ajunge la butonul de panică...

Jură-te că îi dai drumul acum şi te las să vorbeşti.

Ameninţarea îngerului s-a strecurat cu uşurinţă în mintea lui Hank.

Faci o mare greşeală, băiete, a ripostat Hank. Degetele i-au atins buzunarul, strecurându-se înăuntru. A încleştat mâna pe dispozitiv.

Îngerul a scos un geamăt de nerăbdare, i-a smuls aparatul şi l-a aruncat în ceaţă. *Jură-te sau următorul va fi braţul tău.*

O să respect înţelegerea noastră iniţială, a răspuns Hank. *O să-i cruţ viaţa şi o să uit orice gând de a răzbuna moartea lui Chauncey Langeais, dacă îmi aduci informaţiile de care am nevoie. Până atunci, jur s-o tratez omeneşte*...

Îngerul l-a lovit pe Hank cu capul de pământ. Între greaţă şi durere, acesta l-a auzit spunând: *N-o mai las cu tine nici cinci minute, darămite atât cât mi-ar trebui ca să fac rost de ce vrei tu.*

Hank a încercat să se uite peste umărul îngerului, dar n-a văzut decât un zid de pietre funerare. Îngerul îl ţinea culcat, blocându-i vederea. Oamenii lui nu-l puteau zări. Nu credea că

îngerul îl putea omorî – era nemuritor dar n-avea de gând să stea acolo şi să se lase mutilat până când va semăna cu un cadavru.

Şi-a arcuit buzele şi l-a privit în ochi pe înger. *N-am să uit niciodată cât de tare a ţipat când am târât-o afară. Ştii că ţi-a strigat numele? Iar şi iar. A zis că o să vii după ea. Sigur, asta a fost în primele două zile. Cred că, în sfârşit, a început să accepte faptul că nu te poţi pune cu mine.*

A văzut cum chipul lui Patch se întunecă de parcă ar fi fost scăldat în sânge. Umerii i-au tremurat, ochii lui negri s-au mărit de furie. Apoi totul s-a petrecut într-o paralizantă agonie. Hank era cât pe-aci să leşine din cauza durerii arzătoare pe care o simţea în carnea lovită, iar, în clipa următoare, se holba la pumnii îngerului, scăldaţi în sângele lui.

Un urlet asurzitor a ieşit din corpul lui Hank. Suferinţa a explodat în el, lăsându-l aproape inconştient. De undeva, din depărtare, a auzit paşii grăbiţi ai nefilimilor săi.

— Luaţi-l-de-pe-mine! a mârâit el, în timp ce îngerul îi tortura trupul.

Fiecare terminaţie nervoasă îi luase foc. Fierbinţeala şi agonia i se scurgeau prin fiecare por. Şi-a văzut braţul, dar nu mai avea nici un pic de carne pe el – doar oase zdrobite. Îngerul se pregătea să-l rupă în bucăţi. A auzit icnetele de efort ale oamenilor săi, dar Patch se afla în continuare peste el, mâinile acestuia stârnind focul oriunde îl atingeau.

Hank înjura cu sălbăticie.

— Blakely!

— Luaţi-l pe el, acum! a venit porunca aspră a lui Blakely către supuşii lui.

Prea târziu, îngerul a fost târât la distanţă. Hank zăcea pe pământ, gâfâind. Era plin de sânge, durerea înjunghiindu-l ca un pumnal încins. Dând la o parte cu furie mâna întinsă de Blakely, s-a chinuit să se ridice în picioare. Se simţea nesigur, clătinându-se sfârşit de suferinţă. Judecând după privirile uluite ale gărzilor sale, Hank ştia că arăta oribil. Dată fiind gravitatea rănilor, se putea să aibă nevoie de o săptămână întreagă pentru a se vindeca – chiar şi cu ajutorul puterilor diabolice.

— Să-l luăm cu noi, domnule?

Hank şi-a tamponat cu o batistă buza ruptă, care acum îi atârna pe lângă faţă ca o bucată de carne crudă.

— Nu. N-avem ce face cu el închis. Spune-i lui Dagger că, în următoarele patruzeci şi opt de ore, fata nu va primi decât apă. Respira greu. Dacă băiatul nostru nu e în stare să coopereze, atunci ea plăteşte.

Încuviinţând cu o mişcare a capului, Blakely s-a întors cu spatele, formând un număr de telefon.

Hank a scuipat un dinte însângerat, l-a studiat în tăcere, apoi l-a băgat în buzunar. L-a fixat cu privirea pe înger, pumnii încleştaţi fiind singurul semn care îi trăda furia.

— Încă o dată, termenii înţelegerii noastre, ca să nu mai existe nelămuriri. Mai întâi, vei recâştiga încrederea îngerilor căzuţi, vei reintra în rândurile lor...

— O să te omor, l-a ameninţat calm îngerul.

Era ţinut de cinci bărbaţi, aşa că nu se mai zbătea. Stătea încremenit, ochii lui fiind două orbite negre în care ardea flacăra răzbunării. Pentru o clipă, Hank a simţit un fior de teamă aprinzându-se în stomacul lui, ca un chibrit.

S-a străduit să păstreze o indiferenţă rece.

— ... după care îi vei spiona şi îmi vei raporta direct mie tot ceea ce fac.

— Jur acum, a spus îngerul, respirând controlat, dar mai repede, luându-i pe oamenii ăştia drept martori, că n-o să am linişte până ce n-o să te omor.

— Îţi răceşti gura de pomană. Nu mă poţi omorî. Poate ai uitat din partea cui îşi trage un nefilim dreptul din naştere?

Un murmur de satisfacţie s-a răspândit printre bărbaţi, dar Hank le-a făcut semn să tacă.

— Când o să constat că mi-ai dat suficiente informaţii încât să-i pot împiedica pe îngerii căzuţi să posede trupurile nefilimilor în următoarea lună Heşvan...

— Fiecare rău pe care i-l faci am să ţi-l întorc înzecit.

Gura lui Hank s-a strâmbat într-o tentativă de zâmbet.

— Un sentiment inutil, nu crezi? Când o să termin cu ea, nici n-o să-şi mai aducă aminte cum te cheamă.

— Ţine minte clipa asta, a spus îngerul cu o hotărâre de gheaţă. Cândva o să revină să te bântuie.

— Destul, a izbucnit Hank, făcând un gest de dezgust şi luând-o înapoi spre maşină. Duceţi-l în parcul de distracţii Delphic. Îl vrem întors cât mai curând posibil printre îngerii căzuţi.

— Îţi dau aripile mele.

Hank s-a oprit din mers, nesigur că auzise bine. A început să râdă.

— Poftim?

— Jură că o vei elibera pe Nora chiar acum şi sunt ale tale.

Îngerul părea amărât, dând primul semn de înfrângere. O adevărată muzică pentru urechile lui Hank.

— Ce să fac eu cu aripile tale? a răspuns sec, însă îngerul îi atrase atenţia.

Din câte ştia el, nici un nefilim nu smulsese vreodată aripile unui înger. Lucrul ăsta şi-l mai făceau, din când în când, îngerii între ei, însă ideea că un nefilim ar putea avea o asemenea putere era o noutate. De fapt, chiar o tentaţie. Poveştile despre cucerirea lui aveau să se răspândească prin casele nefilimilor peste noapte.

— Găseşti tu ceva de făcut, a zis îngerul din ce în ce mai nerăbdător.

— Jur că o voi elibera înainte de Heşvan, a replicat Hank, înăbuşindu-şi entuziasmul din voce, ştiind că ar fi fost un dezastru să-şi dezvăluie încântarea.

— Nu-i destul.

— Aripile tale ar fi un trofeu drăguţ, dar eu am scopuri mai măreţe. O eliberez până la sfârşitul verii, asta este ultima mea ofertă.

S-a întors şi s-a îndepărtat, înghiţindu-şi entuziasmul lacom.

— S-a făcut, a spus îngerul cu resemnare, iar Hank a răsuflat încet.

S-a întors.

— Cum procedăm?

— Oamenii tăi or să le smulgă.

Hank a deschis gura să protesteze, dar îngerul i-a retezat-o.

— Sunt suficient de puternici. Dacă nu mă opun, nouă sau zece dintre ei ar putea să reuşească. O să mă întorc la Delphic şi o să dau de veste că arhanghelii mi-au luat aripile. Dar, ca să funcţioneze, tu şi eu nu trebuie să avem nici o legătură, l-a avertizat el.

Fără să mai stea pe gânduri, Hank a scuturat câteva picături de sânge din mâna sfâşiată pe iarba de la picioarele lui.

— Jur s-o eliberez pe Nora până la sfârşitul verii. Fie ca, dacă îmi încalc legământul, să mor şi să mă întorc în ţărâna din care am fost creat.

Îngerul şi-a tras tricoul peste cap, apoi şi-a sprijinit mâinile pe genunchi. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie. Cu un curaj pe care Hank îl detesta şi îl invidia în acelaşi timp, îngerul le-a spus:

— Daţi-i drumul.

Lui Hank i-ar fi plăcut să facă el onorurile, însă precauţia a învins. Nu putea fi sigur că nu rămăseseră pe el urmele puterilor diabolice. Dacă locul în care aripile unui înger se uneau cu spatele era atât de sensibil pe cât se zvonea, atunci o singură atingere l-ar fi putut da de gol. Muncise prea mult ca să dea greş în acest punct al jocului.

Reprimându-şi regretul, s-a adresat nefilimilor săi.

— Rupeţi aripile îngerului şi ştergeţi urmele. Apoi, aruncaţi-i trupul la porţile parcului Delphic, unde cu siguranţă va fi găsit. Aveţi grijă să nu fiţi văzuţi.

Şi-ar fi dorit să le ceară să-l însemneze pe înger cu pecetea lui – un pumn încleştat. O dovadă vizibilă a triumfului său i-ar fi întărit cu siguranţă statutul în rândul nefilimilor de pretutindeni, dar îngerul avea dreptate. Pentru ca planul să funcţioneze, nu puteau lăsa nici o dovadă a înţelegerii lor.

Întors la maşină, Hank s-a uitat spre cimitir. Se terminase, îngerul zăcea întins pe pământ, fără tricou, cu două răni deschise pe toată lungimea spatelui. Deşi nu simţise nici un pic de durere, trupul său părea să fi trecut printr-un şoc din cauza pierderii. Hank mai auzise şi că aceste cicatrici ale unui înger căzut erau, pentru el, un soi de călcâi al lui Ahile. În privinţa asta, zvonurile păreau a se adeveri.

— Ne retragem pentru noaptea asta? l-a întrebat Blakely, apropiindu-se în spatele lui.

— Încă un telefon, a spus Hank cu o urmă de ironie în glas. Mamei fetei.

A format numărul şi a dus mobilul la ureche. Şi-a dres vocea, adoptând un ton tensionat şi îngrijorat.

— Blythe, draga mea, tocmai am primit mesajul tău. Am fost în vacanţă cu familia şi mă grăbesc chiar acum spre

aeroport. O să iau primul avion. Spune-mi totul. Cum adică, răpită? Eşti sigură? Ce-a zis poliţia? A făcut o pauză, ascultându-i suspinele disperate.

— Ascultă-mă, i-a zis el hotărât. Sunt lângă tine. La nevoie, o să mă folosesc de toate resursele pe care le am. Dacă Nora e undeva acolo, atunci o s-o găsim.

Capitolul 1

Coldwater, Maine
prezent

Chiar înainte să deschid ochii, am ştiut că sunt în pericol. M-am răsucit la auzul scârţâitului uşor al unor paşi care se apropiau. O licărire tulbure de somn îmi stăruia pe pleoape, întunecându-mi privirea. Stăteam întinsă pe spate, un fior strecurându-mi-se pe sub bluză. Gâtul îmi era strâmb şi începuse să mă doară şi am deschis ochii. Pietre subţiri se iveau din pâcla neagră-albăstruie. Pentru o clipă stranie, mi-a apărut în minte imaginea unor dinţi strâmbi, dar apoi mi-am dat seama ce erau cu adevărat. Pietre funerare.

Am încercat să mă ridic, dar mâinile mi-au alunecat pe iarba udă. Luptându-mă cu aburul somnului care încă îmi învăluia mintea, m-am rostogolit lângă un mormânt pe jumătate scufundat, pipăind prin ceaţă. Pantalonii se îmbibau de rouă, în timp ce mă târâm printre monumentele şi gropile risipite la întâmplare. Îmi dădea târcoale o vagă senzaţie că recunosc locul, dar nu era nimic sigur; nu reuşeam să mă concentrez din cauza durerii chinuitoare care îmi radia în craniu.

Am înaintat de-a lungul unui gard de fier forjat, târându-mă pe stratul de frunze uscate adunat de-a lungul anilor. Un urlet macabru a venit de undeva, de sus, şi, cu toate că m-a făcut să tremur, nu era zgomotul de care mă temeam cel mai mult. Paşii călcau pe iarba din spatele meu, însă nu-mi puteam da seama dacă erau aproape sau departe. Un strigăt al celui care mă urmărea a străpuns ceaţa, iar eu am grăbit pasul. Ştiam din instinct că trebuie să mă ascund, dar mă simţeam dezorientată; era prea întuneric ca să pot vedea bine, sinistra ceaţă albăstruie făcând parcă vrăji în faţa ochilor mei.

În depărtare, prins între două rânduri de copaci fusiformi şi prea înalţi, un mausoleu din piatră albă strălucea în noapte. Ridicându-mă în picioare, am luat-o la fugă spre el.

M-am strecurat printre două monumente de marmură şi, când am ieşit pe partea cealaltă, el mă aştepta. O siluetă înaltă, cu braţul ridicat, gata să lovească. Am făcut un pas în spate şi m-am împiedicat. Chiar în clipa în care am căzut mi-am dat seama că greşisem. Era din piatră. Un înger înălţat pe un piedestal, veghind morţii. Poate că mi-aş fi înăbuşit un râs nervos, însă capul mi s-a lovit de ceva tare, zgâlţâind lumea din jurul meu. Bezna se aşează pe ochii mei.

Nu cred să fi fost leşinată multă vreme. Când negura mi s-a ridicat de pe ochi, încă mai gâfâiam din pricina alergăturii. Ştiam că trebuia să mă ridic, dar nu-mi puteam aminti de ce. Aşa că am rămas întinsă acolo, roua rece amestecându-se cu sudoarea caldă de pe pielea mea. În cele din urmă, am clipit şi abia atunci am reuşit să-mi concentrez privirea asupra celei mai apropiate pietre de mormânt. Literele gravate ale epitafului s-au aşezat în rânduri ordonate.

HARRISON GREY

SOŢ ŞI TATĂ DEVOTAT

DECEDAT PE 16 MARTIE 2008

Mi-am muşcat buza ca să nu ţip. Acum înţelegeam ce era cu senzaţia că recunosc locul care îmi dăduse târcoale de când mă dezmeticisem, cu câteva minute în urmă. Mă aflam în cimitirul din Coldwater. La mormântul tatălui meu.

Un coşmar, mi-am zis. Încă nu m-am trezit bine. Ăsta nu e altceva decât un vis îngrozitor.

Îngerul mă privea, cu aripile ciobite desfăcute în spatele lui, cu braţul drept arătând undeva, dincolo de cimitir. Avea o expresie detaşată, dar zâmbetul uşor îi era mai degrabă prefăcut decât binevoitor. Pentru o clipă, am reuşit să mă amăgesc că era viu şi că nu eram singură.

I-am zâmbit, apoi mi-am simţit buzele tremurând. Mi-am trecut mâneca peste obraz, ştergându-mi lacrimile, deşi nu-mi

aminteam să fi izbucnit în plâns. Îmi doream cu disperare să mă cuibăresc în braţele lui, să-i simt bătăile aripilor în aer în timp ce ne poartă pe amândoi în zbor peste poartă, departe de locul acela.

Zgomotul paşilor s-a auzit din nou, smulgându-mă din letargie. Erau mai rapizi acum, zdrobind iarba.

M-am întors în direcţia zgomotului, zăpăcită de pata de lumină care sclipea, apărând şi dispărând în bezna ceţoasă. Raza ei se ridica şi cobora în ritmul paşilor – trosc... fâş... trosc... fâş...

O lanternă.

Mi-am mijit ochii atunci când lumina mi s-a oprit drept în faţă, orbindu-mă. Mi-am dat seama cu groază că sigur nu visam.

— Ca să vezi, a mârâit o voce de bărbat, ascunsă în spatele luminii orbitoare. N-ai voie să stai aici. Cimitirul e închis.

Mi-am întors faţa, puncte luminoase dansându-mi încă în spatele pleoapelor.

— Câţi mai sunt? a întrebat el.

— Ce?

Vocea îmi era doar o şoaptă uscată.

— Câţi mai sunt cu tine? a continuat el pe un ton mai agresiv. V-aţi gândit să veniţi aici şi să vă jucaţi în toiul nopţii, nu? De-a v-aţi ascunselea, bănuiesc? Sau de-a fantomele din cimitir? Nu în tura mea!

Ce făceam aici? Oare venisem să-mi vizitez tatăl? Mi-am chinuit memoria, însă aceasta era supărător de goală. Nu puteam să-mi amintesc cum ajunsesem în cimitir. Nu prea puteam să-mi amintesc nimic. Era ca şi cum noaptea întreagă îmi fusese ştearsă din minte.

Mai rău, nu mai ţineam minte nici ce s-a întâmplat de dimineaţă.

Nu mai ţineam minte când m-am îmbrăcat, când am mâncat, când am fost la şcoală. Era măcar o zi de şcoală?

Ascunzându-mi pentru moment panica, m-am concentrat pe orientarea în spaţiu şi am acceptat mâna întinsă de bărbat. De îndată ce m-am ridicat în picioare, lanterna m-a orbit din nou.

— Câţi ani ai? a vrut el să ştie.

În sfârşit ceva ce ştiam sigur.

— Şaisprezece.

Aproape şaptesprezece. Ziua mea urma să fie în august.

— Sfinte Sisoe, ce cauţi aici singură? Nu ştii că-i trecut de ora de culcare?

Am privit neajutorată în jur.

— Eu...

— N-ai fugit de acasă, nu? Spune-mi doar că ai un loc în care să te duci.

— Da.

Ferma. Amintindu-mi brusc de casă, m-am simţit uşurată, senzaţia fiind urmată de un mare gol în stomac. Eram afară după ora de culcare? Cât de mult după? Am încercat, fără succes, să-mi alung din minte chipul furios al mamei din momentul în care aveam să intru pe uşa din faţă.

— „Da“ înseamnă şi o adresă?

— Hawthorne Lane.

M-am ridicat, dar m-am clătinat violent când sângele mi s-a urcat la cap. De ce nu reuşeam să-mi amintesc cum ajunsesem aici? Cu siguranţă, condusesem. Dar unde îmi parcasem Fiatul? Şi unde îmi era geanta? Cheile?

— Ai băut? m-a întrebat el, mijind ochii.

Am scuturat hotărâtă din cap.

Raza de lumină a lanternei alunecase de pe faţa mea când, deodată, s-a întors drept între ochii mei.

— Ia stai o secundă, a zis bărbatul, în vocea lui strecurându-se o notă care nu-mi plăcea. Nu eşti cumva fata aia, nu? Nora Grey, a trântit el, de parcă numele meu ar fi fost rostit din reflex.

Am făcut un pas în spate.

— De unde... ştii cum mă cheamă?

— De la televizor. Recompensa. Hank Millar a făcut anunţul.

Orice o mai fi spus după asta mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă. Marcie Millar era pentru mine ceea ce se putea numi un duşman de moarte. Ce avea de-a face tatăl ei cu toate astea?

— Te caută încă de la sfârşitul lui iunie.

— Iunie? am repetat, panica începând să pună stăpânire pe mine. Ce tot spui? E aprilie.

Şi cine mă căuta? Hank Millar? De ce?

— Aprilie? M-a privit ciudat. Fetiţo, suntem în septembrie.

Septembrie? Nu. Nu se putea. Aş fi ştiut dacă s-ar fi terminat al doilea an de liceu. Aş fi ştiut dacă vacanţa de vară ar fi venit şi ar fi trecut. Mă trezisem în urmă cu doar câteva minute, dezorientată, da, dar nu proastă.

Însă ce motiv ar fi avut să mintă?

Cu lanterna lăsată mai jos, l-am studiat cu atenţie, făcându-mi pentru prima dată o imagine completă. Blugii îi erau pătaţi, părul de pe faţă îi crescuse în smocuri după zile întregi în care nu văzuse o lamă, unghiile îi erau lungi şi negre pe dedesubt. Semăna al naibii de mult cu vagabonzii care bântuiau liniile de cale ferată şi se aciuau pe malul râului, în timpul lunilor de vară. Se ştia că aveau arme la ei.

— Ai dreptate, ar trebui să o iau spre casă, am spus eu, retrăgându-mă şi trecându-mi mâna peste buzunar. Telefonul mobil dispăruse. La fel şi cheile de la maşină.

— Unde crezi că te duci? a întrebat el, venind spre mine.

Stomacul mi s-a strâns când l-am văzut mişcându-se şi am rupt-o la fugă. Goneam în direcţia indicată de îngerul din piatră, sperând că avea să mă ducă spre unele dintre porţile sudice. Aş fi folosit-o pe cea dinspre nord, cu care eram obişnuită, dar asta ar fi însemnat să fug către bărbat, nu departe de el. Pământul îmi fugi de sub picioare şi m-am poticnit la vale. Crengile îmi zgâriau braţele; pantofii mi se loveau de terenul denivelat şi pietros.

— Nora! a strigat bărbatul.

Îmi venea să-mi trag palme că îi spusesem că locuiam pe Hawthorne Lane. Dacă mă urmărea?

Mă urma cu paşi mari şi l-am auzit tropăind chiar în spatele meu, apropiindu-se. Îmi fluturam disperată braţele, dând la o parte ramurile care mi se prindeau de haine ca nişte gheare. Degetele lui mă apucară de umăr, răsucindu-mă, şi am încercat să mă smulg.

— Nu pune mâna pe mine!

— Ia stai un pic. Ţi-am spus despre recompensă şi am de gând să pun mâna pe ea.

S-a întins să mă prindă iar de braţ şi, într-o explozie de adrenalină, mi-am înfipt piciorul în tibia lui.

— Aaau!

S-a chircit, apucându-se de picior.

Am fost şocată de izbucnirea mea de violenţă, dar nu

aveam de ales. Împleticindu-mă câţiva paşi în spate, am privit grăbită în jur, încercând să mă orientez. Transpiraţia îmi uda tricoul, scurgându-mi-se pe coloană, zburlindu-mi fiecare fir de păr de pe corp. Ceva nu era în regulă. Chiar dacă memoria îmi era zdrenţe aveam în minte o hartă clară a cimitirului – venisem de nenumărate ori la mormântul tatălui meu – dar, cu toate că locul îmi părea familiar până la ultimul detaliu, inclusiv copleşitorul miros de frunze arse şi de apă stătută de iaz, ceva în legătură cu aspectul locului era în neregulă.

Apoi mi-am dat seama.

Arţarii erau pătaţi cu ruginiu. Un semn al începutului de toamnă. Dar nu era cu putinţă. Era aprilie, nu septembrie. Cum de îşi schimbau culoarea frunzele? Să fi spus, oare, bărbatul adevărul?

Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut venind şchiopătând pe urmele mele, cu telefonul mobil lipit de ureche.

— Da, ea e. Sunt sigur. Iese din cimitir, o ia spre sud.

M-am repezit înainte mânată de un nou val de frică. *Sări gardul. Găseşte o zonă bine luminată, bine populată. Sună la poliţie. Sun-o pe Vee...*

Vee. Cea mai bună şi mai de încredere prietenă pe care o aveam. Casa ei era mai aproape decât a mea. O să merg acolo. Mama ei o să sune la poliţie. O să le descriu bărbatul, iar ei or să-l găsească. Or să se asigure că mă lasă în pace. Apoi o să stea de vorbă cu mine despre noaptea asta, or să-mi refacă paşii şi, cumva, golurile din memoria mea se vor umple, dându-mi un punct de sprijin. O să scap de senzaţia asta că m-am detaşat de propria persoană, de senzaţia că sunt suspendată într-o lume care îmi aparţine, dar mă respinge.

M-am oprit din alergat pentru a sări peste gardul cimitirului. La o stradă distanţă, era un câmp, chiar de cealaltă parte a podului Wentworth. Aveam să-l traversez şi apoi să-mi croiesc drum pe trei străzi – Elm, Maple şi Oak – luând-o pe alei şi prin curţi, până când aveam să fiu în siguranţă în casa lui Vee.

Mă grăbeam către pod când, de după colţ, s-a auzit sunetul ascuţit al unei sirene, iar o pereche de faruri m-a ţintuit în loc. Un girofar cu lumină albastră era aşezat pe capota unui automobil care se oprise cu scârţâit de cauciucuri la celălalt capăt al podului.

Primul meu impuls a fost să alerg înainte şi să-l îndrum pe

ofiţerul de poliţie în direcţia cimitirului, descriindu-l pe bărbatul care mă înşfăcase, dar, după ce m-am gândit mai bine, m-am simţit cuprinsă de teamă.

Poate că nu era un ofiţer de poliţie. Poate că încerca să se dea drept poliţist. Oricine putea face rost de un girofar. Unde îi era maşina de poliţie? Din locul în care stăteam eu, privind prin parbriz, nu părea a fi îmbrăcat în uniformă.

Toate gândurile astea îmi treceau iute prin minte.

Am rămas la piciorul podului, sprijinindu-mă de marginea din piatră. Eram sigură că posibilul poliţist mă văzuse, cu toate astea m-am retras la umbra copacilor care se aplecau peste mal. Zăream cu coada ochiului sclipirea apei negre a râului Wentworth. Când eram copii, eu şi Vee stăteam pe vine exact sub podul ăsta, vârând în apă beţe cu bucăţi de hot dog ca să prindem raci de râu. Crustaceele îşi înfigeau cleştii în carne şi refuzau să-i mai dea drumul, chiar şi atunci când îi scoteam din apă şi încercam să-i băgăm într-o găleată.

Râul era adânc în mijloc. Era şi bine ascuns, şerpuind prin zone nepopulate, unde nimeni nu cheltuise bani ca să instaleze lumini pe stradă. La capătul câmpului, apa o lua spre cartierul industrial, pe lângă fabricile dezafectate, apoi către mare.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă aş fi avut curajul să mă arunc de pe pod. Îmi era groază de înălţimi şi de senzaţia de cădere, dar ştiam să înot. Nu trebuia decât să ajung în apă.

O portieră s-a închis, atrăgându-mi din nou atenţia către stradă. Bărbatul din posibila maşină de poliţie coborâse. Avea un aer de mafiot: păr negru cârlionţat şi era îmbrăcat cu o cămaşă neagră, cu cravată neagră şi pantaloni negri.

Mi-am adus aminte vag de el. Dar, până să procesez informaţia, am uitat din nou şi am rămas la fel de dezorientată ca la început.

Pe jos erau risipite o mulţime de crengi şi de rămurele. M-am aplecat şi, când m-am ridicat la loc, ţineam în mână un băţ gros cât jumătate din braţul meu.

Posibilul ofiţer s-a prefăcut că nu-mi bagă de seamă arma, însă eram sigură că o văzuse. Şi-a prins de cămaşă o insignă de poliţie, apoi şi-a ridicat mâinile la nivelul umerilor. Gestul spunea: N-o să-ţi fac nici un rău.

Nu-l credeam.

A înaintat câţiva paşi, evitând cu grijă orice mişcări bruşte.

— Nora, eu sunt. Am tresărit când mi-a rostit numele. Nu-i mai auzisem vocea până atunci, iar asta mi-a făcut inima să bată atât de tare încât o simţeam deja în urechi. Eşti rănită?

L-am urmărit în continuare, din ce în ce mai îngrijorată, mintea fiindu-mi năpădită de tot felul de gânduri. Insigna putea foarte bine să fie falsă. Deja hotărâsem că girofarul era. Dar, dacă nu era poliţist, atunci cine era?

— Am sunat-o pe mama ta, a spus el, urcând spre pod. O să ne întâlnim cu ea la spital.

N-am lăsat băţul jos. Umerii mi se urcau şi coborau cu fiecare respiraţie; simţeam aerul pătrunzându-mi printre dinţi. Încă o picătură de sudoare mi s-a strecurat pe sub haine.

— Totul o să fie bine, a zis el. S-a terminat. N-o să mai las pe nimeni să-ţi facă rău. Eşti în siguranţă acum.

Nu-mi plăceau paşii lui mari şi uşori, nici felul familiar în care îmi vorbea.

— Nu veni mai aproape, i-am zis, palmele transpirate împiedicându-mă să ţin băţul cum trebuie.

S-a încruntat.

— Nora?

Băţul îmi tremura în mână.

— De unde ştii cum mă cheamă? am întrebat.

Nu aveam de gând să-l las să-şi dea seama cât de speriată eram. Cât de mult mă speria el.

— Eu sunt, a repetat bărbatul, privindu-mă fix în ochi, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă că mi se aprinde becul. Detectivul Basso.

— Nu te cunosc.

Pentru o clipă, n-a spus nimic. Apoi a încercat o nouă abordare.

— Îţi aminteşti unde ai fost?

M-am uitat la el îngrijorată. Am scotocit mai adânc în memorie, căutând chiar şi prin cele mai întunecate şi mai vechi coridoare, dar chipul lui nu era acolo. Nu aveam nici o amintire cu el. Şi voiam să mi-l amintesc. Îmi doream ceva – orice – cunoscut, de care să mă agăţ, astfel încât să înţeleg o lume care, din punctul meu de vedere, fusese deformată până ajunsese de nerecunoscut.

— Cum ai ajuns în cimitir în noaptea asta? a întrebat el, înclinând uşor capul în direcţia respectivă. Mişcările îi erau

precaute. Ochii îi erau atenţi. Până şi linia gurii îi era prudentă. Te-a lăsat cineva? Ai mers pe jos? A aşteptat. Trebuie să-mi spui, Nora. E important. Ce s-a întâmplat în noaptea asta?

Asta aş vrea să ştiu şi eu.

M-a cuprins un val de greaţă.

— Vreau acasă.

Am auzit un zgomot uşor lângă picioarele mele. Mi-am dat seama prea târziu că scăpasem băţul. Simţeam vântul rece în palmele goale. N-ar fi trebuit să mă aflu aici. Toată noaptea asta era o mare greşeală.

Nu. Nu toată noaptea. Ce ştiam eu despre noaptea asta? Nu mi-o puteam aminti. Singurul meu punct de plecare era o fracţiune de timp, când mă trezisem pe un mormânt, înfrigurată şi pierdută.

În minte mi-a apărut imaginea fermei, sigură, caldă, reală, şi am simţit cum mi se scurge o lacrimă pe marginea nasului.

— Pot să te duc acasă. A dat din cap înţelegător. Doar că, mai întâi, trebuie să ajungi la spital.

Am închis ochii, urându-mă pentru că ajunsesem să plâng. Nici că mă puteam gândi la un mod mai bun sau mai rapid de a-i arăta cât de înfricoşată eram cu adevărat.

A oftat – cel mai liniştitor sunet cu putinţă, de parcă şi-ar fi dorit să existe o cale de a evita veştile pe care urma să mi le dea.

— Ai dispărut de unsprezece săptămâni, Nora. Auzi ce-ţi spun? Nimeni nu ştie unde ai fost în ultimele trei luni. Trebuie să mergi la un consult. Trebuie să ne asigurăm că eşti bine.

M-am holbat la el, fără să-l văd cu adevărat. Clopoţei îmi zăngăneau în urechi, dar sunetul părea foarte îndepărtat. Am simţit că stomacul începe să protesteze, însă am încercat să alung greaţa. Plânsesem în faţa lui, dar nu aveam de gând să şi vomit.

— Credem că ai fost răpită, a continuat el, cu o expresie greu de definit.

Micşorase distanţa dintre noi şi acum era prea aproape. Spunând lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg.

— Răpită.

Am clipit. Stăteam, pur şi simplu, pe loc şi clipeam.

O senzaţie mi-a străpuns inima, strângând şi răsucind. Trupul mi s-a înmuiat, clătinându-se. Am văzut ceaţa aurie a

luminilor de deasupra, am auzit râul clipocind pe sub pod, am simţit mirosul gazului de eşapament de la motorul pornit. Dar toate erau în fundal. Un gând neclar.

Imediat, am simţit cum mă duc, mă duc. Căzând în abis.

Mi-am pierdut cunoştinţa înainte de a lovi pământul.

Capitolul 2

M-am trezit într-un spital.

Tavanul era vopsit în alb, pereţii într-un albastru liniştitor. Camera mirosea a crini, a balsam de rufe şi a amoniac. Pe un scaun cu rotile împins lângă patul meu se aflau două aranjamente de flori, un buchet de baloane cu urarea ÎNSĂNĂTOŞIRE GRABNICĂ! şi o pungă de cadouri din hârtie purpurie. Numele de pe felicitări îmi păreau când clare, când în ceaţă. DOROTHEA ŞI LIONEL. VEE.

Ceva s-a mişcat în colţ.

— Oh, puiule! a şoptit o voce cunoscută, iar persoana cu pricina a sărit de pe scaun şi a venit spre mine. Oh, scumpo!

S-a aşezat pe marginea patului şi m-a îmbrăţişat.

— Te iubesc, mi-a spus la ureche glasul. Te iubesc atât de mult.

— Mamă.

Simplul fapt că îi pronunţam numele a risipit coşmarurile din care tocmai mă smulsesem. Un val de calm m-a cuprins, slăbindu-mi nodul de frică din piept.

Ştiam că plângea după felul în care trupul ei se scutura lângă al meu, mai întâi un tremur uşor, apoi hohote chinuitoare.

— Mă mai ţii minte, a zis ea, în glasul ei simţindu-se nici mai mult, nici mai puţin decât uşurarea. Am fost atât de speriată. Am crezut... Oh, puiule. M-am gândit la ce era mai rău!

Cât ai clipi, coşmarurile mi-au revenit iar în amintire.

— Este adevărat? am întrebat, un nod unsuros şi acid zvârcolindu-mi-se în stomac. Ce-a zis detectivul. Am fost... timp de unsprezece săptămâni...

Nu reuşeam să rostesc cuvântul. Răpită. Suna atât de oficial. Atât de neutru.

Ea gemu de durere.

— Ce... s-a întâmplat cu mine? am întrebat.

Mama şi-a trecut vârfurile degetelor pe sub ochi ca să şteargă lacrimile. O cunoşteam destul de bine încât să ştiu că încerca doar să pară stăpână pe sine, spre binele meu. M-am pregătit imediat pentru veşti proaste.

— Poliţia face tot ce poate ca să obţină nişte răspunsuri.

A încercat să zâmbească, dar buzele îi tremurau. S-a întins

spre mâna mea, a luat-o şi a strâns-o de parcă ar fi avut nevoie să se agaţe de ceva.

— Lucrul cel mai important e că te-ai întors. Eşti acasă. Tot ce s-a întâmplat... a trecut. O să depăşim momentul.

— Cum am fost răpită?

Întrebarea îmi era mai degrabă adresată mie însămi. Cum se întâmplase una ca asta? Cine ar fi vrut să mă răpească? Oare folosiseră o maşină în timp ce plecam de la şcoală? Mă îndesaseră în portbagaj în timp ce traversam parcarea? Să fi fost atât de uşor? Te rog, nu. De ce nu fugisem? De ce nu mă luptasem? De ce îmi luase atât de mult să evadez? Pentru că era limpede că asta se întâmplase. Nu-i aşa? Mă chinuia lipsa de răspunsuri.

— Ce-ţi aminteşti? a întrebat mama. Detectivul Basso zicea că şi cel mai mic detaliu ar fi de ajutor. Gândeşte-te. Încearcă să-ţi aduci aminte. Cum ai ajuns în cimitir? Unde ai fost înainte?

— Nu-mi amintesc nimic. E ca şi cum memoria mea...

M-am oprit. Era ca şi cum o parte din memorie îmi fusese furată. Smulsă, în locul ei rămânând doar o panică deşartă. Mă bântuia senzaţia unei agresiuni, făcându-mă să mă simt de parcă aş fi fost împinsă pe nepusă masă de pe o stâncă înaltă. Cădeam, iar senzaţia mă speria mai tare decât impactul cu fundul prăpastiei. Nu exista nici un capăt; doar iluzia permanentă că gravitaţia îşi făcea de cap cu mine.

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? m-a întrebat mama.

— Şcoala. Răspunsul mi-a venit pe limbă automat. Încet, amintirile mele au început să prindă viaţă, fragmentele aşezându-se unele lângă altele, unindu-se în ceva solid. Urma să dau un test la biologie. Dar cred că l-am ratat, am adăugat, realitatea acelor unsprezece săptămâni de vid adâncindu-se şi mai mult.

Mă vedeam limpede stând la ora de biologie a profesorului McConaughy. În memorie mi-a răsărit mirosul familiar al prafului de cretă, al produselor de curăţenie, al aerului închis şi al omniprezentului iz de transpiraţie. Vee era lângă mine, partenera mea la lucrările de laborator. Aveam cărţile deschise pe masa de granit negru din faţa noastră, dar prietena mea pitise pe furiş un exemplar din US Weekly în a ei.

— Vrei să spui chimie, m-a corectat mama. La şcoala de vară.

Nesigură, am fixat-o cu privirea.

— N-am mers niciodată la şcoala de vară.

Mama şi-a dus mâna la gură. Păli brusc. Singurul zgomot din cameră era ticăitul metodic al ceasului de deasupra ferestrei. Am auzit fiecare ticăit minuscul răsunând în interiorul meu, de zece ori la rând, înainte să-mi regăsesc vocea.

— În ce zi suntem? În ce lună?

Gândurile mi s-au întors la cele întâmplate în cimitir. Frunzele care se uscau. Răcoarea din aer. Bărbatul cu lanterna care insista că era septembrie. Singurul cuvânt pe care mi-l repetam iar şi iar în minte era nu. Nu, nu era posibil. Nu, nu mi se întâmpla aşa ceva. Nu, luni întregi din viaţa mea nu puteau să treacă, pur şi simplu, neobservate. Am scormonit asiduu printre amintiri, încercând să surprind ceva ce m-ar fi putut ajuta să fac o legătură între acel moment şi ora de biologie. Dar nu aveam nici o bază pe care să construiesc. Toate amintirile din vară dispăruseră cu desăvârşire.

— E în regulă, puiule, a murmurat mama. O să-ţi recuperăm memoria. Doctorul Howlett a zis că la majoritatea pacienţilor se constată o îmbunătăţire semnificativă de-a lungul timpului.

Am încercat să mă ridic, dar braţele îmi erau prinse într-un ghem de tuburi şi echipamente de monitorizare medicale.

— Spune-mi doar în ce lună suntem! am repetat isteric.

— În septembrie. Chipul ei schimonosit era greu de suportat. Şase septembrie.

M-am prăbuşit la loc în pat, clipind nedumerită.

— Am crezut că suntem în aprilie. Nu-mi pot aminti nimic după aprilie. Am încercat să mă apăr de explozia de frică din interiorul meu. Nu puteam face faţă unei astfel de avalanşe.

— Vara chiar e... s-a terminat? Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu? a repetat ea pe un ton detaşat. S-a târât. Fiecare zi fără tine... Unsprezece săptămâni în care n-am ştiut nimic... Panica, grijile, teama, deznădejdea care nu se mai sfârşea...

Am căzut pe gânduri, făcând socoteala.

— Dacă e septembrie şi am lipsit unsprezece săptămâni, atunci am dispărut...

— Pe douăzeci şi unu iunie, a spus ea sec. În noaptea solstiţiului de vară.

Apărarea pe care o construisem se fisura mai repede decât aş fi putut eu să o refac mental.

— Dar nu-mi amintesc luna iunie. Nici măcar luna mai.

Ne-am uitat una la alta şi am ştiut că împărtăşeam acelaşi gând îngrozitor. Era cu putinţă ca amnezia mea să se întindă pe o perioadă mai lungă decât cele unsprezece săptămâni în care lipsisem, tocmai până în aprilie? Cum putea să se întâmple una ca asta?

— Ce-a spus doctorul? am întrebat, umezindu-mi buzele pe care le simţeam uscate, ca pergamentul. M-am lovit la cap? Am fost drogată? De ce nu-mi pot aminti nimic?

— Doctorul Howlett zice că e amnezie retrogradă. Mama a făcut o pauză. Înseamnă că unele dintre amintirile tale anterioare s-au pierdut. Nu eram siguri cât de mult mergea înapoi în timp pierderea memoriei. Aprilie, a şoptit ea ca pentru sine şi am văzut cum i se stinge orice urmă de speranţă din privire.

— Pierdere? Cât de mult am pierdut?

— El crede că e de natură psihologică.

Mi-am trecut mâinile prin păr şi am rămas cu urme de grăsime pe degete. Brusc mi-am dat seama că nu mă gândisem unde fusesem în toate acele săptămâni. Poate că stătusem înlănţuită într-o pivniţă umedă. Sau legată în pădure. Era clar că nu mai făcusem un duş de câteva zile. O scurtă privire aruncată propriilor braţe a scos la iveală numeroase dâre de noroi, mici tăieturi şi zgârieturi. Prin ce trecusem?

— Psihologică?

M-am chinuit să alung speculaţiile, care nu făceau decât să-mi adâncească isteria. Trebuia să fiu tare. Aveam nevoie de răspunsuri. Nu puteam să mă pierd cu firea. Dacă aş fi reuşit să-mi oblig gândurile să se concentreze în ciuda punctelor care îmi răsăreau în faţa ochilor...

— Crede că îţi blochezi memoria pentru a evita să-ţi aminteşti ceva traumatizant.

— Nu mi-o blochez!

Am închis ochii, incapabilă să controlez lacrimile care se scurgeau pe obraji. Am inspirat adânc şi am strâns pumnii ca să-mi opresc tremurul îngrozitor al degetelor.

— Mi-aş da seama dacă aş încerca să uit cinci luni din viaţă, am spus, vorbind încet ca să-mi induc o notă de calm în voce. Vreau să ştiu ce mi s-a întâmplat.

Nu ştiu dacă mă uitam urât la ea, oricum m-a ignorat.

— Încearcă să-ţi aminteşti, m-a îndemnat cu blândeţe. A fost un bărbat? În tot timpul ăsta, ai stat cu un bărbat?

Aşa să fi fost? Până în acel moment, nu putusem să-i asociez un chip răpitorului meu. Singura imagine pe care o aveam în minte era aceea a unui monstru care pândea în umbră. Un teribil nor de incertitudine plutea deasupra mea.

— Eşti conştientă că nu trebuie să protejezi pe nimeni, nu? a continuat ea, pe acelaşi ton blând. Dacă ştii cu cine ai fost, îmi poţi spune. Nu contează ce ţi-au zis, acum eşti în siguranţă. Nu mai pot ajunge la tine. Ţi-au făcut lucrul ăsta oribil şi e vina lor. Vina lor, a repetat mama.

Un suspin de frustrare mi s-a ridicat în gât. Termenul „tabula rasa” mi se potrivea greţos de bine. Eram pe cale să-mi fac cunoscută deznădejdea, când o umbră s-a ivit lângă uşă. Detectivul Basso stătea chiar lângă intrarea în salon. Braţele îi erau încrucişate la piept, ochii atenţi.

Corpul mi s-a încordat din reflex. Mama trebuie să fi simţit asta; s-a uitat dincolo de pat, urmărindu-mi privirea.

— Am crezut că Nora şi-ar putea aminti ceva câtă vreme suntem doar noi două, i-a spus ea detectivului Basso în chip de scuză. Ştiu că voiaţi s-o interogaţi, dar m-am gândit doar...

El a dat din cap, făcându-i semn că era în regulă. Apoi a venit spre noi, studiindu-mă din cap până în picioare.

— Ai spus că nu ai o imagine limpede, însă şi detaliile neclare ar putea fi de ajutor.

— Cum ar fi culoarea părului, a intervenit mama. Poate că era... brunet, de exemplu?

Voiam să-i spun că nu aveam nimic, nici măcar un instantaneu cu o culoare, dar nu îndrăzneam s-o fac în prezenţa detectivului. Nu aveam încredere în el. Instinctul îmi spunea că ceva care avea legătură cu persoana lui era... aiurea. Când s-a apropiat, mi s-a zbârlit părul pe ceafă şi am avut senzaţia de scurtă durată, dar clară, că un cub de gheaţă mi se prelinge pe ceafă.

— Vreau acasă, a fost tot ce am zis.

Mama şi detectivul Basso s-au uitat unul la altul.

— Doctorul Howlett trebuie să-ţi mai facă nişte analize, a spus ea.

— Ce fel de analize?

— Oh, chestii legate de amnezia ta. Or să se termine cât ai clipi. Pe urmă mergem acasă.

A dat din mână ca şi cum n-ar fi fost nimic important, ceea ce n-a făcut decât să-mi sporească bănuielile.

M-am întors către detectiv, de vreme ce el părea să aibă toate răspunsurile.

— Ce anume nu-mi spuneţi?

Expresia de pe chipul lui era la fel de impenetrabilă ca oţelul. Presupun că anii de muncă în poliţie îi perfecţionaseră atitudinea asta.

— Trebuie să facem câteva analize. Să ne asigurăm că totul e în regulă.

În regulă?

Ce anume din toate astea i se părea lui în regulă?

Capitolul 3

Eu şi mama locuiam la o fermă aflată undeva între periferia oraşului Coldwater şi îndepărtatele regiuni rurale ale statului Maine. Aşază-te la oricare dintre ferestre şi e ca şi cum ai privi înapoi în timp. Într-o parte, o vastă sălbăticie neatinsă de om, în cealaltă – câmpuri de in, încadrate de conifere. Noi stăm în capătul străzii Hawthorne Lane, la peste un kilometru şi jumătate distanţă de cei mai apropiaţi vecini. Noaptea, când licuricii luminează copacii în auriu, iar mireasma caldă ca de mosc a pinului umple aerul, nu-mi vine greu să mă conving că m-am teleportat într-un cu totul alt secol. Dacă mă uit cu coada ochiului, pot chiar să-mi închipui un hambar roşu şi nişte oi păscând.

Casa noastră e vopsită în alb, are obloane albastre şi e înconjurată de o verandă vizibil înclinată. Ferestrele sunt lungi, înguste, şi protestează cu un geamăt îngrozitor de zgomotos de fiecare dată când sunt deschise. Tata obişnuia să spună că n-are nevoie să instaleze o alarmă la geamul din dormitorul meu, o glumă pe care doar noi o ştiam, de vreme ce amândoi eram convinşi că nu sunt genul de fată care să se furişeze afară.

Părinţii mei s-au mutat în ferma-mâncătoare-de-bani la puţin timp după naşterea mea, convinşi fiind de faptul că nu te poţi împotrivi dragostei la prima vedere. Visul lor fusese clar: să recondiţioneze încet-încet clădirea, readucând-o la starea ei fermecătoare din 1771, apoi, într-o bună zi, să înfigă în curtea din faţă anunţul că oferă cazare cu mic dejun inclus şi cea mai bună supă-cremă de homar de pe coasta statului Maine. Visul s-a spulberat când tatăl meu a fost ucis într-o noapte, în centrul Portlandului.

În dimineaţa aceea fusesem externată din spital, iar acum stăteam singură în camera mea. Strângând o pernă la piept, m-am întins încet pe pat, privirea mea urmărind nostalgică un colaj de fotografii prins pe panoul din plută de pe perete. Erau instantanee cu părinţii mei pozând pe Raspberry Hill, cu Vee purtând un dezastruos costum de femeie-pisică făcut din material elastic, pe care şi-l cususe pentru Halloween acum

câţiva ani, poza mea din albumul de liceu. Uitându-mă la chipurile noastre zâmbitoare, am încercat să mă conving că eram în siguranţă, acum, că mă întorsesem în lumea mea. La drept vorbind, nu aveam să mă mai simt în siguranţă şi nu aveam să-mi recuperez viaţa, până când nu reuşeam să-mi amintesc prin ce trecusem în ultimele cinci luni, mai ales în ultimele două şi jumătate. Cinci luni par nesemnificative dacă le compari cu şaptesprezece ani (îmi ratasem a şaptesprezecea aniversare în timpul acelor unsprezece săptămâni inexplicabile), dar nu mă puteam gândi decât la partea lipsă. O uriaşă gaură îmi stătea în cale, împiedicându-mă să văd dincolo de ea. Nu aveam trecut, nici viitor. Doar un vid care mă bântuia.

Analizele cerute de doctorul Howlett dăduseră rezultate bune, foarte bune. Din câte îşi putea da oricine seama, cu excepţia câtorva tăieturi şi zgârieturi care se vindecau, sănătatea mea fizică era la fel de bună ca în ziua în care dispărusem.

Dar lucrurile mai profunde, chestiile invizibile, acele părţi din mine care se aflau dincolo de suprafaţă, unde nici un test nu putea ajunge – în ceea ce priveşte acele lucruri, simţeam că rezistenţa mea şchiopăta. Cine eram acum? Ce mi se întâmplase în timpul acelor luni lipsă? Oare trauma mă schimbase în moduri pe care nu aveam să le pricep nicicând? Sau, mai rău, din care nu aveam să-mi mai pot reveni vreodată?

Câtă vreme stătusem în spital, mama îmi impusese o politică strictă: fără vizitatori, iar doctorul Howlett o susţinuse. Le puteam înţelege îngrijorarea, dar acum, că eram acasă şi mă reacomodam încet cu lucrurile cunoscute aparţinând lumii mele, nu aveam de gând s-o las pe mama să mă încuie, cu buna, dar prost aplicata, intenţie de a mă proteja. Poate că mă schimbasem, însă eram tot eu. Şi singurul lucru pe care mi-l doream era să vorbesc pe îndelete despre toate acestea cu Vee.

Coborând la parter, am luat BlackBerry-ul mamei de pe bufetul din bucătărie şi m-am dus înapoi în camera mea. Când mă trezisem în cimitir nu îmi mai găsisem mobilul şi, până când aveam să fac rost de un altul, trebuia să mă mulţumesc cu telefonul ei.

SUNT NORA. POTI VB? i-am scris lui Vee. Era târziu, iar mama ei dădea stingerea la ora zece. Dacă aş fi sunat-o şi maică-sa ar fi auzit telefonul, ar fi putut avea mari necazuri.

Cunoscând-o pe doamna Sky, mă îndoiam că ar fi dat dovadă de indulgenţă, chiar ţinând cont de natura specială a circumstanţelor.

O clipă mai târziu, BlackBerry-ul a ţârâit. SCUMPA?!?!!!!!! O IAU RAZNA. SUNT VARZA. UNDE ESTI?

SUNA-MA LA NR ASTA.

Mi-am pus BlackBerry-ul în poală, rozându-mi vârful unghiei. Nu-mi venea să cred cât de agitată mă simţeam. Era Vee! Dar, cele mai bune prietene sau nu, nu mai vorbiserăm de luni de zile. Pentru mine trecuse atât de mult timp, însă aşa era. Gândindu-mă la cele două zicale „dragostea creşte când ţi-e dor“ şi „ochii care nu se văd se uită“, evident speram ca prima să fie valabilă.

Deşi aşteptam apelul lui Vee, tot am tresărit când a sunat telefonul.

— Alo? Alo? a spus ea.

Auzindu-i vocea, am simţit un nod în gât de emoţie.

— Eu sunt! am zis, înecându-mă.

— Era şi timpul, a pufnit Vee, dar şi glasul ei părea îngroşat şi încărcat de emoţie. Am fost la spital toată ziua ieri, dar nu m-au lăsat să te văd. Am ţâşnit pe lângă paznici, dar au anunţat un cod nouăzeci şi nouă şi m-au fugărit. M-au escortat afară cu cătuşe, iar când zic escortat mă refer la înghionteli şi vorbe urâte aruncate de ambele părţi. Din punctul meu de vedere, singurul infractor aici e mama ta. Fără vizitatori? Sunt cea mai bună prietenă a ta sau nu s-a prins de asta în ultimii unsprezece ani? Data viitoare când trec pe la tine, o să sar cu gura pe femeia aia.

În întuneric, am simţit cum buzele tremurânde mi se ridică într-un zâmbet. Mi-am lipit telefonul de piept, nehotărâtă dacă să râd sau să plâng. Ar fi trebuit să ştiu că Vee nu mă va dezamăgi. Amintirea tuturor lucrurilor care merseseră îngrozitor de rău din momentul în care mă trezisem în cimitir, cu trei nopţi în urmă, era rapid eclipsată de simplul fapt că aveam cea mai bună prietenă din lume. Poate că toate celelalte se schimbaseră, dar relaţia mea cu Vee rămăsese solidă ca o stâncă. Eram de nedespărţit. Nimic nu putea schimba asta.

— Vee, am răsuflat uşurată.

Voiam să mă cufund în normalitatea momentului. Era târziu, noi ar fi trebuit să dormim şi, iată-ne, sporovăind cu

lumina stinsă. Anul trecut, mama lui Vee îi aruncase mobilul la gunoi după ce o prinsese discutând cu mine după ora de culcare. A doua zi de dimineaţă, în faţa întregului cartier, s-a băgat în tomberon după telefon. Mai foloseşte telefonul ăla şi în ziua de azi. Îi zicem Oscar, de la Oscar the Grouch[1].

— Îţi dau medicamente de calitate? m-a întrebat Vee. Se pare că tatăl lui Anthony Amowitz e farmacist şi probabil că ţi-aş putea face rost de nişte chestii ca lumea.

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

— Ce-i asta? Tu şi Anthony?

— Ei, pe naiba. Nu în sensul ăla. M-am jurat că mă las de băieţi. Dacă am nevoie de romantism, pentru asta există Netflix[2].

O să cred când o să văd, mi-am zis cu un zâmbet.

— Unde e cea mai bună prietenă a mea şi ce ai făcut cu ea?

— Fac o dezintoxicare de băieţi. Ca o dietă, doar că e pentru sănătatea mea emoţională. Lasă asta, vin până la tine, a continuat Vee. Nu mi-am mai văzut cea mai bună prietenă de trei luni, iar reîntâlnirea asta la telefon e o porcărie. Fată, o să-ţi arăt eu ce înseamnă o îmbrăţişare de urs.

— Baftă să treci de mama, am zis. E noul purtător de cuvânt al asociaţiei părinţilor pisălogi.

— Femeia aia! a şuierat Vee. Îmi fac cruce chiar acum.

Puteam să dezbatem caracterul de vrăjitoare al mamei mele într-o altă zi. Acum aveam lucruri mai importante de discutat.

— Vee, vreau un rezumat al zilelor dinaintea dispariţiei mele, am spus eu, ducând conversaţia la un nivel mai serios. Nu pot scăpa de senzaţia că răpirea mea n-a fost ceva întâmplător. Trebuie să fi existat semne de avertizare, dar nu-mi pot aminti de nici unul. Doctorul meu zice că pierderea memoriei e temporară, însă, între timp, am nevoie să-mi spui unde am fost, ce am făcut şi cu cine am fost în acea ultimă săptămână. Fă-mi o trecere în revistă.

Vee a întârziat să răspundă.

— Eşti sigură că-i o idee bună? E oarecum prea curând să te stresezi cu chestiile astea. Mama ta mi-a zis despre amnezie...

— Hai, nu zău! am intervenit. O să-i ţii partea mamei?

— La dracu', a murmurat ea, cedând.

În următoarele douăzeci de minute, mi-a povestit fiecare eveniment din acea ultimă săptămână. Totuşi, cu cât vorbea mai mult, cu atât eram mai dezamăgită. Nu tu telefoane bizare. Nu tu străini iviţi pe neaşteptate în viaţa mea. Nu tu maşini necunoscute care să ne urmărească prin oraş.

— Dar în noaptea în care am dispărut? am întrebat-o, întrerupând-o la jumătatea frazei.

— Am mers în parcul de distracţii Delphic. Îmi aduc aminte că am plecat să cumpăr hotdog... şi, pe urmă, s-a dezlănţuit iadul. Am auzit focuri de armă, iar oamenii au început să dea năvală afară din parc. M-am întors după tine, dar plecaseşi. M-am gândit că ai făcut o treabă deşteaptă şi te-ai cărat. Doar că nu te-am găsit nici în parcare. M-aş fi întors în parc, însă poliţia a venit şi a dat pe toată lumea afară. Am încercat să le spun că s-ar putea să fii încă înăuntru, dar nu le ardea s-asculte. Ne-au obligat pe toţi să plecăm acasă. Te-am sunat de un miliard de ori, dar n-ai răspuns.

Mă simţeam de parcă cineva m-ar fi lovit cu pumnul în stomac. Focuri de armă? Delphic avea o reputaţie, însă nici chiar aşa. Focuri de armă? Era atât de bizar – atât de revoltător de ciudat – încă dacă aş fi auzit asta de la oricine altcineva în afară de Vee, n-aş fi crezut.

Prietena mea a zis:

— Nu te-am mai văzut de atunci. Mai târziu, am aflat de luarea de ostatici.

— Luarea de ostatici?

— Se pare că acelaşi psihopat care a tras în parc te-a luat ostatică în centrala de sub casa de distracţii. Nimeni nu ştie de ce. Într-un târziu, ţi-a dat drumul şi a şters-o.

Am deschis gura, apoi am închis-o. În sfârşit, am izbutit să rostesc, şocată:

— Ce?

— Poliţia te-a găsit, ţi-a luat o declaraţie şi te-a adus acasă pe la două dimineaţa. Aia a fost ultima oară când te-a mai văzut cineva. Cât despre tipul care te-a luat ostatică... nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

În acel moment, toate firele s-au unit într-unul singur.

— Sigur am fost luată de acasă, am concluzionat, punând lucrurile cap la cap. După ora două dimineaţa probabil că

dormeam. Tipul care m-a ţinut ostatică trebuie să mă fi urmărit până aici. N-a obţinut ceea ce ar fi sperat să obţină la Delphic, aşa că s-a întors după mine. Trebuie să fi pătruns prin efracţie.

— Asta-i chestia. Nu era nici un semn. Uşile şi ferestrele erau toate închise.

Mi-am lovit fruntea cu podul palmei.

— Poliţia are vreun indiciu? Tipul ăsta – oricine ar fi el – nu putea fi o fantomă.

— Au zis că, probabil, a folosit un nume fals. Dar, dacă mai are vreo importanţă, le-ai spus că îl cheamă Rixon.

— Nu cunosc nici un Rixon.

Vee a oftat.

— Asta-i problema. Nimeni nu ştie. A tăcut preţ de câteva clipe. Mai e ceva. Câteodată am impresia că-i recunosc numele, dar când încerc să-mi amintesc de unde, mintea mi se goleşte. De parcă amintirea ar fi acolo, dar nu pot ajunge la ea. Aproape ca şi când... ar exista o gaură acolo unde ar trebui să fie numele lui. E o senzaţie super-ciudată. Îmi tot spun că poate doar vreau să mi-l amintesc, ştii? Ca şi cum, dacă mi l-aş aminti – bingo! l-am avea pe tipul cel rău. Şi poliţia l-ar putea aresta. Prea simplu, ştiu. Iar acum bat câmpii, a spus ea. Apoi, încet: Totuşi... puteam să jur...

Uşa dormitorului meu s-a întredeschis, iar mama şi-a băgat capul înăuntru.

— Mă duc la culcare. Ochii i s-au îndreptat către BlackBerry. Se face târziu şi amândouă avem nevoie de somn.

A rămas în aşteptare, şi am prins mesajul.

— Vee, trebuie să plec. Te sun mâine.

— Transmite-i vrăjitoarei dragostea mea.

Şi a închis.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat mama, luându-mi degajată telefonul. Apă? Mai multe pături?

— Nu, sunt bine. Noapte bună, mamă.

M-am forţat să afişez un zâmbet scurt, dar liniştitor.

— Ţi-ai verificat fereastra?

— De trei ori.

Cu toate astea, a traversat încăperea şi a zgâlţâit mânerul. După ce a văzut că era bine închisă, mi-a aruncat un surâs lipsit de vlagă.

— Nu strică să mai verifici încă o dată, nu? Noapte bună,

scumpo, a adăugat, netezindu-mi părul şi pupându-mă pe frunte.

După ce a plecat, m-am ghemuit sub pături şi am început să mă gândesc la tot ce îmi spusese Vee. Un schimb de focuri la Delphic, dar de ce? Ce sperase să obţină atacatorul? Şi de ce, dintre cele, probabil, câteva mii de oameni care erau în parc în acea noapte, mă alesese pe mine drept ostatică? Poate că avusesem, pur şi simplu, ghinion, însă răspunsul nu mi se părea satisfăcător. Necunoscutul mi-a ocupat gândurile până când am obosit. Doar dacă...

Doar dacă mi-aş putea aminti.

Căscând, m-am pregătit de somn.

Au trecut cincisprezece minute. Apoi douăzeci. Răsucindu-mă pe spate, m-am zgâit oarecum cruciş la tavan, încercând să-mi iau memoria prin surprindere şi să o prind cu garda jos. Cum nici asta n-a dat rezultate, am încercat o abordare mai directă. Mi-am lovit capul de pernă, străduindu-mă să eliberez o imagine. O replică dintr-un dialog. Un miros care mi-ar fi putut da idei. Orice! Dar, curând, mi-am dat seama că în loc de ceva, trebuia mai degrabă să mă mulţumesc cu nimic.

Când ieşisem din spital, în acea dimineaţă, fusesem convinsă că memoria mea se pierduse pentru totdeauna. Dar, cu mintea limpede, după ce şocul se atenuase, începeam să cred altceva. Aveam puternica senzaţie că un pod s-a rupt în mintea mea, adevărul aflându-se de cealaltă parte a prăpastiei. Dacă eu eram cea responsabilă pentru distrugerea podului, ca mecanism de apărare împotriva traumei pe care o suferisem în timpul răpirii, atunci cu siguranţă îl puteam reclădi. Trebuia doar să-mi dau seama cum.

Începând de la negru. Un negru profund, întunecat, nepământean. Nu spusesem nimănui încă, dar acel negru îmi tot apărea în minte, în cele mai ciudate momente. Când se întâmpla asta, pielea îmi era cuprinsă de un tremur plăcut şi era de parcă mi-ar fi dezmierdat cu un deget linia maxilarului, ridicându-mi privirea direct spre ea.

Ştiam că era absurd să mă gândesc că o culoare ar putea prinde viaţă, dar, o dată sau de două ori, am fost sigură că surprinsesem ceva mai substanţial în spatele culorii. Doi ochi. Felul în care mă studiau îmi încălzea inima.

Dar cum putea un lucru pierdut în memoria mea, în timpul

acestei perioade, să-mi provoace plăcere şi nu durere?

Am expirat încet. Am simţit o nevoie disperată să urmez culoarea, indiferent unde m-ar fi dus. Tânjeam să regăsesc acei ochi negri, să stau faţă în faţă cu ei. Tânjeam să aflu cui aparţineau. Culoarea mă împingea de la spate, încurajându-mă să o urmez. Logic n-avea nici un sens. Dar gândul nu îmi dădea pace. Am simţit o nevoie hipnotică, obsesivă, de a lăsa culoarea să mă ghideze. Un magnetism puternic, pe care nici măcar raţiunea nu-l putea rupe.

Am lăsat dorinţa să se adune în mine până când a ajuns să-mi vibreze puternic sub epidermă. Fiindu-mi deranjant de cald, m-am luptat să ies de sub pături. Cu capul pulsând, m-am foit de pe o parte pe cealaltă. Zumzetul din urechi a crescut în intensitate până când am început să tremur din pricina fierbinţelii. O febră ciudată. Cimitirul, m-am gândit. Totul a început în cimitir.

Noaptea neagră, ceaţa neagră. Iarba neagră, pietrele negre de mormânt. Râul negru şi sclipitor. Şi, acum, o pereche de ochi negri care mă privesc. Nu puteam ignora fulgerele întunecate şi nici nu puteam scăpa de ele. Nu-mi puteam găsi liniştea până nu le urmam.

M-am ridicat din pat. Mi-am tras pe cap o bluză tricotată, am îmbrăcat repede o pereche de blugi şi mi-am aruncat un pulover peste umeri. M-am oprit puţin în uşa dormitorului. Holul de dincolo de ea era cufundat în tăcere, cu excepţia ticăitului răsunător al pendulei, care se auzea de la primul etaj. Uşa de la dormitorul mamei nu era perfect închisă, însă nici o lumină nu se zărea prin crăpătură. Dacă ascultam suficient de atent, puteam auzi sunetul uşor al sforăitului ei.

Am coborât scările în linişte, am luat o lanternă şi cheile de la casă, apoi am ieşit pe uşa din spate, temându-mă că scârţâitul scândurilor de pe verandă m-ar da de gol. Asta şi ofiţerul în uniformă care era postat lângă bordură. El trebuia să alunge reporterii şi camerele de filmat, dar aveam sentimentul că, dacă m-ar fi văzut ieşind prin faţă la ora asta, l-ar fi sunat numaidecât pe detectivul Basso.

O mică voce din adâncul minţii mele protesta, spunând că, probabil, era primejdios să ies afară, însă o stare stranie ca de transă mă împingea de la spate. Noapte neagră, ceaţă neagră. Iarbă neagră, pietre de mormânt negre. Râu negru, sclipitor. O

pereche de ochi negri care mă privesc.

Trebuia să găsesc acei ochi. Ei îmi puteau da răspunsurile.

Patruzeci de minute mai târziu, trecusem de porţile arcuite care duceau în cimitirul oraşului Coldwater. În bătaia vântului, frunzele cădeau de pe ramuri, învârtindu-se ca nişte titirezi întunecaţi. Am găsit uşor mormântul tatei. Tremurând în aerul umed şi rece, m-am folosit de metoda prin eliminare pentru a-mi găsi drumul înapoi spre piatra funerară unde începuse totul.

Lăsându-mă pe vine, mi-am trecut degetele pe marmura învechită. Am închis ochii şi am încercat să nu aud zgomotul nopţii, concentrându-mă să găsesc ochii cei negri. Am adresat întrebarea în neant, sperând că mă vor auzi. Cum ajunsesem să dorm într-un cimitir, după unsprezece săptămâni petrecute în captivitate?

Mi-am lăsat privirea să dea ocol încet cimitirului. Mirosul putred al toamnei care se apropia, aroma bogată a ierbii proaspăt tăiate, bătaia ritmică a aripilor de insectă – nimic nu scotea la iveală răspunsul pe care mi-l doream cu atâta ardoare. Am înghiţit în sec în ciuda nodului din gât, încercând din răsputeri să nu mă las pradă înfrângerii. Acel negru, care mă tachinase zile întregi, mă dezamăgise. Băgându-mi mâinile în buzunarele blugilor, am dat să plec.

Cu coada ochiului, am observat ceva în iarbă. Am ridicat o pană neagră. Era lungă cel puţin cât braţul meu, de la umăr la încheietură. M-am încruntat în timp ce încercam să-mi imaginez ce soi de pasăre putea s-o fi lăsat. Era mult prea mare pentru o cioară. Din punctul meu de vedere, era mult prea mare pentru orice fel de pasăre. Mi-am trecut degetul peste marginea penei, fiecare fir mătăsos revenind la locul lui după ce era atins.

O amintire s-a trezit în mine. *Îngeraş*, mi s-a părut că aud o voce blândă şoptind. *Eşti a mea.*

Dintre toate reacţiile ridicole şi confuze pe care le-aş fi putut avea, am roşit. M-am uitat în jur, doar ca să mă asigur că glasul nu era real.

Nu te-am uitat.

Ţeapănă, am aşteptat să aud iar vocea, dar ea s-a risipit în bătaia vântului. Orice amintire ar fi lăsat în urma ei, acestea s-au îndepărtat înainte să apuc să le prind. M-am simţit sfâşiată între dorinţa de a arunca pana şi impulsul de nestăvilit de a o

îngropa într-un loc în care nimeni să n-o găsească. Aveam puternica impresie că dădusem peste ceva secret, ceva intim, ceva ce putea provoca mult rău dacă ar fi fost descoperit.

O maşină a oprit în parcarea aflată mai sus de cimitir, cu muzica urlând în difuzoare. Am auzit strigăte, hohote de râs şi n-aş fi fost surprinsă dacă ar fi fost vorba de colegi de şcoală de-ai mei. Partea asta a oraşului era împânzită de copaci, departe de aglomeraţia centrului, fiind un loc bun în care să pierzi vremea nesupravegheat pe timpul nopţii şi în weekenduri. Pentru că nu voiam să dau nas în nas cu vreun cunoscut, mai ales că brusca mea reapariţie ţinuse prima pagină a ziarelor locale, mi-am ascuns pana sub braţ şi am grăbit pasul pe aleea cu pietriş care ducea înapoi la drumul principal.

Am intrat în casă imediat după ora două şi jumătate dimineaţa şi, după ce am încuiat, am urcat în vârful picioarelor la etaj. Pentru o clipă, m-am oprit nehotărâtă în mijlocul dormitorului meu, apoi am ascuns pana în sertarul din mijloc al comodei, acolo unde îmi ţineam şosetele, jambierele şi eşarfele. Privind în urmă, nici măcar nu ştiam de ce o adusesem acasă. Nu-mi stătea în fire să colecţionez resturi, darămite să le mai şi ascund prin sertare. Dar îmi trezise o amintire...

Dezbrăcându-mă şi înăbuşindu-mi un căscat, m-am întors către pat. Eram la jumătatea drumului când picioarele mi-au înţepenit în loc. Pe pernă era aşezată o foaie de hârtie. O foaie care nu fusese acolo când plecasem.

M-am întors, aşteptându-mă să-mi văd mama în uşă, furioasă şi îngrijorată că mă strecurasem afară. Dar, ţinând cont de toate cele întâmplate, credeam oare că, dacă mi-ar fi găsit patul gol, mi-ar fi lăsat, pur şi simplu, un bileţel?

Am ridicat hârtia, dându-mi seama că îmi tremurau mâinile. Era o pagină dintr-un caiet, exact ca acelea pe care le foloseam la şcoală. Mesajul părea mâzgălit în grabă, cu o cariocă neagră.

DOAR PENTRU CĂ EŞTI ACASĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ EŞTI ÎN SIGURANŢĂ.

Capitolul 4

De teamă şi de frustrare, am mototolit biletul, aruncându-l în perete. Mergând cu paşi mari spre fereastră, am zgâlţâit mânerul pentru a mă asigura că era închisă. Nu mă simţeam suficient de curajoasă ca să o deschid şi să arunc o privire afară, dar mi-am făcut mâinile streaşină la ochi şi m-am uitat printre umbrele întinse de-a lungul peluzei, care semănau cu nişte pumnale lungi şi subţiri. Habar n-aveam cine ar fi putut lăsa biletul, însă un lucru era sigur. Încuiasem înainte să plec. Iar, mai devreme, înainte să urcăm la culcare, o văzusem pe mama umblând prin casă şi verificând fiecare geam şi fiecare uşă de cel puţin trei ori.

Deci, pe unde pătrunsese intrusul?

Şi, până la urmă, ce însemna mesajul? Era criptic şi crud. O glumă proastă? În acel moment, n-aveam o ipoteză mai bună.

La capătul holului, am împins uşa de la dormitorul mamei, deschizând-o doar atât cât să văd în interior.

— Mamă?

Ea s-a ridicat imediat în capul oaselor.

— Nora? Ce este? Ce s-a întâmplat? Un coşmar? O pauză. Ţi-ai amintit ceva?

Am aprins veioza de pe noptieră, temându-mă brusc de întuneric şi de ceea ce nu puteam vedea.

— Am găsit un bilet în camera mea. Zicea că mă amăgesc, dacă mă cred în siguranţă.

Mama a clipit în lumina orbitoare şi am văzut-o cum pătrunde înţelesul cuvintelor. Brusc, era perfect trează.

— Unde ai găsit biletul? m-a întrebat.

— Eu...

Mă îngrijora modul în care ar fi reacţionat în faţa adevărului. Privind retrospectiv, fusese o idee foarte proastă. Să mă furişez afară? După ce fusesem răpită? Dar îmi era greu să mă tem de o a doua răpire, de vreme ce nu mi-o puteam aminti nici pe prima. Şi aveam nevoie să merg în cimitir, pentru propria sănătate mintală. Negrul mă condusese acolo. Stupid, inexplicabil, dar nu mai puţin adevărat.

— Era sub perna mea. Probabil nu l-am observat când m-am băgat în pat, am minţit. Abia când m-am răsucit în somn am

auzit hârtia foşnind.

Ea şi-a pus halatul şi s-a grăbit spre dormitorul meu.

— Unde e biletul? Vreau să-l citesc. Detectivul Basso trebuie să afle despre asta imediat.

Deja apăsa pe tastele telefonului ei mobil. A găsit numărul în memoria aparatului şi mi-am dat seama că trebuie să fi colaborat strâns cu poliţistul în săptămânile în care lipsisem.

— Mai are cineva cheia de la casă? am întrebat.

Ea a ridicat un deget, făcându-mi semn să aştept. Căsuţa vocală, a bombănit.

— Sunt Blythe, a comunicat mesageriei detectivului Basso. Sună-mă de îndată ce primeşti mesajul. În noaptea asta, Nora a găsit un bilet în dormitorul ei.

Ochii mamei îi căutară pe ai mei.

— Ar putea fi de la persoana care a răpit-o. Am ţinut uşile încuiate toată noaptea, aşa că biletul trebuie să fi fost pus sub perna ei înainte să ajungem acasă. O să sune înapoi curând, mi-a spus ea, închizând. O să-i dau biletul ofiţerului din faţă. S-ar putea să vrea să verifice casa. Unde-i hârtia?

Am arătat spre ghemotocul din colţ, dar nu m-am mişcat să-l ridic. Nu voiam să mai văd iar mesajul. Să fi fost o glumă... sau o ameninţare? Doar pentru că eşti acasă nu înseamnă că eşti în siguranţă. Tonul te ducea cu gândul la o ameninţare.

Mama a întins foaia pe perete, netezind cutele cu mâna.

— Hârtia asta e goală, Nora, a spus ea.

— Ce?

M-am apropiat ca să văd mai bine. Avea dreptate. Scrisul dispăruse. M-am grăbit să întorc hârtia, dar era goală şi pe partea cealaltă.

— Era chiar aici, am spus eu nedumerită. Era chiar aici.

— Probabil că ţi-ai imaginat. Proiecţia unui vis, a spus mama cu blândeţe, luându-mă în braţe şi frecându-mă pe spate.

Gestul nu m-a liniştit cu nimic. Era cu putinţă să fi inventat mesajul? Din ce cauză? Paranoia? Un atac de panică?

— Nu mi l-am imaginat.

Dar nu păream atât de sigură.

— E în regulă, a murmurat ea. Doctorul Howlett a zis că s-ar putea întâmpla.

— A zis că s-ar putea întâmpla să ce?

— A spus că există mari şanse să auzi lucruri care nu sunt

reale...

— Ca de exemplu?

M-a privit calmă.

— Voci şi alte sunete. N-a spus nimic despre faptul că ai putea vedea lucruri care nu sunt adevărate, dar nu e imposibil, Nora. Organismul tău încearcă să-şi revină. E supus unui stres foarte mare şi trebuie să avem răbdare.

— A zis că s-ar putea să am halucinaţii?

— Şşşt, mi-a ordonat încet, cuprinzându-mi faţa în palmele ei. Chestiile astea se mai pot petrece, până îţi revii. Mintea ta face tot posibilul să se vindece şi trebuie să-i lăsăm timp. E ca oricare altă rană. O să trecem prin asta împreună.

Am simţit că mă ustură ochii de la lacrimi, dar am refuzat să plâng. De ce eu? Dintre toate miliardele de oameni, de ce eu? Cine mi-a făcut asta? Mintea mi se învârtea în cercuri, încercând să arate cu degetul pe cineva, dar nu aveam un chip, un glas. Nu aveam nici cea mai mică idee.

— Eşti speriată? a şoptit mama.

Mi-am ferit privirea.

— Sunt furioasă.

M-am băgat în pat, adormind surprinzător de repede. Prinsă în starea de ameţeală şi dezorientarea dintre veghe şi vis adânc, gândurile mi se plimbau fără ţintă printr-un tunel lung şi întunecat, care se îngusta cu fiecare pas. Somn, binecuvântatul somn. Dată fiind noaptea pe care o avusesem, l-am primit cu braţele deschise.

O uşă s-a ivit la capătul tunelului. Se deschidea din interior. Lumina din interior lucea slab, dezvăluind un chip atât de familiar încât senzaţia aproape că m-a copleşit. Părul negru îi cădea în bucle pe lângă urechi, umed, ca după duş. Pielea bronzată, netedă şi fermă, se întindea peste un trup înalt, zvelt, ce se ridica cu cel puţin cincisprezece centimetri deasupra mea. O pereche de blugi îi atârna pe şolduri, dar pieptul şi picioarele îi erau goale, iar pe umăr avea un prosop de baie. Privirile ni s-au întâlnit şi bine cunoscuţii lui ochi negri s-au cufundat în ai mei, surprinşi... apoi, brusc, îngrijoraţi.

— Ce faci aici? a spus cu voce gravă.

Patch, mi-am zis, iar inima îmi bătu mai tare. *E Patch*.

Nu reuşeam să-mi amintesc de unde, dar îl cunoşteam. Podul din mintea mea era în continuare rupt, însă, văzându-l,

mici fragmente se unire. Amintiri care îmi stârneau fluturi în stomac. M-am zărit lângă el la ora de biologie. Sau stând foarte aproape de mine, învăţându-mă să joc biliard. O străfulgerare albă şi fierbinte în care buzele ni s-au atins.

Căutasem răspunsuri, iar ele mă aduseseră aici. La Patch. Găsisem o cale de a-mi ocoli amnezia. Ăsta nu era doar un vis; era un pasaj subconştient spre el. Acum înţelegeam dorul puternic care mă mistuia şi pe care nu puteam să-l satisfac niciodată. La un nivel mai profund, ştiam ceva ce creierul meu nu putea pricepe. Aveam nevoie de Patch. Şi, din nu ştiu ce motiv – soartă, noroc, voinţă pură sau raţiuni pe care poate nu aveam să le înţeleg niciodată – îl găsisem.

Încă în stare de şoc, mi-am regăsit cumva puterea de a vorbi.

— Tu să-mi spui.

El şi-a scos capul pe uşă, uitându-se de-a lungul tunelului.

— Ăsta e un vis. Îţi dai seama, nu?

— Atunci, cine te temi că m-ar fi putut urmări?

— Nu poţi rămâne aici.

Cuvintele mi-au ieşit ţepene, îngheţate.

— Se pare că am găsit o modalitate de a comunica cu tine. Bănuiesc că singurul lucru care ar mai fi de zis e că speram la o primire mai călduroasă. Ai toate răspunsurile, nu?

Şi-a lipit degetele de buze. Între timp, ochii nu i s-au clintit de pe faţa mea.

— Sper să te ţin în viaţă.

Mintea îmi funcţiona cu încetinitorul, incapabilă să priceapă suficient din vis încât să deducă un mesaj mai profund. Unicul gând care îmi dădea târcoale era: *L-am găsit*. După atâta vreme, l-am găsit pe Patch. Şi, în loc să fie la fel de entuziasmat ca şi mine, singurul sentiment de care dă dovadă e... o detaşare rece.

— De ce nu-mi pot aminti nimic? am întrebat, înghiţindu-mi nodul din gât. De ce nu-mi pot aminti cum sau când sau... sau de ce ai plecat?

Deoarece eram sigură că asta se întâmplase. Plecase. Altfel, acum am fi fost împreună.

— De ce n-ai încercat să mă găseşti? Ce s-a întâmplat cu mine? Ce s-a întâmplat cu noi?

Patch şi-a pus mâinile la ceafă şi a închis ochii. A rămas

nemişcat, cu excepţia tremurului de emoţie care îi înfiora pielea.

— De ce m-ai părăsit? am spus, înecându-mă.

S-a îndreptat.

— Chiar crezi că te-am părăsit?

Asta n-a făcut decât să îmi readucă nodul din gât.

— Ce ar trebui să cred? Ai fost plecat luni de zile şi, acum, când în sfârşit te-am găsit, abia dacă mă poţi privi în ochi.

— Am făcut singurul lucru care mi-a stat în putinţă. Am renunţat la tine ca să-ţi salvez viaţa.

Maxilarul îi tresărea spasmodic, încordându-se şi relaxându-se.

— N-a fost o decizie uşoară, dar a fost decizia corectă.

— Ai renunţat la mine? Aşa, pur şi simplu? Cât ţi-a luat să iei hotărârea asta? Trei secunde?

Ochii i-au îngheţat când şi-a amintit.

— Cam atât am avut la dispoziţie, da.

Alte fragmente s-au aşezat la locul lor.

— Cineva te-a obligat să mă părăseşti? Asta-mi spui? Tăcu, dar şi ăsta era un răspuns. Cine te-a obligat să pleci? Cine te-a speriat atât de tare? Patch pe care îl ştiam eu nu fugea de nimeni. Durerea care a explodat în sufletul meu m-a forţat să ridic tonul. Eu m-aş fi luptat pentru tine, Patch. M-aş fi luptat!

— Şi ai fi pierdut. Eram înconjuraţi. El ţi-a ameninţat viaţa şi ar fi pus ameninţarea în practică. Te avea la mână, ceea ce însemna că mă avea şi pe mine.

— El? Cine e el? M-am ales iar cu o tăcere rece. Ai încercat, măcar o dată, să mă găseşti? Sau ţi-a fost atât de uşor... glasul mi s-a frânt... să renunţi la mine?

Smulgându-şi prosopul de pe umăr, Patch l-a aruncat cât colo. Ochii îi scăpărau, umerii ridicându-se şi coborând cu fiecare răsuflare, dar am avut senzaţia că furia lui nu era îndreptată spre mine.

— Nu poţi sta aici, a spus el cu voce aspră. Trebuie să încetezi să mă mai cauţi. Trebuie să te întorci la viaţa ta şi să faci cum ştii tu mai bine. Nu pentru mine, a adăugat, de parcă mi-ar fi ghicit următoarea replică plină de resentimente. Pentru tine. Am făcut totul posibilul să-l ţin departe de tine şi o să continui să fac tot ce pot, dar am nevoie de ajutorul tău.

— De parcă eu n-aş avea nevoie de al tău? am replicat. Am nevoie de tine acum, Patch. Te vreau înapoi. Sunt pierdută

şi speriată. Nu ştii că nu-mi pot aminti absolut nimic? Bineînţeles că ştii, am spus cu amărăciune, dându-mi seama imediat că aşa era. Ăsta-i motivul pentru care n-ai venit să mă cauţi. Eşti conştient că nu-mi pot aminti de tine şi cu asta ai scăpat. Niciodată n-am crezut că o să alegi calea cea mai uşoară. Ei bine, eu nu te-am uitat, Patch. Te văd în toate. Văd sclipiri de negru – culoarea ochilor tăi, a părului tău. Îţi simt atingerea, îmi amintesc felul în care mă ţineai în braţe...

Am lăsat fraza neterminată, fiind prea emoţionată ca să mai vorbesc.

— E mai bine să nu ştii, a spus Patch sec. E cea mai proastă explicaţie pe care ţi-am dat-o până acum, dar, pentru binele tău, sunt lucruri pe care nu le poţi afla.

Am râs, dar râsul era forţat şi crispat.

— Deci, asta-i tot?

El a micşorat distanţa dintre noi şi, tocmai când credeam că avea să mă tragă lângă el, s-a oprit, stăpânindu-se. Am expirat, încercând să nu plâng. Şi-a sprijinit cotul de cadrul uşii, chiar deasupra urechii mele. Mirosea devastator de familiar – a săpun şi a mirodenii –, aroma îmbătătoare stârnindu-mi amintiri atât de plăcute, încât făceau prezentul mult mai greu de suportat. M-a cuprins dorinţa de a-l atinge. De a-mi trece mâinile peste pielea lui, de a-i simţi braţele strângându-se protectoare în jurul meu. Voiam să-şi lipească nasul de gâtul meu, şoaptele lui să-mi gâdile urechile în timp ce-mi spunea vorbele drăgăstoase care îmi aparţineau numai mie. Mi-l doream aproape, atât de aproape, fără vreo intenţie de mă părăsi.

— Nu s-a terminat, am spus. După toate lucrurile prin care am trecut, nu poţi să-mi faci, pur şi simplu, vânt. Nu te las să pleci atât de uşor.

Nu eram sigură dacă asta era o ameninţare, o ultimă încercare de sfidare sau dacă era vorba de cuvinte iraţionale rostite direct din inima mea frântă.

— Vreau să te protejez, a spus Patch pe un ton liniştit.

S-a apropiat. Era numai forţă şi căldură tăcută. Nu puteam fugi de el, nici acum, nici altădată. Avea să rămână pentru totdeauna undeva acolo, ocupându-mi fiecare gând, ţinându-mi strâns inima în palmele lui. Mă atrăgeau spre el puteri pe care nu le puteam controla, darămite evita.

— Dar n-ai făcut-o.

El mi-a luat bărbia în mână, iar atingerea îi era insuportabil de tandră.

— Chiar crezi asta?

Am încercat să mă eliberez, dar nu suficient de convinsă. Nu puteam rezista mângâierii lui; nici atunci, nici acum, niciodată.

— Nu mai ştiu ce să cred. Mă poţi învinovăţi?

— Povestea mea e lungă şi nu prea frumoasă. N-o pot şterge, dar sunt hotărât să nu mai fac o altă greşeală. Nu când miza e atât de mare, nu când e vorba de tine. Există un plan, însă o să dureze.

De data asta, mă luă în braţe, îndepărtându-mi şuviţele care îmi căzură pe faţă, şi ceva în mine s-a frânt sub atingerea lui. Lacrimi fierbinţi mi se rostogoleau pe obraji.

— Dacă te pierd, pierd totul, a murmurat el.

— De cine ţi-e atât de frică? am întrebat iar.

Punându-mi mâinile pe umeri, şi-a lipit fruntea de a mea.

— Eşti a mea, îngeraş. Şi n-o să las pe nimeni să schimbe asta. Ai dreptate... nu s-a terminat. E doar începutul şi nimic din ce urmează n-o să fie uşor.

A oftat obosit.

— Nu o să-ţi aminteşti visul ăsta şi nu o să te mai întorci. Nu ştiu cum m-ai găsit, dar trebuie să mă asigur că n-ai s-o mai faci. O să-ţi şterg din memorie visul ăsta. Pentru siguranţa ta, e ultima oară când mă mai vezi.

O stare de alarmă puse stăpânire pe mine. M-am tras înapoi, uitându-mă la chipul lui Patch, îngrozită de hotărârea pe care o vedeam în ochii lui. Am deschis gura ca să protestez...

Iar visul s-a năruit în jurul meu, de parcă ar fi fost făcut din nisip.

Capitolul 5

M-am trezit în dimineaţa următoare cu un junghi în gât şi cu amintirea îndepărtată a unui vis ciudat, lipsit de culoare. După ce am făcut duş, am tras pe mine o rochie tip cămaşă cu imprimeu zebră, mi-am pus o pereche de colanţi şi nişte ghete pe gleznă. În lipsă de altceva, măcar să par îngrijită. Potolirea furtunii din interiorul meu era un proiect mai amplu şi nu-l puteam rezolva în patruzeci şi cinci de minute.

Am intrat în bucătărie, unde mama pregătea o budincă de ovăz, într-o cratiţă, pe aragaz. Din câte îmi aminteam, era prima dată de la moartea tatei când o făcea. După drama de azi-noapte, mă întrebam dacă nu cumva asta intra în categoria meselor oferite drept consolare.

— Te-ai trezit devreme, a spus ea, oprindu-se din tocatul căpşunelor lângă chiuvetă.

— E trecut de opt, i-am atras atenţia. A sunat detectivul Basso?

Am încercat să mă comport de parcă nu mi-ar fi păsat care era răspunsul şi mi-am făcut de lucru scuturându-mi fire de praf inexistente de pe rochie.

— I-am spus că a fost o greşeală. A înţeles.

Adică amândoi căzuseră de acord că avusesem halucinaţii. Eram fata care strigase lupul şi, de acum înainte, orice spuneam avea să fie luat drept o exagerare. Biata de ea. Doar dă din cap şi fă-i pe plac.

— De ce nu te întorci în pat, iar eu am să-ţi aduc sus micul dejun când o să fie gata? a propus mama, reapucându-se de tocat.

— Sunt bine. M-am trezit deja.

— Având în vedere tot ce s-a întâmplat, m-am gândit că poate vrei s-o iei mai uşor. Să dormi mai mult, să citeşti o carte bună, poate să faci o baie cu spumă.

Nu ţineam minte ca mama să-mi fi sugerat vreodată să lenevesc într-o zi de şcoală. Conversaţiile noastre de la micul dejun cuprindeau, de obicei, schimburi de replici de genul: Ţi-ai terminat eseul? Ţi-ai împachetat prânzul? Ţi-ai făcut patul? Poţi să plăteşti factura la electricitate în drum spre şcoală?

— Ce zici? a încercat mama din nou. Micul dejun la pat. Nu

se poate mai bine de atât.

— Cum rămâne cu şcoala?

— Şcoala mai poate aştepta.

— Până când?

— Nu ştiu, a spus ea încet. O săptămână, cred. Sau două. Până când o să simţi că ai revenit la normal.

Era clar că nu se gândise prea mult la asta, dar, în numai câteva secunde, eu am făcut-o. Poate că aş fi fost tentată să profit de îngăduinţa ei, însă nu asta era ideea.

— E bine de ştiut că am la dispoziţie o săptămână sau două ca să-mi revin la normal.

Ea a lăsat jos cuţitul.

— Nora...

— Să lăsăm faptul că nu-mi pot aminti nimic din ultimele cinci luni. Să lăsăm faptul că, de acum înainte, de fiecare dată când o să văd un străin urmărindu-mă în mulţime, o să mă întreb dacă e el. Şi mai bine, amnezia mea e prezentată în toate buletinele de ştiri, iar individul probabil că se distrează pe cinste. Ştie că nu-l pot identifica. Şi cred că ar trebui să mă liniştească ideea că, de vreme ce toate testele doctorului Howlett au dat rezultate bune, foarte bune, probabil nimic rău nu mi s-a întâmplat în acele săptămâni. Poate chiar o să ajung să cred c-am fost să mă bronzez în Cancun. Hei, e foarte posibil să se fi întâmplat. Poate că răpitorul meu a vrut să iasă din anonimat. Să facă ceva neaşteptat şi să-şi răsfeţe victima. Adevărul e că „normalul” ar putea să vină după ani de zile. „Normalul” s-ar putea să nu mai revină niciodată. Dar, cu siguranţă, n-o să revină dacă tândălesc pe aici, uitându-mă la telenovele şi evitând viaţa. Mă duc la şcoală azi şi cu asta basta.

Am vorbit relaxat, dar inima mi-o pornise într-una dintre cavalcadele acelea nebuneşti. Mi-am lăsat sentimentele la o parte, spunându-mi că asta era singura cale pe care o cunoşteam de a-mi lua cât de cât viaţa de la început.

— Şcoală?

Mama se întorsese complet acum, căpşunele şi budinca de ovăz fiind de mult uitate.

— Conform calendarului de pe perete, este nouă septembrie. Cum mama n-a răspuns, am adăugat: Şcoala a început acum două zile.

Ea şi-a strâns buzele până deveniră o linie dreaptă.

— Îmi dau seama.

— De vreme ce şcoala e deschisă, n-ar trebui să fiu şi eu acolo?

— Da, în cele din urmă.

Şi-a şters mâinile pe şorţ. Mie mi se părea că trăgea de timp sau că îşi căuta cuvintele. Îmi doream ca, orice ar fi fost, s-o spună şi gata. În clipa de faţă, o ceartă aprinsă era mai bună decât empatia rece.

— De când încurajezi chiulul? am zis, provocând-o.

— Nu vreau să-ţi spun cum să-ţi trăieşti viaţa, dar cred că ar trebui s-o iei mai uşor.

— S-o iau mai uşor? Nu-mi amintesc nimic din ultimele câteva luni. N-am de gând s-o iau mai uşor, lăsând lucrurile să-mi scape şi mai mult de sub control. Singura modalitate prin care o să încep să mă simt mai bine este să pun iar stăpânire pe viaţa mea. O să mă duc la şcoală. Şi pe urmă o să ies în oraş cu Vee, să mâncăm gogoşi sau orice altă mâncare nesănătoasă la care s-ar putea să poftesc azi. Şi apoi o să vin acasă, să-mi fac temele. Şi pe urmă o să adorm ascultând vechile discuri ale tatei. Sunt atâtea lucruri despre care nu mai ştiu nimic. N-o să supravieţuiesc decât agăţându-mă de ceea ce cunosc.

— S-au schimbat multe de când ai plecat...

— Crezi că nu îmi dau seama de asta?

Nu voiam să mă tot răstesc la ea, dar nu pricepeam cum putea să stea acolo, să-mi ţină predici. Cine era ea să dea sfaturi? Trecuse vreodată prin ceva măcar vag asemănător?

— Crede-mă, am înţeles. Şi sunt speriată. Ştiu că nu pot da timpul înapoi şi asta mă îngrozeşte. Dar, în acelaşi timp...

Cum era să-i explic, când nici eu nu puteam să mă lămuresc? Înainte eram în siguranţă. Înainte deţineam controlul. Cum să sar cu capul înainte când trambulina îmi fusese smulsă de sub picioare?

A răsuflat adânc, agitată.

— Hank Millar şi eu suntem împreună.

Cuvintele s-au scurs prin mine. Mă holbam la ea, simţindu-mi fruntea încruntându-se din pricina confuziei.

— Scuză-mă, poftim?

— S-a întâmplat cât timp ai lipsit.

Şi-a sprijinit o mână de bufet şi mi s-a părut că era singurul lucru care o mai ţinea în picioare.

— Hank Millar?

Pentru a doua oară în ultimele zile, mintea mea i-a procesat numele cu întârziere.

— E divorţat acum.

— Divorţat? Am lipsit doar trei luni.

— În toate zilele alea nesfârşite în care nu ştiam unde eşti, dacă măcar mai trăieşti, nu l-am avut decât pe el, Nora.

— Tatăl lui Marcie? am clipit, uluită.

Parcă nu reuşeam să spulber ceaţa care mi se întinsese pe creier, de la o ureche la alta. Mama mea se întâlnea cu tatăl singurei fete pe care o urâsem vreodată? Fata care îmi blocase maşina, aruncase cu ouă în dulapul meu şi mă poreclise Nora Curva?

— Noi am mai fost împreună. În liceu şi în facultate. Înainte să-l cunosc pe tatăl tău, a adăugat ea în grabă.

— *Tu*, am spus, ridicând, în sfârşit, tonul vocii, şi Hank Millar?

Mama a început să vorbească foarte repede.

— Ştiu că o să fii tentată să-l judeci bazându-te pe părerea ta despre Marcie, dar, de fapt, e un tip foarte dulce. Atât de atent şi de generos, şi de romantic.

A zâmbit, apoi s-a înroşit, fâstâcită.

Eram revoltată. Cu asta se ocupase mama mea în timp ce eu eram dată dispărută?

— Sigur.

Am înşfăcat o banană din fructieră, apoi m-am îndreptat spre uşa din faţă.

— Putem să vorbim despre asta? Picioarele ei goale lipăiră pe podeaua din lemn, în timp ce venea după mine. Poţi măcar să mă asculţi?

— Se pare că am ajuns cam târziu pentru partea cu hai-să-discutăm.

— Nora!

— Ce? am izbucnit, întorcându-mă. Ce-ai vrea să spun? Că mă bucur pentru tine? Nu mă bucur. Obişnuiam să facem haz pe seama familiei Millar. Obişnuiam să glumim spunând că problemele de comportament ale lui Marcie sunt în urma otrăvirii cu mercur, de la fructele alea de mare scumpe pe care le tot mâncau ai ei. Şi acum te vezi cu el?

— Da, cu el. Nu cu Marcie.

— Mi-e totuna! Ai aşteptat măcar să se usuce cerneala pe actele de divorţ? Sau ai acţionat cât încă era însurat cu mama lui Marcie, pentru că trei luni sunt al naibii de puţine.

— Nu sunt obligată să răspund la aşa ceva!

Probabil dându-şi seama cât de roşie era la faţă, a încercat să se calmeze masându-şi ceafa.

— Spui toate astea pentru că ai impresia că-l trădez pe tatăl tău? Crede-mă, m-am chinuit singură suficient, întrebându-mă dacă orice interval mai mic de o eternitate e prea scurt ca să merg mai departe. Dar el şi-ar fi dorit să fiu fericită. N-ar fi vrut să umblu deprimată, plângându-mi de milă o veşnicie.

— Marcie ştie?

A tresărit când am schimbat brusc subiectul.

— Poftim? Nu. Nu cred că Hank i-a spus încă.

Cu alte cuvinte, pentru moment, nu trebuia să trăiesc cu teama că Marcie se va răzbuna pe mine pentru deciziile părinţilor noştri. Sigur, când avea să afle adevărul, puteam să garantez că răspunsul avea să fie fulgerător, umilitor şi brutal.

— O să întârzii la şcoală.

Am scotocit prin vasul de pe măsuţa de la intrare.

— Unde-mi sunt cheile?

— Ar trebui să fie acolo.

— Cea de la casă este. Unde-i cheia de la Fiat?

Mama şi-a prins între degete şaua nasului.

— Am vândut Fiatul.

Mi-am îndreptat toată furia din privire spre ea.

— L-ai vândut? Pardon?

Ce-i drept, cândva, îmi exprimasem nemulţumirea faţă de vopseaua maronie scorojită a Fiatului, faţă de scaunele de piele uzate de trecerea timpului şi pentru obiceiul inoportun al schimbătorului de viteză de a ieşi din lăcaş. Şi totuşi era maşina mea. Oare, după ce dispărusem, mama renunţase atât de repede la mine încât începuse să-mi scoată lucrurile la vânzare la mica publicitate?

— Ce altceva? am întrebat. Ce altceva ai mai vândut în lipsa mea?

— L-am vândut înainte să dispari, a murmurat ea cu ochii în pământ.

Mi s-a pus un nod în gât. Carevasăzică, odată ca niciodată, ştiusem că îmi vânduse maşina, doar că acum nu-mi mai

puteam aminti. Era o aluzie dureroasă la cât de lipsită de apărare eram de fapt. Nu puteam nici măcar să port o conversaţie cu mama fără să par o idioată. În loc să-mi cer scuze, am trântit uşa din faţă şi am călcat apăsat pe treptele verandei.

— A cui e maşina aia? am întrebat, oprindu-mă brusc.

Un Volkswagen alb, decapotabil, stătea pe fâşia de ciment unde obişnuiam să parchez Fiatul. Din câte se părea, îşi stabilise o reşedinţă permanentă. Poate că fusese acolo şi ieri-dimineaţă, când veniserăm de la spital, dar atunci nu prea mă simţisem în stare să studiez împrejurimile. Singura ocazie când mai ieşisem din casă fusese în noaptea precedentă, iar atunci folosisem uşa din spate.

— A ta.

— Cum adică a mea?

Mi-am ferit ochii de soarele dimineţii, în vreme ce mă holbam din nou neîncrezătoare la ea.

— Scott Parnell ţi-a dat-o.

— Cine?

— Familia lui s-a mutat înapoi în oraş la începutul verii.

— Scott? am repetat, căutând în memoria pe termen lung, de vreme ce numele îmi trezea o vagă amintire. Colegul meu de grădiniţă? Cel care s-a mutat în Portland acum câţiva ani.

Mama a încuviinţat obosită.

— De ce mi-ar fi dat o maşină?

— N-am mai apucat să te întreb. Ai dispărut în noaptea în care a adus-o.

— Am dispărut în noaptea în care Scott mi-a donat, în mod misterios, un automobil? Asta n-a declanşat vreun semnal de alarmă? Nu-i nimic ciudat în faptul că un adolescent îi dă o maşină unei fete pe care abia dacă o cunoaşte şi pe care n-a mai văzut-o de ani de zile? Ceva e în neregulă. Poate... poate că maşina era o dovadă şi trebuia să scape de ea. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Poliţia a verificat-o. L-au interogat pe fostul proprietar. Dar cred că detectivul Basso a scos din calcul o eventuală implicare a lui Scott după ce a auzit versiunea ta despre evenimentele din acea noapte. Mai devreme, înainte să dispari, fuseseşi împuşcată, şi, cu toate că detectivul l-a bănuit iniţial pe Scott, tu i-ai spus că a fost...

— Împuşcată? am scuturat din cap confuză. Cum adică împuşcată?

Ea a închis ochii, expirând.

— Cu o armă.

— Poftim?

Cum se face că Vee omisese asta?

— În parcul de distracţii Delphic. Mama a clătinat din cap.

— Urăsc şi să mă gândesc la asta, a şoptit cu vocea frântă. Eram plecată din oraş când am primit telefonul. Nu m-am întors la timp. N-am mai apucat să te văd şi n-am regretat ceva mai mult de când mă ştiu. Înainte să dispari, i-ai spus detectivului Basso că un bărbat pe nume Rixon te-a împuşcat în casa de distracţii. I-ai povestit că era şi Scott acolo, iar Rixon a tras şi în el. Poliţia l-a căutat pe Rixon, dar parcă s-ar fi evaporat. Detectivul Basso a fost convins că nu era adevăratul lui nume.

— Unde am fost împuşcată? am întrebat, simţind furnicături neplăcute pe sub piele.

Nu observasem o cicatrice sau urma vreunei răni.

— În umărul stâng.

Pe mama părea s-o doară simplul fapt că pronunţa aceste cuvinte.

— Glonţul a intrat şi a ieşit, nimerind doar muşchiul. Ai fost foarte, foarte norocoasă.

Mi-am tras gulerul dezgolindu-mi umărul. Acum puteam vedea ţesutul cicatrizat în locul unde pielea se vindecase.

— Poliţia a petrecut săptămâni întregi căutându-l pe Rixon. Ţi-au citit jurnalul, dar rupseseşi câteva pagini şi nu i-au putut găsi numele în ce mai rămăsese. Au întrebat-o pe Vee, însă ea a negat că ar fi auzit vreodată de el. Tipul nu apărea în dosarele şcolii. Nu exista nici o menţiune despre el la Registrul Auto...

— Mi-am rupt pagini din jurnal? am intervenit.

Nu-mi stătea deloc în fire. De ce aş fi făcut aşa ceva?

— Îţi aminteşti unde ai pus paginile alea? Sau ce scria în ele?

Am clătinat din cap, absentă. Ce anume mă străduisem atât de mult să ascund?

Mama oftă dezamăgită.

— Rixon a fost o fantomă, Nora. Şi, oriunde s-o fi dus, a

luat răspunsurile cu el.

— Nu pot accepta una ca asta, am spus. Cum rămâne cu Scott? Ce-a zis când l-a interogat detectivul Basso?

— Detectivul şi-a pus toată energia la bătaie ca să-l vâneze pe Rixon. Nu cred că a discutat vreodată cu Scott. Ultima oară când am vorbit cu Lynn Parnell, Scott trecuse peste asta. Cred că acum e prin New Hampshire, vinde insecticide.

— Asta-i tot? am zis, neîncrezătoare. Detectivul Basso n-a încercat niciodată să dea de urma lui Scott şi să-i asculte versiunea?

Mintea îmi funcţiona la viteza maximă. Ceva în legătură cu Scott nu-mi mirosea a bine. Conform relatărilor mamei, eu spusesem poliţiei că şi el fusese împuşcat de către Rixon. Era singurul martor, în afară de mine, care putea susţine existenţa lui Rixon. Cum se lega asta de Volkswagenul donat? Mi se părea că lipsea cel puţin o informaţie esenţială.

— Sunt sigură că a avut un motiv să nu discute cu Scott.

— Şi eu sunt sigură, am spus cu cinism. Cum ar fi, de exemplu, că e un incompetent?

— Dacă o să-i dai detectivului Basso o şansă, o să vezi că, în realitate, e foarte inteligent. Şi foarte priceput în meseria lui.

Nu voiam să aud.

— Ce mai e acum? am zis scurt.

— Facem singurul lucru care poate fi făcut. Facem tot posibilul să mergem mai departe.

Pentru o clipă, am lăsat la o parte îndoielile legate de Scott. Mai erau încă atâtea lucruri cu care trebuia să mă confrunt. Oare câte alte sute de chestiuni îmi scăpau? Asta mă aştepta de acum înainte? Zile la rând de umilinţă, în vreme ce reînvăţam să trăiesc? Deja puteam să-mi imaginez ce mi se pregătea între zidurile şcolii. Priviri discrete, pline de milă. Ochi care se feresc cu jenă. Mişcări şovăielnice şi tăceri stinghere. Varianta sigură de a mă ocoli.

Am simţit cum începe să-mi clocotească indignarea în vine. Nu voiam să mă transform într-un spectacol. Nu voiam să fiu subiectul teoriilor fără număr. Oare ce fel de ipoteze ruşinoase privind răpirea mea se răspândiseră deja? Ce-or mai fi crezând oamenii despre mine acum?

— Dacă îl vezi pe Scott, ai grijă să mi-l arăţi ca să-i pot mulţumi pentru maşină, am spus cu amărăciune. Imediat după

ce îl întreb, de fapt, de ce mi-a dat-o. Poate că tu şi detectivul Basso sunteţi convinşi că e nevinovat, dar în povestea asta sunt prea multe lucruri care nu se leagă.

— Nora...

Am întins mâna.

— Îmi dai cheia?

După un moment de pauză, scoase o cheie din brelocul ei şi mi-o aşează în palmă.

— Fii atentă.

— O, n-ai grijă! Singurul pericol care mă paşte e să mă fac de râs. Mai ştii şi alţi oameni cu care aş putea da nas în nas fără să-i recunosc? Din fericire, îmi aduc aminte drumul spre şcoală. Şi, ca să vezi! am spus, deschizând portiera maşinii şi trântindu-mă pe scaun. Volkswagenul are cinci viteze. Bine că am învăţat să conduc o maşină cu cinci viteze înainte să mă apuce amnezia.

— Ştiu că nu e cel mai bun moment, dar în seara asta suntem invitate la cină.

Am privit-o cu răceală.

— Nu zău?

— Hank ar vrea să ne ducă la Coopersmith. Să-ţi sărbătorim întoarcerea.

— Ce drăguţ din partea lui! am spus, băgând cheia în contact şi pornind motorul.

Judecând după bolboroseala zgomotoasă care venea din măruntaiele maşinii, am presupus că maşina nu se mai clintise din ziua în care dispărusem.

— Încearcă, a strigat ea peste geamătul motorului. Se străduieşte din răsputeri să facă treaba asta să meargă.

Replica acidă îmi stătea pe vârful limbii, însă m-am hotărât să obţin un impact mai puternic. Urma să-mi fac griji mai târziu de repercusiuni.

— Dar tu? Încerci să faci treaba asta să meargă? Pentru că ţi-o spun pe şleau: dacă el rămâne, eu plec. Acum, scuză-mă, trebuie să-mi dau seama cum aş putea să-mi trăiesc din nou viaţa.

Capitolul 6

La liceu, am găsit un loc în partea din spate a parcării pentru elevi şi am traversat peluza spre o intrare laterală. Din pricina scandalului cu mama, eram în întârziere. După ce plecasem de la fermă, fusesem nevoită să trag pe dreapta un sfert de oră, doar ca să mă liniştesc. Se întâlnea cu Hank Millar. Era sadică? Sau hotărâtă să-mi distrugă viaţa? Sau amândouă?

O privire aruncată BlackBerry-ului şterpelit de la mama mi-a dovedit că ratasem cu totul prima oră. Clopoţelul urma să sune peste zece minute.

Intenţionând să las un mesaj, am format numărul lui Vee.

— Bunăăă. Tu eşti, îngeraş? a răspuns ea prompt, cu cea mai seducătoare voce.

Încerca să fie amuzantă, dar aproape că m-a făcut să mă împiedic.

Îngeraş.

Doar la auzul cuvântului, pielea mi-a fost cuprinsă de fierbinţeală. Un văl negru a început din nou să alerge cu furie în jurul meu, ca o panglică înflăcărată, dar, de data asta, mai era ceva. O atingere fizică atât de reală încât m-am oprit pe loc. Am simţit o mângâiere ademenitoare pe obraz, de parcă m-ar fi dezmierdat o mână invizibilă, urmată de o apăsare blândă, teribil de seducătoare, pe buze...

Eşti a mea, îngeraş. Iar eu sunt al tău. Nimic nu poate schimba asta.

— E o nebunie, am bombănit cu voce tare.

Să văd negru în faţa ochilor era una, dar să mă sărut cu o culoare era cu totul altceva. Trebuia să încetez să mă mai chinuiesc în halul ăsta. Dacă o mai ţineam mult, aveam să încep să mă îndoiesc cu adevărat de propria sănătate mintală.

— Poftim? a spus Vee.

— Ăăă, parcarea, am dres-o repede. Toate locurile bune sunt luate.

— Ghici cine are sportul la prima oră? E aşa nedrept. Îmi încep ziua asudând ca un elefant în călduri. Oamenii care ne fac orarul nu pricep cum e treaba cu mirosurile? Nu pricep ce înseamnă să nu-ţi stea părul?

— De ce nu mi-ai spus despre Scott Parnell? am întrebat

pe un ton neutru.

O să începem de aici şi o să avansăm treptat.

Tăcerea lui Vee se lăsă apăsătoare între noi, nefăcând decât să-mi confirme bănuielile: nu-mi spusese întreaga poveste. Intenţionat.

— A, da, Scott, s-a bâlbâit ea în cele din urmă. În legătură cu asta...

— În noaptea în care am dispărut, mi-a adus acasă un Volkswagen vechi. Amănuntul ăsta ţi-a scăpat ieri-noapte, nu-i aşa? Sau poate nu ţi s-a părut că intră la categoria interesant sau suspect? Vee, eşti ultima persoană de la care m-aş fi aşteptat să-mi prezinte o versiune diluată a evenimentelor care au dus la răpirea mea.

Am simţit cum îşi muşca buza.

— S-ar putea să fi omis câteva chestii.

— Ca, de exemplu, faptul că am fost împuşcată?

— N-am vrut să te jignesc, a spus ea grăbită. Lucrurile prin care ai trecut tu au fost traumatizante. Mai mult decât traumatizante. De un milion de ori mai rău. Ce fel de prietenă aş fi dacă te-aş încărca şi mai mult?

— Şi?

— OK, OK. Am auzit că Scott ţi-a dat o maşină. Probabil ca să-şi ceară scuze pentru că a fost un porc misogin.

— Explică.

— Îţi aduci aminte cum, în şcoala generală, mamele noastre ne învăţau că, dacă un băiat te tachinează, asta înseamnă că te place? Ei bine, când vine vorba de relaţii, Scott n-a trecut de clasa a şaptea.

— Mă *plăcea*.

Păream neîncrezătoare. Nu mă gândeam că mă minţea din nou, nu după ce tocmai o mustrasem, dar era clar că mama ajunsese prima la ea şi îi spălase creierul, făcând-o să creadă că nu eram pregătită să aud adevărul. Vorbele ei păreau să ofere explicaţii pe ocolite.

— Destul cât să-ţi cumpere o maşină, da.

— Am avut ceva de a face cu Scott în săptămâna dinaintea răpirii?

— Cu o noapte înainte să dispari, ţi-ai băgat nasul prin dormitorul lui. Dar n-ai găsit nimic interesant în afară de o plantă de marijuana ofilită.

În sfârşit, ajungeam undeva.

— Ce căutam?

— Nu te-am întrebat niciodată. Mi-ai spus că Scott era dus cu pluta. N-am avut nevoie de alte dovezi ca să te ajut să intri prin efracţie.

Nici nu mă îndoiam. Lui Vee nu-i trebuia niciodată un motiv ca să facă o prostie. Partea tristă era că, de cele mai multe ori, nici mie nu-mi trebuia unul.

— Asta-i tot ce ştiu, a insistat ea. Jur pe toţi sfinţii.

— Altădată să nu-mi mai ascunzi nimic.

— Asta înseamnă că mă ierţi?

Eram iritată, dar, spre marea mea dezamăgire, îmi dădeam seama de ce voia Vee să mă protejeze. Este ceea ce fac cele mai bune prietene, mi-am zis. În alte condiţii, poate că aş fi admirat-o pentru asta. Şi dacă m-aş fi aflat în locul ei, probabil că m-aş fi simţit tentată să fac acelaşi lucru.

— Suntem chit.

Ajunsă la secretariat, mă aşteptam să fiu nevoită să-mi negociez un bilet de întârziere, aşa că am fost surprinsă când secretara m-a văzut că mă apropii şi, reacţionând cu întârziere, a spus:

— Oh! Nora. Ce mai faci?

Ignorând nota dulceagă de compătimire din tonul ei, am răspuns:

— Am venit să-mi iau orarul.

— Oh! Oh, Doamne! Aşa repede? Ştii, iubita, nimeni nu se aşteaptă să treci imediat la treabă. Chiar vorbeam azi-dimineaţă cu unii dintre colegii mei despre cum credem că ar trebui să-ţi iei câteva săptămâni ca să te...

S-a străduit să găsească un cuvânt acceptabil, de vreme ce nu exista vreun termen potrivit pentru ceea ce mă aştepta. Recuperezi? Adaptezi? Nu prea.

— Aclimatizezi.

Practic, tocmai aprinsese o firmă colorată de neon pe care scria: *Ce păcat! Biata fată! Aş face bine s-o tratez cu mănuşi.*

Mi-am proptit un cot pe biroul ei şi m-am aplecat mai aproape.

— Sunt gata să mă întorc. Iar asta-i tot ce contează, nu? Pentru că eram deja prost dispusă, am adăugat: Mă bucur aşa de mult că şcoala asta m-a învăţat să nu pun preţ pe nici o altă

părere în afară de părerea mea.

Ea a deschis gura, dar a închis-o fără să zică nimic. Apoi şi-a făcut de lucru răsfoind prin câteva dosare de pe biroul ei.

— Să vedem, ştiu că te am pe aici pe undeva... Ah! Iată. A scos o foaie de hârtie şi mi-a întins-o. Totul e în regulă?

M-am uitat pe orar. Istorie americană pentru avansaţi, engleză avansaţi, educaţie sanitară, noţiuni jurnalism, anatomie şi psihologie, repetiţie cu orchestra şi trigonometrie. Clar avusesem tendinţe sinucigaşe când mă înscrisesem la cursurile astea anul trecut.

— Arată bine, am spus, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr şi împingând uşa secretariatului.

Holul era întunecat, lămpile fluorescente din tavan aruncând o lumină rece peste podelele lustruite. Mi-am spus că asta era şcoala mea. Aici îmi era locul. Şi, chiar dacă tresăream de fiecare dată când îmi aminteam că acum eram în clasa a unsprezecea, deşi nu-mi aminteam să o fi terminat pe a zecea, disconfortul avea să dispară în cele din urmă. Trebuia.

A sunat clopoţelul. Într-o clipă, uşile s-au deschis, iar culoarul a fost invadat de elevi. M-am pierdut în mulţimea de liceeni care îşi croia drum către toalete, dulapuri şi automatele cu băuturi răcoritoare. Îmi ţineam bărbia uşor ridicată şi mă uitam drept înainte. Dar simţeam ochii colegilor mei urmărindu-mă. Îmi aruncau priviri surprinse. Cu siguranţă aflaseră deja că mă întorsesem – povestea mea făcea deliciul ştirilor locale. Totuşi, presupun că apariţia mea în carne şi oase bătea toate informaţiile. Privirile lor curioase erau pline de întrebări. Unde a fost? Cine a răpit-o? Ce soi de chestii scârboase, de neimaginat i s-or fi întâmplat?

Şi, de departe, cea mai importantă speculaţie: E adevărat că nu-şi poate aminti nimic? Pun pariu că se preface. Cine îşi uită, pur şi simplu, câteva luni din viaţă?

Am început să răsfoiesc caietul pe care îl ţineam strâns la piept, prefăcându-mă că sunt preocupată de ceva foarte important. Nici măcar nu vă observ, voia să spună gestul meu. Apoi mi-am tras umerii îndreptându-mă de spate şi am arborat un aer indiferent. Poate chiar distant. Dar, dincolo de toate astea, îmi tremurau picioarele. Am grăbit pasul pe coridor, animată de un singur scop.

Odată ajunsă în toaleta fetelor, m-am încuiat în ultima

cabină. M-am lăsat să alunec cu spatele lipit de zid, până când am ajuns să stau în fund. Simţeam gustul bilei ridicându-mi-se în gât. Braţele şi picioarele îmi erau amorţite. Buzele îmi erau încremenite. Lacrimile mi se scurgeau pe bărbie, dar nu reuşeam să-mi mişc mâna ca să le şterg.

Indiferent cât de strâns m-aş fi închis ochii, indiferent cât m-aş fi chinuit să-mi întunec privirea, tot le mai zăream chipurile batjocoritoare care mă judecau. Nu mai eram una de-a lor. Cumva, fără să depun vreun efort, devenisem o străină.

Am mai rămas în toaletă câteva minute, până când respiraţia mi-a revenit la normal, iar nevoia de a plânge s-a domolit. Nu voiam să merg la oră şi nu voiam să mă duc acasă. Ce îmi doream cu adevărat era imposibilul. Să călătoresc înapoi în timp şi să primesc o a doua şansă. Să o iau de la capăt, începând cu noaptea în care dispărusem.

Tocmai mă ridicasem în picioare când am auzit o voce precum un curent de aer rece şoptindu-mi ceva la ureche.

Ajută-mă.

Glasul era atât de firav încât abia dacă l-am auzit. Chiar am luat în calcul posibilitatea să fi avut halucinaţii. La urma urmei, în ultima vreme, mă pricepeam de minune să-mi imaginez lucruri.

Ajută-mă, Nora.

Auzindu-mi numele, pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină. Rămânând pe loc, mi-am ciulit urechile ca să aud iar vocea. Sunetul nu venise din interiorul cabinei de toaletă – eram singură –, dar nu părea să fi provenit nici de undeva din baie.

Când o să termine cu mine, o să fiu ca şi moartă. N-o să mai ajung niciodată acasă.

De data asta, glasul a părut mult mai puternic şi mai neliniştit. M-am uitat în sus. Părea să fi coborât dinspre gura de aerisire din tavan.

— Cine-i acolo? am strigat prudentă.

În lipsa unui răspuns, am ştiut că trebuia să fie vorba de începutul unei alte halucinaţii. Doctorul Howlett ne prevenise. Gândurile mi s-au umplut de nelinişte. Trebuia să mă smulg din peisaj. Trebuia să-mi întrerup şirul gândurilor şi să rup vraja înainte ca ea să pună stăpânire pe mine.

Am întins mâna spre uşă, când o imagine mi-a explodat în minte, ocupându-mi câmpul vizual. Într-o terifiantă schimbare

de decor, nu mai vedeam baia. În locul gresiei, podeaua de sub picioarele mele se transformase în beton. Deasupra capului, grinzi de metal străbăteau în zigzag plafonul, ca nişte uriaşe picioare de păianjen. Un şir de uşi rulou se întindeau de-a lungul unui perete.

Halucinaţia mă purtase într-un... depozit.

Mi-a retezat aripile. Nu pot zbura spre casă, se văita vocea.

Nu puteam vedea cui îi aparţinea glasul. Pe tavan era un bec, care lumina o bandă transportoare aflată în centrul depozitului, în rest, clădirea era goală.

Un bâzâit reverberă de jur împrejur când banda se puse în mişcare. Un ţăcănit metalic se auzea din întunericul dinspre capătul benzii. Aducea ceva spre mine.

— Nu, am spus, pentru că a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Mi-am întins mâinile în faţă, încercând să pipăi uşa cabinei de toaletă. Era o halucinaţie, exact aşa cum mă avertizase mama. Trebuia să trec de ea şi să-mi găsesc drumul înapoi, spre lumea reală. Între timp, îngrozitorul zăngănit metalic devenea din ce în ce mai puternic.

M-am retras de lângă banda transportoare şi m-am lipit cu spatele de un zid din ciment.

Nemaiavând unde să fug, am văzut o cuşcă de metal ieşind din umbră huruind şi zornăind, îndreptându-se către marginea conului de lumină. Barele străluceau într-un albastru electric fantomatic, dar nu asta mi-a atras atenţia. În interior, era ghemuită o persoană. O fată, înghesuită astfel încât să încapă în cuşcă, cu mâinile încleştate pe gratii, cu părul negru-albăstrui încâlcit peste faţă. Ochii ei priveau printre şuviţe, de parcă ar fi fost nişte orbite lipsite de culoare. În jurul gâtului avea legată o bucată de frânghie care radia aceeaşi stranie lumină albastră.

Ajută-mă, Nora.

Voiam să fug şi să caut o ieşire. Îmi era frică să încerc uşile, temându-mă că nu aveam decât să mă afund şi mai adânc în halucinaţie. Ce îmi trebuia era o poartă proprie. Una pe care s-o creez chiar acum şi prin care să pot evada în baia de la şcoală.

Nu-i da lănţişorul!

Fata scutura cu furie gratiile cuştii.

Crede că îl ai. Dacă pune mâna pe lănţişor, nu mai poate fi oprit. N-o să am de ales. O să trebuiască să-i spun tot.

Îmi simţeam pielea umedă pe şale şi la subsuori. Lănţişor? Ce lănţişor?

Nu există nici un lănţişor, mi-am spus. Atât el cât şi fata sunt plăsmuiri ale imaginaţiei tale. Fă-le să dispară. Fă-le. Să. Dispară!

Un clopoţel a ţârâit.

Dintr-odată, am fost smulsă din halucinaţie. Uşa încuiată a cabinei de toaletă era la câţiva centimetri de nasul meu. DL SARRAF E NAŞPA. B.L. + J.F. = LOVE. JAZZ BAND E CEA MAI TARE. Am întins o mână, urmărind contururile zgârieturilor adânci. Uşa era reală. Am răsuflat uşurată.

Din baie s-au auzit voci. Am tresărit, dar vorbeau normal, erau vesele, puse pe sporovăială. Prin crăpătura uşii, am văzut trei fete aşezându-se în faţa oglinzilor. Îşi aranjau părul şi îşi împrospătau luciul de buze.

— În seara asta, ar trebui să comandăm pizza şi să ne uităm la filme, a spus una dintre ele.

— Nu se poate, fetelor. Astă-seară suntem doar eu şi Susanna.

Am recunoscut glasul: era Marcie Millar. Stătea în mijloc, netezindu-şi coada blond-roşcată, prinzând-o cu o floare de plastic roz.

— Ne faci vânt pentru maică-ta? Hm, au?

— Hm, da. Descurcaţi-vă, a spus Marcie.

Cele două fete care o încadrau se îmbufnară ostentativ. Foarte probabil erau Addyson Hales şi Cassie Sweeney. Addyson era majoretă ca şi Marcie, dar eu o auzisem, la un moment dat, pe Marcie mărturisind că singurul motiv pentru care se împrietenise cu Cassie era acela că locuiau în acelaşi cartier. Legătura dintre ele se datora simplului fapt că îşi puteau permite acelaşi stil de viaţă. Ca două boabe într-o păstaie – o păstaie foarte luxoasă.

— Nici să nu începeţi, a spus Marcie, dar zâmbetul din vocea ei arăta clar că dezamăgirea lor o flata. Mama are nevoie de mine. O ieşire ca între fete.

— E... ştii tu... deprimată? a întrebat cea despre care bănuiam că e Addyson.

— Pe bune? a râs Marcie. Poate păstra casa. Încă mai e membră a clubului de iaht. În plus, l-a pus pe tata să-i cumpere un Lexus SC10. E aşaaa drăguţ! Şi jur că jumătate dintre tipii singuri din oraş au sunat deja sau au trecut pe la noi.

Număra pe degete fiecare punct de pe listă cu atâta fluenţă, încât m-a făcut să cred că îşi exersase discursul.

— E aşa frumoasă, a oftat Cassie.

— Exact. Indiferent cu cine s-ar cupla tata, va fi o retrogradare majoră.

— El se vede cu cineva?

— Nu încă. Mama are prieteni peste tot. Cineva ar fi văzut ceva. Deci, a schimbat ea subiectul, adoptând un ton de bârfă, aţi văzut ştirile? Despre Nora Grey?

Genunchii mi s-au înmuiat puţin când mi s-a pomenit numele şi mi-am lipit mâna de perete ca să mă sprijin.

— Au găsit-o în cimitir şi cică nu-şi poate aminti nimic, a continuat Marcie. Cică e atât de varză, încât a fugit de poliţie. Avea impresia că vor să-i facă rău.

— Mama zicea că probabil răpitorul i-a spălat creierul, a spus Cassie. Ca şi când vreun tip libidinos ar fi putut s-o facă să creadă că sunt căsătoriţi.

— Bleah! au exclamat toate la unison.

— Orice s-ar fi întâmplat, acum e terminată, a comentat Marcie. Chiar dacă zice că nu-şi poate aminti nimic, în subconştient ştie ce i s-a întâmplat. O să târască bagajul ăsta după ea toată viaţa. Ar putea foarte bine să se înfăşoare într-o bandă galbenă pe care să scrie: „Păstraţi distanţa, trecerea interzisă”.

Au chicotit. Apoi Marcie a revenit:

— Înapoi la ore, fetiţelor. Am rămas fără formulare de învoire. Secretarele le ţin încuiate în sertare. Târfele.

Am aşteptat mult după ce ele au plecat, doar ca să mă asigur că baia şi holurile erau goale. Apoi am ieşit în grabă pe uşă. Am parcurs repede drumul până la capătul culoarului, am împins uşa de la ieşire şi am rupt-o la fugă spre parcarea elevilor.

M-am aruncat în Volkswagen, întrebându-mă de ce crezusem vreodată că pot să îmi reiau viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să o iau de la capăt din punctul în care mă oprisem.

Pentru că tocmai asta era problema. Nimic nu se oprise. Lucrurile merseseră înainte şi fără mine.

Capitolul 7

M-am pregătit pentru cina cu Hank şi cu mama schimbându-mi pantofii cu o pereche de balerini şi îmbrăcând o rochie vaporoasă, care se oprea deasupra genunchilor.

Era o rochie mai drăguţă decât merita Hank, dar aveam un motiv. Scopul meu din seara asta era dublu. Mai întâi, urma să-i fac pe mama şi pe Hank să-şi dorească să nu mă fi invitat vreodată. Apoi, intenţionam să-mi spun cât se poate de limpede părerea despre relaţia lor. Deja îmi repetam în minte discursul pe care urma să-l rostesc, stând în picioare, şi care avea să se termine după ce îi puneam lui Hank în cap propriul pahar de vin. Aveam de gând să-i uzurp lui Marcie trenul de divă. La naiba cu buna creştere.

Dar toate la timpul lor. Trebuia să-i fac să creadă că mă aflam în dispoziţia potrivită pentru a fi scoasă în lume. Dacă aş fi ieşit din dormitor spumegând de furie, îmbrăcată într-un tricou negru pe care să scrie DRAGOSTEA E DE RAHAT, planul meu ar fi murit din faşă.

Mi-am petrecut o jumătate de oră sub duş, apa fierbinte lovindu-mi fiecare centimetru din corp, şi, după ce m-am frecat şi m-am şters viguros, mi-am răsfăţat pielea cu ulei pentru bebeluşi. Micile tăieturi care îmi brăzdau braţele şi picioarele se vindecau repede, la fel şi vânătăile, dar îmi aduceau aminte de modul în care decursese viaţa mea în timp ce fusesem răpită. Adăugând gradul de mizerie în care mă aflam atunci când ajunsesem la spital, bănuiam că fusesem ţinută în adâncul pădurii. Într-un loc atât de izolat, încât ar fi fost imposibil ca un trecător oarecare să dea peste mine. Într-un loc atât de uitat de lume, încât şansele mele de a evada şi de a supravieţui ar fi fost aproape nule.

Dar trebuie să fi evadat. Cum altfel îmi puteam explica întoarcerea acasă? Continuând să speculez, mi-am imaginat pădurile dese care se întindeau la graniţa de nord, dintre Maine şi Canada. Deşi nu aveam nici o dovadă că fusesem ţinută acolo, era cea mai plauzibilă variantă. Scăpasem şi, în ciuda

condiţiilor potrivnice, supravieţuisem. Era singura ipoteză de lucru pe care o aveam.

Înainte să ies din dormitor, am întârziat în faţa oglinzii suficient de mult cât să-mi strâng părul. Acum era mai lung, atârnându-mi până la jumătatea spatelui, cu şuviţe naturale de culoarea caramelului, decolorate de soare în timpul verii. Clar stătusem undeva afară. Pielea îmi era uşor bronzată şi ceva îmi spunea că nu-mi petrecusem toate acele săptămâni ascunsă la solar. Mi-a dat prin minte gândul fără rost de a-mi cumpăra farduri noi, dar l-am alungat repede. Nu voiam farduri noi ca să se asorteze cu noua mea persoană. Voiam doar să mă recuperez pe mine însămi.

La parter, m-am întâlnit cu Hank şi cu mama care mă aşteptau în antreu. Am remarcat în treacăt că el arăta ca o păpuşă Ken în mărime naturală, cu ochii albaştri ca de gheaţă, pielea aurie şi cărarea impecabilă pe o parte. Singura discrepanţă era constituţia lui firavă. Într-o confruntare, Ken ar fi câştigat detaşat.

— Gata? a întrebat mama.

Şi ea era îmbrăcată elegant, cu pantaloni uşori din lână, o bluză şi un şal de mătase. Dar îmi sărea în ochi ceea ce nu purta. Pentru prima dată îi lipsea verigheta, lăsându-i în urmă o dungă palidă pe inelar.

— Merg cu maşina mea, am spus brusc.

Hank mi-a strâns umărul în joacă. Înainte să apuc să mă retrag, a zis:

— Marcie e la fel. Acum, că şi-a luat permisul, vrea să conducă peste tot. A ridicat mâinile ca şi cum n-ar fi avut nimic împotrivă. Eu şi mama ta o să te aşteptăm acolo.

M-am gândit dacă să-i spun lui Hank că dorinţa de a conduce separat nu avea nimic de-a face cu vreun card nou în portofelul meu. Avea mult mai mult de a face cu felul în care mi se întorcea stomacul pe dos când eram în preajma lui.

M-am întors spre mama.

— Îmi dai nişte bani pentru benzină? Rezervorul e gol.

— De fapt, a spus mama, aruncându-i lui Hank o privire gen ajută-mă cu asta, speram să folosim timpul ăsta ca să stăm de vorbă toţi trei. De ce nu vii cu noi şi o să-ţi dau mâine bani ca să-ţi faci plinul la maşină.

Tonul îi era politicos, dar nu lăsa loc de echivoc. Nu-mi

dădea de ales.

— Fii fată cuminte şi ascultă-ţi mama, mi-a zis Hank, aruncându-mi un surâs impecabil, cu dinţii lui perfect albi.

— Sunt sigură că o să avem destul timp să discutăm la cină. Nu văd ce mare lucru e dacă vin singură cu maşina, am zis.

— Adevărat, dar tot va trebui să mergi cu noi, a răspuns mama. Se pare că am rămas fără bani. Noul telefon mobil pe care ţi l-am cumpărat azi n-a fost ieftin.

— Nu-mi pot plăti benzina cu cartea ta de credit?

Dar ştiam deja răspunsul. Spre deosebire de mama lui Vee, a mea niciodată nu-mi împrumuta cartea ei de credit, iar eu nu puteam abuza de o anume flexibilitate morală şi s-o „împrumut”. Presupun că mi-aş fi putut folosi propriii bani, însă adoptasem un punct de vedere şi nu aveam de gând să cedez acum. Până să apuce ea să mă pună la punct, am adăugat:

— Sau Hank? Sunt sigură că mi-ar da douăzeci de dolari. Nu-i aşa, Hank?

Bărbatul şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs, dar am observat ridurile de iritare care i se formau în jurul ochilor.

— Ai de-a face cu un negociator, nu glumă, Blythe. Instinctul îmi spune că nu ţi-a moştenit firea supusă, modestă.

Mama a spus:

— Nu fi nepoliticoasă, Nora. Acum faci din ţânţar armăsar. Nu mori dacă mergi cu maşina altuia pentru o seară.

M-am uitat la Hank, sperând că-mi poate citi gândurile. *Nu fi aşa de sigur pe tine.*

— Am face bine s-o luăm din loc, a continuat mama. Avem rezervare la ora opt şi nu vrem să ne pierdem masa.

Înainte să apuc să expun un alt argument, Hank a deschis uşa din faţă, făcându-ne, mie şi mamei, semn să ieşim.

— Ah, deci aia e maşina ta, Nora? Volkswagenul? a întrebat el, uitându-se pe alee. Data viitoare când mai ieşi la cumpărături, treci pe la reprezentanţa mea. Aş fi putut să-ţi ofer o Celica decapotabilă la acelaşi preţ.

— A fost un cadou din partea unui prieten, a explicat mama.

Hank fluieră uimit.

— Ai un prieten pe cinste.

— Îl cheamă Scott Parnell, a spus mama. Un vechi prieten

de familie.

— Scott Parnell, mormăi Hank, trecându-şi o mână peste gură. Numele îmi spune ceva. Îi cunosc părinţii?

— Mama lui, Lynn, locuieşte pe Deacon Road, dar Scott a părăsit oraşul astă-vară.

— Interesant, a murmurat Hank. Ai cumva vreo idee pe unde a ajuns?

— Undeva prin New Hampshire. Îl cunoşti pe Scott?

Hank i-a răspuns la întrebare, scuturând din cap.

— New Hampshire e ţinutul lui Dumnezeu, a şoptit el apreciativ. Vocea îi era atât de mieroasă, încât m-a enervat brusc.

La fel de iritant era faptul că el s-ar fi putut considera drept fratele mai mic al mamei. Pe bune. Avea păr pe faţă, nişte ţepi foarte fini care îi acopereau mare parte din chip, dar, din câte vedeam, şi un tonus de invidiat al pielii şi foarte puţine riduri. Luasem în calcul posibilitatea ca mama să reînceapă să iasă cu bărbaţi şi poate chiar să se recăsătorească, însă îmi doream ca soţul ei să arate distins. Hank Millar părea un student deghizat într-un costum gri-şobolan.

La Coopersmith, Hank a oprit în parcarea din spate. În timp ce coboram din maşină, telefonul a început să-mi ţârâie. Înainte să plec, îi dădusem un mesaj lui Vee cu noul meu număr de mobil şi se pare că-l primise.

IUBITA! SUNT LA TINE ACASA. UNDE ESTI?

— Ne vedem înăuntru, le-am spus celor doi. SMS, am explicat, fluturându-mi celularul.

Mama mi-a aruncat o privire furioasă care spunea: Mişcă-te repede, apoi l-a luat de braţ pe Hank, lăsându-l s-o conducă spre uşile localului.

Am tastat un răspuns pentru Vee.

GHICI UNDE SUNT?

INDICIU? mi-a scris ea înapoi.

JURI SA NU SPUI NIMĂNUI?

MAI ÎNTREBI?

Am tastat fără prea mare tragere de inimă.

CINA CU TATAL LUI MARCIE. MAMA SE VEDE CU EL.

TRADATOAREA! DACA SE CĂSĂTORESC, MARCIE...

MI-AR PRINDE BINE UN PIC DE CONSOLARE!

EL STIE CA-MI SCRII? a întrebat Vee.

NU. SUNT ÎNĂUNTRU. EU SUNT IN PARCARE – COOPERSMITH.

CODOSU! PREA BUN PT APPLEBEE, VAD.

O SA COMAND CEA MAI SCUMPA CHESTIE DIN MENIU. DACA TOTUL MERGE BINE, O SA-I SI ARUNC BĂUTURĂ IN FATA LU HANK.

HA! NU T OBO. VIN SA T IAU. TB SA IEŞIM. A TRECUT PREA MULT TIMP. MOR SA T VAD,

E NASPA RAU! am răspuns. TB SA STAU. MAMA E IN RĂZBOI.

MA REFUZI?!

OBLIGAŢII DE FAMILIE. IA-MA UŞOR.

AM MAI ZIS CA MOR SA T VAD?

SI EU. ESTI CEA MAI BUNA, STII ASTA, NU? PE CUVÂNT.

NE VDM LA ENZO MAINE SA MANCAM? LA PRÂNZ?

S-A FĂCUT.

Închizând, am traversat parcarea acoperită cu pietriş şi am intrat. Luminile erau difuze, decorul masculin şi rustic, cu pereţi din cărămidă, separeuri din piele roşie şi candelabre din coarne de cerb. Mirosul de carne prăjită umplea aerul, iar din televizorul de la bar se auzeau principalele ştiri sportive ale zilei.

— Însoţitorii mei au intrat acum un minut, i-am spus recepţionerei. Rezervarea este făcută pe numele Hank Millar.

Ea mi-a zâmbit.

— Da, Hank tocmai a intrat. Tata obişnuia să joace golf cu el, aşa că îl cunosc foarte bine. Îmi e ca un al doilea tată. Sunt sigură că divorţul l-a distrus, pur şi simplu, deci e chiar drăguţ să-l văd ieşind din nou la o întâlnire.

Mi-am amintit comentariul de mai devreme al lui Marcie, care spunea că mama ei are prieteni peste tot. Mă rugam să nu aibă şi la restaurantul Coopersmith, temându-mă de cât de repede s-ar putea răspândi vestea.

— Cred că depinde pe cine întrebi, am bodogănit.

Zâmbetul recepţionerei a devenit nervos.

— Oh! Ce neghiobie din partea mea. Ai dreptate. Sunt sigură că fosta lui soţie n-ar fi de acord. N-ar fi trebuit să spun nimic. Pe aici, te rog.

Nu pricepuse ideea, dar am lăsat-o în pace. Am urmat-o pe lângă bar, coborând câteva trepte în sala de mese de la mezanin. Fotografii alb-negru ale mafioţilor celebri atârnau pe

zidurile din cărămidă. Tăbliile meselor erau făcute din vechi uşi ale unor nave. Se zvonea că podeaua din ardezie fusese importată dintr-un castel francez în ruină şi că data din secolul al XVI-lea. Mi-am zis că trebuie să reţin că lui Hank îi plăceau lucrurile vechi.

El s-a ridicat de pe scaun când m-a văzut venind. Mereu un gentleman. Dacă ar fi ştiut ce-i pregăteam...

— Vee a fost cea care ţi-a scris? a întrebat mama.

M-am trântit pe un scaun şi am ridicat meniul ca să nu-l mai văd pe Hank.

— Da.

— Ce mai face?

— Bine.

— Aceeaşi Vee dintotdeauna? m-a tachinat ea.

Am scos un mârâit de încuviinţare.

— Voi două ar trebui să vă întâlniţi în weekend, a sugerat ea.

— S-a rezolvat deja.

După o clipă, mama şi-a luat şi ea meniul.

— Ei bine! Totul arată minunat. O să fie greu de ales. Tu ce vrei să-ţi iei, Nora?

Am studiat lista de preţuri, căutând suma cea mai mare.

Deodată, Hank începu să tuşească, slăbindu-şi nodul cravatei de parcă s-ar fi înecat. Ochii i s-au mărit un pic, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă. I-am urmărit privirea şi am zărit-o pe Marcie Millar intrând în restaurant împreună cu mama ei. Susanna Millar şi-a agăţat jacheta în vechiul cuier de lângă uşă, apoi cele două au urmat-o pe recepţioneră spre nişte scaune aflate la patru mese distanţă de noi.

Susanna Millar s-a aşezat pe un scaun cu spatele la noi şi am fost destul de sigură că nu ne observase. Marcie, în schimb, care stătea în faţa mamei ei, s-a uitat mai bine, în timp ce se pregătea să bea din apa cu gheaţă. Mâna cu paharul i-a înţepenit la câţiva centimetri de gură. Ochii ei i-au imitat pe cei ai tatălui său, mărindu-se din cauza şocului. Privirea îi trecu de la Hank, la mama, oprindu-se, în cele din urmă, asupra mea.

Marcie s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit câteva cuvinte mamei sale. Susanna şi-a îndreptat spatele.

Senzaţia acută a unui dezastru iminent mi-a alunecat prin stomac şi nu s-a oprit până când n-a ajuns în degetele de la

picioare.

Marcie s-a ridicat brusc de pe scaun. Mama ei a luat-o de braţ, dar fata a fost mai iute. S-a apropiat cu paşi hotărâţi.

— Deci, a spus, oprindu-se lângă masa noastră. Luaţi cina în oraş?

Hank şi-a dres glasul. I-a aruncat o privire mamei, închizând scurt ochii în semn de scuză tăcută.

— Pot să-mi dau cu părerea de pe margine? a continuat Marcie pe un ton bizar de vesel.

— Marcie, a intervenit Hank, iar ameninţarea i se strecură în glas.

— Acum că eşti eligibil, tată, o să vrei să fii atent cu cine ieşi în oraş.

Cu toată bravada ei, am observat că braţele începuseră să-i tremure uşor. Poate din cauza furiei, dar, în mod straniu, mie îmi semăna mai mult a frică.

Abia mişcându-şi buzele, Hank a murmurat:

— Te rog politicos să te întorci la mama ta şi să te bucuri de cină. Putem discuta despre asta mai târziu.

Fără să se lase descurajată, Marcie a continuat:

— Asta o să sune dur, dar, în cele din urmă, te va scuti de multă durere. Unele femei sunt pornite la vânătoare de averi. Nu te vor decât pentru banii tăi.

Privirea i s-a fixat asupra mamei.

M-am holbat la Marcie, simţindu-mi până şi eu ostilitatea din privire. Tatăl ei vindea maşini! Poate că, în Coldwater, asta era socotită o carieră impresionantă, dar se purta de parcă familia ei ar fi avut un pedigree şi atâtea conturi încât nu le mai ştia numărul! Dacă mama ar fi vânat averi, ar fi putut găsi ceva mult – mult – mai bun decât un vânzător prăpădit de maşini pe nume Hank.

— Şi Coopersmith, dintre toate locurile, a continuat Marcie, o urmă de dezgust umbrindu-i tonul vesel. Lovitură sub centură. Ăsta este restaurantul nostru. Ne-am sărbătorit zilele de naştere aici, petrecerile firmei, aniversările. Ai putea fi mai mizerabil de atât?

Hank s-a încruntat.

Mama a spus încet:

— Eu am ales restaurantul, Marcie. Nu mi-am dat seama că are o semnificaţie specială pentru familia ta.

— Tu să nu vorbeşti cu mine, a izbucnit ea. Discuţia e între mine şi tatăl meu. Nu te purta de parcă ai avea vreun cuvânt de spus în povestea asta.

— OK! am spus, ridicându-mă de pe scaun. Mă duc la toaletă.

I-am aruncat mamei o privire scurtă, sugerându-i să mă urmeze. Asta nu era problema noastră. Dacă Marcie şi tatăl ei voiau să se ia la harţă, şi unde mai pui că în public, n-aveau decât. Dar eu nu intenţionam să stau acolo şi să mă dau în spectacol.

— Vin cu tine, a spus Marcie, luându-mă prin surprindere.

Până să-mi gândesc următoarea mişcare, ea şi-a trecut braţul pe sub al meu şi m-a împins către intrarea în restaurant.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba? am întrebat-o când nu mai puteam fi auzite.

Mi-am aruncat ochii spre braţele noastre înlănţuite.

— Un armistiţiu, a afirmat Marcie înţepată.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante.

— Oh? Şi cât o să dureze? am întrebat.

— Doar până când tata o să se despartă de mama ta.

— Îţi urez baftă, am pufnit.

Mi-a dat drumul ca să putem intra pe uşa toaletei. Când uşa s-a închis în spatele nostru, a verificat în grabă cabinele ca să se asigure că eram singure.

— Nu te face că nu-ţi pasă, a spus ea. Te-am văzut lângă ei. Arătai de parcă ai fi fost pe cale să-ţi vomiţi maţele.

— Şi care-i ideea?

— Ideea e că avem ceva în comun.

Am râs, dar era un râs sec, lipsit de umor.

— Ţi-e frică să te aliezi cu mine? m-a întrebat.

— Mai degrabă sunt îngrijorată. Nu-mi place chiar aşa de mult să fiu înjunghiată pe la spate.

— Nu te-aş înjunghia pe la spate. Şi-a fluturat mâna, nerăbdătoare. Nu într-o situaţie atât de serioasă.

— Notă: Marcie te înjunghie pe la spate doar în situaţii banale.

Ea s-a aşezat pe marginea chiuvetei. Acum era cu o jumătate de cap mai înaltă, privindu-mă de sus.

— E adevărat că nu-ţi mai aduci aminte nimic? Adică, amnezia ta e pe bune?

Rămâi calmă.

— M-ai târât aici ca să discutăm despre părinţii noştri sau ai devenit brusc aşa interesată de mine?

Fruntea i s-a încreţit în timp ce se concentra.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva între noi... nu ţi-ai aminti, nu? Ar fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Mă rog, în mintea ta.

S-a uitat la mine concentrată, clar atentă la răspunsul meu.

Mi-am dat ochii peste cap. Deveneam tot mai nervoasă cu fiecare clipă.

— Spune odată. Ce s-a întâmplat între noi?

— Vorbesc complet ipotetic aici.

N-am crezut asta nici o secundă. Probabil că Marcie mă umilise într-un mare fel înainte să dispar, iar acum, că avea nevoie de cooperarea mea, spera ca eu să fi uitat. Orice mi-ar fi făcut, eram aproape fericită că nu-mi puteam aminti. Aveam pe cap probleme mai mari decât gândul la ultima ei lovitură.

— Atunci e adevărat, a spus Marcie care nu putea spune că zâmbeşte, dar nici că se încruntă. Chiar nu-ţi poţi aminti.

Am deschis gura, însă nu aveam ce răspunde. Să mint, şi să fiu prinsă asupra faptului, ar fi spus mai multe despre nesiguranţa mea decât dacă aş fi fost, pur şi simplu, sinceră.

— Tata zice că nu-ţi mai aduci aminte nimic din ultimele cinci luni. De ce se întinde amnezia atât de mult? De ce nu doar din perioada cât ai fost răpită?

Răbdarea mea ajunsese la limită. Dacă aveam de gând să discut despre treaba asta, Marcie nu era prima dintre opţiuni. Nu era o opţiune şi gata.

— N-am timp de aşa ceva. Mă întorc la masă.

— Încerc doar să culeg informaţii.

— Te-ai gândit vreodată că nu te priveşte? am spus, ca replică la despărţire.

— Vrei să spui că nu ţi-l mai aminteşti pe Patch? a zis ea repede.

Patch.

Imediat ce numele lui s-a auzit de pe buzele lui Marcie, aceeaşi nuanţă stăruitoare de negru mi-a întunecat privirea. A dispărut la fel de repede pe cum apăruse, dar a lăsat ceva în urmă. O emoţie fierbinte, nejustificată. Ca o palmă neaşteptată peste faţă. Pentru o clipă, n-am mai fost în stare să trag aer în

piept. Durerea îmi pătrundea până în inimă. Ştiam numele. Era ceva în legătură cu el...

— Ce-ai spus? am întrebat încet, întorcându-mă.

— M-ai auzit.

Ochii ei îi studiau pe ai mei.

— Patch.

Am încercat, fără succes, să împiedic valul de căldură provocat de uimire şi de nesiguranţă să mi se citească pe chip.

— Măi să fie, a replicat Marcie, fără să arate la fel de mulţumită pe cât mă aşteptasem pentru că mă prinsese nepregătită şi lipsită de apărare.

Ştiam că ar fi trebuit să plec, însă acea insesizabilă sclipire de recunoaştere m-a făcut să rămân pe loc. Poate că, dacă vorbeam în continuare cu Marcie, avea să revină. Poate că, de data asta, avea să întârzie suficient de mult încât să pot pricepe ceva din ea.

— Ai de gând să stai acolo şi să mă iei cu „măi să fie“ sau intenţionezi să îmi oferi şi mie un indiciu?

— Patch ţi-a dat ceva astă-vară, a zis ea fără nici un preambul. Ceva ce îmi aparţine.

— Cine-i Patch? am reuşit, în sfârşit, să rostesc.

Întrebarea părea redundantă, dar nu voiam s-o las pe Marcie să-i dea înainte până când nu mă lămuream – măcar atât cât puteam. Cinci luni erau o perioadă cam lungă de acoperit într-o scurtă vizită la baie.

— Un tip cu care am ieşit. O aventură de-o vară.

O altă strângere de inimă, care semăna ciudat de mult cu gelozia, însă mi-am suprimat senzaţia. Eu şi Marcie n-am fi pus niciodată ochii pe acelaşi tip. Calităţile pe care le preţuia ea, cum ar fi superficialitatea, lipsa de inteligenţă şi egoismul, nu-mi stârneau interesul.

— Ce mi-a dat?

Mi-or fi scăpat mie multe, dar ideea că iubitul lui Marcie mi-ar fi oferit mie ceva chiar era trasă de păr. Noi două nu aveam nici un prieten comun. Nu ne învârteam în aceleaşi cercuri. Nici unele dintre activităţile noastre extraşcolare nu se suprapuneau. Pe scurt, n-aveam nimic în comun.

— Un lănţişor.

Savurând faptul că, măcar o dată, nu trebuia să intru în defensivă, i-am aruncat un rânjet de învingător.

— Dar, Marcie, aş fi putut să jur că oferirea de bijuterii altor fete e un semn clar că iubitul te înşală.

Ea şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă atât de convingător, încât am simţit aceeaşi nelinişte cuibărindu-mi-se la loc în stomac.

— Nu pot să mă hotărăsc dacă e trist că habar n-ai de nimic sau dacă e amuzant.

Mi-am încrucişat braţele la piept, vrând să arăt subtil că sunt nervoasă şi nerăbdătoare, dar adevărul era că în suflet mi se făcuse frig. O răceală care nu avea nimic de-a face cu temperatura. N-aveam să mai scap niciodată de asta. M-a cuprins iute un sentiment îngrozitor că întâlnirea mea cu Marcie era doar începutul, o vagă prefigurare a ceea ce mă aştepta.

— N-am lănţişorul.

— Crezi că nu-l ai, pentru că nu ţi-l poţi aminti. Dar e la tine. Probabil zace prin cutia ta de bijuterii. I-ai promis lui Patch că o să mi-l dai.

Mi-a întins o bucată de hârtie.

— Numărul meu. Sună-mă când găseşti lănţişorul.

Am luat hârtia, însă nu aveam să mă las cumpărată atât de uşor.

— De nu ţi-a dat el însuşi lănţişorul?

— Eram amândouă prietene cu Patch. Văzându-mi privirea profund sceptică, a adăugat: Există prima dată pentru orice, nu?

— N-am lănţişorul, am repetat pe un ton categoric.

— Îl ai şi îl vreau înapoi.

Ar putea fi mai insistentă de atât?

— Weekendul acesta, când o să am ceva timp liber, o să-l caut.

— Ar fi drăguţ mai devreme decât mai târziu.

— Oferta mea, o accepţi sau o refuzi.

Ea şi-a fluturat braţele exasperată.

— De ce nu renunţi la băţul ăla în fund?

Mi-am păstrat zâmbetul plăcut, o altă modalitate de a-i arăta degetul mijlociu.

— Nu mi-oi fi amintind eu ultimele cinci luni, dar cei şaisprezece ani dinaintea lor îmi sunt cât se poate de limpezi. Inclusiv cei unsprezece de când ne cunoaştem.

— Deci, e vorba de ranchiună. Foarte matur.

— E vorba de un principiu. N-am încredere în tine pentru

că niciodată nu mi-ai dat vreun motiv să am. Dacă vrei să te cred, va trebui să mă convingi.

— Eşti aşa de idioată. Încearcă să-ţi aminteşti. Dacă Patch a făcut vreun lucru bun, acela a fost că ne-a apropiat. Ştii că ai venit la petrecerea mea de astă-vară? Întreabă lumea. Ai fost acolo. Ca prietenă a mea. Patch m-a făcut să te văd altfel.

— Am venit la una dintre petrecerile tale?

Am devenit brusc sceptică. Dar de ce m-ar fi minţit? Avea dreptate – puteam întreba. Mi se părea o prostie să pretindă aşa ceva, când adevărul era atât de uşor de dovedit.

Parcă citindu-mi gândurile, ea a continuat.

— Să nu mă crezi pe cuvânt. Serios. Dă telefoane şi convinge-te.

Apoi şi-a aruncat cureaua poşetei pe umăr şi a ieşit cu paşi uşori.

Am rămas în urmă câteva clipe, pentru a mă calma. Prin cap mi se învârtea un gând pe cât de uluitor, pe atât de enervant. Exista vreo posibilitate ca Marcie să spună adevărul? Oare iubitul *ei* – Patch? – spărsese gheaţa adunată ani de zile între noi şi ne apropiase? Gândul era aproape ilar. Fraza trebuie să văd ca să cred îmi răsuna în urechi. Îmi detestam mai mult ca oricând lipsa de memorie, fie şi numai pentru că mă punea în dezavantaj în faţa lui Marcie.

Iar dacă Patch fusese iubirea noastră de-o vară şi prietenul nostru comun, unde era el *acum*?

Părăsind toaleta, am observat că Marcie şi mama ei dispăruseră. Am presupus că ceruseră o altă masă sau voiau să îi demonstreze ceva lui Hank şi plecaseră de tot. Oricum, nu aveam de ce să mă plâng.

Pe măsură ce mă apropiam de locurile noastre, am încetinit pasul. Hank şi mama se ţineau de mână peste masă şi se priveau într-un fel foarte intim. El s-a întins să-i dea după ureche o şuviţă rebelă. Ea s-a îmbujorat de plăcere.

Am făcut doi paşi înapoi fără să-mi dau seama. Îmi venea să vomit. Cel mai evident clişeu, dar dureros de potrivit. S-a zis cu aruncatul vinului în capul lui Hank. S-a zis cu transformarea într-o divă de proporţii legendare.

Schimbându-mi traseul, am alergat către uşile din faţă. I-am cerut recepţionerei să-i transmită mamei mesajul că o sunasem pe Vee să mă ia cu maşina, apoi m-am grăbit să ies în

noapte.

Am inspirat adânc de câteva ori. Tensiunea mi s-a stabilizat şi n-am mai văzut dublu. Câteva stele sclipeau deasupra mea, deşi, la vest, orizontul încă mai păstra lumina apusului. Era destul de răcoare încât să-mi doresc un strat suplimentar de haine, dar, în graba mea de a pleca, îmi lăsasem jacheta de jeans atârnând pe spătarul scaunului. N-aveam de gând să mă întorc acum după ea. Eram mai tentată să revin pentru telefonul mobil, însă, dacă supravieţuisem în ultimele trei luni fără unul, eram destul de sigură că mai puteam rezista o noapte.

La câteva străzi distanţă, era un 7-Eleven[3] şi, în timp ce mă gândeam că nu era un lucru înţelept să umblu singură noaptea, eram conştientă şi de faptul că nu-mi puteam petrece restul vieţii ferindu-mă. Dacă victimele rechinilor puteau reveni ca să înoate în ocean, cu siguranţă eram şi eu în stare să parcurg singură câteva străzi. Mă aflam într-un cartier foarte sigur, bine luminat. Nici că puteam să-mi aleg un loc mai potrivit, dacă voiam să-mi înfrunt frica.

Şase străzi mai încolo, am intrat în magazin, uşa scoţând un clinchet în momentul în care am păşit înăuntru. Eram atât de adâncită în gânduri, încât mi-a luat câteva momente să-mi dau seama că ceva nu era în regulă. Magazinul era neobişnuit de tăcut. Dar ştiam că nu eram singură; traversând parcarea, zărisem prin geam câteva capete. Patru tipi, din câte reuşisem să văd. Dar dispăruseră cu toţii, şi încă repede. Până şi tejgheaua din faţă era nesupravegheată. Nu-mi puteam aminti să fi intrat vreodată într-un magazin şi să găsesc tejgheaua lăsată de izbelişte. Implora să fie jefuit. Mai ales după lăsarea întunericului.

— Alo? am strigat. Am traversat partea din faţă a magazinului, uitându-mă de-a lungul rafturilor aprovizionate cu de toate, de la fursecuri cu stafide, la medicamente împotriva răului de maşină. E cineva aici? Îmi trebuie fise pentru telefonul public.

Un sunet înfundat a venit dinspre holul din spate. Era neluminat şi ducea probabil către toalete. Am ciulit urechile ca să aud iar zgomotul. Date fiind toate alarmele false din ultima vreme, mă temeam că ăsta era doar începutul unei alte halucinaţii.

Apoi am auzit un al doilea sunet. Scârţâitul slab al unei uşi care se închide. Eram destul de sigură că zgomotul fusese real, ceea ce însemna că acolo, în spate, cineva se ascundea chiar în afara razei mele vizuale. Îngrijorarea mi-a strâns stomacul şi m-am repezit afară.

Înconjurând clădirea, am găsit telefonul public şi am tastat 112. Am auzit un singur ţârâit, înainte ca o mână să se întindă peste umărul meu, să apese furca receptorului şi să pună capăt apelului.

Capitolul 8

M-am întors.

Avea cu cel puţin cincisprezece centimetri şi douăzeci şi trei de kilograme mai mult decât mine. Luminile din parcare nu prea ajungeau aici, în spate, dar am făcut rapid o listă a elementelor de identificare: păr blond-roşcat, dat cu gel şi ţepos, ochi albaştri apoşi, cercei în ambele urechi, un colier cu un dinte de rechin. O uşoară acnee pe jumătatea inferioară a feţei. Un maiou negru, ce îi lăsa la vedere un biceps pe care era tatuat un dragon care scuipa foc.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat el, strângând din buze.

Mi-a oferit mobilul lui, apoi s-a sprijinit cu un braţ de telefonul public, invadându-mi spaţiul intim. Zâmbetul îi era puţin prea mieros, puţin prea condescendent.

— Nu-mi place să văd o fată drăguţă irosind bani pe telefon.

Cum nu am răspuns, s-a încruntat uşor.

— În caz că nu dădeai un apel gratuit. Şi-a scărpinat obrazul, făcându-se că se gândeşte serios.

— Dar singurul apel gratuit pe care îl poţi da de la un telefon public este... la poliţie.

Din tonul lui a dispărut orice urmă de ton mieros.

Am înghiţit în sec.

— Nu era nimeni înăuntru, la tejghea. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

Iar acum ştiam că se întâmplase ceva. Nu i-ar fi păsat că sunam la poliţie decât dacă ar fi fost în interesul lui să-i ţină pe oamenii legii foarte, foarte departe. Un jaf, atunci?

— Hai să-ţi explic mai simplu, a spus el, aplecându-se şi apropiindu-şi faţa de a mea, de parcă aş fi fost un copil de cinci ani care avea nevoie de instrucţiuni clare. Întoarce-te în maşina ta şi pleacă.

Am înţeles că nu-şi dăduse seama că venisem pe jos. Dar gândul mi-a fost aproape alungat atunci când am auzit scandal pe aleea de după colţ. De acolo răsunau un potop de înjurături şi un geamăt de durere.

Mi-am cântărit opţiunile. Puteam să ascult sfatul lui Colier

Cu Dinte De Rechin şi să plec repede, prefăcându-mă că nici nu călcasem pe acolo. Sau puteam să dau fuga la cea mai apropiată benzinărie de pe drum şi să sun la poliţie. Dar, până atunci, avea să fie prea târziu. Dacă tâlhăreau magazinul, Dinte De Rechin şi prietenii lui nu aveau să o ia metodic. Nu-mi mai rămânea decât opţiunea de a sta pe loc şi de a face o încercare ori foarte curajoasă, ori foarte prostească, de a opri jaful.

— Ce se întâmplă acolo? am întrebat nevinovată, făcând semn către spatele clădirii.

— Uită-te în jur, a răspuns el, pe un ton liniştit şi mătăsos. Locul acesta e pustiu. Nimeni nu ştie că eşti aici. Nimeni n-o să-şi mai amintească măcar că ai fost aici. Acum, fii fată cuminte, întoarce-te în maşina ta şi pleacă.

— Eu...

Şi-a lipit degetul de buzele mele.

— N-o să te mai rog încă o dată.

Glasul îi era blând, aproape ademenitor. Dar ochii îi erau puţuri îngheţate.

— Mi-am lăsat cheile înăuntru, pe tejghea, am spus, folosind prima scuză care mi-a venit în minte. Când am intrat prima dată.

El m-a apucat de braţ şi m-a târât spre partea din faţă a clădirii. Paşii îi erau de două ori mai mari decât ai mei şi m-am trezit pe jumătate alergând ca să ţin ritmul. Între timp, îmi făceam planuri în gând, ordonându-i nevinovăţiei mele să născocească o altă scuză pentru momentul în care îşi va da seama că îl minţisem. Nu ştiam cum avea să reacţioneze, dar impresia generală nu făcea decât să îmi întoarcă stomacul pe dos.

Uşa a scos un clinchet când am intrat. M-a împins către casa de marcat, apoi a răsturnat un suport de carton pe care erau expuse balsamuri de buze şi un recipient de plastic cu brelocuri de vânzare, fiind clar că se afla în căutarea cheilor mele pierdute. A trecut la următoarea tejghea şi a scotocit din nou în grabă. Deodată s-a oprit. Ochii lui au poposit alene asupra mea.

— Vrei să-mi spui unde sunt, de fapt, cheile tale?

M-am întrebat dacă puteam ajunge mai repede decât el până în stradă. M-am întrebat care erau şansele ca o maşină să treacă pe acolo exact când aveam mai mare nevoie de ea. Şi de

ce, of, de ce plecasem de la Coopersmith, fără să-mi iau jacheta şi mobilul?

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Marcie, am minţit.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Marcie, a început el, dându-mi o buclă după ureche.

Am încercat să fac un pas înapoi, dar el m-a ciupit de ureche ca ameninţare. Aşa că am rămas pe loc, suportându-i atingerea, în timp ce degetul lui îmi urmărea linia urechii şi îmi cobora pe maxilar. Mi-a ridicat bărbia, forţându-mă să-i întâlnesc ochii deschişi la culoare, aproape translucizi.

— Nimeni nu-l minte pe Gabe. Când Gabe îi spune unei fete să plece, ea ar face bine să plece. Altfel Gabe se enervează. Iar ăsta e un lucru rău, pentru că lui Gabe îi sare ţandăra repede. De fapt, repede e mult spus. Mă înţelegi?

Mi s-a părut straniu că se referea la el însuşi folosind persoana a treia, dar nu intenţionam să insist asupra problemei. Instinctul îmi spunea că lui Gabe nu-i plăcea nici să fie corectat. Sau luat la întrebări.

— Îmi pare rău.

Nu îndrăzneam să-i întorc spatele, temându-mă că s-ar putea să ia o asemenea mişcare drept lipsă de respect.

— Acum vreau să pleci, a spus el, cu acelaşi ton înşelător-mătăsos.

Am dat din cap că da, făcând câţiva paşi înapoi. Cotul mi s-a lovit de uşă, lăsând să pătrundă un curent de aer rece.

Imediat ce am ajuns afară, Gabe a strigat prin uşa de sticlă.

— Zece.

Era sprijinit de tejgheaua din faţă, cu un zâmbet lăţit pe toată faţa.

Nu ştiam de ce începuse să numere, dar mi-am controlat expresia în vreme ce continuam să mă retrag, acum mai repede.

— Nouă, s-a auzit din nou.

Atunci mi-am dat seama că începuse o numărătoare inversă.

— Opt, a spus, împingându-se de lângă tejghea şi făcând câţiva paşi agale către uşă.

Şi-a lipit palmele de geam, apoi a trasat o inimă invizibilă

cu degetul. Văzându-mi uimirea de pe chip, a chicotit.

— Şapte.

M-am întors şi am luat-o la goană.

Am auzit o maşină apropiindu-se pe drumul principal şi am început să urlu, să-mi flutur braţele. Dar eram încă prea departe, iar maşina m-a depăşit în viteză, uruitul motorului ei stingându-se după o curbă.

Când am ajuns lângă drum, m-am uitat la dreapta, apoi la stânga. Luând o decizie de moment, m-am îndreptat către Coopersmith.

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata, l-am auzit pe Gabe strigând în spatele meu.

Am început din nou să alerg, auzind plescăitul enervant al balerinilor mei pe asfalt. Voiam să arunc o privire peste umăr şi să văd cât de departe era, însă mi-am impus să mă concentrez asupra fâşiei de drum din faţă. Am încercat să păstrez o distanţă cât mai mare cu putinţă între mine şi Gabe. O maşină avea să apară în curând. Trebuia.

— Doar atât de repede poţi să mergi?

Nu putea să se fi aflat la mai mult de şase metri în spatele meu. Mai rău, nu i se simţea oboseala în voce. M-a izbit gândul oribil că nici măcar nu se străduia. Se bucura de jocul de-a şoarecele şi pisica şi în timp ce eu eram tot mai obosită cu fiecare pas, el era tot mai entuziasmat.

— Continuă! a îngânat el. Dar nu te epuiza. N-o să mai fie distractiv dacă nu te poţi lupta când te prind. Vreau să mă joc.

În faţă, am auzit hârâitul înfundat al unui motor care se apropia. Farurile mi-au apărut în faţă şi m-am aşezat în mijlocul drumului, dând frenetic din mâini. Gabe nu avea să-mi facă nici un rău cu un martor de faţă. Nu-i aşa?

— Opreşte! am strigat, continuând să fac semne spre ceea ce vedeam acum că era o camionetă care se apropia.

Şoferul a încetinit lângă mine, coborându-şi geamul. Era un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o cămaşă de flanel şi care mirosea puternic a peşte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Privirea i-a alunecat în spatele meu, unde am simţit prezenţa lui Gabe ca pe un curent de aer rece.

— Ne jucam de-a v-aţi ascunselea, a spus el, punându-şi braţul pe după umerii mei.

M-am smucit să-l dau la o parte.

— Nu l-am mai văzut pe tipul acesta niciodată, i-am spus bărbatului. M-a amenințat la 7-Eleven. Cred că el și prietenii lui încearcă să jefuiască magazinul. Când am intrat, locul era gol și am auzit zgomote în spate. Trebuie să sunăm la poliție.

Am făcut o pauză, gata să-l întreb pe om dacă avea un mobil, când, spre uimirea mea totală, l-am văzut cum se întoarce cu fața spre șosea, ignorându-mă. Și-a ridicat geamul până sus, încuindu-se în cabina camionetei.

— Trebuie să mă ajutați, am spus, lovind în fereastră.

Dar privirea lui nu s-a clintit. Un fior subtil m-a cuprins. Bărbatul nu avea să mă ajute. Avea să mă lase aici cu Gabe.

Gabe m-a imitat, ciocănind cu furie în geamul omului.

— Ajutor! a strigat cu o voce ascuțită. Gabe și amicii lui jefuiesc magazinul 7-Eleven. Oh, domnule, trebuie să mă ajutați să-i opresc!

După ce a terminat, și-a lăsat capul pe spate, înecându-se în hohote de râs.

Cu un gest aproape mecanic, bărbatul s-a uitat spre noi. Ochii îi era un pic șașii și nu clipeau.

— Ce e cu dumneavoastră? am spus, zgâlțâind mânerul portierei. Am lovit iar în geam. Sunați la poliție!

Bărbatul a apăsat pe pedala de accelerație. Camioneta a prins încet viteză și am început să alerg pe lângă ea, încă agățându-mă de speranța că puteam deschide ușa. Șoferul accelera și mai mult și m-am împiedicat încercând să țin pasul. Brusc, a țâșnit ca o săgeată, aruncându-mă pe șosea.

M-am întors spre Gabe.

— Ce i-ai făcut?

Asta.

Am tresărit, auzind cuvintele răsunându-mi fantomatic în minte. Ochii lui Gabe s-au înnegrit ca două hăuri. Părul a început să-i crească vizibil, mai întâi în creștetul capului, apoi peste tot. Îi răsărea în smocuri pe brațe, îi cobora spre vârfurile degetelor, până când a fost acoperit complet de blană. O blană maronie, mată, împuțită. S-a deplasat greoi spre mine, pe picioarele din spate, câștigând în înălțime până când s-a ridicat deasupra mea. A lovit cu brațul și am văzut imaginea fulgerătoare a unor gheare. Apoi s-a lăsat în patru labe, și-a pus botul negru și umed în fața mea și a zbierat – un zgomot furios, răsunător. Se

transformase într-un urs grizzly.

Terorizată, m-am împiedicat şi am căzut. M-am retras, pipăind marginea drumului în căutarea unui bolovan. Prinzând unul în mână, l-am aruncat spre urs. Proiectilul l-a lovit în umăr şi a ricoşat într-o parte. Am înşfăcat o altă piatră, cu care i-am ţintit capul. Bolovanul a zburat spre botul lui, iar animalul şi-a tras capul într-o parte, saliva scurgându-i-se din gură. A urlat din nou, apoi s-a apropiat de mine, mai repede decât mă puteam eu da înapoi.

Folosindu-şi laba, m-a lipit de asfalt. Mă apăsa prea tare; coastele îmi trosneau de durere.

— Opreşte-te!

Am încercat să-i împing laba la o parte, dar era mult prea puternic. Nu ştiam dacă mă putea auzi. Sau înţelege. Nu ştiam dacă mai rămăsese vreo parte din Gabe în interiorul ursului. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de inexplicabil de îngrozitor.

Vântul s-a înteţit, încâlcindu-mi părul peste faţă. Printre şuviţe, am văzut cum curentul de aer ia cu el blana ursului. Mici smocuri pluteau în noapte. Când m-am uitat iar, Gabe era cel care se apleca deasupra mea. Rânjetul lui sadic sugera: *Eşti în mâna mea. Şi să nu uiţi asta.*

Nu eram sigură care dintre ei mă înspăimânta mai tare: Gabe sau ursul.

— Hopa sus, a spus el, trăgându-mă în picioare.

M-a împins înapoi pe drum până când luminile magazinului 7-Eleven au apărut iar în faţa noastră. Mintea îmi juca feste. Oare mă... hipnotizase? Mă făcuse să cred că se transformase într-un urs? Exista vreo altă explicaţie? Ştiam că trebuia să plec de acolo şi să chem ajutoare, dar încă nu răspunsesem la întrebarea cum.

Am înconjurat clădirea spre aleea unde se adunaseră ceilalţi.

Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în haine de stradă, asemănătoare cu cele ale lui Gabe. Al treilea purta un tricou polo de culoare verde, cu inscripţia 7-Eleven şi numele B.J. brodate pe buzunar.

B.J. stătea în genunchi, ţinându-se de coaste, gemând ostenit. Avea ochii strâns închişi şi picături de salivă îi cădeau din colţul gurii. Unul dintre amicii lui Gabe – purta un hanorac gri cu glugă, prea mare pentru el – stătea deasupra lui B.J. cu un

levier în mână, pe care îl ţinea ridicat şi gata să lovească, probabil, din nou.

Gura mi s-a uscat, iar picioarele parcă mi-ar fi fost făcute din paie. Nu reuşeam să-mi dezlipesc privirea de pe pata roşu-închis care se lăţea pe la mijlocul cămăşii lui B.J.

— Îi faci rău, am spus îngrozită.

Gabe a întins mâna după levier, iar acesta i-a fost oferit imediat.

— Vrei să spui cu ăsta? a întrebat Gabe cu o sinceritate prefăcută.

L-a lovit pe B.J. drept în spate şi am auzit un trosnet îngrozitor. Tânărul a ţipat şi s-a prăbuşit pe o parte, zvârcolindu-se de durere.

Gabe şi-a pus bucata de fier pe după umeri, sprijinindu-şi braţele peste ea de parcă ar fi fost o bâtă de baseball.

— Tur complet! a strigat el.

Ceilalţi doi au izbucnit în râs. Mă luase cu ameţeală din pricina senzaţiei de greaţă.

— Ia banii şi gata! am spus, vocea mea devenind aproape un ţipăt.

Clar era vorba despre un jaf, dar îl duceau mult prea departe.

— O să-l omorâţi dacă îl mai loviţi!

Un chicot puse stăpânire pe toţi membrii grupului, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam.

— Să-l omorâm? Puţin probabil, a replicat Gabe.

— Deja sângerează abundent!

Bărbatul a ridicat din umeri, nepăsător. Şi atunci mi-am dat seama că nu era doar crud, ci nebun de-a binelea.

— O să se vindece.

— Nu şi dacă nu ajunge repede la un spital.

Gabe şi-a folosit pantoful ca să-l împingă pe B.J., care se rostogolise şi îşi lipise fruntea de fâşia de ciment ce se întindea de la intrarea din spate. Întregul trup îi tremura şi mi s-a părut că arăta de parcă urma să intre în stare de şoc.

— Ai auzit-o? i-a strigat Gabe lui B.J. Trebuie să mergi la spital. O să te duc eu acolo cu maşina şi o să te arunc în faţă la Urgenţă. Dar, mai întâi, trebuie s-o spui. Fă jurământul.

Cu mare efort, B.J. şi-a ridicat fruntea ca să-l fixeze cu o privire ucigătoare pe Gabe. A deschis gura, iar eu am crezut că

urma să spună lucrul acela, oricare ar fi fost el, pe care îl aşteptau toţi, dar, în schimb, el a scuipat, nimerindu-l pe Gabe în picior.

— Nu mă puteţi omorî, a surâs el batjocoritor, însă dinţii îi clănţăneau şi ochii i se dădeau peste cap, arătând clar că era pe cale să leşine. Mâna-Neagră mi-a spus.

— Răspuns greşit, a zis Gabe, aruncând levierul în sus şi prinzându-l ca pe un baston.

Când a terminat să se joace, a lăsat fierul în jos, într-un arc de cerc. Metalul s-a izbit de coloana lui B.J., făcându-l să se îndrepte brusc şi să scoată un urlet care îţi făcea părul măciucă.

Mi-am dus ambele mâini la gură, împietrită de groază. Groază din pricina imaginii înfiorătoare din faţa mea şi din cauza unui cuvânt care îmi răsuna în minte. Era ca şi cum acesta s-ar fi eliberat din subconştientul meu şi m-ar fi lovit în faţă.

Nefilim.

Asta e B.J., m-am gândit, chiar dacă acel cuvânt nu însemna nimic pentru mine. Şi ei încearcă să-l facă să depună un jurământ de credinţă.

Era o revelaţie înfricoşătoare, pentru că nu ştiam ce însemnau toate astea. De unde le scosesem? Cum puteam să ştiu ceva despre ce urma să se întâmple, când nu mai văzusem niciodată vreun lucru asemănător?

Am fost distrasă de la orice alte gânduri când un SUV alb a cotit pe aleea din faţă, luminile farurilor făcându-ne pe toţi să îngheţăm. Gabe a coborât discret levierul, ascunzându-l la spate. M-am rugat ca oricine ar fi fost la volan să iasă de pe alee şi să sune la poliţie. Dacă şoferul se mai apropia mult... ei bine, văzusem deja ce putea face Gabe pentru a-i convinge pe oameni să nu mă ajute.

Începusem să schiţez în minte planuri despre cum să-l scot pe B.J. afară din scenă, în timp ce Gabe şi ceilalţi erau atenţi în altă parte, când unul dintre tipi – cel cu hanorac gri – l-a întrebat pe Gabe:

— Crezi că sunt nefilimi?

Nefilim. Cuvântul ăla. Din nou. De data asta, rostit cu voce tare.

În loc să mă liniştească, termenul n-a făcut decât să mă facă să mă simt şi mai terorizată. Îl ştiam, iar acum mi se părea că Gabe şi prietenii lui îl cunoşteau şi ei. Cum era cu putinţă să

avem un astfel de lucru în comun? Cum era cu putinţă să avem ceva în comun?

Gabe a clătinat din cap.

— Ar aduce mai mult de o maşină. Mâna Neagră nu s-ar pune cu noi având lângă el mai puţin de douăzeci de inşi.

— Atunci poliţia? Ar putea fi o maşină neinscripţionată. Pot să mă duc şi să-i conving că au luat-o pe drumul greşit.

Felul în care o spusese m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Gabe nu era singurul capabil de acel soi de hipnotism puternic. Poate că şi cei doi prieteni ai lui aveau abilităţi asemănătoare.

Tipul cu hanorac gri a dat să înainteze, când Gabe a întins braţul, atingându-i pieptul.

— Stai.

SUV-ul s-a apropiat, iar pietrişul îi scârţâi sub cauciucuri. Picioarele îmi tremurau din cauza adrenalinei. Dacă ar fi izbucnit o luptă, Gabe şi ceilalţi ar fi fost atât de ocupaţi, încât aş fi avut o şansă să-l apuc pe B.J. de braţe pentru a-l târî afară de pe alee. O şansă firavă, dar totuşi o şansă.

Deodată, Gabe a izbucnit în râs. Şi-a bătut prietenul pe spate, arătându-şi dinţii strălucitori.

— Măi, să fie, băieţi. Uite cine a venit până la urmă la petrecere.

Capitolul 9

SUV-ul alb a încetinit, iar motorul s-a oprit. Portiera şoferului s-a deschis şi, în bezna aproape solidă, a coborât o persoană. Bărbat. Înalt. Blugi drepţi şi un tricou de baseball alb cu bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate. Faţa îi era ascunsă sub cozorocul unei şepci, dar i-am văzut linia puternică a maxilarului şi forma gurii, iar imaginea m-a cutremurat ca un şoc electric. Fulgerul negru din străfundurile minţii mele era atât de intens, încât, pentru câteva secunde, culoarea îmi domină complet câmpul vizual.

— Până la urmă, te-ai hotărât să ni te alături? i-a strigat Gabe. Nou-venitul n-a răspuns. Ăsta opune rezistenţă, a continuat Gabe, îndesându-şi vârful pantofului în B.J., care încă mai zăcea ghemuit la pământ. Nu vrea să jure credinţă. Se crede prea bun pentru mine. Iar asta vine din partea unei corcituri.

Gabe şi cei doi amici ai lui au început să râdă, însă, chiar dacă şoferul SUV-ului ar fi priceput poanta, n-a arătat asta. Băgându-şi mâinile în buzunare, ne-a studiat în tăcere. Am avut impresia că privirea lui a stăruit ceva mai mult asupra mea, dar eram atât de speriată încât aş fi putut să văd ceva ce nu era acolo.

— De ce e ea aici? a întrebat el calm, ridicând bărbia către mine.

— La locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, a spus Gabe.

— Acum e martor.

— Eu i-am spus să plece.

Mi se părea mie, sau Gabe intrase în defensivă? Era pentru prima dată, în acea noapte, când cineva îi punea la îndoială, chiar dacă subtil, autoritatea şi puteam efectiv simţi energia negativă în aerul din jurul lui.

— Şi?

— Şi n-a vrut să plece.

— O să-şi amintească tot.

Gabe continua să răsucească agil levierul în mână.

— O pot convinge să nu vorbească.

Ochii şoferului s-au mutat spre silueta chircită a lui B.J.

— Tot aşa cum l-ai convins şi pe ăsta să vorbească?

Gabe s-a încruntat. Degetele i s-au strâns în jurul levierului.

— Ai vreo idee mai bună?

— Da. Dă-i drumul fetei.

Gabe şi-a atins nasul cu degetul mare şi a scos un scurt hohot de râs.

— Dă-i drumul fetei, a repetat el. Ce-o opreşte să alerge la poliţie? Hm, Jev? Te-ai gândit la asta?

— Ţie nu ţi-e frică de poliţie, a răspuns Jev calm, dar mi s-a părut că tonul e uşor provocator.

A doua lui ameninţare indirectă la adresa lui Gabe.

Asumându-mi un risc, am decis să intervin în discuţia lor.

— Dacă mă laşi să plec, promit să nu vorbesc. Dar dă-mi voie să-l iau şi pe el cu mine.

Am făcut semn spre silueta chinuită a lui B.J. şi am rostit cuvintele de parcă mi-ar fi venit din adâncul sufletului. Dar îmi dădeam seama cu teamă că aveam să fiu nevoită să vorbesc. Nu puteam lăsa nepedepsit un asemenea act de violenţă. Dacă Gabe rămânea liber, nimic nu-l oprea să tortureze şi să terorizeze vreo altă victimă. Mi-am ascuns privirea, brusc îngrijorată că Gabe ar putea vedea ceva în ochii mei.

— Ai auzit-o, a spus Jev.

Gabe şi-a încleştat maxilarul.

— Nu. E al meu. Am aşteptat luni de zile să împlinească şaisprezece ani. Nu îl las acum.

— Or să mai fie şi alţii, a zis Jev, părând deosebit de relaxat în timp ce îşi relaxa degetele în creştetul capului. A ridicat din umeri. Las-o baltă.

— Da? Şi s-ajung ca tine? Tu nu ai un vasal nefilim. O să fie un Heşvan lung şi plictisitor, amice.

— Mai sunt câteva săptămâni până la Heşvan. Ai timp. O să găseşti pe altcineva. Lasă nefilimul şi fata să plece.

Gabe s-a apropiat de Jev. Acesta din urmă era mai înalt, mai isteţ şi ştia cum să-şi păstreze calmul – îmi dădusem seama de asta în trei secunde –, dar Gabe avea avantajul că era mai solid.

În vreme ce Jev era înalt şi suplu ca un ghepard, Gabe era clădit ca un taur.

— Mai devreme ne-ai refuzat. Ai zis că ai alte treburi în seara asta. În ceea ce mă priveşte, asta nu-i decizia ta. M-am

săturat să apari în ultimul moment şi să dai ordine. Nu plec până când nefilimul nu-şi depune jurământul de credinţă.

Iar expresia aia: „Jurământ de credinţă”. Vag cunoscută şi totuşi atât de departe de mine. Dacă la un nivel mai profund ştiam ce însemna, amintirea refuza să iasă la suprafaţă. Oricum, îmi dădeam seama că ar fi avut consecinţe teribile asupra lui B.J.

— Asta-i noaptea mea, a adăugat Gabe, punctând afirmaţia cu un scuipat aruncat la picioarele lui. O termin cum vreau eu.

— Stai un pic, i-a întrerupt tipul cu hanorac gri, cu un aer stupefiat. Ochii i s-au rotit în stânga şi în dreapta, de-a lungul aleii. Gabe! Nefilimul tău. A dispărut!

Toţi ne-am întors către locul în care B.J. zăcuse inert cu doar câteva clipe în urmă. O pată uleioasă pe pietriş era singura dovadă că fusese acolo.

— Nu se poate să fi ajuns prea departe, a izbucnit Gabe. Dominic, ia-o pe acolo, i-a ordonat tipului cu hanorac gri, arătând în josul aleii. Jeremiah, verifică magazinul.

Celălalt individ, cel într-un tricou alb cu imprimeu, a dispărut în fugă după colţ.

— Cum rămâne cu ea? l-a întrebat Jev pe Gabe, făcând un semn cu capul spre mine.

— De ce nu te faci util aducându-mi înapoi nefilimul? i-a replicat Gabe.

Jev şi-a ridicat mâinile.

— Cum vrei tu.

Am simţit un gol în stomac atunci când mi-am dat seama că până aici mi-a fost. Jev avea să plece. Era prieten, sau cel puţin cunoştinţă, cu Gabe şi numai asta era suficient ca să mă intimideze, dar, în acelaşi timp, simţeam că reprezenta singura mea şansă să scap de acolo. Până atunci, păruse să-mi ţină partea. Dacă pleca, rămâneam pe cont propriu. Gabe arătase limpede că el era masculul alfa şi n-aveam să mă amăgesc crezând că ceilalţi doi prieteni ai lui ar fi fost în stare să-l înfrunte.

— Pleci, aşa, pur şi simplu? am strigat în urma lui Jev.

Dar Gabe şi-a înfipt pantoful în spatele piciorului meu, făcându-mă să cad în genunchi şi, înainte să mai apuc să spun ceva, am rămas fără aer.

— E mai uşor dacă nu te uiţi, mi-a spus el. O lovitură zdravănă şi o să fie ultimul lucru pe care îl mai simţi.

M-am repezit în faţă ca să scap, dar Gabe m-a înşfăcat de păr, trăgându-mă înapoi.

— Nu poţi face asta! am ţipat. Nu mă poţi omorî.

— Stai pe loc, a mârâit el.

— Nu-l lăsa să facă asta, Jev!

Am urlat, fără să-l văd, dar sigură că încă mă mai putea auzi, de vreme ce motorul SUV-ului nu demarase încă. Mă rostogoleam pe pietriş, încercând să mă răsucesc astfel încât să pot vedea levierul şi să mă feresc de el. Am luat în pumn o grămăjoară de pietricele, m-am întors cu putere, doar cât să-l zăresc pe Gabe, şi le-am azvârlit.

Mâna lui mare a coborât, înfundându-mi fruntea în pământ. Nasul îmi era îndoit într-un unghi dureros, pietrişul rănindu-mi bărbia şi obrajii. S-a auzit un trosnet înspăimântător şi Gabe s-a prăbuşit peste mine. În pâcla pe care panica mi-a aruncat-o peste ochi, m-am întrebat dacă încerca să mă sufoce. Să mă ucidă rapid nu era suficient, nu? Trebuia să prelungească durerea cât mai mult posibil? Luptându-mă să trag aer în piept, m-am târât încercând să scap de sub el.

M-am chinuit să mă ridic în picioare şi m-am întors. Am adoptat o postură defensivă, aşteptându-mă să-l văd pe Gabe gata să mă lovească iar. Privirea mi-a coborât. Acesta zăcea cu faţa în jos, cu levierul răsărindu-i din spinare. Fusese înjunghiat cu el.

Jev şi-a trecut mâneca peste faţa strălucind de transpiraţie. La picioarele lui, Gabe tresărea şi tremura, înjurând aprig şi incoerent. Nu-mi venea să cred că încă mai era în viaţă. Levierul probabil că îi trecuse drept prin coloană.

— L-ai... înjunghiat, am bâiguit oripilată.

— Şi n-o să fie prea încântat de asta, aşa că îţi propun să o ştergem repede de aici, a spus Jev, implântând şi mai adânc bucata de fier. S-a uitat la mine şi a ridicat o sprânceană. Acum, nu mai târziu.

Am făcut un pas în spate.

— Cum rămâne cu tine?

M-a privit pentru o clipă absurd de lungă, cântărind situaţia. O mică urmă de regret i-a apărut pe chip. Încă o dată, mi-am simţit memoria profund zguduită, şi ameninţarea că acel

pod care mă ţinea departe de toate avea să fie reparat curând. Am deschis gura, dar coordonarea dintre minte şi gură avusese de suferit. Habar nu aveam cum să le mai fac să conlucreze. Voiam să-i spun ceva, însă nu-mi puteam da seama ce.

— Poţi să rămâi pe loc, dar cred că B.J. a dat deja telefon la poliţie, a spus Jev, răsucind şi mai mult levierul, făcând trupul lui Gabe să se încordeze pentru un moment, apoi în următorul să se prăbuşească moale ca o cârpă.

Ca la un semn, vaietul îndepărtat al sirenelor a străpuns noaptea.

Jev l-a apucat pe Gabe de braţe, trăgându-l în buruienile din capătul îndepărtat al aleii.

— Pe drumurile lăturalnice, la viteza cu care mergi noaptea, poţi să ajungi cât ai clipi la câţiva kilometri depărtare de locul acesta.

— N-am maşină.

Mă fulgeră cu privirea.

— Am venit pe jos până aici, am explicat. Sunt pieton.

— Îngeraş... a spus el, de parcă ar fi sperat sincer că glumesc.

Câteva minute petrecute împreună nu prea erau de ajuns să folosim nume de alint şi, totuşi, inima mea a luat-o un pic razna la auzul unei astfel de dovezi de afecţiune. Îngeraş. Cum putea să ştie porecla care mă bântuia de câteva zile? Cum puteam eu să-mi explic straniile fulgere negre care deveneau tot mai intense cu cât se apropia mai mult de mine?

Mai enervant decât toate, dacă făceam legătura...

Patch, mi-a şoptit o voce din subconştient, o silabă tăcută care se lovea de gratiile unei cuşti pierdute în adâncuri. Ultima dată când te-ai mai simţit aşa a fost când Marcie a pomenit de Patch.

Unica silabă a numelui său m-a tras într-un vârtej negru. Negru înnebunitor, mistuitor, care se revărsa din toate direcţiile. M-am concentrat prin el, cu ochii aţintiţi asupra lui Jev, încercând să pricep o senzaţie pe care n-o puteam exprima în cuvinte. El ştia ceva ce eu nu ştiam. Poate despre misteriosul Patch, poate despre mine. Cu siguranţă despre mine. În prezenţa lui mă încercau emoţii prea profunde pentru a fi o simplă coincidenţă.

Dar care era legătura dintre Patch, Marcie, Jev şi mine?

— Te... cunosc? l-am întrebat, incapabilă să găsesc o altă explicaţie.

El m-a privit netulburat.

— N-ai maşină? mi-a cerut să confirm, ignorându-mi întrebarea.

— N-am maşină, am repetat, cu vocea considerabil mai şovăielnică.

Îşi dădu capul pe spate, de parcă ar fi întrebat luna: De ce eu? Apoi arătă cu degetul mare spre SUV-ul cu care venise.

— Urcă.

Am închis ochii, încercând să mă gândesc.

— Stai. Trebuie să rămânem şi să dăm declaraţii. Dacă fugim, am putea foarte bine să ne recunoaştem vinovăţia. O să le spun poliţiştilor că l-ai omorât pe Gabe ca să-mi salvezi viaţa. Începură să-mi vină idei pe bandă rulantă. O să-l găsim pe B.J. şi o să-l convingem să mărturisească şi el.

Jev a deschis portiera de pe partea şoferului.

— Toate cele de mai sus ar fi corecte dacă poliţia ar fi de încredere.

— Ce tot spui? Sunt poliţişti. E treaba lor să prindă criminali. Nu noi am greşit aici. Gabe chiar m-ar fi omorât dacă n-ai fi intervenit.

— De asta mă îndoiesc.

— Atunci ce facem?

— Ăsta nu e genul de caz de care poliţia să fie în stare să se ocupe.

— Sunt destul de sigură că omuciderea e de competenţa lor! am protestat.

— Două lucruri, a spus el cu răbdare. În primul rând, nu l-am omorât pe Gabe. În al doilea rând, crede-mă când îţi spun că Jeremiah şi Dominic n-or să se lase arestaţi de bunăvoie şi fără multă vărsare de sânge.

Am deschis gura să răspund când, cu coada ochiului, l-am văzut pe Gabe zvâcnind iar. În mod miraculos, nu era mort. Mi-am amintit felul în care îmi manipulase simţurile cu ceea ce nu puteam decât să bănuiesc că era o puternică formă de hipnotism sau iuţeala de mână a unui magician. Oare şi acum folosea acelaşi truc pentru a scăpa cumva de moarte? Aveam ciudata senzaţie că se întâmpla ceva ce nu puteam înţelege. Dar...

Ce, mai exact?

— Spune-mi la ce te gândeşti, a zis Jev liniştit.

Am ezitat, însă nu aveam timp de asta. Dacă îl cunoştea pe Gabe atât de bine pe cât bănuiam, trebuia să-i cunoască şi... abilităţile.

— L-am văzut pe Gabe făcând... un truc. Un truc magic. Odată ce expresia sumbră a lui Jev mi-a confirmat că nu era surprins, am adăugat: M-a făcut să văd ceva ce nu era adevărat. S-a transformat într-un urs.

— Ăsta e doar vârful icebergului când vine vorba de lucrurile de care e în stare.

Am înghiţit în sec, în ciuda peliculei lipicioase care îmi stăruia pe limbă.

— Cum a făcut? E magician?

— Ceva de genul ăsta.

— Foloseşte magia?

Nici o clipă nu mă gândisem că astfel de trucuri convingătoare ar putea exista cu adevărat. Până acum.

— Pe aproape. Ascultă, stăm cam prost cu timpul.

Privirea mi-a alunecat spre buruienile care ascundeau parţial corpul lui Gabe. Magicienii puteau crea iluzii, dar nu puteau sfida moartea. Nu exista nici o posibilitate logică prin care ar fi putut supravieţui.

Sirenele urlau tot mai aproape, iar Jev m-a condus spre SUV.

— Timpul a expirat.

Nu m-am clintit. Nu puteam. Aveam responsabilitatea morală să rămân...

Jev a spus:

— Dacă rămâi să vorbeşti cu poliţia, o să fii moartă înainte de sfârşitul săptămânii. Şi la fel o să fie toţi poliţiştii implicaţi. Gabe va opri ancheta înainte să înceapă.

Am mai stat două secunde să chibzuiesc. Nu trebuia să am încredere în Jev. Dar, în cele din urmă, din motive prea complicate ca să le pot explica pe loc, m-am lăsat convinsă.

Mi-am prins centura de siguranţă, inima bubuindu-mi sub coaste. El a băgat în viteză ceea ce puteam vedea acum că era un Tahoe. Cu un braţ sprijinit pe spătarul scaunului meu, şi-a întins gâtul ca să vadă prin lunetă.

A întors pe alee, a dat cu spatele în stradă, apoi a ţâşnit

spre intersecţia din faţa noastră. La colţ se vedea un semn de oprire obligatorie, dar automobilul nu încetinea. Tocmai mă întrebam dacă Jev avea să respecte semnul de circulaţie, asta în timp ce mă agăţam cu ambele mâini de mânerul de deasupra portierei mele şi mă rugam s-o facă mai curând, când o siluetă întunecată a apărut împleticindu-se pe banda noastră. Levierul care se înălţa din spinarea lui Gabe era răsucit într-un unghi ciudat, iar, în lumina difuză, semăna cu un apendice rupt. O aripă frântă.

Jev a apăsat pe pedala de acceleraţie şi a băgat SUV-ul în viteză. Acesta s-a opintit înainte, prinzând viteză. Gabe era prea departe ca să-i văd expresia, dar nu dădea semne că s-ar mişca. S-a ghemuit, strângându-şi picioarele sub el, cu mâinile în faţă, de parcă ar fi crezut că ne-ar fi putut opri.

M-am prins cu mâinile de centura de siguranţă.

— O să-l loveşti!

— O să se mişte.

Piciorul meu călca o frână imaginară. Distanţa dintre Gabe şi automobil se micşora văzând cu ochii.

— Jev-opreşte-acum.

— Nici asta n-o să-l omoare.

A forţat maşina într-o altă treaptă de viteză. Iar atunci totul s-a întâmplat prea repede.

Gabe a sărit, repezindu-se prin aer spre noi. A lovit parbrizul, sticla crăpând în forma unei pânze de păianjen. O clipă mai târziu a zburat, dispărând. Un ţipăt zgudui maşina şi mi-am dat seama că eu eram aceea care îl scosese.

— E pe capotă, a spus Jev.

Apăsă pe pedală până în podea în curbă, alunecând spre o bancă de pe trotuar şi conducând pe sub un copac cu ramuri joase. Trăgând tare de volan spre stânga, a virat din nou spre stradă.

— A căzut? Unde e? Mai e acolo sus?

Mi-am lipit faţa de geam, încercând să văd deasupra mea.

— Ţine-te bine.

— De ce? am strigat, agăţându-mă iar de mâner.

N-am simţit frâna. Dar Jev trebuie să fi apăsat pe pedală, pentru că SUV-ul a făcut o rotaţie completă înainte de a se opri scrâşnind. M-am izbit cu umărul de portieră. Cu coada ochiului am văzut o formă neagră zburând prin aer şi aterizând cu graţia

unei pisici. Gabe a rămas acolo un moment, pe vine, cu spatele la noi.

Jev a băgat automobilul în viteza întâi.

Gabe s-a uitat peste umăr. Părul îi atârna pe lângă faţă, transpiraţia lipindu-i-l de obraji. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet diabolic. A zis ceva tocmai când maşina se punea în mişcare şi, cu toate că n-am putut desluşi nici un cuvânt din mişcarea buzelor lui, mesajul era clar. Nu se terminase.

Mi-am lipit spatele de scaun, luând guri mari de aer, pe când Jev a demarat atât de hotărât încât sunt sigură că a lăsat urme de cauciucuri imprimate pe şosea.

Capitolul 10

Jev a condus doar cale de cinci străzi. Mi-am dat seama puţin cam târziu că ar fi trebuit să-l rog să mă ducă la Coopersmith, dar el optase pentru întunericul străzilor lăturalnice. A tras maşina pe marginea unui drumeag paşnic de ţară, mărginit de hectare acoperite cu pomi şi lanuri de porumb.

— Poţi să ajungi acasă de aici? m-a întrebat.

— O să mă abandonezi, pur şi simplu, în locul ăsta?

Dar adevărata întrebare din mintea mea era: de ce Jev, probabil unul de-al lor, o rupsese cu ei ca să mă salveze?

— Dacă eşti îngrijorată din cauza lui Gabe, crede-mă, acum îl preocupă alte chestii decât să-ţi ia urma. N-o să facă mai nimic până când nu-şi scoate levierul. Mă şi mir că a avut puterea să ne urmărească atât de departe. Chiar şi după ce scapă de el, va avea ceea ce pot descrie doar ca o mahmureală cruntă. În următoarele câteva ore, n-o să prea aibă chef de nimic altceva decât de somn. Dacă aştepţi momentul perfect să o rupi la fugă, nici c-ai să găseşti unul mai bun.

Cum nu m-am clintit, a făcut semn cu degetul mare în direcţia din care venisem.

— Trebuie să mă asigur că Dominic şi Jeremiah pleacă.

Ştiam că voia să pricep aluzia, însă nu eram convinsă.

— De fapt, de ce îi protejezi?

Poate că Jev avea dreptate, iar cei doi s-ar fi bătut cu poliţia. Poate că s-ar fi terminat cu o baie de sânge. Dar nu era mai bine să ne asumăm riscul decât să-i lăsăm să plece?

Ochii lui Jev fixau întunericul de dincolo de parbriz.

— Pentru că sunt unul de-al lor.

Am scuturat imediat din cap.

— Nu eşti ca ei. Ei m-ar fi omorât. Tu te-ai întors după mine. L-ai oprit pe Gabe.

În loc să răspundă, a coborât din maşină şi a venit pe partea mea. Mi-a deschis portiera şi mi-a indicat direcţia în noapte.

— Ia-o pe acolo spre oraş. Dacă nu-ţi merge mobilul, continuă să mergi până când treci de copaci. Mai devreme sau mai târziu, o să ai semnal.

— N-am telefonul la mine.

S-a oprit doar pentru o clipă.

— Atunci, când ajungi la *Whitetail Lodge*, roagă-i pe cei de la recepţie să-ţi dea telefonul lor. Poţi suna acasă de acolo.

M-am strecurat afară.

— Mersi că m-ai salvat de Gabe. Şi mersi că m-ai adus cu maşina, am spus politicoasă. Dar, pentru viitor, află că nu-mi place să fiu minţită. Ştiu că-mi ascunzi multe. Poate te gândeşti că nu merit să fiu informată. Poate te gândeşti că abia m-ai cunoscut şi nu merit efortul. Dar, având în vedere prin ce am trecut, cred că mi-am câştigat dreptul să ştiu adevărul.

Spre surprinderea mea, a dat din cap că da. Nu foarte hotărât; o înclinare reţinută a capului, care spunea: *corect.*

— Îi apăr pentru că trebuie s-o fac. Dacă poliţia îi vede în acţiune, vom fi daţi în vileag. Orăşelul acesta nu e pregătit pentru Dominic, pentru Jeremiah sau pentru oricare altul dintre noi.

S-a uitat la mine, privirea lui tăioasă îmblânzindu-se într-un negru mătăsos. Felul în care mă sorbea din priviri avea ceva atât de arzător, încât o simţeam ca pe o adevărată atingere.

— Şi nu sunt încă pregătit să părăsesc oraşul, a murmurat el, fixându-mă în continuare.

A păşit mai aproape de mine, iar eu am simţit cum mi se accelerează respiraţia. Pielea îi era mai întunecată decât a mea, mai aspră. Nu era suficient de frumos ca să fie considerat chipeş. Era croit tot numai din trăsături aspre, proeminente. Şi îmi spunea că era diferit. Nu pentru că ar fi arătat altfel decât oricare alt tip pe care îl cunoscusem până atunci, ci pentru că era cu totul diferit. M-am agăţat de singurul cuvânt necunoscut care mă urmărise toată noaptea:

— Eşti nefilim?

S-a tras înapoi, aproape şocat. Întreaga vrajă se rupse.

— Du-te acasă şi vezi-ţi de viaţa ta, a spus el. Fă asta şi o să fii în siguranţă.

La auzul acestei respingeri brutale, am simţit că-mi dau lacrimile. El le-a văzut şi a clătinat din cap în semn de scuză.

— Uite ce este, Nora… a încercat iar, punându-şi mâinile pe umerii mei.

Am înţepenit în îmbrăţişarea lui.

— De unde ştii cum mă cheamă?

Luna a ieşit pentru scurtă vreme dintre nori, îngăduindu-

mi să-i zăresc ochii. Mătasea blândă dispăruse, fiind înlocuită de un negru dur şi secretos. Avea genul de ochi care ascund taine. Care mint fără să clipească. De care, dacă i-ai privit o dată, nu te mai poţi desprinde.

Eram amândoi transpiraţi din pricina efortului de mai devreme şi între noi plutea ceea ce am presupus că era aroma gelului său de duş. Păstra un iz de mentă şi de piper negru, iar amintirea acestor miresme mă fulgerară atât de brusc, încât am ameţit. N-aveam cum să-i dau de urmă, dar mirosul îmi era cunoscut. Şi, mai tulburător, îl cunoşteam, îl cunoşteam pe Jev. Cumva, fie la modul banal, fie într-un fel mult mai serios şi, deci, mai greu de înţeles, Jev făcuse parte din viaţa mea. Nu aveam cum altfel să-mi explic frânturile de amintiri care mă fulgerau când eram în preajma lui.

Mi-a trecut prin gând că putea fi cel care mă răpise, dar nu eram prea convinsă de idee. Nu-mi venea să cred. Poate pentru că nu voiam.

— Ne-am cunoscut, nu-i aşa? am spus, simţind furnicături în vârfurile degetelor. Noaptea asta nu este prima dată când ne întâlnim.

Cum Jev a rămas tăcut, am fost destul de sigură că îmi primisem răspunsul.

— Ştii despre amnezia mea? Ştii că nu-mi pot aminti ultimele cinci luni? De aia ai crezut că poţi scăpa basma curată prefăcându-te că nu mă cunoşti?

— Da, a spus el îngrijorat.

Inima îmi bătea mai tare.

— De ce?

— Nu voiam să-ţi desenez o ţintă pe spate. Dacă Gabe ar fi crezut că e vreo legătură între noi, te-ar fi putut folosi ca să-mi facă rău.

Bine. Răspunsese la întrebarea asta. Dar nu despre Gabe voiam eu să vorbesc.

— Cum ne-am cunoscut? Şi, după ce l-am lăsat pe Gabe în urmă, de ce ai continuat să te prefaci că nu mă ştii? Ce îmi tot ascunzi?

Am aşteptat neliniştită.

— Ai de gând să-mi dai nişte informaţii?

— Nu.

— Nu?

Abia dacă s-a uitat la mine.

— Atunci eşti un ticălos egoist.

Acuzaţia mi-a scăpat înainte s-o pot opri. Dar nu intenţionam s-o retrag. Mi-o fi salvat el viaţa, dar, dacă ştia ceva despre acele cinci luni lipsă şi refuza să îmi spună, orice ar fi făcut pentru a se reabilita era egal cu zero, din punctul meu de vedere.

— Dacă aş avea ceva bun să-ţi spun, crede-mă, aş începe să vorbesc.

— Pot suporta şi veştile proaste, am replicat scurt.

El a scuturat din cap şi a trecut pe lângă mine, îndreptându-se către portiera din dreptul şoferului. L-am apucat de braţ. Ochii i-au coborât spre mâna mea, dar n-a încercat să se elibereze.

— Spune-mi ce ştii, i-am cerut. Ce mi s-a întâmplat? Cine mi-a făcut asta? De ce nu reuşesc să-mi amintesc cele cinci luni? Ce-a fost atât de rău încât am ales să uit?

Faţa lui era o mască, toate emoţiile dispărându-i de pe chip. Singurul semn că mă auzise era faptul că îşi încordase maxilarul.

— O să-ţi dau un sfat şi, măcar de data asta, vreau să-l asculţi. Întoarce-te la viaţa ta şi depăşeşte momentul. Ia-o de la capăt, dacă trebuie. Fă orice e nevoie ca să laşi toate astea în urma ta. Dacă mai continui să te uiţi înapoi, o să se termine prost.

— Treaba asta? Nici nu mai ştiu care e treaba asta! Nu pot să depăşesc momentul. Vreau să aflu ce mi s-a întâmplat! Ştii cine m-a răpit? Ştii unde m-au dus şi de ce?

— Contează?

— Cum îndrăzneşti, am spus, fără să mă deranjez să-mi ascund tremurul din glas. Cum îndrăzneşti să stai în faţa mea şi să iei în râs lucrurile prin care am trecut.

— Dacă afli cine te-a răpit, asta o să te ajute? O să fie încheierea de care ai nevoie ca să te ridici de jos şi să reîncepi să trăieşti? Nu, a răspuns el în locul meu.

— Ba da, o să fie.

Ce nu înţelegea Jev era că orice mi se părea mai bun decât nimic. Jumătatea plină era de preferat celei goale. Ignoranţa era cea mai îngrozitoare formă de umilinţă şi de suferinţă.

El oftă îngrijorat, trecându-şi degetele prin păr.

— Ne-am cunoscut, s-a înmuiat el. Ne-am cunoscut acum cinci luni şi totul a mers prost din clipa în care ai pus ochii pe mine. Te-am folosit şi te-am rănit. Din fericire, ai avut bunul-simţ să mă alungi din viaţa ta, înainte să apuc să mă întorc pentru runda a doua. Ultima dată când am vorbit, ai jurat că, dacă mă mai vezi, o să faci tot posibilul să mă omori. Poate că ai vorbit serios, poate că nu. Oricum, au fost multe emoţii puternice în spatele vorbelor tale. Asta căutai? a încheiat.

Am clipit nedumerită. Nu mă vedeam amenințând astfel pe cineva. Persoana pe care ajunsesem cel mai aproape de a o urî era Marcie Millar şi, chiar şi în cazul ei, nu avusesem fantezii cu moartea ei. Eram om, dar nu unul fără inimă.

— De ce să fi spus aşa ceva? Ce mi-ai făcut atât de îngrozitor?

— Am încercat să te ucid.

M-am uitat atent în ochii lui. Linia gurii, dură, dar fermă, mi-a arătat că nu exista nici cea mai mică posibilitate să glumească.

— Ai vrut adevărul, a zis el. Descurcă-te cu el, îngeraş.

— Să mă descurc cu el? N-are nici o logică. De ce ai vrut să mă omori?

— Din amuzament, pentru că mă plictiseam, mai contează? Am încercat să te ucid.

Nu. Ceva nu era în regulă.

— Dacă atunci ai vrut să mă omori, de ce m-ai ajutat în noaptea asta?

— N-ai prins ideea. Ţi-aş fi putut lua viaţa. Fă-ţi un bine şi fugi cât mai repede şi mai departe de mine cu putinţă.

S-a întors făcând un gest de lehamite, făcându-mi semn să o iau în direcţia opusă. Era ultima dată când aveam să ne mai vedem.

— Eşti un mincinos.

S-a întors brusc cu ochii negri scăpărând.

— Sunt şi hoţ, cartofor, trădător şi criminal. Dar asta se întâmplă să fie una dintre puţinele ocazii în care spun adevărul. Du-te acasă. Consideră-te norocoasă. Ai ocazia s-o iei de la capăt. Nu toată lumea poate spune asta.

Dorisem să ştiu adevărul, dar eram mai nelămurită ca oricând. Cum de eu, o elevă cuminte, cu zece pe linie, să ajung

să mă întâlnesc vreodată cu unul ca el? Ce puteam să fi avut în comun? Era abominabil... şi cel mai ademenitor, chinuit, suflet pe care îl întâlnisem în viaţa mea. Chiar şi acum, simţeam conflictul care se isca în mine. Nu semăna deloc cu mine, era repezit şi caustic, şi periculos. Poate chiar puţin înfricoşător. Dar, din secunda în care coborâse din maşină în seara asta, inima mea nu mai reuşise să-şi găsească ritmul. În prezenţa lui, fiecare terminaţie nervoasă a trupului parcă îmi era legată la un curent electric.

— Încă ceva, a spus el. Nu mă mai căuta.

— Nu te caut, i-am răspuns zeflemitor.

El şi-a lipit arătătorul de fruntea mea, pielea încălzindu-mi-se absurd sub atingerea lui. Nu mi-a scăpat faptul că tot găsea pretexte să mă atingă. Nici faptul că nu voiam să se oprească.

— Sub toate straturile astea de suprafaţă, o parte din tine îşi aminteşte. E partea care a venit în căutarea mea, în noaptea asta. E partea care o să te omoare, dacă nu eşti atentă.

Stăteam faţă în faţă, gâfâind amândoi. Sirenele erau foarte aproape acum.

— Ce-ar trebui să le spun poliţiştilor? am întrebat.

— N-o să stai de vorbă cu poliţia.

— A, zău? Amuzant, pentru că am de gând să le povestesc exact cum ai îndesat levierul ăla în spinarea lui Gabe. Asta dacă nu-mi răspunzi la întrebări.

El a pufnit ironic.

— Şantaj? Te-ai schimbat, îngeraş.

O altă lovitură strategică în zona mea sensibilă, făcându-mă să mă simt mai nesigură şi mai conştientă de mine însămi. Mi-aş fi stors memoria, încercând pentru ultima oară să-l localizez, dar ştiam că aceasta secase de tot. De vreme ce nu mă puteam baza pe propriile amintiri, eram, pur şi simplu, nevoită să-mi arunc năvodul în altă parte şi să sper.

Am zis:

— Dacă mă cunoşti atât de bine pe cât pretinzi, ştii că o să-l caut pe cel care m-a răpit până când ori îl găsesc, ori mor.

— Şi lasă-mă să-ţi spun care o să fie finalul, s-a întors el cu un aer grav. Mormântul tău. O groapă săpată în grabă în fundul pădurii, unde nimeni nu te va mai găsi. Nimeni nu va veni la căpătâiul tău să te jelească. Din punctul de vedere al oamenilor, vei dispărea de pe faţa pământului. Povara va atârna pe umerii

mamei tale. Acea permanentă senzaţie ameninţătoare de necunoscut. O va roade, ducând-o tot mai aproape de marginea prăpastiei, până când o va împinge în gol. Şi, în loc să fie îngropată în vreun cimitir înverzit, alături de tine, unde cei dragi să vă poată vizita până la sfârşitul veacurilor, ea va fi singură. La fel ca şi tine. Pe veci.

M-am îndreptat, hotărâtă să-i arăt că nu aveam să mă las speriată atât de uşor, însă simţeam o uşoară senzaţie de greaţă în stomac, ca o premoniţie.

— Spune-mi sau te torn la poliţie, şi e o promisiune. Vreau să ştiu unde am fost. Şi vreau să ştiu cine m-a luat.

El şi-a trecut o mână peste gură, râzând înfundat. Era un sunet încordat, obosit.

— Cine m-a răpit? am izbucnit, ajungând la capătul răbdării.

Nu aveam să mă clintesc din loc, până când nu-mi spunea tot ce ştia. Brusc îl uram pentru că îmi salvase mai devreme viaţa. Voiam să-l privesc doar cu dispreţ şi cu ură. L-aş fi dat pe mâna poliţiei fără nici o ezitare, dacă refuza să-mi spună ce ştia.

Jev şi-a ridicat ochii aceia impenetrabili spre ai mei, în vreme ce gura i se strâmba într-o parte. Nu se încrunta. Era ceva infinit mai uimitor şi mai înfricoşător.

— N-ar trebui să mai fii implicată în asta. Nici măcar eu nu te mai pot apăra.

Apoi a plecat, considerând că spusese tot ce avea de zis, dar nu puteam accepta asta. Era singura mea şansă de a lămuri acea parte lipsă din viaţa mea.

Am pornit cu paşi mari după el şi i-am înşfăcat cămaşa cu atâta forţă, încât am rupt-o. Nu-mi păsa. Aveam griji mult mai mari. Am spus:

— În ce n-ar trebui să mai fiu implicată?

Doar că vorbele nu mi-au ieşit cum trebuie. Mi-au fost retezate exact în acelaşi moment în care un cârlig păru să mi se înfigă în stomac, întorcându-mă pe dos. Am simţit cum sunt azvârlită prin aer şi că fiecare muşchi din corp mi se încordează, pregătindu-se pentru necunoscut.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e vâjâitul aerului pe lângă urechi şi lumea prăbuşindu-se în negură.

Capitolul 11

Când am deschis ochii, nu mai eram pe stradă. Automobilul Tahoe, lanurile de porumb, noaptea înstelată – toate dispăruseră. Stăteam în interiorul unei clădiri de beton, care mirosea a rumeguş şi a ceva oarecum metalic, poate a rugină. Tremuram, dar nu din cauza frigului.

Înşfăcasem cămaşa lui Jev. Auzisem materialul sfâşiindu-se. Era posibil să-i fi atins spatele. Iar acum... mă aflam în ceea ce părea a fi un depozit gol.

În faţa mea am văzut două siluete. Jev şi Hank Millar. Uşurată că nu eram singură în locul acela, m-am îndreptat către ei, sperând că îmi puteau spune unde mă aflam şi cum ajunsesem acolo.

— Jev! am strigat.

Nici unul nu s-a uitat măcar în direcţia mea, însă cu siguranţă mă auziseră. Vocile răsunau cu ecou în spaţiul deschis.

Eram pe cale să deschid gura a doua oară, când m-am oprit speriată. În spatele lor, gratiile plasate la distanţă egală ale unei cuşti se iţeau de sub o pânză. Toate mi-au revenit brusc în minte, ca un val uriaş. Cuşca. Fata cu păr negru-albăstrui. Toaleta liceului. Momentul în care îmi pierdusem cunoştinţa. Palmele mele gâdilate de sudoare. Nu putea însemna decât un singur lucru. Aveam halucinaţii.

Din nou.

— M-ai adus aici ca să îmi arăţi asta? i-a spus Jev lui Hank cu aer liniştit de dezgust. Tu înţelegi riscurile pe care mi le asum de fiecare dată când ne întâlnim? Nu mă chema aici doar ca să stăm la palavre. Nu mă chema aici dacă vrei doar un umăr pe care să plângi. Nu mă chema niciodată aici ca să te dai mare cu ultima ta cucerire.

— Răbdare, băiete. Ţi-am arătat arhanghelul pentru că am nevoie de ajutorul tău. E clar că amândoi avem întrebări. S-a uitat cu subînţeles spre cuşcă. Ei bine, ea are răspunsurile.

— Curiozitatea mea în ceea ce priveşte lumea aia a murit de mult.

— Vrei, nu vrei, viaţa asta e încă a ta. Am încercat cu toate metodele s-o conving să vorbească, dar are lacăt la gură,

scuzaţi gluma. A zâmbit uşor. Fă-o să-mi spună ce vreau eu să aflu şi o las pe mâna ta. Mă îndoiesc că mai e nevoie să-ţi amintesc necazurile pe care ţi le-au făcut arhanghelii. Dacă ar exista o cale să te răzbuni... păi, cu siguranţă, nu trebuie să spun mai mult.

— Cum ai reuşit s-o ţii în cuşcă? a întrebat Jev cu răceală.

Hank îşi strâmbă gura amuzat.

— I-am retezat aripile. Doar pentru că nu le pot vedea, nu înseamnă că nu ştiu destul de bine unde se află. Tu mi-ai băgat ideea în cap. Înainte de tine, nici nu mi-aş fi imaginat că un nefilim poate lăsa fără aripi un înger.

Ceva întunecat a ieşit la iveală în privirea lui Jev.

— Un ferăstrău obişnuit nu i-ar putea tăia aripile.

— N-am folosit un ferăstrău obişnuit.

— Indiferent în ce te-ai băgat, Hank, te-aş sfătui să renunţi. Repede.

— Dacă ai şti în ce m-am băgat, m-ai implora să te implic şi pe tine. Imperiul arhanghelilor n-o să dureze o veşnicie. Există puteri care le depăşesc până şi pe ale lor. Puteri care aşteaptă să fie conduse, dacă ştii unde să cauţi, spuse el misterios.

Cu un gest de dezgust, Jev s-a întors să plece.

— Târgul nostru, băiete, a strigat Hank în urma lui.

— Chestia asta nu făcea parte din el.

— Atunci, poate reuşim să ajungem la o nouă înţelegere. Se zvoneşte că n-ai vrut să forţezi un nefilim să-ţi jure credinţă. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Heşvan...

A lăsat propoziţia neterminată.

Jev s-a oprit.

— Mi-ai oferi unul dintre oamenii tăi?

— Pentru binele tuturor, da. Hank şi-a desfăcut mâinile, chicotind uşor. Pe alese. Este deja oferta prea bună pentru a fi refuzată?

— Mă întreb ce-ar zice oamenii tăi dacă ar şti că îi vinzi cui dă mai mult.

— Înghite-ţi mândria. Dacă mă calci pe nervi, nu reglezi conturile. Dă-mi voie să-ţi spun cum de am ajuns aşa departe în viaţă. Eu nu iau lucrurile personal. Nici tu n-ar trebui s-o faci. Nu transforma treaba asta într-o poveste despre noi doi şi conflictele din trecut. Amândoi avem câte ceva de câştigat. Ajută-mă şi o să te ajut la rândul meu. E simplu ca bună ziua.

A făcut o pauză, lăsându-i lui Jev timp de gândire.

— Ultima dată când ai întors spatele unei oferte venite din partea mea, s-a terminat dezastruos, a mai adăugat Hank, zâmbind uşor.

— Nu mai fac târguri cu tine, i-a răspuns Jev pe un ton măsurat. Dar o să-ţi dau un sfat. Las-o să plece. Arhanghelii îi vor observa lipsa. Or fi răpirile punctul tău forte, dar, de data asta, îţi forţezi norocul. Ştim amândoi cum o să se sfârşească. Arhanghelii nu pierd.

— Ah, ba da, l-a corectat Hank. Au pierdut când neamul tău a căzut. Au pierdut din nou când aţi creat rasa nefilimilor. Pot pierde iarăşi şi o vor face. Un motiv în plus să acţionezi acum. O avem pe una de-a lor, ceea ce ne oferă un avantaj. Împreună, tu şi eu, putem întoarce roata. Împreună, băiete. Dar trebuie să ne mişcăm imediat.

M-am aşezat lângă perete şi mi-am strâns genunchii la piept. Mi-am lăsat capul pe spate până când l-am lipit de zidul de beton. Respiră adânc. Mai scăpasem de o halucinaţie şi o puteam face din nou. Ştergându-mi broboanele de sudoare de pe frunte, m-am concentrat să-mi amintesc ce făcusem înainte să înceapă vedeniile. Întoarce-te la Jev – adevăratul Jev. Deschide o uşă în minte. Treci prin ea.

— Ştiu totul despre lănţişor.

La auzul vorbelor lui Hank, ochii mi s-au deschis. M-am uitat la cei doi bărbaţi care stăteau în faţa mea, focalizându-mi în cele din urmă privirea asupra lui Hank. Ştia despre lănţişor? Cel pe care îl căuta Marcie? Oare exista vreo posibilitate ca aceste două lănţişoare să fie unul şi acelaşi?

Nu, nu există, m-am gândit. Nimic din halucinaţia asta nu este adevărat. Creezi în subconştient fiecare detaliu al scenei. Concentrează-te, în schimb, pe crearea unei ieşiri.

Jev a ridicat întrebător din sprâncene.

— Aş prefera să nu-mi dezvălui sursa, a replicat sec Hank. E clar că tot ce îmi mai trebuie acum este un lănţişor. Eşti destul de isteţ ca să-ţi dai seama că aici intervii tu. Ajută-mă să găsesc un colier de arhanghel. Oricare e bun.

— Încearcă la sursa ta, i-a spus Jev simplu, dar cu o urmă de batjocură în glas.

Gura lui Hank s-a strâns într-o linie dreaptă.

— Doi nefilimi. Desigur, tu alegi, s-a tocmit el. Ai putea să-

i foloseşti alternativ...

Jev l-a trimis la plimbare.

— Nu mai am lănţişorul de arhanghel, dacă acolo baţi. Mi l-au confiscat când am căzut.

— Sursa mea mi-a comunicat altceva.

— Sursa ta te-a minţit, a spus el politicos.

— O a doua sursă mi-a confirmat că te-a văzut purtându-l chiar vara trecută.

A trecut o clipă înainte ca Jev să-şi lase capul în pământ. Apoi şi l-a dat pe spate, râzând, aproape nevenindu-i să creadă.

— N-ai făcut-o. Râsul i s-a curmat brusc. Spune-mi că nu ţi-ai târât fata în toată povestea asta.

— A văzut un lanţ de argint la gâtul tău. În iunie.

Ochii lui Jev l-au fixat pe Hank.

— Cât de multe ştie?

— Despre mine? Află. Nu-mi place, dar sunt pus la zid. Ajută-mă şi n-o s-o mai folosesc.

— Presupui că-mi pasă de fiica ta.

— Îţi pasă de una dintre ele, a spus Hank cu un surâs sardonic. Sau îţi păsa, la un moment dat. Un muşchi a tresărit pe faţa lui Jev şi Hank a început să râdă.

— După atâta vreme, încă îţi mai pasă. Păcat că ea nici nu ştie că exişti. Că veni vorba de cealaltă fiică a mea, am mai auzit şi că ea îţi purta lănţişorul prin iunie. Îl are, nu-i aşa, a zis el, mai degrabă ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

Jev i-a întors privirea.

— Nu-l are.

— Ar fi fost un plan genial, a spus Hank, fără să pară că l-ar fi crezut câtuşi de puţin pe Jev. Nu e ca şi cum aş putea s-o torturez ca să aflu unde e – nu ştie nimic. Izbucni în râs, dar hohotul nu părea sincer.

— Acum asta chiar că ar fi ironic. Singura informaţie de care am nevoie e adânc îngropată într-o memorie pe care am şters-o cu atâta eficienţă.

— Mare păcat.

Cu un gest ostentativ, Hank a tras la o parte pânza de pe cuşcă. A împins cutia de metal mai la lumină, zgâriind podeaua. Fata avea părul încâlcit peste faţă, ochii ei încercănaţi studiind disperaţi depozitul, de parcă ar fi încercat să memoreze fiecare detaliu al închisorii ei, înainte ca pânza s-o orbească iar.

— Deci? a întrebat-o Hank. Ce părere ai, animăluţul meu de casă? Crezi că îţi vom putea găsi în timp util un colier de arhanghel?

Ea s-a întors către Jev şi, fără îndoială, faptul că îl recunoscu o făcu să mărească ochii de uimire. Mâinile ei au strâns atât de tare gratiile cuştii, încât pielea i-a devenit translucidă. A şuierat un cuvânt care suna a „trădător”. S-a uitat când la Hank, când la Jev, apoi gura i s-a deschis slobozind un urlet ascuţit, sinistru.

Forţa ţipătului m-a împins în spate. Trupul meu se lovi de zidurile depozitului. Am zburat prin întuneric, rostogolindu-mă iar şi iar. Stomacul mi s-a întors pe dos, un val uriaş de greaţă doborându-mă.

Apoi m-am trezit întinsă cu faţa în jos, pe marginea drumului, mâinile afundându-mi-se în pietriş. M-am împleticit încercând să mă aşez în fund. Aerul era încărcat de mirosul lanurilor de porumb. Insectele nocturne bâzâiau de jur împrejur. Totul era exact cum fusese mai înainte.

Nu ştiam cât timp trecuse de când îmi pierdusem cunoştinţa. Zece minute? O jumătate de oră? Pielea îmi era acoperită de transpiraţie şi de data asta tremuram din cauza frigului.

— Jev? am strigat cu voce răguşită.

Dar dispăruse.

Capitolul 12

Urmând instrucţiunile lui Jev, am mers pe jos până la *Whitetail Lodge*. De la recepţie am chemat un taxi. Chiar dacă n-aş fi ştiut că mama era la cină, cred că n-aş fi sunat-o. Nu eram în stare să vorbesc. Capul îmi vuia. Gândurile îmi zburau prin minte, dar nu făceam nici un efort să le opresc. Simţeam că organismul începe să-mi cedeze, prea obosită ca să mai fac ordine prin toate întâmplările din acea noapte.

Ajunsă la fermă, am urcat scările până în dormitorul meu. M-am dezbrăcat. Mi-am tras pe cap o cămaşă de noapte. M-am ghemuit sub pături în poziţia fetusului şi am adormit.

Am fost trezită brusc de zgomotul făcut de pantofi prin faţa uşii mele. Trebuie să-l fi visat pe Jev, pentru că primul meu gând a fost: *El e*, şi mi-am tras cearşaful sub bărbie, pregătindu-mă sufleteşte să-l văd intrând.

Mama deschise uşa atât de brusc încât aceasta s-a lovit de perete.

— E aici! a strigat ea peste umăr. E în pat! A traversat încăperea spre mine, ţinându-şi pumnul strâns peste inimă, de parcă ar fi vrut s-o împiedice să-i sară din piept. Nora! De ce nu mi-ai spus unde ai plecat? Am condus prin tot oraşul căutându-te!

Se agita, cu o privire înnebunită.

— I-am spus recepţionerei să-ţi transmită că am sunat-o pe Vee să-i spun să mă ia cu maşina, m-am bâlbâit.

Privind retrospectiv, fusese o mişcare iresponsabilă. Dar, sub impresia momentului, văzând-o pe mama strălucind, pur şi simplu, în compania lui Hank, nu m-am putut gândi decât la faptul că prezenţa mea era în plus.

— Am sunat-o pe Vee! Habar n-avea despre ce vorbeam.

Bineînţeles că n-avea. N-ajunsesem până acolo. Gabe apăruse înainte să apuc s-o fac.

— Să nu mai faci asta, a spus mama. Să nu mai faci asta niciodată!

Chiar dacă ştiam că nu mi-ar fi fost de ajutor, am început să plâng. Nu avusesem de gând s-o sperii sau s-o fac să mă caute aiurea. Numai că atunci când o văzusem cu Hank... reacţionasem. Şi, oricât mi-aş fi dorit să cred că Gabe dispăruse

definitiv din viaţa mea, încă îmi era proaspătă în minte ameninţarea lui tacită că nu terminase cu mine. În ce mă băgasem? M-am gândit cât de diferit s-ar fi putut sfârşi seara dacă aş fi tăcut din gură şi aş fi părăsit magazinul 7-Eleven când îmi oferise Gabe ocazia.

Nu. Făcusem ce trebuia. Dacă n-aş fi intervenit, poate că B.J. n-ar fi supravieţuit.

— Of, Nora. Am lăsat-o pe mama să mă strângă la piept şi mi-am lipit faţa de bluza ei. Ne-am speriat foarte rău, asta-i tot, a zis ea. O să fim mai atenţi data viitoare.

Scândurile podelei au scârţâit şi mi-am ridicat privirea, văzându-l pe Hank care se sprijinea de cadrul uşii.

— Ne-ai tras o sperietură pe cinste, domnişoară.

Vocea îi era blândă şi calmă, dar avea în privire ceva de lup prădător, care mi-a stârnit fiori pe şira spinării.

— Nu-l vreau aici, i-am şoptit mamei.

Chiar dacă eram sigură că în ultima mea halucinaţie nu era nici un strop de adevăr, aceasta încă mă bântuia. Nu puteam să nu mi-l imaginez pe Hank trăgând pânza de pe cuşcă. Nu reuşeam să ignor vorbele pe care le spusese. În mod logic, ştiam că proiectam asupra lui propriile mele temeri şi anxietăţi, însă tot voiam să plece.

— Te sun mai târziu, Hank, a zis mama liniştitor, peste capul meu. După ce o culc pe Nora. Mulţumesc încă o dată pentru cină şi îmi pare rău pentru alarma falsă.

El i-a făcut semn că totul e în regulă.

— Nu-ţi face probleme, draga mea. Uiţi că trăiesc sub acelaşi acoperiş cu o adevărată regină a dramoletelor, deşi măcar pot spune că ea n-a făcut niciodată ceva atât de nechibzuit.

A chicotit de parcă ar fi crezut cu adevărat că fiecare cuvânt pe care îl rostise era amuzant.

Am aşteptat până când i-am auzit paşii îndepărtându-se pe hol. Nu eram sigură cât anume să-i povestesc mamei, mai ales după ce Jev îmi spusese că nu te puteai baza pe poliţie şi mă temeam că tot ce aveam să zic acum urma să ajungă la urechile detectivului Basso, dar se întâmplaseră prea multe în seara aceea ca să nu vorbesc cu nimeni.

— M-am întâlnit cu cineva în seara asta, i-am spus mamei. După ce am plecat de la Coopersmith. Nu l-am recunoscut, dar

mi-a spus că ne cunoaştem. Trebuie să-l fi întâlnit în ultimele cinci luni, însă nu-mi aduc aminte.

A devenit mai atentă la ceea ce îi spuneam.

— Ţi-a spus cum îl cheamă?

— Jev.

Îşi ţinuse respiraţia, dar apoi răsuflă uşor. Mă întrebam ce însemna asta. Se aşteptase la un alt nume?

— Îl cunoşti? am întrebat.

Poate că era în stare să facă lumină în posibila mea relaţie cu Jev.

— Nu. Ţi-a zis de unde te ştie? De la şcoală, poate? Sau de când ai lucrat la *Enzo*? Lucrasem la *Enzo*? Asta era o noutate pentru mine şi eram pe cale să cer lămuriri, când ochii ei s-au întors brusc spre ai mei. Stai. Cu ce era îmbrăcat? A gesticulat nerăbdătoare. Cum arătau hainele lui?

Am simţit cum mă încrunt nedumerită.

— Ce contează?

Ea s-a ridicat în picioare, apoi a început să se plimbe între uşă şi pat. Ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc cât de îngrijorată era, s-a oprit în faţa şifonierului meu şi a examinat nonşalantă o sticluţă cu parfum.

— Poate purta o uniformă cu un logo? Sau poate că era îmbrăcat într-o singură culoare? Cum ar fi… negrul?

Era clar că mă îndruma într-o anumită direcţie, dar de ce?

— Purta un tricou de baseball alb cu bleumarin şi blugi.

Cute de îngrijorare semănând cu două paranteze îi apărură în jurul buzelor pe care le ţuguiase gânditoare.

— Ce nu-mi spui? am întrebat. Cutele îi apărură şi spre ochi. Ce ştii? am continuat.

— A fost un băiat, a început ea.

M-am îndreptat puţin de spate.

— Ce băiat?

Nu puteam să nu mă întreb dacă vorbea despre Jev. Şi m-am trezit sperând că aşa era. Voiam să aflu mai multe despre el. Voiam să ştiu totul despre el.

— A venit pe aici de câteva ori. Se îmbrăca mereu în negru, a zis mama cu un dispreţ evident. Era mai mare decât tine şi, te rog să nu mi-o iei în nume de rău, n-am reuşit să-mi dau seama ce vedea la tine. Se lăsase de şcoală, avea o problemă cu jocurile de noroc şi lucra ca picolo la *Borderline*.

Adică, pentru Dumnezeu! N-am nimic cu picolii, dar era aproape ilar. De parcă ar fi crezut că aveai să rămâi pentru totdeauna în Coldwater. Nici măcar nu se apropia de visele tale, darămite să ţină pasul cu ele. Aş fi fost foarte surprinsă dacă ar fi avut tăria să meargă la facultate.

— Îmi plăcea de el?

Descrierea ei nu îmi aducea aminte de Jev, dar nu eram încă gata să renunţ.

— Nu prea! Mă puneai să inventez scuze de fiecare dată când suna. În cele din urmă, a prins ideea şi te-a lăsat în pace. Toată treaba a durat foarte puţin. Vreo două săptămâni, cel mult. L-am pomenit doar pentru că întotdeauna mi s-a părut că ceva nu era în regulă cu el. Şi mereu m-am întrebat dacă nu cumva are vreo informaţie despre răpirea ta. Nu vreau să par dramatică, dar parcă un nor negru s-ar fi abătut peste viaţa ta din ziua în care l-ai cunoscut.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-am dat seama că inima îmi bătea de două ori mai repede.

— A plecat din oraş. Mama dădu din cap. Vezi? Nu se poate să fi fost el. Am intrat în panică, asta-i tot. Eu nu mi-aş face griji din pricina lui, a adăugat, venind şi bătându-mă uşor pe genunchi. Probabil că la ora asta e la jumătatea drumului spre cealaltă parte a ţării.

— Cum îl chema?

A ezitat, dar doar pentru o clipă.

— Ştii ceva, nu-mi amintesc. Ceva cu P. Peter, poate. A râs un pic mai tare decât era nevoie. Cred că asta dovedeşte cât de puţin important a fost.

Am zâmbit absentă la gluma ei, auzind, în acelaşi timp, vocea lui Jev murmurându-mi în minte.

Ne-am cunoscut. Ne-am cunoscut acum cinci luni şi totul a mers prost din clipa în care ai pus ochii pe mine.

Dacă Jev şi acel băiat misterios din trecutul meu erau unul şi acelaşi, atunci cineva nu-mi spunea toată povestea. Poate că Jev aducea necazuri. Poate că era în interesul meu să o iau la fugă în direcţia opusă.

Dar ceva îmi spunea că nu din cauză că el ar fi fost persoana înrăită şi indiferentă în care încerca să pozeze. Chiar înainte să înceapă halucinaţia îl auzisem zicând: *N-ar trebui să*

mai fii implicată în asta. Nici măcar eu nu te mai pot apăra.

Siguranţa mea însemna ceva pentru el. Faptele lui din seara asta o dovedeau. Iar faptele cântăresc mai mult decât vorbele, mi-am spus eu îndârjită.

Şi mai rămâneau doar două întrebări fără răspuns. În ce n-ar fi trebuit să mai fiu implicată? Şi, dintre cei doi – Jev şi mama – cine anume minţea?

Dacă aveau impresia că o să mă mulţumesc să stau cu mâinile în poală, şcolăriţa model, atunci nu erau chiar atât de inteligenţi pe cât se credeau.

Capitolul 13

Sâmbătă dimineaţă m-am trezit devreme, mi-am pus o pereche de pantaloni scurţi din bumbac şi un maiou, apoi am ieşit să alerg. Era ciudat de revigorant să-mi simt tălpile lovind asfaltul şi să scap, odată cu transpiraţia, de toate problemele. Făceam tot posibilul să nu mă gândesc la seara trecută. Gata cu testarea curajului prin plimbări nocturne în solitudine – în ceea ce mă priveşte, aş fi fost perfect fericită dacă, de acum înainte, aş fi rămas încuiată în casă din clipa în care luna îşi arăta faţa. Iar dacă nu ar mai fi trebuit să calc niciodată în acel 7-Eleven, cu atât mai bine.

Totuşi, destul de straniu, nu Gabe era cel care îmi pusese stăpânire pe gânduri. De treaba asta se ocupau doi ochi negri păcătoşi, care îşi pierdeau din asprime când mă studiau, devenind la fel de catifelaţi şi de mângâietori ca mătasea. Jev îmi spusese să nu pornesc în căutarea lui, dar nu mă puteam opri din a visa la diversele modalităţi în care am fi putut să dăm iarăşi unul peste celălalt. De fapt, ultimul vis pe care mi-l aminteam, înainte de a mă trezi în acea dimineaţă, era că mă plimbam pe plaja Ogunquit cu Vee, doar pentru a descoperi că Jev era salvamarul de serviciu. Mă smulsesem din reverie cu inima bubuind, sfâşiată de cea mai stranie durere interioară. Puteam să interpretez destul de bine visul şi singură: în ciuda furiei şi a confuziei care puseseră stăpânire pe mine, îmi doream să-l revăd pe Jev.

Cerul era înnorat, păstrând aerul răcoros, iar, după ce cronometrul meu a ţiuit pentru a mă anunţa că parcursesem cinci kilometri, am zâmbit satisfăcută şi m-am gândit să mai alerg încă unul, nefiind încă pregătită să renunţ la gândurile mele intime legate de Jev. Plus faptul că mă distram nespus de mult. Mersesem la sală cu Vee, la ore de bicicletă şi de Zumba, dar aici, afară, îmbătată de miresmele de pin şi de coajă de copac înrourată, hotărâsem, fără drept de apel, că preferam să transpir în aer liber. După o vreme, chiar mi-am scos căştile din urechi, pentru a mă concentra asupra sunetelor liniştitoare ale

naturii care se înălţau odată cu ivirea zorilor.

Acasă am făcut o baie lungă, cu tot dichisul, apoi m-am aşezat în faţa şifonierului, muşcându-mi vârful unghiei în timp ce îmi studiam garderoba. În cele din urmă, am îmbrăcat nişte blugi mulaţi, o pereche de cizme până la genunchi şi o cămaşă de mătase turcoaz. Vee avea să-şi amintească ţinuta, de vreme ce ea fusese cea care mă convinsese s-o cumpăr, la reducerile de vara trecută. Studiindu-mă în oglindă, am hotărât că mă puteam da drept vechea Nora Grey. Un pas în direcţia corectă, mai rămâneau doar vreo câţiva kilometri de făcut. Eram puţin îngrijorată, căci nu ştiam ce urma să discut cu Vee, având în vedere problema evidentă a răpirii mele, dar m-am liniştit amintindu-mi că tocmai de asta eram noi două atât de compatibile. Puteam să manevrez strategic conversaţia pe anumite subiecte, iar Vee era în stare să trăncănească o veşnicie pe marginea lor. Nu trebuia decât să mă asigur că o făceam să vorbească despre ceea ce voiam eu.

Un singur lucru mai lipsea, am concluzionat eu, verificându-mi imaginea reflectată în oglindă. Ţinuta mea avea nevoie de un accesoriu. O bijuterie. Ba nu, o eşarfă.

Am tras sertarul comodei, o senzaţie de greaţă cuprinzându-mă când am dat cu ochii de pana lungă şi neagră. Uitasem de ea. Probabil că era murdară. Mi-am spus că trebuie s-o arunc imediat ce aveam să mă întorc de la prânz, dar gândul nu era foarte convingător. Îmi făceam probleme din pricina penei – însă nu destule încât să renunţ încă la ea. Mai întâi, îmi doream să ştiu ce soi de animal o lăsase în urmă şi apoi voiam să-mi explic de ce mă simţeam ca şi cum ar fi fost de datoria mea s-o păstrez la loc sigur. Era o atitudine ridicolă, care nu avea nici un sens, dar nimic nu se mai dovedise a fi logic de când mă dezmeticisem în cimitir. Îndesând pana mai adânc în fundul sertarului, am înşfăcat prima eşarfă pe care am zărit-o.

Apoi am coborât în pas alergător, am băgat în buzunar o bancnotă de zece dolari din proaspăt alimentatul sertar cu mărunţiş şi m-am aşezat la volanul Volkswagenului. A trebuit să lovesc cu pumnul în bord de patru ori înainte ca motorul să pornească, însă mi-am spus că asta nu însemna neapărat că aveam o rablă. Însemna că maşina se învechise... ei bine, ca vinul bun.

Automobilul ăsta văzuse lumea. Existau şanse bune să fi

plimbat, de-a lungul timpului, cel puţin câţiva oameni interesanţi. Era trecut prin viaţă, experimentat şi avea tot şarmul anului 1984. Şi, colac peste pupăză, nu plătisem nici un cent pentru el.

După ce am băgat în rezervor benzină de câţiva dolari, m-am îndreptat către cafeneaua *Enzo*. Aranjându-mi părul în vitrina localului, am intrat.

Mi-am scos ochelarii de soare, admirând decorul impresionant. *Enzo* trecuse printr-o schimbare majoră faţă de cum mi-l aminteam eu. Un şir lung de trepte ducea jos, către bar şi către un separeu unde se servea cina. Două podiumuri se întindeau de-o parte şi de alta a intrării, pline cu mese industriale de aluminiu care erau în parte retro, în parte şic. Din boxe se auzea muzică orchestrală şi, pentru o clipă, m-am simţit de parcă aş fi călătorit în timp şi aş fi aterizat într-un local din perioada prohibiţiei americane.

Vee stătea în genunchi pe un scaun, ca să câştige în înălţime, şi îşi flutura braţul deasupra capului ca o elice.

— Scumpa! Aici!

Mi-a ieşit în întâmpinare pe la jumătatea podiumului din dreapta şi m-a strâns în braţe.

— Am comandat două cafele moca cu gheaţă şi o farfurie cu gogoşi glazurate. Frate, avem atâtea de vorbit. Nu aveam de gând să spun, dar la naiba cu surpriza. Am slăbit un kil jumate. Se vede?

A făcut o piruetă în faţa mea.

— Arăţi uimitor, i-am spus cât se poate de serios.

După atâta timp, eram, în sfârşit, împreună. Putea şi să se fi îngrăşat patru kilograme şi tot aş fi crezut că e absolut superbă.

— Revista *Seif* zice că formele voluptuoase sunt trendul toamnei, aşa că mă simt chiar încrezătoare, a spus ea, trântindu-se pe scaun.

Stăteam la o masă pentru patru persoane, dar, în loc să mă aşez pe scaunul din faţa lui Vee, m-am strecurat chiar lângă ea.

— Deci, a început, aplecându-se conspirativ spre mine, povesteşte-mi despre seara trecută. Parada ciudăţeniilor. Nu-mi vine să cred, mama ta şi Hanky Panky[4].

Am ridicat din sprâncene.

— Hanky Panky?

— Trebuie să-i spunem Hanky Panky. Mai potrivit de atât nu se poate.

— Eu cred că ar trebui să-i zicem Studenţelu'.

— Asta zic şi eu! a replicat Vee, lovind cu palma în masă. Câţi ani crezi că are? Douăzeci şi cinci? Poate că, în realitate, e fratele mai mare al lui Marcie. Poate că are complexul lui Oedip, iar mama lui Marcie îi e mamă şi soţie?

Râdeam atât de tare încât, din greşeală, am fornăit pe nas. Ceea ce nu ne-a făcut decât să hohotim şi mai isteric.

— OK, gata, am spus, lipindu-mi palmele de coapse şi încercând să-mi compun o mină serioasă. Suntem răutăcioase. Dacă intră Marcie şi ne aude?

— Şi ce-o să facă? O să mă otrăvească cu rezerva ei secretă de Ciocolax?

Înainte să apuc să răspund, cele două scaune libere de la masa noastră au fost trase, iar pe ele s-au aşezat Owen Seymour şi Joseph Mancusi. Îi cunoşteam pe băieţi de la şcoală. Anul trecut, Owen făcuse cursul de biologie împreună cu mine şi Vee. Era înalt, suplu, purta tricouri polo Ralph Lauren şi ochelari cu ramă neagră, care îi dădeau un aer studios. În clasa a şasea, mă învinsese şi devenise reprezentantul clasei noastre la concursul regional de ortografie. Nu că i-aş fi purtat pică. Cu Joseph, sau Joey, nu mai avusesem nici un curs în comun de ani de zile, dar ne ştiam de la grădiniţă, iar tatăl lui era singurul chiropractician din Coldwater. Joey îşi oxigena părul, purta şlapi chiar şi iarna, şi cânta la tobă în fanfara şcolii. Ştiam sigur că, în generală, Vee fusese îndrăgostită de el.

Owen şi-a împins ochelarii pe nas şi a zâmbit binevoitor. M-am pregătit pentru un şuvoi de întrebări referitoare la răpirea mea, dar el a spus simplu, cu o voce uşor emoţionată:

— V-am văzut stând aici şi ne-am gândit să... ăăă, venim încetişor până aici.

— Măi să fie, ce coincidenţă. Tonul răstit al lui Vee m-a speriat. Nu îi stătea în fire, ea, care era o autodeclarată amatoare de flirt, dar poate că făcea pe indiferenta? Şi cum adică să „veniţi încetişor până aici“? Cine mai vorbeşte aşa?

— Ăăă, aveţi ceva planuri pentru restul weekendului? a întrebat Joey, aşezându-şi mâinile pe masă, una peste alta, la câţiva centimetri de ale lui Vee.

Ea s-a retras, îndreptându-se de spate.

— Planurile nu vă includ şi pe voi.

OK, nu făcea pe indiferenta. M-am uitat cu coada ochiului la ea, încercând să-i surprind privirea suficient încât să-i transmit un *Ce s-a întâmplat?* mut, dar era prea ocupată să se uite urât la Owen.

— Dacă nu vă supăraţi... a spus ea, sugerând clar că venise vremea ca ei să plece.

Owen şi Joey schimbară în grabă nişte priviri perplexe.

— Mai ţii minte când am făcut ora de sport împreună în clasa a şaptea? a întrebat-o Joey pe Vee. Erai partenera mea la badminton. Erai cea mai tare la badminton. Dacă îmi amintesc bine, am câştigat turneul organizat în clasă.

A ridicat mâna ca să bată palma cu ea.

— Nu am chef de depănat amintiri.

Joey şi-a lăsat încet mâna sub masă.

— Ăăă, corect. Ăăă, sunteţi sigure fetelor că nu vreţi să vă facem cinste cu o limonadă sau ceva?

— Ca să strecuraţi în pahar „drogul violului”? Pas. În plus, avem deja băuturi, un lucru pe care poate l-aţi fi observat, dacă v-aţi fi uitat cu adevărat mai sus de sânii noştri.

Şi-a fluturat cafeaua cu gheaţă pe sub nasul lui.

— Vee! am spus în barbă.

Mai întâi de toate, nici Owen, nici Joey nici măcar nu se uitaseră în vecinătatea zonei la care făcea aluzie Vee, iar, apoi, ce o apucase?

— Ăăă... OK... scuze că v-am deranjat, a zis Owen, ridicându-se stânjenit în picioare. Am crezut doar că...

— Aţi crezut greşit, a izbucnit prietena mea. Orice scheme dubioase v-ar fi trecut prin minte, n-aveţi şanse.

— Ce fel de scheme? a repetat Owen, împingându-şi iar ochelarii şi clipind ca o bufniţă.

— Ne-am prins, a spus Joey. N-ar fi trebuit să ne băgăm. O conversaţie intimă între fete. Am surori, a continuat el cu un aer de cunoscător. Data viitoare o să... ăăă... întrebăm mai întâi?

— N-o să existe o data viitoare, a zis Vee. Consideraţi-ne pe Nora şi pe mine – îşi flutură degetul mare între noi două – o afacere închisă în ceea ce vă priveşte.

Mi-am dres vocea, încercând, fără succes, să-mi dau seama cum să salvez situaţia, astfel încât discuţia să se încheie

pe un ton pozitiv. Rămasă în pană de idei, am făcut singurul lucru care mi-a stat în putere. Arborând un zâmbet în chip de scuză, le-am spus lui Owen şi lui Joey:

— Hmm, mersi, băieţi. Să aveţi o zi bună.

Urarea a sunat a întrebare.

— Mda, mersi pentru nimic, a strigat Vee în urma lor, pe când se îndepărtau cu uimirea întipărită pe chip.

Când nu au mai putut să ne audă, ea a zis:

— Ce-i cu băieţii din ziua de azi? Cred că pot să vină, pur şi simplu, să ne arunce un zâmbet drăguţ, iar noi să ne topim în braţele lor? Îhî. În nici un caz. Nu noi. Suntem mai isteţe decât ei. Pot să-şi ducă şmecheriile romantice în altă parte, mersi frumos.

Am tuşit uşor.

— Uau.

— Nu mă lua pe mine cu uau... Ştiu că şi tu i-ai citit pe tipii ăia.

M-am scărpinat descumpănită în cap.

— Personal, cred că doar făceau conversaţie... dar, ce ştiu eu, am adăugat repede, când mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Când un tip apare din senin şi se apucă brusc să facă pe şarmantul, e de faţadă. Întotdeauna există un motiv ascuns. Măcar atâta lucru ştiu.

Am sorbit din cafea cu paiul. Nu eram sigură ce altceva puteam să mai zic. Nu aveam să-i mai pot privi pe Owen şi pe Joey în ochi niciodată, dar poate că Vee avea o zi proastă. Poate că era cu fundul în sus. Eu, după ce m-am uitat la nişte filme pe canalul *Lifetime*, am avut nevoie de o zi sau două ca să trec peste ideea că băiatul drăguţ din vecini e, de fapt, un criminal în serie. Poate că şi prietena mea traversa o fază asemănătoare de revenire-la-realitate.

Eram pe cale s-o întreb direct, când mi-a sunat telefonul.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Vee. Asta e maică-ta care te verifică. M-am mirat că te-a lăsat să ieşi din casă. Nu-i nici un secret că nu mă place. Pentru o vreme, cred că m-a şi bănuit că am fost cumva amestecată în dispariţia ta.

A mârâit nemulţumită.

— Te place, doar că nu te înţelege, am spus, deschizând ceea ce părea a fi un mesaj de la nimeni alta decât Marcie Millar.

APROPO, BIJUTERIA E UN LANT BĂRBĂTESC DE ARGINT. L-AI GĂSIT?

— Mai lasă-mă, am bombănit cu voce tare.

— Ei bine? m-a întrebat Vee. Ce soi de scuză jalnică ţi-a mai dat femeia aia ca să te târască acasă?

DE UNDE AI NR MEU? i-am scris lui Marcie.

PĂRINŢII NOŞTRI NU FAC DOAR SCHIMB DE SALIVA, TOANTO.

Ba pe-a mă-tii, mi-am zis.

Mi-am închis telefonul şi mi-am reîndreptat atenţia către Vee.

— Pot să-ţi pun o întrebare stupidă?

— Genul meu preferat.

— Am fost la vreo petrecere dată de Marcie astă-vară?

M-am pregătit sufleteşte pentru o izbucnire nestăpânită de râs, dar Vee se mulţumi să mestece o bucată de gogoaşă, apoi a spus:

— Da, îmi amintesc faza. M-ai târât şi pe mine. Că veni vorba, încă îmi eşti datoare pentru faza aia.

Nu era răspunsul la care mă aşteptasem.

— Întrebare şi mai ciudată. Am fost – ce-o fi o fi – prietenă cu Marcie?

Acum a venit şi reacţia la care mă aşteptam. Vee aproape că şi-a scuipat gogoaşa pe masă.

— Tu şi fufa, prietene? Am auzit bine? Ştiu că treci prin toată chestia asta cu pierderea temporară de memorie, dar cum poţi să uiţi unşpe ani de Domnişoara Băţ în Ştii Tu Ce?

Acum ajungeam la un rezultat.

— Ce-mi scapă? Dacă nu eram prietene, de ce m-a invitat la petrecerea ei?

— A invitat pe toată lumea. Strângea bani pentru noile costume ale majoretelor. Ne-a cerut douăzeci de dolari la intrare, mi-a explicat Vee. Aproape că am plecat chiar înainte de a intra, dar tu, pur şi simplu, trebuia să spionezi...

A închis repede gura.

— Pe cine să spionez? am descusut-o.

— Pe Marcie. Ne-am dus s-o spionăm pe Marcie. Asta a fost.

Încuviinţă din cap cu puţin prea multă vigoare.

— Şi?

— Voiam să-i şterpelim jurnalul, a spus Vee. Aveam de gând să publicăm toate părţile mai suculente în eZine. Destul de impresionant, nu?

Am studiat-o, ştiind că ceva nu era în regulă cu imaginea asta, dar fără să reuşesc să mă lămuresc ce.

— Îţi dai seama cât de ciudat sună povestea asta, nu? N-am fi căpătat permisiunea să-i tipărim jurnalul în vecii vecilor.

— Încercarea moarte n-are.

Mi-am îndreptat degetul spre ea.

— Ştiu că îmi ascunzi ceva.

— Cine, eu?

— Dă-i drumul, Vee. Ai promis că nu-mi mai ascunzi nimic, i-am amintit.

Vee a dat din mâini.

— Bine, bine. Ne-am dus să-l spionăm pe – pauză dramatică – Anthony Amowitz.

Eu şi Anthony Amowitz făcusem orele de sport împreună, anul trecut. Înălţime obişnuită, aspect obişnuit. Personalitatea unui godac. Ca să nu mai spun că Vee îmi jurase deja că nu era nimic între ei.

— Minţi.

— Îmi... căzuse cu tronc.

S-a înroşit puternic.

— Îţi căzuse cu tronc Anthony Amowitz, am repetat neîncrezătoare.

— O scăpare de moment. Putem să nu mai vorbim despre asta, te rog?

După unsprezece ani, Vee reuşea încă să mă surprindă.

— Mai întâi, jură că nu-mi ascunzi nimic. Pentru că toată povestea pare tare şubredă.

— Pe cuvânt de cercetaş, a spus Vee, cu privirea limpede, cu chipul hotărât. Ne-am dus să-l pândim pe Anthony şi cu asta basta. Te rog doar să nu abuzezi de cuvinte prea tari. Sunt destul de umilită şi aşa.

Vee nu m-ar fi minţit din nou, nu după ce tocmai discutaserăm despre asta, aşa că, în ciuda câtorva amănunte neclare pe care le-am pus pe seama ruşinii de care era încercată, m-am mulţumit cu informaţiile primite.

— OK, am cedat, atunci să revenim la Marcie. M-a încolţit aseară la Coopersmith şi mi-a spus că iubitul ei, Patch, mi-a

lăsat mie un lănţişor pe care, cică, ar fi trebuit să i-l înapoiez ei.

Vee s-a înecat cu băutura ei.

— A zis că Patch era iubitul ei?

— Cred că termenul exact pe care l-a folosit a fost „o aventură de-o vară“. A zis că Patch era prieten cu noi amândouă.

— Hmm...

Am bătut nerăbdătoare cu degetul în masă.

— De ce am impresia că sunt din nou în ceaţă?

— Nu ştiu de nici un Patch, a spus Vee. Oricum, nu sună cumva a nume de câine? Poate că l-a inventat. Dacă Marcie se pricepe la ceva, atunci e la zăpăcit oamenii. Mai bine uită de Patch şi de Marcie. Doamne, Doamne, nu-i aşa că gogoşile astea sunt mortale?

Mi-a vârât una sub nas.

Am luat gogoaşa şi am pus-o deoparte.

— Numele Jev îţi spune ceva?

— Jev? Pur şi simplu, Jev? E o prescurtare de la ceva?

Din câte se părea, Vee nu mai auzise până atunci de numele ăsta.

— Am dat peste un tip, i-am explicat. Cred că ne-am cunoscut, poate în timpul verii. Îl cheamă Jev.

— Nu te pot ajuta, scumpa.

— Poate e o prescurtare de la ceva. Jevin, Jevon, Jevro...

— Nu, nu şi nu.

Mi-am deschis celularul.

— Ce mai faci acum? m-a întrebat Vee.

— Îi trimit lui Marcie un SMS.

— Ce o întrebi? S-a îndreptat de spate. Ascultă, Nora...

Am dat din cap, ghicindu-i gândurile.

— Ăsta nu e începutul unei chestii de durată, crede-mă. Iau de bun ce spui tu, nu ce zice Marcie. Va fi ultimul SMS pe care i-l mai trimit. O să-i spun: frumoasă încercare, cu minciunile ei gogonate.

Expresia de pe chipul lui Vee deveni mai puţin încordată. A dat din cap cu înţelepciune.

— Să i-o zici, scumpa. Spune-i că şmecheriile ei sunt inutile dacă mă ai pe mine, care îţi păzesc spatele.

Mi-am tastat mesajul şi l-am trimis.

AM CAUTAT PESTE TOT. NICI UN LANT. NASOL.

La nici un minut distanţă, a venit răspunsul ei.

MAI CAUTA.

— Veselă ca întotdeauna, am mormăit.

— Uite ce cred eu, a spus Vee. Chestia cu mama ta şi Hanky Panky s-ar putea să nu fie aşa de rea. Dacă îţi oferă un avantaj în faţa lui Marcie, aş zice să sprijini relaţia din toate puterile.

I-am aruncat o privire şireată.

— Bineînţeles că ai zice.

— Hei, fără de-astea. Ştii că n-am nici un gram de răutate în corp.

— Doar vreo două sute şase?

Vee a rânjit.

— Ţi-am mai spus cât de mult mă bucur că te-ai întors?

Capitolul 14

După prânz, am condus spre casă. La nici un minut după ce mi-am parcat Volkswagenul pe fâşia de ciment de lângă alee, mama a intrat pe poartă cu Fordul ei Taurus. O lăsasem acasă şi mă întrebam dacă se furişase în oraş pentru un prânz cu Hank. Zâmbisem tot drumul de la *Enzo* încoace, dar starea de spirit mi s-a stricat dintr-odată.

Mama a parcat în garaj, apoi a ieşit să mă întâmpine.

— Cum a fost prânzul cu Vee?

— Nimic nou sub soare. Dar tu? O întâlnire fierbinte la prânz? am întrebat nevinovată.

— Mai degrabă muncă. A scos un suspin chinuit. Hugo mi-a cerut să merg la Boston săptămâna asta.

Mama mea lucrează pentru Hugo Renaldi, proprietarul casei de licitaţii cu acelaşi nume. Hugo se ocupă de licitaţiile pentru proprietăţi de lux şi e datoria mamei să se asigure că evenimentele se desfăşoară fără probleme, lucru pe care nu-l poate face de la distanţă. E mereu pe drumuri, lăsându-mă singură acasă, şi amândouă ştim că situaţia nu e ideală. În trecut, a luat în considerare varianta demisiei, dar, de fiecare dată, totul s-a redus la bani. Hugo o plăteşte mai mult – chiar mult mai mult – decât ar câştiga oriunde altundeva în Coldwater. Dacă ar renunţa, ar trebui făcute câteva sacrificii, începând cu vânzarea fermei. De vreme ce fiecare amintire pe care o am legată de tata e închisă între pereţii casei, s-ar putea spune că sunt destul de sentimentală în ceea ce o priveşte.

— L-am refuzat, a zis mama. I-am spus că va trebui să-mi găsesc o slujbă pentru care să nu trebuiască să plec de acasă.

— I-ai spus ce? Surprinderea s-a risipit repede şi am simţit că tonul îmi devine alarmat. Îţi dai demisia? Ai găsit un alt loc de muncă? Asta înseamnă că va trebui să ne mutăm?

Nu-mi venea să cred că luase o astfel de decizie fără mine. Cândva, amândouă adoptaserăm aceeaşi atitudine: mutatul ieşea din discuţie.

— Hugo a zis că o să vadă ce poate face pentru a-mi da o altă funcţie aici, dar să nu-mi fac prea mari speranţe. Secretara lui lucrează pentru el de ani de zile şi îşi face bine treaba. N-o să renunţe la ea doar ca să mă facă pe mine fericită.

M-am uitat şocată la casă. Gândul că o altă familie ar putea locui între zidurile ei îmi întorcea stomacul pe dos. Dacă renovau? Dacă distrugeau biroul tatei şi scoteau podelele din lemn de cireş pe care le montaserăm împreună? Şi cum rămânea cu rafturile lui pentru cărţi? Nu erau perfect drepte, dar fuseseră prima noastră încercare serioasă de tâmplărie. Aveau personalitate!

— Încă nu-mi fac griji în privinţa vânzării, a continuat mama. Ceva o s-apară. Cine ştie? Poate că Hugo o să-şi dea seama că are nevoie de două secretare. Dacă e să fie, o să se întâmple.

M-am întors către ea.

— Eşti atât de relaxată în privinţa demisiei fiindcă mizezi pe un mariaj cu Hank, pentru ca apoi să-l pui să ne scoată din belele?

Această observaţie cinică mi-a ieşit pe gură înainte s-o pot opri şi imediat m-am simţit cuprinsă de vinovăţie. Genul ăsta de obrăznicie nu-mi stătea în fire. Dar vorbele veniseră din acel hău al fricii care mi se ascundea în adâncul pieptului şi care luase stăpânire pe mine.

Mama înţepeni pe loc. Apoi a dispărut prin garaj, apăsând pe butonul care cobora automat uşa în urma ei.

Vreme de câteva clipe, am rămas pe alee, împărţită între dorinţa de a mă repezi înăuntru pentru a-mi cere scuze şi teama crescândă faţă de uşurinţa cu care îmi evitase întrebarea. Deci, asta era. Se întâlnea cu Hank având toate intenţiile să se mărite cu el. Făcea exact lucru de care o acuzase Marcie: se gândea la bani. Ştiam că stăteam prost cu bugetul, dar supravieţuiserăm, nu-i aşa? Îmi dispreţuiam mama pentru că se pretase la aşa ceva şi îl uram pe Hank pentru că îi oferise o altă variantă decât să se descurce doar cu mine alături.

Urcându-mă din nou în Volkswagen, am traversat oraşul. Mergeam cu douăzeci şi cinci de kilometri peste limita legală, dar, pentru prima dată în viaţă, nu-mi păsa. Nu aveam în minte o destinaţie anume – pur şi simplu, voiam să plec departe de mama. Mai întâi Hank, acum slujba ei. De ce aveam impresia că lua hotărâri fără să mă consulte?

Când intrarea pe autostradă s-a ivit pe banda din faţa mea, am virat la dreapta şi am luat-o spre coastă. Am folosit ultima ieşire înaintea parcului de distracţii Delphic şi am urmat

indicatoarele ce mă îndrumau către plajele publice. Fâşia asta de coastă era mult mai puţin circulată decât plajele sudice din Maine. Malul era stâncos, iar coniferele răsăreau imediat dincolo de linia fluxului. În locul turiştilor cu prosoape de plajă şi coşuri de picnic, am văzut doar un drumeţ singuratic şi un câine care fugărea pescăruşii.

Exact ceea ce îmi trebuia. Aveam nevoie să stau o vreme singură, ca să mă liniştesc.

Am tras Volkswagenul lângă bordură. În oglinda retrovizoare, am zărit un automobil sport cu două uşi, de culoare roşie, alunecând în spatele meu. Îmi aminteam vag că îl văzusem pe autostradă, ţinându-se mereu la vreo câteva maşini distanţă în urma mea. Şoferul voia, probabil, să se bucure de o ultimă excursie la plajă, înainte ca vremea să se strice.

Am sărit peste balustradă şi am coborât pe digul pietros. Aerul era mai rece decât în Coldwater şi un vânt stăruitor mă biciuia din spate. Cerul era mai mult gri decât albastru şi ceţos. Am rămas deasupra valurilor, căţărându-mă pe bolovanii mai înalţi. Terenul devenea tot mai greu de străbătut şi mi-am concentrat atenţia mai degrabă pe grija cu care trebuia să păşesc decât pe ultima ceartă cu mama.

Cizma mi-a alunecat pe o piatră şi am căzut, aterizând aiurea, pe-o parte. Bodogănind, m-am ridicat la loc în picioare şi, atunci, o umbră uriaşă s-a lăsat asupra mea. Luată prin surprindere, m-am întors. L-am recunoscut pe şoferul maşinii sport. Era destul de înalt şi cu un an sau doi mai mare decât mine. Avea o tunsoare scurtă, practică, avea sprâncene de culoarea nisipului şi câteva fire crescute în barbă. Judecând după cum stătea cămaşa pe el, mergea regulat la sală.

— Era şi timpul să pleci de acasă, a spus el, privind în jur. De câteva zile, tot încerc să te prind singură.

M-am ridicat în picioare, păstrându-mi echilibrul pe o piatră. I-am studiat chipul în căutarea unor semne cunoscute, dar nu mi s-a aprins nici un beculeţ.

— Îmi pare rău, ne cunoaştem?

— Crezi că ai fost urmărită? Ochii lui continuau să cerceteze coasta. Am încercat să ţin socoteala fiecărei maşini, dar s-ar putea să-mi fi scăpat vreuna. Mi-ar fi fost de ajutor dacă ai fi făcut un ocol înainte să parchezi.

— Ăăă, sincer, n-am idee cine eşti.

— Ciudată observaţie pentru tipul care ţi-a cumpărat maşina cu care ai venit.

A trecut o secundă înainte să-i pricep vorbele.

— Stai. Tu eşti... Scott Parnell?

Chiar dacă se scurseseră nişte ani, asemănările încă se vedeau. Aceeaşi gropiţă în obraz. Aceiaşi ochi căprui. Modificările mai recente includeau cicatricea de pe pomete, barba abia crescută şi suprapunerea unei guri pline, senzuale, pe trăsăturile simetrice, sculptate.

— Am auzit despre amnezia ta. Deci, zvonurile se confirmă? Se pare că e chiar atât de rău pe cât se spune.

Măi, măi, da' optimist mai era. Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am spus cu răceală:

— De vreme ce tot am deschis subiectul, poate acum ar fi momentul potrivit să-mi spui de ce ai lăsat Volkswagenul la mine acasă în noaptea în care am dispărut. Dacă ştii despre amnezia mea, cu siguranţă ai aflat că am fost răpită.

— Maşina a fost o scuză pentru modul ticălos în care m-am purtat.

Încă mai arunca priviri spre copaci. Cine era potenţialul urmăritor din pricina căruia îşi făcea atâtea griji?

— Hai să vorbim despre noaptea aia, am spus. Stând acolo, singuri, nu părea momentul cel mai potrivit să avem acea discuţie, dar hotărârea mea de a obţine răspunsuri a învins. Se pare că am fost amândoi împuşcaţi de Rixon în acea seară. Asta le-am spus poliţiştilor. Tu, eu şi Rixon, singuri în parcul de distracţii. Asta dacă Rixon există. Nu ştiu cum ai reuşit, dar încep să cred că l-ai inventat. Încep să cred că tu m-ai împuşcat şi ai avut nevoie de altcineva pe care să arunci vina. Tu m-ai forţat să le dau numele lui Rixon poliţiştilor? Şi, următoarea întrebare, tu m-ai împuşcat, Scott?

— Rixon e în iad acum, Nora.

Am tresărit. O spusese fără ezitare şi cu nuanţa tocmai potrivită de tristeţe. Dacă minţea, ar fi meritat un premiu.

— Rixon a murit?

— Arde în iad, dar, da, ideea e cam aceeaşi. Este bine să spui şi că a murit, din punctul meu de vedere.

I-am studiat faţa, pândind cea mai mică mişcare greşită. Nu aveam de gând să dezbat cu el detaliile vieţii de apoi, însă aveam nevoie de o confirmare că Rixon dispăruse, odată pentru

totdeauna.

— De unde ştii? Le-ai spus poliţiştilor? Cine l-a omorât?

— Nu ştiu cui ar trebui să-i mulţumim, dar a dispărut. Veştile circulă repede, crede-mă.

— Va trebui să te descurci mai bine de atât. Poate că i-ai dus de nas pe toţi ceilalţi, dar eu nu mă las cumpărată aşa uşor. Mi-am lăsat maşina pe alee în noaptea în care am fost răpită. Pe urmă ai şters-o la adăpost – în New Hampshire, nu? Iartă-mă dacă ultimul cuvânt care îmi vine în minte atunci când te văd e „nevinovat”. Cred că nu mai e nevoie s-o spun: nu am încredere în tine.

El a oftat.

— Înainte ca Rixon să ne împuşte, m-ai convins că sunt, într-adevăr, un nefilim. Tu eşti cea care mi-a spus că nu pot muri. Ai şi tu de-a face cu motivul pentru care am fugit. Ai avut dreptate. Nu aveam să ajung ca Mâna Neagră. În nici un caz nu aveam să-l ajut să recruteze alţi nefilimi pentru armata lui.

Vântul îmi trecea prin haine, suflând valuri de gheaţă pe pielea mea. *Nefilim*. Din nou cuvântul acela. Urmărindu-mă peste tot.

— Eu ţi-am zis că eşti nefilim? am întrebat neliniştită.

Am închis ochii pentru o clipă, rugându-mă să mă contrazică. Rugându-mă să fi folosit cuvintele „nu pot muri“ la figurat. Rugându-mă ca acesta să fie momentul în care mă va lămuri că el e punctul final al unei farse elaborate, începute ieri-seară, cu Gabe. O mare farsă, eu fiind cea păcălită.

Dar adevărul era acolo, ivindu-se în acel colţişor obscur din memoria mea, care fusese cândva intact. Nu mi-l puteam explica raţional, însă îl puteam simţi. În interiorul meu. Arzându-mi în piept. Scott nu inventa.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce nu-ţi poţi aminti nimic din toate astea, a spus el. Credeam că amnezia nu este permanentă. Care-i treaba?

— Nu ştiu de ce nu-mi pot aminti! am izbucnit. OK? Nu ştiu. M-am trezit acum câteva nopţi, în cimitir, cu mintea goală. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns acolo.

Nu ştiam de ce simţeam brusc nevoia să mă descarc în faţa lui Scott, dar aşa era. A început să-mi curgă nasul şi simţeam că lacrimile îmi umplu ochii.

— Poliţia m-a găsit şi m-a dus la spital. Au zis că lipseam

de aproape trei luni. Au zis că am amnezie pentru că mintea mea blochează trauma ca să mă protejeze. Dar, vrei să ştii ce e aiurea? Încep să cred că nu blochez nimic. Am primit un bilet. Cineva a intrat în locuinţa mea şi mi l-a lăsat pe pernă. Scria că, deşi sunt acasă, nu sunt în siguranţă. Cineva e în spatele poveştii ăsteia. Ei ştiu ceva ce eu n-am aflat încă. Ştiu ce mi s-a întâmplat.

Chiar în clipa aceea mi-am dat seama că divulgasem prea multe. Nu aveam nici o dovadă că biletul existase. Mai rău, logica dovedea contrariul. Dar, dacă scrisoarea era un produs al imaginaţiei mele, de ce nu conteneam să mă gândesc la ea? De ce nu puteam accepta că o inventasem, o ticluisem sau o visasem?

Scott m-a studiat din ce în ce mai încruntat.

— Ei?

Am ridicat braţele.

— Las-o baltă.

— Mai scria ceva pe bilet?

— Am zis las-o baltă. Ai un Kleenex?

Simţeam cum îmi apar pungi sub ochi şi depăşisem deja momentul în care smiorcăitul m-ar fi putut ajuta să-mi păstrez nasul uscat. De parcă n-ar fi fost îndeajuns, două lacrimi mi s-au rostogolit pe obraz.

— Hei, a spus Scott cu blândeţe, luându-mă de umeri. O să fie bine. Nu plânge, te rog. Sunt de partea ta. O să te ajut să ieşi din încurcătura asta.

Când n-am mai rezistat, m-a lipit de pieptul lui şi m-a bătut uşor pe spate. La început cu sfială, apoi într-un ritm care se dorea liniştitor.

— În noaptea în care ai dispărut, m-am ascuns. Nu sunt în siguranţă aici, dar când am văzut la ştiri că te-ai întors şi nu-ţi poţi aminti nimic, a trebuit să ies din bârlog. A trebuit să te găsesc, îţi datoram măcar atât.

Ştiam că ar fi trebuit să mă retrag. Doar pentru că îmi doream să-l cred pe Scott, nu însemna că trebuia să am încredere în el. Sau să las garda jos. Dar mă săturasem să mă lovesc de ziduri şi am lăsat garda jos. Nici nu-mi mai aminteam când mă simţisem atât de bine în braţele cuiva. La pieptul lui aproape că mă puteam convinge că nu sunt singură. Scott îmi promisese că vom trece împreună prin asta, iar eu îmi doream

să-l cred.

În plus, mă cunoştea. Reprezenta o legătură cu trecutul meu şi asta însemna mai mult decât puteam exprima în cuvinte. După atâtea tentative descurajante de a-mi aminti orice fărâmă de viaţă pe care memoria considera de cuviinţă să mi-o arunce, el apăruse fără nici un efort din partea mea. Era mai mult decât aş fi putut cere.

Ştergându-mi ochii cu dosul mâinii, am spus:

— De ce nu eşti în siguranţă aici?

— Mâna Neagră e prin zonă. Ca şi cum şi-ar fi reamintit că numele nu-mi spunea nimic, a adăugat: Doar ca să ne lămurim, nu-ţi aminteşti nimic din toate astea? Vreau să spun, nimic, adică nimic?

— Nimic.

Acel cuvânt m-a făcut să mă simt de parcă aş fi stat la intrarea într-un labirint interzis, ce se întindea în faţa mea.

— Nasol să fii în locul tău, a spus el şi, în ciuda cuvântului folosit, am ştiut că voia să-şi exprime sincer regretul. Mâna Neagră e porecla unui nefilim cu foarte multă putere. El adună o armată secretă, iar eu eram unul dintre soldaţii lui, asta în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Acum sunt dezertor şi, dacă mă prinde, n-o să fie frumos.

— Dă banda înapoi. Ce e un nefilim?

Scott s-a strâmbat.

— Pregăteşte-te să fii uimită, Grey. Un nefilim, mi-a explicat el cu răbdare, e un nemuritor. Zâmbetul i-a devenit şi mai larg la vederea expresiei mele neîncrezătoare. Eu nu pot muri. Nici unul dintre noi nu poate.

— Care-i poanta? am întrebat.

Nu se putea să fi vrut să spună nemuritor în sensul de nemuritor.

A arătat spre valurile oceanului care se izbeau de stâncile aflate mult în jos.

— Dacă sar, o să trăiesc.

OK, poate că fusese suficient de prost şi mai sărise până atunci. Şi supravieţuise. Asta nu dovedea nimic. Nu era nemuritor. Pur şi simplu, aşa avea impresia pentru că era un adolescent tipic care făcuse câteva lucruri nesăbuite, trăise să le povestească, iar acum se credea invincibil.

Scott şi-a arcuit sprâncenele, prefăcându-se ofensat.

— Nu mă crezi. Noaptea trecută mi-am petrecut două ore bune în ocean, scufundându-mă după peşte, şi n-am îngheţat. Îmi pot ţine respiraţia opt, nouă minute. Uneori leşin, dar, când îmi revin, întotdeauna constat că am plutit la suprafaţă şi semnele mele vitale sunt bine mersi, normale.

Am deschis gura, dar îmi luă un minut până să rostesc cuvintele.

— Nu are nici o logică.

— Are logică, dacă sunt nemuritor.

Înainte să apuc să-l opresc, Scott a scos un briceag elveţian pe care şi l-a înfipt în coapsă. Am scos un ţipăt înăbuşit şi m-am repezit spre el, neştiind dacă ar trebui să scot mai întâi lama sau să-i opresc hemoragia. Până să mă hotărăsc, el şi-a smuls-o singur. A înjurat de durere, sângele scurgându-i-se prin blugi.

— Scott! am urlat.

— Să vezi mâine, a spus el cu o voce mai slabă. Va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Zău? am izbucnit, încă agitată.

Înnebunise de tot? De ce să fi făcut o asemenea tâmpenie?

— Nu e prima dată când o fac. Am încercat să mă ard de viu. Pielea mi-a fost carbonizată – terminată. Câteva zile mai târziu, eram ca nou.

Chiar şi acum vedeam cum sângele i se usca pe blugi. Rana nu mai sângera. Se... vindeca. În câteva secunde în loc de săptămâni. Nu voiam să-mi cred ochilor, dar să vezi înseamnă să crezi.

Deodată, mi l-am amintit pe Gabe. Mai clar decât aş fi vrut, mi-am amintit imaginea levierului înfigându-se în spinarea lui. Jev jurase că rana nu avea să-l omoare...

Exact aşa cum Scott jurase că tăietura i se va vindeca fără să lase în urmă nici măcar o zgârietură.

— OK, atunci, am şoptit, deşi eram oricum, mai puţin OK.

— Eşti sigură că te-ai convins? Aş putea oricând să mă arunc în faţa unei maşini, dacă ai nevoie de mai multe dovezi.

— Zic că te cred, am spus, fără să reuşesc să-mi ascund uimirea din voce.

M-am străduit să-mi revin din stupoare. Pentru moment, aveam să mă las, pe cât posibil, dusă de val. Concentrează-te

pe câte un singur subiect o dată, mi-am zis. Scott e nemuritor. OK. Ce mai urmează?

— Ştim cine e Mâna Neagră? am întrebat, brusc avidă să obţin orice informaţie mi-ar fi putut oferi el.

Ce altceva îmi mai scăpa? Câte alte convingeri îmi puteau fi spulberate? Şi, prima problemă pe lista priorităţilor: mă putea ajuta să-mi recapăt memoria?

— Ultima dată când am discutat, amândoi voiam să aflăm asta. Mi-am petrecut vara urmărind indicii, lucru care n-a fost uşor, dat fiind că trăiesc ca un fugar, fără bani şi lucrând pe cont propriu, iar Mâna Neagră nu e ceea ce ai numi un nechibzuit. Dar am ajuns mereu la un singur om.

Ochii lui se întâlniră cu ai mei.

— Eşti gata? Mâna Neagră e Hank Millar.

— Hank e ce?

*****

Stăteam pe două buturugi într-o peşteră, la aproximativ patru sute de metri mai sus, pe coastă, adăpostiţi în spatele unei stânci proeminente, unde nu puteam fi văzuţi dinspre drum. Văgăuna era semiobscură, cu un tavan jos, dar oferea protecţie faţă de vânt şi, aşa cum insistase Scott, ne ferea de potenţialii spioni ai Mâinii Negre. Refuzase să mai scoată un cuvânt până când nu avea să se asigure că suntem singuri.

Scott aprinse un chibrit pe talpa pantofului şi încercă să facă un foc adăpostit printre pietre. Lumina s-a reflectat pe pereţii crestaţi şi am aruncat o privire în jur. În fundul peşterii, se vedeau un ghiozdan şi un sac de dormit. Un ciob de oglindă era proptit de un bolovan ieşit în afară ca un raft, lângă un aparat de ras, un recipient cu spumă de ras şi un deodorant solid. Mai aproape de gura peşterii, se afla o trusă mare de scule. Pe ea erau aşezate câteva vase, nişte tacâmuri şi o tigaie. Alături zăceau o undiţă şi o capcană pentru vânat. Peştera m-a impresionat şi m-a întristat în acelaşi timp. Scott era orice mai puţin neajutorat, fiind în mod clar capabil să supravieţuiască bazându-se doar pe propria pricepere şi pe forţă. Dar ce soi de viaţă ducea, ascunzându-se şi alergând dintr-un loc în altul?

— Îl urmăresc pe Hank de câteva luni, a spus el. Nu e o

presupunere făcută la plesneală.

— Eşti sigur că Hank e Mâna Neagră? Nu te supăra, dar nu se prea potriveşte cu imaginea mea despre un militant sub acoperire sau... despre un nemuritor. Gândul mi se părea ireal. Ba nu, absurd. Conduce cea mai de succes reprezentanţă auto din oraş, e membru al clubului de iaht şi susţine de unul singur clubul majoretelor. De ce i-ar păsa ce se întâmplă în lumea nefilimilor? Deja are tot ce şi-ar putea dori.

— Pentru că şi el e nefilim, a explicat Scott. Şi nu are tot ce îşi doreşte. În timpul lunii evreieşti Heşvan, toţi nefilimii care au depus un jurământ de credinţă trebuie să-şi cedeze trupurile timp de două săptămâni. Nu au de ales. Le cedează, iar altcineva le posedă – îngerii căzuţi. Rixon era îngerul căzut care obişnuia să-l posede pe Mâna Neagră şi aşa am ajuns să aflu că arde în iad. Poate că acum Mâna Neagră e liber, dar n-a uitat şi nu are de gând să ierte. Pentru asta îşi face armata. Ca să-i învingă pe îngerii căzuţi.

— Stai puţin. Cine sunt îngerii căzuţi? O bandă? Aşa părea, cel puţin după nume. Eram din ce în ce mai pusă pe gânduri. Hank Millar era ultima persoană din Coldwater care s-ar fi coborât într-atât încât să se asocieze cu bandele. Şi ce vrei să spui cu „posedă”?

Gura lui Scott s-a strâmbat într-un zâmbet dispreţuitor, dar a avut răbdare să-mi răspundă.

— Definiţia unui înger căzut: cel alungat din rai şi cel mai mare coşmar al unui nefilim. Ei ne forţează să le jurăm credinţă, apoi ne posedă corpurile în timpul lunii Heşvan. Sunt paraziţi. Nu simt nimic cu propriile trupuri, aşa că le invadează pe ale noastre. Da, Grey, a spus la vederea expresiei de dezgust care evident că îmi îngheţase pe chip. Vreau să spun că intră la propriu în noi şi ne folosesc trupurile ca şi cum ar fi ale lor. În timpul ăsta, nefilimul e acolo cu mintea, dar n-are nici un control asupra corpului.

Am încercat să asimilez explicaţia lui Scott. În timpul ăsta am auzit, nu o dată, tema muzicală a serialului *Zona crepusculară* derulându-se în fundal, însă, la drept vorbind, ştiam că nu minţea. Toate cele spuse îmi reveneau în memorie. Amintirile erau frânte şi incomplete, dar erau acolo. Mai auzisem despre lucrurile astea până acum. Când sau cum, habar n-aveam. Dar le ştiam – pe toate. Am spus:

— Noaptea trecută am văzut trei tipi bătând un nefilim. Asta făceau? Încercau să-l oblige să-şi cedeze corpul pentru două săptămâni? E inuman. E... respingător!

Scott a lăsat privirea în jos, răscolind focul cu un băţ. Mi-am dat seama prea târziu de greşeala mea. Ruşinea m-a cuprins şi am şoptit:

— Of, Scott. Nu m-am gândit. Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin aşa ceva. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie să-ţi cedezi trupul.

— Eu n-am jurat credinţă. Şi nici n-am s-o fac.

A aruncat băţul în foc, scântei aurii ridicându-se în aerul întunecat şi înceţoşat al peşterii.

— Măcar atât am învăţat de la Mâna Neagră. Îngerii căzuţi pot încerca să se joace cu mintea cât poftesc. Pot să-mi reteze capul, să-mi taie limba şi să mă ardă până mă fac cenuşă. Dar niciodată n-am să jur credinţă. Pot suporta durerea. Dar nu pot suporta consecinţele acelui jurământ.

— Să se joace cu mintea ta?

Am simţit furnicături pe spate, iar gândurile mi s-au îndreptat, încă o dată, către Gabe.

— Un privilegiu al îngerilor căzuţi, a spus el cu amărăciune. Poţi să te joci cu mintea oamenilor. Să-i faci să vadă lucruri neadevărate. Nefilimii au moştenit trucul de la îngerii căzuţi.

Se pare că, până la urmă, avusesem dreptate în privinţa lui Gabe. Dar nu folosise trucurile unui magician pentru a crea iluzia că se transformase într-un urs, aşa cum mă lăsase Jev să cred. Folosise o armă a nefilimilor – controlul minţii.

— Arată-mi cum se face. Vreau să ştiu exact cum funcţionează.

— Mi-am pierdut antrenamentul, a fost tot ce mi-a zis, lăsându-se pe spate pe buşteanul lui şi împletindu-şi degetele la ceafă.

— Nu poţi măcar să încerci? am spus, împungându-i în joacă genunchiul, sperând să mai destind atmosfera. Arată-mi cu ce ne confruntăm. Haide! Surprinde-mă! Fă-mă să văd un lucru la care nu mă aştept. Pe urmă, învaţă-mă cum se face.

Cum Scott a continuat să se uite în foc, lumina scoţându-i în evidenţă trăsăturile hotărâte, zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă. Pentru el, era orice, mai puţin o glumă.

— Uite care-i treaba, a spus. Puterile astea creează dependenţă. Odată ce ai prins gustul lor, e greu să te opreşti. Acum trei luni, când am fugit şi mi-am dat seama de ce eram în stare, am ajuns să-mi folosesc abilităţile cu fiecare ocazie. Dacă îmi era foame, intram într-un magazin, aruncam tot ce voiam într-un coş, apoi îl păcăleam pe vânzător să-mi bage lucrurile în pungi şi să mă lase să plec fără să plătesc. Era uşor. Mă făcea să mă simt superior. Abia când l-am spionat pe Mâna Neagră într-o noapte şi l-am văzut procedând la fel, m-am lăsat de tot. Nu o să-mi trăiesc restul vieţii în felul ăsta. Nu o să fiu ca el.

A scos un inel din buzunar, ţinându-l în lumină. Părea făcut din fier, iar, în partea de sus, în locul pietrei, era gravat un pumn încleştat. Pentru o clipă, un straniu nimb albăstrui a părut să radieze din metal. Dar a dispărut imediat, iar eu mi-am alungat gândul, crezând că lumina îmi jucase feste.

— Toţi nefilimii au o forţă deosebită, ceea ce ne face, din punct de vedere fizic, mai puternici decât oamenii. Dar când port inelul ăsta, forţa este dusă la un cu totul alt nivel, a spus Scott solemn. Mâna Neagră mi l-a dat imediat după ce a încercat să mă recruteze în armata lui. Nu ştiu cu ce soi de blestem sau vrajă e înzestrat inelul, nici măcar dacă e vorba de aşa ceva. Dar are ceva. Oricine are un astfel de inel, devine aproape de neoprit din punct de vedere fizic. Înainte să dispari, în iunie, mi l-ai furat pe al meu. Dorinţa de a-l recupera a fost atât de intensă încât n-am dormit, n-am mâncat şi nici n-am avut linişte până când nu l-am găsit. Eram ca un drogat în căutarea singurului lucru care îi putea oferi următoarea doză. Într-o noapte, după ce ai fost răpită, am pătruns pe furiş la tine în casă. L-am găsit în dormitorul tău, în cutia viorii.

— A violoncelului, l-am corectat încet.

Amintiri neclare au trezit în mine senzaţia că mai văzusem bijuteria şi până atunci.

— Nu sunt eu cel mai isteţ tip, dar ştiu că inelul nu e inofensiv. Mâna Neagră i-a făcut ceva. Voia o cale de a-i oferi fiecărui membru al armatei sale un avantaj. Chiar şi când nu-l port, şi mă bazez doar pe forţa şi pe abilităţile mele naturale, tentaţia de a avea mai mult e mare. Singura metodă de a o învinge e să renunţ, cât mai des cu putinţă, să-mi folosesc puterile şi abilităţile.

Am încercat să-l înţeleg pe Scott, dar eram puţin

dezamăgită. Trebuia să înţeleg mai bine cum mă păcălise Gabe, în cazul în care m-aş fi trezit din nou faţă în faţă cu el. Iar, dacă Hank chiar era Mâna Neagră, conducătorul unei grupări secrete, neomeneşti, trebuia să mă întreb dacă nu cumva se afla în viaţa mea din motive mai sinistre decât păreau la prima vedere. La urma urmelor, dacă era atât de ocupat să se lupte cu îngerii căzuţi, cum de mai avea timp să-şi conducă reprezentanţa, să fie tată şi să se vadă cu mama mea? Poate că eram eu suspicioasă, însă, ţinând cont de tot ce tocmai îmi spusese Scott, eram destul de sigură că aveam tot dreptul să-mi fac griji.

Aveam nevoie de cineva de partea mea, care să-i poată ţine piept lui Hank, dacă s-ar fi ajuns la asta. În momentul de faţă, singura persoană pe care o ştiam era Scott. Nu voiam să i se întâmple nimic, dar, în acelaşi timp, era unicul cunoscut care ar fi avut o şansă în faţa lui Hank.

— Ai putea încerca să foloseşti puterile inelului pentru a face bine, am sugerat cu blândeţe, după un minut de tăcere.

Scott şi-a trecut o mână prin păr, fiind evident pregătit să încheie subiectul.

— Prea târziu. Am luat o decizie. N-o să port inelul. Mă leagă de el.

— Nu-ţi faci niciodată griji că, dacă nu-l porţi, îi oferi lui Hank un avantaj periculos?

S-a uitat în ochii mei, însă a evitat să răspundă.

— Ţi-e foame? Aş putea să prind un biban. Fript la tigaie, are un gust acceptabil.

Fără să-mi aştepte răspunsul, a luat undiţa şi a pornit în jos, pe stâncile care coborau din peşteră.

L-am urmat, dorindu-mi brusc să-mi fi putut schimba cizmele cu nişte tenişi. Scott îşi croia drum printre pietre cu paşi mari şi sărind, în vreme ce eu eram obligată să pun cu grijă un picior în faţa celuilalt.

— Bine, o să las la o parte discuţia despre puterile tale, am strigat după el, dar n-am terminat. Au mai rămas mult prea multe goluri de umplut. Hai să ne întoarcem la noaptea în care am dispărut. Ai vreo bănuială cine m-a răpit?

Scott s-a aşezat pe un bolovan, punând momeala în cârlig. Până să-l ajung din urmă, aproape că terminase.

— La început am crezut că a fost Rixon, a spus el. Asta înainte să aflu că e în iad. Voiam să mă întorc şi să te caut, însă

nu era aşa simplu. Mâna Neagră are spioni peste tot. Şi, date fiind cele întâmplate în parcul de distracţii, mi-am zis că era şi poliţia pe urmele mele.

— Dar?

— Dar nu mă urmărea. M-a privit pieziş. Nu ţi se pare un pic ciudat? Poliţaii trebuie să fi ştiut că în acea noapte eram cu tine şi cu Rixon în parcul de distracţii. Tu le-ai spus. Probabil le-ai zis şi că am fost împuşcat. Atunci, de ce n-au venit să mă caute? De ce m-au lăsat în pace? Aproape ca şi cum...

S-a stăpânit.

— Ca şi cum?

— Ca şi cum cineva ar fi venit după noi şi ar fi făcut curat. Şi nu mă refer la dovezi materiale. Mă refer la trucuri mentale. Ştergerea memoriei. Cineva suficient de puternic, încât să determine poliţia să închidă ochii.

— Vrei să spui un nefilim?

A ridicat din umeri.

— E logic, nu? Poate că Mâna Neagră n-a vrut să fiu căutat de poliţie. Poate că şi-a dorit să mă găsească singur şi să se ocupe personal de mine. Dacă mă prinde, crede-mă, n-o să mă dea pe mâna anchetatorilor ca să fiu interogat. O să mă închidă într-o temniţă de-a lui şi o să mă facă să regret ziua în care am fugit.

Deci, căutam pe cineva îndeajuns de puternic încât să poată să se joace cu mintea oamenilor, sau, aşa cum spunea Scott, să şteargă memoria. Legătura cu propria mea amnezie nu mi-a scăpat. Să fi fost un nefilim în stare să-mi facă asta? Un nod mi s-a format în stomac în timp ce cântăream această posibilitate.

— Câţi nefilimi au o asemenea putere? am întrebat.

— Cine ştie? Mâna Neagră, cu siguranţă.

— Ai auzit vreodată de vreun nefilim pe nume Jev? Sau de un înger căzut, că tot veni vorba, am adăugat, dându-mi din ce în ce mai mult seama că lui Jev i se potrivea mai degrabă a doua variantă. Nu că descoperirea m-ar fi făcut să mă simt câtuşi de puţin mai bine.

— Nu. Dar asta nu spune mare lucru. Imediat ce am aflat despre nefilimi, a trebuit să mă ascund. De ce?

— Noaptea trecută am cunoscut un tip pe nume Jev. Ştia despre nefilimi. I-a împiedicat pe trei indivizi să... M-am oprit. Nu

trebuia să mă ascund, deşi nu mi-ar fi fost greu, având în vedere starea mea de spirit. I-a împiedicat pe cei trei îngeri căzuţi, despre care ţi-am spus, să oblige un nefilim, un anume B.J., să jure credinţă. Sună aiurea, dar Jev emana un soi de energie. O simţeam ca pe un curent electric. Era mult mai puternică decât orice aş fi simţit de la ceilalţi.

— Probabil un bun indicator al puterilor lui, a spus Scott. Faptul că s-a confruntat cu trei îngeri căzuţi vorbeşte de la sine.

— E atât de puternic şi tu n-ai auzit niciodată de el?

— Mă crezi sau nu, ştiu tot atâtea despre chestiile astea ca şi tine.

Mi-am amintit de ceea ce îmi spusese Jev. *Am încercat să te omor*. Ce însemna asta? Era, până la urmă, implicat în răpirea mea? Şi era suficient de puternic încât să-mi şteargă memoria? Judecând după forţa care radia dinspre el, putea mult mai mult decât câteva şmecherii ieftine. Mult mai mult.

— Ştiind ce ştiu despre Mâna Neagră, mă mir că încă mai sunt liber, a zis Scott. Probabil detestă faptul că l-am făcut de râs.

— Apropo de asta. De ce ai dezertat din armata lui Hank?

Scott a oftat, lăsându-şi palmele grele pe genunchi.

— Asta e o discuţie pe care n-aş fi vrut să o port. Nu există o cale mai uşoară de-a o spune, aşa că o să dau, pur şi simplu, cărţile pe faţă. În noaptea în care a murit tatăl tău, eu ar fi trebuit să stau cu ochii pe el. Se afla în drum spre o întâlnire periculoasă, iar Mâna Neagră voia să mă asigur că e în siguranţă. Mi-a zis că, dacă reuşesc, îi dovedesc că poate conta pe mine. Mă voia în armata lui, dar eu nu îmi doream asta.

Un fior premonitoriu îmi cuprinse şira spinării. Ultimul lucru la care mă aşteptam era ca Scott să-l amestece în treaba asta pe tata.

— Tatăl meu... îl cunoştea pe Hank Millar?

— N-am ascultat ordinul Mâinii Negre. M-am gândit să-l fentez şi să-mi impun punctul de vedere. Dar n-am reuşit decât să las un om nevinovat să moară.

Am clipit şocată, în vreme ce vorbele lui Scott se revărsau asupra mea ca o găleată de apă rece ca gheaţa.

— L-ai lăsat pe tata să moară? L-ai lăsat să înfrunte pericolul şi n-ai făcut nimic ca să-l ajuţi?

Scott şi-a desfăcut braţele.

— N-am ştiut că o să iasă aşa. Am crezut că Mâna Neagră e nebun. Îl consideram un ciudat egoist. Niciodată n-am priceput prea bine chestia cu nefilimii. Am înţeles abia când a fost prea târziu.

Mi-am fixat privirea drept înainte, uitându-mă la ocean. O senzaţie neplăcută îmi imobiliza pieptul, strângându-l neîncetat. Tatăl meu. În tot timpul ăsta, Scott ştiuse adevărul. Nu mi-l dezvăluise până când nu-i scosesem cuvintele cu cleştele.

— Rixon a apăsat pe trăgaci, a spus el, vocea lui pătrunzând încet în gândurile mele. L-am lăsat pe tatăl tău să intre într-o capcană, dar Rixon a fost cel care s-a aflat la celălalt capăt.

— Rixon, am repetat.

În imagini triste, îmi aminteam totul. O teribilă întrezărire a unui moment. Rixon conducându-mă în parcul de distracţii. Rixon recunoscând că îl omorâse, pur şi simplu, pe tatăl meu. Rixon ridicând pistolul spre mine. Nu reuşeam să-mi aduc aminte suficient pentru a-mi forma imaginea completă, dar fragmentele îmi erau îndeajuns. Mi se făcuse greaţă.

— Dacă Rixon nu m-a răpit, atunci cine a făcut-o? am întrebat.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că mi-am petrecut vara urmărindu-l pe Mâna Neagră? La începutul lunii august, a făcut o călătorie până în pădurea White Mountain. A condus spre o cabană izolată şi a rămas acolo mai puţin de douăzeci de minute. Un drum cam lung pentru o vizită cât de scurtă, nu? N-am îndrăznit să mă apropii atât de mult cât să mă uit pe geam, dar am auzit o discuţie pe care a avut-o la telefon câteva zile mai târziu, după întoarcerea în Coldwater. I-a spus cuiva că fata se află încă în cabană şi că trebuie să ştie dacă e *tabula rasa*. Astea au fost cuvintele lui. A zis că nu îşi permite nici o greşeală. Încep să mă gândesc dacă nu cumva fata la care se referea...

— Eram eu, am sfârşit, uluită, propoziţia, în locul lui.

Hank Millar, un nemuritor. Hank Millar, Mâna Neagră. Hank Millar, posibilul meu răpitor.

— Este un tip care, probabil, ar reuşi să obţină nişte răspunsuri, a spus Scott, ciupindu-şi sprânceana. Dacă ştie cineva cum să facă rost de informaţii, atunci el e ăla. Dar s-ar putea dovedi problematic să-l localizăm. N-aş şti de unde să încep. Şi, date fiind circumstanţele, s-ar putea să nu ne sară în

ajutor, mai ales că, data trecută când l-am văzut, aproape că mi-a rupt falca pentru că am încercat să te sărut.

Am tresărit.

— Să mă săruţi? Poftim? Cine e tipul ăsta?

Scott s-a încruntat.

— Aşa e. Bănuiesc că nu-ţi aminteşti nici de el. Fostul tău – Patch.

Capitolul 15

— Stai aşa, i-am poruncit. Patch era fostul meu?

Asta nu se potrivea cu povestea lui Marcie. La drept vorbind, nici cu a lui Vee.

— Voi doi v-aţi despărţit. Ceva în legătură cu Marcie, cred. Şi-a ridicat palmele în semn că se predă. Asta-i tot ce ştiu. M-am mutat înapoi în oraş în plină dramă.

— Eşti sigur că a fost iubitul meu?

— Au fost cuvintele tale, nu ale mele.

— Cum arăta?

— Înspăimântător.

— Unde e acum? am întrebat pe un ton mai agresiv.

— Cum am spus, n-o să fie uşor de găsit.

— Ştii ceva despre vreun lănţişor pe care s-ar putea să mi-l fi dat el?

— Pui multe întrebări.

— Marcie mi-a zis că Patch a fost prietenul ei. Spunea că el mi-a dat un lănţişor care îi aparţine ei şi că acum îl vrea înapoi. Cică el m-a făcut să văd latura ei bună şi ne-a apropiat.

Scott şi-a mângâiat bărbia. Ochii îi zâmbeau.

— Şi tu ai crezut-o?

Mintea mea o luase la goană. Patch fusese prietenul meu? De ce minţise Marcie? Ca să obţină lănţişorul? La ce putea să-i folosească? Dacă Patch fusese iubitul meu, asta explica senzaţiile de *deja vu* pe care le aveam de fiecare dată când îi auzeam numele, însă... Dacă fusese iubitul meu, şi relaţia noastră însemnase ceva pentru el, unde era acum?

— Mai poţi să-mi dai vreo informaţie despre Patch?

— Abia dacă-l cunoşteam pe tip, iar ce ştiam mă speria de moarte. O să văd dacă pot să-i dau de urmă, dar nu promit nimic. Între timp, hai să ne concentrăm pe una dintre chestiile sigure. Dacă aflăm suficiente bârfe despre Hank, poate reuşim să ne dăm seama de ce se interesează de tine şi de mama ta şi ce are de gând în continuare, pentru ca apoi să ne gândim la o cale de a-l desfiinţa. Amândoi avem ceva de câştigat din asta. Te bagi, Grey?

— Oho, mă bag, am spus hotărâtă.

Am rămas cu Scott până când soarele a coborât la orizont. Am lăsat în urmă peştele pe jumătate mâncat şi m-am întors pe jos, de-a lungul ţărmului. Mi-am luat rămas-bun de la Scott în dreptul balustradei. Nu voia să-şi facă un obicei din a-şi arăta faţa în public şi, judecând după cele ce tocmai mi le spusese despre Hank şi spionii lui nefilimi, îi înţelegeam precauţia. I-am promis că-l voi vizita din nou în curând, dar a respins ideea. Pretindea că drumurile constante spre peşteră ar fi fost prea riscante, în schimb, avea să mă caute el pe mine.

Pe drumul spre casă, m-am tot gândit. Am recapitulat tot ce îmi povestise Scott. Un sentiment ciudat mocnea în interiorul meu. Răzbunare, poate. Sau ură, în cea mai pură formă a ei. Nu aveam destule dovezi pentru a spune cu siguranţă că Hank se afla în spatele răpirii mele, însă îi dădusem lui Scott cuvântul meu că aveam să fac tot ce îmi stătea în putere pentru a ajunge la miezul problemei. Şi, prin „miez“, voiam să spun că, dacă Hank avea ceva de a face cu asta, aveam să-l fac să plătească.

Şi mai era şi Patch. *Presupusul* meu fost prieten. Un individ învăluit în mister, care lăsase o impresie puternică atât asupra mea, cât şi asupra lui Marcie, şi care dispăruse apoi fără urmă. Nu reuşeam să mă imaginez cu un iubit, dar, dacă trebuia, îmi închipuiam un tip normal, drăguţ, care îşi preda la timp tema la matematică şi, poate, juca un pic de baseball în timpul liber. O imagine curată ca lacrima, în contradicţie cu tot ce ştiam despre Patch. Adică nu prea multe.

Trebuia să găsesc o cale de a schimba asta.

La fermă, am găsit un bilet lipit pe bufet. Mama îşi petrecea seara în oraş cu Hank. Cina, urmată de un concert simfonic în Portland. Gândul că era singură cu tatăl lui Marcie îmi provoca un gol în stomac, dar Scott îl urmărise pe Hank îndeajuns de mult cât să ştie că se întâlnea cu mama mea şi îmi dăduse un avertisment clar: nu puteam, sub nici o formă, să dezvălui ce ştiam. Nici unuia dintre ei. Hank credea că ne păcălise şi era cel mai bine ca lucrurile să rămână aşa. Eram nevoită să cred că, pentru moment, mama se afla în siguranţă.

M-am gândit dacă s-o sun pe Vee şi să-i spun clar că ştiam despre faptul că mă minţise în legătură cu Patch, dar eram într-o dispoziţie pasiv-agresivă. Aveam s-o ignor o zi, lăsând-o să se perpelească din pricina a ceea ce făcuse. O să stau faţă în faţă

cu ea după ce voi şti că e suficient de panicată pentru a începe să-mi spună adevărul – de data asta, pe bune. Trădarea mă durea şi, de dragul ei, speram să aibă o explicaţie foarte bună.

Am deschis o cutie de budincă cu ciocolată şi am mâncat-o în faţa televizorului, folosindu-mă de reluările serialelor de comedie pentru a-mi umple timpul. În cele din urmă, ceasul trecu de ora unsprezece şi am urcat în camera mea. Mi-am dat jos hainele şi abia când am pus eşarfa la locul ei, am observat din nou pana neagră. Avea o strălucire ca de mătase care îmi amintea de ochii lui Jev. Un negru atât de adânc, încât absorbea şi ultima particulă de lumină. Mi-am amintit de drumul alături de el în maşină. Cu toate că Gabe fusese chiar acolo, nu mă temusem. Jev mă făcea să mă simt în siguranţă şi îmi doream să fi putut îmbutelia acel sentiment, pentru a mă servi de el ori de câte ori aveam nevoie.

Mai presus de toate, îmi doream să-l revăd pe Jev.

*****

Tocmai îl visam pe Jev, când ochii mi s-au deschis brusc. Scârţâitul uscat al lemnului îmi tulburase somnul, trezindu-mă. O siluetă întunecată stătea ghemuită la fereastra mea, blocând lumina lunii. Silueta sări înăuntru, aterizând în dormitorul meu la fel de tăcută ca o pisică.

Am sărit în picioare şi am dat afară tot aerul din plămâni şocată.

— Şşt, a murmurat Scott, cu degetul pe buze. N-o trezi pe mama ta.

— Ce-ce cauţi aici? am reuşit, în sfârşit, să bâigui.

El a închis fereastra în urma lui.

— Ţi-am spus că o să te vizitez în curând.

M-am trântit la loc pe pat, încercând să-mi recapăt ritmul normal al respiraţiei. Nu-mi văzusem chiar toată viaţa trecându-mi prin faţa ochilor, dar fusesem jenant de aproape să ţip din toţi rărunchii.

— Ai uitat să menţionezi că asta o să implice o spargere în dormitorul meu.

— Hank e aici?

— Nu. E în oraş cu mama. Am adormit, dar nu i-am auzit

încă întorcându-se.

— Îmbracă-te.

Mi-am aruncat privirea spre ceas. Apoi m-am uitat la el.

— E aproape miezul nopţii, Scott.

— Foarte perspicace, Grey. Din câte se pare, o să mergem acum într-un loc în care va fi mult mai uşor să pătrundem după orele de program.

O, Doamne!

— Să pătrundem? am repetat, un pic iritată, fără să-mi fi revenit încă de pe urma faptului că fusesem trezită atât de brusc. Mai ales dacă Scott vorbea serios despre un lucru potenţial ilegal.

Ochii mei s-au obişnuit, până la urmă, cu întunericul şi l-am surprins rânjind.

— Nu ţi-e frică de o mică pătrundere prin efracţie, nu?

— Deloc. Ce înseamnă o infracţiune? Nu e ca şi cum mi-aş face mari speranţe ca, într-o zi, să merg la facultate sau să obţin o slujbă, am replicat eu zeflemitor.

El mi-a ignorat sarcasmul.

— Am găsit unul dintre depozitele Mâinii Negre.

Traversând încăperea, a scos capul pe hol.

— Eşti sigură că nu s-au întors încă?

— Hank are probabil multe depozite. Vinde maşini. Trebuie să le ţină undeva.

M-am răsucit în pat, mi-am tras pătura până la bărbie şi am închis ochii, sperând că va pricepe aluzia. Ce voiam, de fapt, era să revin la visul cu Jev. Încă mai simţeam gustul sărutului său stăruindu-mi pe buze. Voiam să mai trăiesc puţin fantezia.

— Depozitul se află în zona industrială. Dacă Hank ţine maşini în el, atunci vrea cu tot dinadinsul să fie jefuit. Asta e o treabă importantă. O simt, Grey. Ascunde acolo ceva mult mai valoros. Trebuie să aflăm ce. Avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem aduna despre el.

— Pătrunderea prin efracţie e ilegală. Dacă e să-l prindem pe Hank, trebuie s-o facem în mod legal.

Scott a înconjurat patul. A tras pătura până când mi-a putut vedea faţa.

— Tipul nu joacă după reguli. Treaba asta n-o să funcţioneze decât dacă intrăm pe acelaşi teren cu el. Nu eşti câtuşi de puţin curioasă ce ascunde în depozit?

M-am gândit la halucinaţie, la depozit şi la îngerul întemniţat, dar am spus:

— Dacă aş putea fi arestată, nu.

S-a lăsat pe spate, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat cu promisiunea că o să mă ajuţi să-l îngrop pe Mâna Neagră?

Asta era chestia. Câteva ore petrecute chibzuind şi mă simţeam deja mai puţin încrezătoare. Dacă Hank era aşa cum pretindea Scott, ce şanse aveam noi doi să-l înfruntăm singuri? Ne trebuia un plan mai bun. Un plan mai inteligent.

— Vreau să ajut şi o s-o fac, dar nu putem să ne aruncăm, pur şi simplu, cu capul înainte, am zis. Sunt prea obosită ca să gândesc. Întoarce-te în peşteră. Revino la o oră mai rezonabilă. Poate reuşesc s-o conving pe mama să-l viziteze pe Hank la depozitul lui şi o s-o întreb ce e înăuntru.

— Dacă îl înving pe Hank, îmi recapăt viaţa, a spus Scott. Gata cu ascunzătorile. Gata cu fuga. Aş putea să-mi revăd mama. Apropo de mame, a ta ar fi în siguranţă. Amândoi ştim că îţi doreşti asta la fel de mult ca şi mine, a murmurat el pe un ton care nu-mi plăcea. Era un ton care dădea de înţeles că ştia mai multe decât mi-ar fi convenit mie. Nu voiam ca Scott să mă cunoască atât de bine. Oricum, nu la miezul nopţii. Nu când mai aveam atât de puţin până să alunec înapoi în visul cu Jev. N-o să las să ţi se întâmple nimic, a spus el blând, dacă asta te îngrijorează.

— De unde să ştiu eu?

— Nu ştii. Asta-i şansa ta să-mi pui intenţiile la încercare. Află din ce sunt făcut cu adevărat.

Mi-am muşcat buza de jos, căzând pe gânduri. Nu eram genul de fată care să se strecoare afară din casă, în toiul nopţii. Şi, totuşi, iată-mă, pe cale să o fac a doua oară într-o săptămână. Începeam să am impresia că mă aflam la o mie de kilometri distanţă faţă de persoana care îmi plăcea să cred că eram. Până la urmă, nu eşti aşa de cuminte? părea să mă tachineze drăcuşorul de pe umărul meu.

Ideea de a ieşi după lăsarea întunericului pentru a spiona unul dintre depozitele lui Hank nu-mi dădea tocmai o senzaţie de confort, dar m-am gândit că aveam să fiu tot timpul împreună cu Scott. Iar, dacă îmi doream ceva, era să-l scot pe Hank din viaţa mea odată pentru totdeauna. În caz că Scott

avea dreptate şi Hank era nefilim, poate că acesta reuşea să sucească minţile a unul sau doi poliţişti, însă, dacă făcea un lucru ilegal, nu avea cum să scape chiar de toată poliţia. Acum, să-i punem autorităţile pe urme părea un început bun pentru a-i da în vileag planurile, oricare ar fi fost acelea.

— Suntem măcar în siguranţă? am întrebat. De unde ştim că n-o să fim prinşi?

— Tot dau târcoale clădirii de câteva zile. Noaptea nu e nimeni acolo. O să facem câteva poze de la geam. Nivelul de risc e scăzut. Te bagi sau nu?

Am cedat oftând.

— Bine! O să pun ceva pe mine. Întoarce-te. Sunt în pijama.

Pijama care nu era, de fapt, decât un maiou şi o pereche de pantaloni scurţi bărbăteşti – o imagine care nu îmi doream să rămână întipărită în mintea lui Scott.

Îmi zâmbi.

— Sunt băiat. E ca şi cum i-ai cere unui copil să nu tragă cu ochiul la raftul cu jucării.

Gropiţa din obraz i s-a adâncit. Şi nu era deloc drăguţ, pentru că nu voiam s-o iau pe drumul ăsta cu Scott. Am luat decizia pe loc. Relaţia noastră era şi aşa destul de complicată. Dacă urma să lucrăm împreună, o relaţie platonică era singura soluţie.

Cu un zâmbet ironic, a ridicat braţele în semn de apărare şi s-a întors cu spatele. M-am zbătut să mă ridic din pat, am traversat camera şi m-am închis în şifonier.

De vreme ce uşile erau din panouri, am lăsat lumina stinsă, doar ca să fiu sigură, şi am pipăit nimerind spre raftul cu haine. Mi-am tras pe mine o pereche de blugi mulaţi, un tricou şi un hanorac cu glugă. Am optat pentru tenişi, temându-mă că am putea fi nevoiţi să o rupem la fugă pe nepusă masă.

Încheindu-mi nasturii pantalonilor, am deschis uşa dulapului.

— Ştii la ce mă gândesc acum? l-am întrebat pe Scott.

Ochii lui m-au măsurat din cap până în picioare.

— Că eşti drăguţă, genul fata-din-vecini?

De ce trebuia să spună chestii de genul ăsta? Am simţit cum mă îmbujorez şi am sperat ca Scott să nu fi remarcat asta în lumina slabă.

— Că ar fi bine să n-ajung să regret ce voi face, am zis.

Capitolul 16

Maşina lui Scott era un Dodge Charger din 1971, nu cea mai silenţioasă opţiune pentru un tip care insista să nu iasă în evidenţă. Punând la socoteală şi faptul că ţeava de eşapament zdrăngănea de parcă ar fi fost crăpată, eram destul de sigură că puteam fi auziţi venind de la câteva străzi distanţă. Deşi credeam că nu am fi făcut altceva decât să sporim bănuielile uruind prin oraş cu glugile trase pe cap, Scott era de neclintit.

— Mâna Neagră are spioni peste tot, m-a informat el din nou. Pentru a-şi sublinia ideea, ochii i s-au îndreptat spre oglinda retrovizoare. Dacă ne prind împreună...

A lăsat propoziţia în aer.

— M-am prins, am spus.

Curajoase cuvinte, având în vedere că îmi dădeau fiori. Am preferat să nu mă gândesc la ce ar face Hank dacă ar bănui că eu şi Scott îl spionăm.

— N-ar fi trebuit să te duc în peşteră, a spus Scott. Ar fi în stare de orice ca să mă găsească. N-am luat în considerare urmările pe care le-ar avea asupra ta.

— E în regulă, am zis, dar acei fiori reci de spaimă nu dispăruseră. Ai fost surprins să mă vezi. Nu te-ai gândit. Nici eu. Încă nu mă gândesc, am adăugat râzând forţat, altfel nu mi-aş băga nasul printr-unul dintre depozitele lui. Clădirea are supraveghere video?

— Nu. Bănuiala mea e că Mâna Neagră nu-şi doreşte dovezi suplimentare care să arate ce se întâmplă acolo. Imaginile video pot ajunge şi pe alte mâini, a adăugat el cu subînţeles.

*****

Scott a parcat Chargerul lângă râul Wentworth, sub crengile joase ale unui copac, şi am coborât. Când am ajuns la o stradă distanţă şi m-am uitat peste umăr, n-am mai putut vedea maşina. Am presupus că tocmai asta intenţionase să facă Scott. Ne-am furişat pe malul râului, lumina lunii fiind prea slabă pentru a arunca umbre.

Am traversat Front Street, făcând slalom printre vechi depozite din cărămidă, clădiri înalte şi subţiri, construite în şir. Era clar că arhitectul nu dorise să irosească spaţiul. Ferestrele clădirilor erau vopsite, acoperite cu gratii de fier sau astupate pe interior cu ziare. Gunoaiele şi buruienile sufocau fundaţiile.

— Ăsta e depozitul Mâinii Negre, a şoptit Scott. A arătat spre o structură din cărămidă cu patru etaje, o scară de incendiu şubredă şi ferestre arcuite. A intrat aici de cinci ori în ultima săptămână. Întotdeauna ajunge chiar înainte de ivirea zorilor, când tot oraşul încă doarme. Parchează la câteva străzi distanţă şi parcurge restul drumului pe jos. Uneori ocoleşte de două ori aceeaşi stradă, doar ca să se asigure că nu e urmărit. Tot mai crezi că depozitează maşini?

Trebuia să recunosc, erau destul de mici şansele ca Hank să îşi ia asemenea măsuri de precauţie pentru un stoc primit de la Toyota. Mai degrabă ar fi folosit clădirea drept atelier pentru dezmembrat maşini furate, dar nici asta nu credeam. Hank era unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din oraş. Nu era disperat să câştige un ban în plus. Nu, alta era problema. Şi, după felul în care mi se ridica părul de pe ceafă, mi-am dat seama că nu mirosea a bine.

— O să putem vedea înăuntru? am spus, întrebându-mă dacă ferestrele depozitului lui Hank erau vopsite cum erau celelalte.

Încă eram prea departe ca să-mi dau seama.

— Hai să ne mai apropiem un pic şi să aflăm.

Ne-am lipit cu spatele de fiecare clădire de pe traseu şi mi-am agăţat hanoracul în cărămizi. La capătul străzii, când am fost îndeajuns de aproape de depozitul lui Hank, am văzut că, în vreme ce ferestrele de la primele două etaje fuseseră acoperite cu ziare, cele de la ultimele două niveluri rămăseseră neblocate.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? a întrebat Scott, cu o sclipire vicleană în ochi.

— Să urcăm pe scara de incendiu şi să aruncăm o privire în interior?

— Am putea trage la sorţi. Cine pierde merge sus.

— În nici un caz. Asta a fost ideea ta. Tu ar trebui să urci.

— Laşo! A rânjit, dar sudoarea îi sclipea pe frunte. A scos un aparat foto ieftin, de unică folosinţă. E întuneric, dar o să încerc să scot câteva poze bune.

Fără vreun alt cuvânt, am traversat în fugă strada, rămânând aplecaţi de spate. Am parcurs grăbiţi aleea din spatele clădirii lui Hank şi nu ne-am oprit până când nu ne-am ascuns în spatele unui tomberon decorat cu graffiti. Mi-am sprijinit mâinile pe genunchi şi am tras aer în piept. Nu-mi puteam da seama dacă gâfâitul îmi era provocat de faptul că alergasem sau de frică. Acum, că ajunseserăm atât de departe, mi-am dorit brusc să fi rămas în maşină. Sau să fi rămas acasă, punct. Pe moment, cel mai mult mă temeam că o să fim descoperiţi de Hank. Cât de sigur era Scott că nişte camere de supraveghere nu ne filmau chiar în acele clipe?

— Te duci sus? am întrebat, sperând în secret că şi el se speriase şi avea să ia decizia finală de a ne întoarce la maşină.

— Sau înăuntru. Care sunt şansele ca Mâna Neagră să fi uitat să încuie? a spus el, arătând cu capul în direcţia uni şir de uşi rulou.

Nu le observasem înainte ca Scott să mi le arate. Se ridicau un pic deasupra nivelului solului şi erau înfundate într-o nişă. Perfecte pentru încărcarea şi descărcarea camioanelor, departe de ochii lumii. Am numărat trei la rând şi ceva mi s-a declanşat în minte la vederea lor. Semănau mult cu uşile pe care le văzusem când aveam halucinaţii în toaleta şcolii. Şi depozitul semăna înfiorător de bine cu cealaltă nălucire, cea pe care o avusesem în prezenţa lui Jev, pe marginea drumului. Coincidenţele mi se păreau stranii, dar nu eram sigură cum aş fi putut să-i explic lui Scott. Spunându-i cred că am mai văzut locul ăsta într-o halucinaţie de-a mea, n-aş fi câştigat foarte multă credibilitate.

Pe când încă mai reflectam la înfricoşătoarea legătură între realitate şi halucinaţii, Scott a sărit pe peronul de ciment şi a încercat prima uşă.

— Încuiată.

S-a îndreptat spre tastatura sistemului de închidere a depozitului.

— Care crezi că e codul? Ziua de naştere a lui Hank?

— Prea evident.

— Ziua de naştere a fetei lui?

— Mă îndoiesc.

Hank nu-mi părea prost.

— Atunci înapoi la planul A, a oftat Scott.

A sărit, agăţându-se de ultima treaptă a scării de incendiu. Un strat de rugină s-a desprins de treaptă, iar metalul a scos un geamăt în semn de protest, dar manevra a funcţionat, lanţul s-a desprins şi scara s-a lăsat în jos.

— Prinde-mă dacă o să cad, a fost tot ce-a mai spus înainte de a începe să urce.

A testat primele două trepte, lăsându-şi toată greutatea pe ele. Văzând că nu cedează, şi-a continuat ascensiunea, păşind cu grijă pentru a reduce la minimum scârţâitul fierului. L-am urmărit până la primul palier.

Gândindu-mă că ar trebui să stau de pază cât timp Scott urcă, mi-am scos capul de după colţul clădirii. În faţă, la următoarea cotitură, o umbră lungă, ascuţită, se întindea pe trotuar şi un bărbat mi-a apărut în raza vizuală. M-am retras.

— Scott, am şoptit spre el, cu cea mai firavă voce.

Era prea sus ca să mă audă. Bărbatul stătea la colţ, cu spatele spre mine. Între degete îi ardea lumina portocalie a unei ţigări. S-a aplecat spre stradă, uitându-se de-a lungul ei, în ambele părţi. Nu credeam că aştepta o maşină care să-l ia şi nici că era într-o pauză de ţigară. Majoritatea depozitelor din cartier fuseseră închise cu ani în urmă şi era trecut de miezul nopţii. Nimeni nu mai lucra la ora asta. Aş fi putut să pun pariu că omul păzea clădirea lui Hank.

Încă o dovadă că, indiferent ce ar fi păstrat acolo, era vorba de ceva de valoare.

Bărbatul şi-a strivit ţigara sub cizmă, s-a uitat la ceas şi a început să meargă plictisit spre alee.

— Scott! am şuierat cu mâinile făcute pâlnie în dreptul gurii. Avem o problemă.

El trecuse binişor de al doilea nivel, aflându-se la doar câţiva paşi de palierul etajului trei. Avea aparatul foto în mână, pregătit să facă poze în clipa în care ar fi avut o imagine clară.

Dându-mi seama că nu avea cum să mă audă, am înşfăcat o pietricică şi am aruncat-o spre el. Însă, în loc să-l lovească, proiectilul a nimerit scara de incendiu, scoţând un clang, clang, clang zgomotos în timp ce ricoşa pe trepte, în jos.

Mi-am acoperit gura, paralizată de frică.

Scott s-a uitat în jos şi a îngheţat. Mi-am îndreptat urgent degetul spre laterala clădirii.

Apoi am fugit către tomberon, ghemuindu-mă în spatele

lui. Prin crăpătura dintre coşul de gunoi şi depozit, l-am văzut pe paznicul lui Hank. Trebuie să fi auzit zgomotul făcut de pietricica pe care o aruncasem, deoarece ochii lui s-au îndreptat imediat în sus, încercând să localizeze sunetul.

— Hei! i-a strigat lui Scott, sărind pe prima treaptă a scării şi urcând cu o viteză şi o agilitate de care puţini oameni ar fi fost în stare. Şi el era înalt, unul dintre primele semne prin care puteai depista un nefilim, după spusele lui Scott.

Scott s-a cocoţat şi mai sus pe scara de incendiu, urcând câte două trepte odată. În graba lui, aparatul foto i-a alunecat din mână, căzând pe alee unde s-a sfărâmat. I-a mai aruncat o privire, înainte de a-şi relua ascensiunea rapidă. La nivelul etajului patru, s-a mutat pe scara care ducea către acoperiş şi a dispărut deasupra.

Eu mi-am trecut repede în revistă opţiunile. Paznicul nefilim era la numai un şir de trepte în urma lui Scott şi îi mai trebuiau doar câteva clipe până să-l încolţească pe acoperiş. Avea să-l bată? Să-l târască înapoi pentru un interogatoriu? Am simţit un nod în stomac. Avea să-l cheme pe Hank aici, ca să se ocupe el direct de Scott?

M-am repezit spre partea din faţă a clădirii şi mi-am înălţat capul, încercând să-l reperez pe Scott. În timp ce făceam asta, o umbră s-a întins deasupra mea. Nu de-a lungul marginii acoperişului, ci în spaţiul dintre depozitul lui Hank şi cel de vizavi. Am clipit, limpezindu-mi privirea exact la timp, pentru a vedea o a doua umbră gonind pe cer, cu braţele şi picioarele mişcându-se cu vigoare.

Am rămas cu gura căscată. Scott şi nefilimul săreau de pe o clădire pe alta. Nu ştiam cum reuşesc asta şi nu aveam timp să stărui asupra faptului că lucrurile pe care le vedeam erau imposibile. Am sprintat în direcţia maşinii, încercând să anticipez planul lui Scott. Dacă reuşeam să ajungem la maşină înaintea nefilimului, aveam o şansă de scăpare. Prinzând viaţă, am urmărit sunetul scos de pantofii lor care plescăiau şi foşneau mult deasupra mea.

La jumătatea drumului spre automobil, Scott a virat brusc la dreapta, iar nefilimul l-a urmat. Le-am auzit paşii incredibil de rapizi depărtându-se în beznă. În acelaşi timp, un zăngănit metalic a răsunat pe trotuar, chiar în faţă. Am ridicat cheile de la maşină. Ştiam ce făcea Scott: îi distrăgea atenţia nefilimului

suficient cât să-mi permită să ajung la maşină înaintea lor. Erau mai rapizi – mult mai rapizi – şi, fără câteva minute în plus, nu aş fi reuşit niciodată. Totuşi, Scott nu putea să-l ademenească la nesfârşit pe nefilim într-o goană după potcoave de cai morţi. Trebuia să mă grăbesc.

Ajunsă pe Front Street, am mărit din nou viteza şi am parcurs ultimul cvartal până la maşină. Eram ameţită, iar pe ochi mi se lăsa negura. Ţinându-mă cu mâna într-o parte, m-am lăsat pe maşină ca să-mi recapăt suflul. Am cercetat cu atenţie acoperişurile, pândind orice semn din partea lui Scott sau a nefilimului.

O siluetă s-a desprins de pe laterala clădirii aflate chiar în faţă, braţele şi picioarele mişcându-i-se prin aer în timp ce se prăbuşea. La capătul a patru etaje, Scott a lovit pământul, s-a poticnit şi s-a rostogolit. Nefilimul era chiar pe urmele lui şi a nimerit aterizarea. L-a smuls pe Scott de pe jos şi i-a dat o lovitură puternică în tâmplă. Scott s-a împleticit, însă nu şi-a pierdut cunoştinţa. Nu eram sigură că avea să mai reuşească să nu leşine după un al doilea pumn bine ţintit.

Fără să am timp de gândire, m-am aruncat în maşină. Am băgat cheia lui Scott în contact. Aprinzând farurile, am apăsat până jos pe pedala de acceleraţie, mergând drept către cei doi. Am strâns volanul până mi s-au albit încheieturile. *Te rog, fă să ne iasă.*

Atât Scott, cât şi nefilimul s-au întors cu faţa spre mine, chipurile lor pierzându-se în lumina farurilor. Scott mi-a strigat ceva, dar n-am reuşit să disting cuvintele. Nefilimul a urlat şi el. În ultima clipă l-a eliberat pe Scott şi s-a ferit din calea maşinii. Scott n-a fost la fel de norocos; a zburat peste capotă. N-am avut vreme să mă întreb dacă fusese rănit, că l-am şi simţit trântindu-se pe scaunul din dreapta mea.

— Mergi!

Am accelerat.

— Ce-a fost acolo? am ţipat. Săreaţi peste clădiri de parcă erau garduri!

— Ţi-am spus că sunt mai puternic decât un tip obişnuit.

— Mda, păi, nu ai zis nimic de zburat! Şi mi-ai spus că nu-ţi place să-ţi foloseşti puterile!

— Poate că mi-ai schimbat perspectiva. Un zâmbet trufaş. Deci, ai fost impresionată?

— Nefilimul ăla de acolo aproape că a pus mâna pe tine şi ţie numai de asta îţi pasă?

— M-am gândit eu.

Părea mulţumit de sine, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnul, inelul Mâinii Negre potrivindu-i-se de minune pe inelar. M-am gândit că nu era momentul să insist pentru o explicaţie. Mai ales având în vedere uşurarea pe care o simţeam pentru că se hotărâse să-l poarte din nou. Cu el, Scott avea o şansă împotriva lui Hank. Iar, prin asociere, aveam şi eu.

— La ce te-ai gândit? am spus agitată.

— Te-ai îmbujorat.

— Transpir. Când mi-am dat seama unde bătea, m-am grăbit să adaug. Nu sunt impresionată! Ce-ai făcut acolo... ce-ar fi putut să se întâmple... Mi-am dat la o parte câteva şuviţe rebele şi m-am adunat. Cred că eşti imprudent şi nepăsător şi ai tupeu nu glumă să faci totul să pară o mare glumă!

Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet în toată regula.

— Nu mai am întrebări. Mi-am primit răspunsul.

Capitolul 17

Scott m-a condus acasă, fiind mult mai degajat cu limita de viteză decât aş fi fost eu vreodată. La insistenţele mele, a parcat ceva mai departe de fermă. Tot drumul spre casă m-am temut de două lucruri. Primul, că paznicul nefilim reuşise cumva să ne urmărească, în ciuda măsurilor de precauţie ale lui Scott, iar al doilea, că mama avea să ajungă acasă înaintea noastră. Probabil că m-ar fi sunat pe mobil în clipa în care mi-ar fi văzut patul gol, dar trebuia ţinut cont şi de faptul că furia înăbuşită, provocată de o a doua nesăbuinţă de-a mea, în mai puţin de o săptămână, ar fi putut-o face să considere că orice cuvinte sunt de prisos.

— Ei bine, a fost captivant, i-am spus lui Scott cu o voce pierită.

El a lovit volanul cu mâna.

— Încă treizeci de secunde. De atât mai aveam nevoie. Dacă n-aş fi scăpat aparatul, acum am fi avut poze cu depozitul.

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

Mă pregăteam să-i spun că, dacă avea de gând să se întoarcă, trebuia să-şi caute un alt asistent, când l-am auzit spunând pe un ton grav:

— Dacă paznicul m-a văzut bine, o să-i spună lui Hank. Chiar şi dacă nu mi-a zărit faţa, s-ar putea să-mi fi observat semnul. Hank o să ştie că eu eram. O să trimită o echipă să caute prin zonă. Ochii i se îndreptară spre ai mei. Am auzit zvonuri despre nefilimi închişi pe viaţă în temniţe de nepătruns. Camere subterane, în păduri sau sub clădiri. Nu poţi ucide un nefilim, dar îl poţi tortura. Va trebui să-mi ţin capul la cutie pentru o vreme.

— Ce semn?

Scott şi-a tras în jos gulerul cămăşii, scoţând la iveală un mic cerc de piele arsă în forma unui pumn încleştat, identică celei de pe inel. Epiderma se vindecase, însă nu puteam decât să-mi imaginez cât de crud şi de dureros fusese procedeul.

— Însemnul Mâinii Negre. Aşa m-a forţat să intru în armata lui. Privind partea bună a lucrurilor, n-a fost îndeajuns de isteţ încât să includă un dispozitiv de localizare.

N-aveam chef de glume şi nu i-am întors tentaţia de

zâmbet.

— Crezi că paznicul ţi-a văzut semnul?

— Nu-mi dau seama.

— Pe mine crezi că m-a văzut?

Scott a scuturat din cap.

— Nu puteam distinge nimic din cauza farurilor. Eu am ştiut că erai tu doar pentru că am recunoscut maşina.

Asta ar fi trebuit să mă liniştească, dar eram atât de agitată încât nici nu se punea problema să răsuflu uşurată.

— Hank ar putea s-o aducă pe mama dintr-o clipă într-alta.

Scott şi-a îndreptat degetul mare spre drum.

— Trebuie să o iau din loc. O să rămân ascuns câteva săptămâni. Să sperăm că paznicul nu mi-a văzut însemnul. Să sperăm că o să mă creadă un hoţ de rând.

— Oricum, ştie că eşti nefilim. Ultima oară când am verificat, oamenii nu ajunseseră să sară de pe o clădire pe alta. Când o să afle Hank, nu cred că o s-o ia drept o coincidenţă.

— Un motiv în plus să mă retrag. Dacă dispar din perimetru, Hank ar putea crede că m-am speriat şi am părăsit oraşul. Când apele or să se mai liniştească, te găsesc eu. Schiţăm un alt plan şi îl atacăm pe un alt front.

Am simţit că ajung la capătul răbdării.

— Şi cu mine cum rămâne? Tu eşti cel care mi-a băgat în cap ideile astea. Nu poţi să mă laşi baltă acum. Tipul se întâlneşte cu mama mea. Eu nu-mi permit luxul de a mă ascunde. Dacă a fost implicat în răpirea mea, o să-l facă să plătească. Dacă plănuieşte chestii şi mai grave, vreau să fie oprit. Nu peste câteva săptămâni sau luni, ci acum.

— Şi cine o să scape de el? Vocea îi era blândă, dar exista o anumită fermitate implicită în ea. Poliţiştii? Jumătate dintre ei sunt pe statul lui de plată. Iar pe cealaltă jumătate o poate păcăli ca să i se supună. Ascultă-mă, Nora. Planul nostru este să depăşim momentul. Trebuie să lăsăm lucrurile să se aşeze şi să-l facem pe Mâna Neagră să creadă că are din nou totul sub control. Apoi, o să ne regrupăm şi o să încercăm un nou atac, când se aşteaptă mai puţin.

— El are totul sub control. Nu e o coincidenţă faptul că, brusc, se vede cu mama. Nu e prima pe lista lui de priorităţi – ci formarea unei armate de nefilimi. Heşvanul începe luna viitoare,

în octombrie. Aşadar, de ce ea, de ce acum? Ce rol are în planurile lui? Trebuie să lămuresc toate astea cât încă nu e prea târziu.

Scott şi-a ciupit urechea iritat.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. O să te pierzi cu firea. Mâna Neagră o să te miroasă de la un kilometru. O să vorbeşti. O să-i spui despre mine şi despre peşteră.

— Nu-ţi face griji din cauza mea, am izbucnit. Am sărit din maşină şi i-am aruncat o ultimă privire, înainte de a trânti portiera. Bine, ascunde-te. Dar nu tu eşti cel a cărui mamă se îndrăgosteşte pe zi ce trece de monstrul ăla. O să-l scot din circuit, cu sau fără tine.

Bineînţeles, habar n-aveam cum, Hank se implicase atât de adânc în oraşul ăsta, încât ajunsese să fie chiar în centrul lui. Avea prieteni, aliaţi şi angajaţi. Avea bani, resurse şi propria lui armată. Mai îngrijorător decât toate, o avea pe mama la degetul mic.

Au trecut două zile fără prea multe evenimente. Respectându-şi cuvântul, Scott a dispărut. Privind în urmă, regretam că îmi vărsasem nervii pe el. Făcea ce trebuia şi nu-l puteam condamna pentru asta. Îl acuzasem că mă lăsase baltă, dar nu era deloc aşa. Ştia când să insiste şi când să se retragă. Era mai deştept decât bănuisem. Şi mai răbdător.

Apoi mai eram şi eu. Nu-l simpatizam pe Hank Millar, încredere în el nu aveam nici atât şi, cu cât aveam să mă lămuresc mai iute care era scopul lui, cu atât mai bine. Heşvanul stăruia ca un nor negru peste mintea mea, amintindu-mi permanent că Hank plănuia ceva. Nu aveam nici o dovadă solidă că mama făcea parte din acel plan, dar existau semnale de alarmă. Având în vedere tot ce încerca Hank să realizeze înainte să înceapă Heşvanul, inclusiv strângerea şi pregătirea unei întregi armate de nefilimi care să-şi recapete trupurile din posesia îngerilor căzuţi, de ce îi dedica atât de mult timp mamei mele? De ce avea nevoie de încrederea ei? De ce avea nevoie de ea? Punct.

Abia la ora de istorie, când îl ascultam fără tragere de inimă pe profesorul meu care descria evenimentele ce au dus la reformarea Bisericii protestante a Angliei, mi s-a aprins un

beculeţ. Hank îl cunoştea pe Scott. De ce nu mă gândisem la asta până acum? Dacă Hank bănuia că Scott era nefilimul care îi spionase clădirea cu două nopţi în urmă, ştia că acesta n-ar risca o a doua tentativă atât de repede după ce aproape că fusese prins. De fapt, Hank probabil presupunea că Scott fugise să se ascundă, ceea ce şi făcuse. Nici în ruptul capului nu s-ar fi aşteptat să apară o nouă iscoadă chiar în seara aceea.

Nici în ruptul capului...

Seara a venit şi a trecut. La ora zece, mama m-a sărutat de noapte bună şi s-a retras în dormitorul ei. O oră mai târziu, a stins lumina. Am mai aşteptat un minut sau două, doar ca să fiu sigură, apoi am sărit din pat. Complet îmbrăcată, am înhăţat de sub pat o geantă în care pusesem o lanternă, un aparat de fotografiat şi cheile de la maşină.

În timp ce împingeam fără zgomot Volkswagenul pe Hawthorne Lane, îi mulţumeam în sinea mea lui Scott că îmi cumpărase o maşină uşoară. N-aş fi putut face asta niciodată cu o camionetă. Abia când am ajuns la un kilometru şi jumătate de fermă, ştiind că n-aş mai fi putut fi auzită de mama, am pornit motorul.

Douăzeci de minute mai târziu, parcam Volkswagenul la câteva străzi distanţă de locul în care Scott lăsase maşina cu două nopţi în urmă. Decorul nu se schimbase. Aceleaşi clădiri îngrădite. Aceiaşi stâlpi de iluminat fără becuri. În depărtare, un tren a scos un fluierat singuratic.

De vreme ce depozitul lui Hank era păzit, am scos din calcul ideea de a mă apropia de el. Trebuia să găsesc o altă modalitate de a privi înăuntru. Atunci mi-a venit un gând. Dacă aveam un lucru de care puteam profita, atunci acela era arhitectura locului – clădirile erau construite una lângă alta. Probabil că puteam vedea în interiorul clădirii lui Hank dacă ajungeam în clădirea aflată chiar în spatele ei.

Păstrând traseul pe care îl parcursesem împreună cu Scott, am alergat spre clădirea care mă interesa. Ghemuindu-mă în umbră, m-am pregătit pentru prima tentativă de a o face pe spionul.

Am observat că scara de incendiu fusese îndepărtată prompt. Aşadar, Hank era grijuliu. Ziare noi acopereau ferestrele de la etajul trei, dar cine începuse treaba nu ajunsese încă la nivelul patru. O dată la zece minute, pe ceas, un paznic ieşea

din clădire şi patrula prin zonă.

Convinsă că aveam suficiente informaţii pe care să mă bazez, am ocolit cvartalul, ajungând lângă depozitul din spatele celui deţinut de Hank. De îndată ce paznicul şi-a încheiat rondul şi s-a retras în depozit, am ieşit. Doar că, de data asta, în loc să mă ascund pe aleea din spatele clădirii vizate, m-am pitit pe următoarea.

Cocoţându-mă pe un tomberon răsturnat, am tras scara de incendiu până jos. Aveam rău de înălţime, dar frica nu avea să mă împiedice să aflu ce ascundea Hank. Trăgând repede aer în piept de câteva ori, am urcat până la primul etaj. Mi-am impus să nu mă uit în jos, însă tentaţia era prea mare. Am aruncat o privire pe aleea de jos, văzând-o prin împletitura de fier a scării pentru incendiu. Stomacul mi s-a strâns dureros şi ochii mi s-au înceţoşat.

Am urcat la etajul al doilea. Apoi la al treilea. Uşor îngreţoşată, am încercat ferestrele. Primele erau încuiate, dar, în cele din urmă, am forţat una cu o rangă, iar aceasta s-a deschis scârţâind. Cu aparatul de fotografiat în mână, m-am strecurat prin ea.

Tocmai reuşisem să intru cu totul înăuntru, când am fost orbită de lumini. Mi-am aruncat braţele peste ochi. De jur împrejur, am auzit zgomotul făcut de trupuri care se agită în somn. Când am deschis iar ochii, am văzut şiruri după şiruri de paturi. Câte o persoană dormind în fiecare pat. Toţi bărbaţi, toţi neobişnuit de înalţi.

Nefilimi.

Până să mă mai gândesc la ceva, un braţ mă luă de mijloc.

— Mişcă! mi-a ordonat pe un ton potolit, trăgându-mă înapoi spre fereastra prin care intrasem.

Revenindu-mi din uimire, am simţit o pereche de braţe puternice târându-mă prin fereastră şi pe scara de incendiu. Jev mă studie în grabă, ochii umplându-i-se de furie. Fără nici un cuvânt, m-a împins pe trepte. În timp ce coboram, strigăte răsunau dinspre partea din faţă a clădirii. Dintr-un minut în altul, aveam să ne trezim încolţiţi şi dintr-o parte, şi din alta.

Scoţând un mârâit de nerăbdare, Jev m-a luat pe sus, lipindu-mă de el.

— Orice ai face, ţine-te bine.

Abia ce reuşisem să mă prind bine de el, că am şi început să zburăm. Drept în jos. Fără să se mai deranjeze să folosească scara, Jev a sărit peste balustradă. Aerul a vâjâit pe lângă noi, în timp ce gravitaţia ne trăgea spre alee. S-a terminat înainte să apuc să ţip, corpul meu s-a zdruncinat la impactul cu solul, şi, cât ai clipi, eram iar pe două picioare.

Jev m-a luat de mână şi m-a tras către stradă.

— Am parcat la trei străzi distanţă.

Am cotit, am alergat un cvartal, am scurtat drumul pe o străduţă. În faţă, lângă curbă, am văzut automobilul Tahoe alb. Jev a descuiat uşile şi ne-am aruncat în maşină.

A condus iute şi în forţă, scârţâind când lua virajele şi apăsând la maximum pe pedala de acceleraţie când drumul era drept, până când a pus kilometri buni între noi şi nefilimi. În sfârşit, a oprit maşina într-o mică benzinărie cu două pompe, aflată între Coldwater şi Portland. Un carton pe care scria „închis” atârna în geam, în interior fiind aprinse doar câteva becuri chioare.

Jev a oprit motorul.

— Ce făceai acolo?

Vocea îi era gravă, tonul furios.

— Mă suiam pe scara de incendiu, ţie ce ţi s-a părut că făceam? am replicat.

Pantalonii îmi erau sfâşiaţi, genunchii juliţi, mâinile zgâriate şi doar enervarea mă împiedica să izbucnesc în lacrimi.

— Păi, felicitări, te-ai suit. Şi aproape că ai fost omorâtă. Nu-mi spune că erai acolo dintr-o coincidenţă. Nimeni nu se învârte prin cartierul ăla după lăsarea nopţii. Iar locul în care ai intrat tu este o ascunzătoare a nefilimilor, deci, din nou, nu cred că a fost un accident. Cine ţi-a zis să te duci acolo?

Am clipit.

— O ascunzătoare a nefilimilor?

— Faci pe proasta? A clătinat din cap. Nu-mi vine să cred.

— Am crezut că este o clădire goală. Am crezut că clădirea de alături e depozitul unui nefilim.

— Amândouă sunt în proprietatea unui nefilim – unul foarte periculos. Una e de faţadă, iar în cealaltă dorm, în fiecare noapte, în jur de patru sute de nefilimi. Ghici în care ai intrat tu?

De faţadă. Cât de isteţ din partea lui Hank. Păcat că nu mă gândisem la asta cu douăzeci de minute în urmă. Avea să mute

toată operaţiunea până mâine-dimineaţă şi urma să-mi pierd singurul indiciu. Măcar acum ştiam ce ascundea. Depozitul servea drept dormitor pentru cel puţin o parte din armata lui.

— Parcă ţi-am spus să te ţii departe de necazuri. Parcă ţi-am spus să încerci să te comporţi normal pentru o vreme.

— *Normalul* n-a ţinut prea mult. Imediat după ce te-am întâlnit pe tine, am dat nas în nas cu un vechi prieten. Un vechi prieten nefilim.

Am lăsat cuvintele să-mi scape fără să mă gândesc, dar n-am văzut nici un rău în a-i spune lui Jev despre Scott. Până la urmă, el mă ajutase când mă certasem cu Gabe să-l elibereze pe B.J., aşa că nu putea să-i urască pe nefilimi la fel de mult precum, evident, o făcea Gabe.

Privirea lui deveni mai dură.

— Ce prieten nefilim?

— Nu sunt obligată să răspund.

— Las-o baltă. Ştiu deja. Singurul nefilim pe care ai fi suficient de naivă încât să-l numeşti prieten e Scott Parnell.

N-am reuşit să-mi ascund la timp surprinderea.

— Îl cunoşti pe Scott?

N-a răspuns. Dar îmi dădeam seama din privirea lui tăcută, hotărâtă, că nu avea o părere prea bună despre el.

— Unde stă? m-a întrebat.

M-am gândit la peşteră şi la faptul că-i promisesem lui Scott să nu spun nimănui.

— Nu... nu mi-a zis. Am dat peste el când ieşisem să alerg. A fost o conversaţie scurtă. Nici n-am avut timp să facem schimb de numere de telefon.

— Pe unde alergai?

— Prin centru, am minţit cu uşurinţă. El ieşea dintr-un restaurant când treceam pe acolo, m-a recunoscut şi am vorbit câteva minute.

— Minţi. Scott n-ar umbla aşa, la vedere. Nu când Mâna Neagră a pus un preţ pe capul lui. Pun pariu că l-ai văzut într-un loc mai izolat. În pădurea din spatele casei tale? a luat-o el pe ghicite.

— Cum de ştii unde locuiesc? am întrebat iritată.

— Ai un nefilim nedemn de încredere pe urmele tale. Dacă vrei să-ţi faci griji, fă-ţi griji din cauza asta.

— Nedemn de încredere? Mi-a spus despre nefilimi şi

despre îngeri căzuţi, ceea ce e mai mult decât pot spune despre tine!

Am căutat să mă liniştesc. Nu voiam să vorbesc despre Scott. Voiam să discut despre noi şi să-l oblig pe Jev să-şi deschidă inima cu privire la legătura noastră din trecut. Visasem să-l revăd zile întregi, iar acum, că obţinusem ceea ce îmi dorisem, nu aveam de gând să-l las să-mi scape din nou. Trebuia să ştiu ce reprezentase el pentru mine.

— Şi ce ţi-a spus? Că el e victima? Că îngerii căzuţi sunt băieţii răi? E liber să dea vina pe ei pentru existenţa rasei lui, dar nu e o victimă şi nu e inofensiv. Dacă mai stă pe aici e pentru că vrea ceva de la tine. Toate celelalte sunt pretexte.

— Ciudat să spui tocmai tu asta, din moment ce nu mi-a cerut nici măcar o favoare. Până acum, n-a fost vorba decât despre mine. A încercat să mă ajute să-mi recuperez memoria. Nu fi aşa surprins. Doar fiindcă tu eşti un ticălos plin de secrete, asta nu înseamnă că şi restul lumii e la fel ca tine. După ce a făcut lumină în povestea cu nefilimii şi îngerii căzuţi, mi-a spus că Hank adună o armată secretă de nefilimi. Poate că numele ăsta ţie nu îţi spune nimic, dar pentru mine înseamnă foarte mult, de vreme ce Hank se întâlneşte cu mama mea.

Furia i-a dispărut de pe chip.

— Ce-ai zis? a întrebat pe un ton cu adevărat ameninţător.

— Te-am făcut un ticălos plin de secrete şi sunt convinsă de fiecare cuvânt.

Şi-a îndreptat privirea dincolo de parbriz, fiind evident că se gândea, şi am avut impresia că ceva din ceea ce spusesem i se păruse important. Un muşchi al maxilarului i s-a încordat, privirea devenindu-i întunecată şi înspăimântătoare şi ochii reci. Chiar şi din scaunul în care stăteam îi puteam simţi trupul încordându-se, un şuvoi de emoţii ascunse – nici una dintre ele pozitivă – eliberându-i-se sub piele.

— Câţi oameni au aflat despre mine? m-a întrebat.

— Ce te face să crezi că am spus cuiva despre tine?

Ochii lui m-au fixat.

— Mama ta ştie?

M-am gândit dacă să arunc încă un comentariu ţâfnos, dar eram prea obosită ca să mai fac efortul.

— S-ar putea să-i fi pomenit numele tău, dar nu l-a recunoscut. Deci, ne-am întors de unde am plecat. De unde te

cunosc, Jev?

— Dacă te-aş ruga să faci ceva pentru mine, presupun că nu m-ai asculta, nu? Văzând că îmi captase atenţia, a continuat. O să te duc acasă. Încearcă să uiţi noaptea asta. Încearcă să te comporţi normal, mai ales în preajma lui Hank. Nu-i pomeni numele meu.

În chip de răspuns, i-am aruncat o privire furioasă şi am coborât rapid din maşină. M-a urmărit, venind pe partea mea.

— Ce soi de răspuns e ăsta? m-a întrebat, dar vocea nu îi mai era nici pe departe la fel de aspră.

M-am îndepărtat de maşină, în caz că s-ar fi gândit să folosească forţa pentru a mă băga la loc înăuntru.

— Nu mă duc acasă. Nu încă. Din noaptea în care m-ai salvat de Gabe, m-am gândit la orice modalitate prin care aş fi putut să te reîntâlnesc. Mi-am petrecut mult prea mult timp construind ipoteze despre cum m-ai cunoscut, dacă m-ai cunoscut cumva. Ce înseamnă asta? De ce nu vrei să-mi amintesc de tine? Cine ai fost tu pentru mine?

În clipa aia, m-am oprit din mers şi m-am întors cu faţa spre el. Ochii i se dilataseră devenind complet negri şi am bănuit că, în spatele lor, ascundea cele mai variate sentimente. Regret, chin, îngrijorare.

— Noaptea trecută, de ce mi-ai spus „îngeraş”? am întrebat.

— Dacă aş fi în toate minţile, te-aş duce acasă chiar acum, zise el încet.

— Dar?

— Dar sunt tentat să fac ceva ce probabil voi regreta mai târziu.

— Să-mi spui adevărul? am sperat.

Ochii aceia negri îi întâlniră pe ai mei.

— Mai întâi, trebuie să te iau de pe străzi. Oamenii lui Hank nu pot fi prea departe.

Capitolul 18

Ca la un semn, în spatele nostru s-a auzit scârţâitul unor cauciucuri. Hank ar fi fost mândru; oamenii lui nu se lăsau cu una, cu două. Jev m-a tras în spatele unui zid de cărămidă dărâmat.

— Nu putem să ajungem înaintea lor în maşină şi, chiar dacă am putea, n-o să te târăsc într-o cursă cu nefilimii. Ei ar ieşi nevătămaţi dintr-o maşină răsturnată sau distrusă, dar tu s-ar putea să nu o faci. Mai bine ne încercăm norocul pe jos şi ne întoarcem la maşină când or să renunţe la urmărire. Este un club de noapte la o stradă de aici. Nu e cel mai curat loc, însă ne putem ascunde acolo.

M-a apucat de cot, împingându-mă înainte.

— Dacă oamenii lui Hank vin să verifice clubul, şi ar fi proşti să n-o facă, din moment ce vor vedea maşina şi vor şti că suntem pietoni, or să mă recunoască. Luminile din depozit au rămas aprinse cinci secunde înainte să mă scoţi afară. Cineva din camera aia trebuie să se fi uitat bine la mine. Pot încerca să mă ascund în baie, dar dacă încep să pună întrebări, n-o să rămân acolo prea mult.

— Depozitul în care ai intrat e pentru noii recruţi. Au şaisprezece sau şaptesprezece ani omeneşti şi abia au depus jurământul, ceea ce înseamnă că au mai puţin de un an socotind după nefilimi. Sunt mai puternic decât ei şi am mult mai multă experienţă când vine vorba să mă joc cu minţile. O să arunc o transă asupra ta. Dacă se vor uita la noi, vor vedea un tip cu pantaloni de cowboy negri, din piele, şi o cravată cu ţinte, însoţit de o blondă platinată, cu corset şi bocanci de luptă.

Deodată m-am simţit uşor ameţită. O transă. Aşa funcţionau trucurile minţii? Prin farmece?

Jev mi-a săltat bărbia, căutându-mi privirea.

— Ai încredere în mine?

Fie că aveam sau nu încredere în el, nu mai conta. Crudul adevăr era că n-aveam încotro. Alternativa era să dau ochii cu oamenii lui Hank de una singură, dar nu puteam ghici cum s-ar

fi terminat.

Am încuviinţat cu capul.

— Bun. Continuă să mergi.

L-am urmat într-o fabrică dezafectată care servea acum drept sediu al clubului de noapte *Bloody Mary* şi el s-a ocupat de taxa de intrare. A durat un moment până ce ochii mei s-au obişnuit cu lumina stroboscopului care pulsa între alb şi negru. Pereţii interiori fuseseră dărâmaţi, creând un spaţiu deschis care, în acele clipe, era plin cu trupuri ce se roteau. Locul era prost aerisit şi imediat m-a lovit un miros de transpiraţie amestecat cu parfum, fum de ţigară şi vomă. Clienţii erau cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât mine, iar eu eram singura îmbrăcată în pantaloni de catifea reiată, cu părul prins în coadă de cal, însă trucurile lui Jev trebuie să fi funcţionat, pentru că în marea de lanţuri, piele, ţinte şi plase pescăreşti, nimeni nu mi-a aruncat vreo privire.

Ne-am croit drum spre centrul mulţimii, unde ne puteam ascunde şi supraveghea uşile în acelaşi timp.

— Planul A e să stăm aici şi să-i aşteptăm să plece, mi-a strigat Jev peste bubuitul muzicii. Până la urmă vor fi nevoiţi să renunţe şi să se întoarcă la depozit.

— Şi planul B?

— Dacă ne urmăresc până aici, va trebui să ieşim prin spate.

— De unde ştii că există o ieşire prin spate?

— Am mai fost aici. Nu e prima mea alegere, dar e un loc preferat de cei ca mine.

Nu voiam să mă gândesc cine erau cei ca el. Acum nu voiam să mă gândesc decât la cum să ajung vie acasă.

M-am uitat în jur.

— Parcă ziceai că poţi suci minţile oricui. Atunci de ce mi se pare că oamenii se holbează?

— Suntem singurii doi inşi din încăpere care nu dansează.

Dans. Bărbaţi şi femei care semănau izbitor cu membrii trupei Kiss dădeau din cap, se împingeau şi se lingeau unul pe altul. Un tip cu bretele din lanţuri care îi susţineau blugii s-a căţărat pe o scară fixată în perete şi s-a aruncat în mulţime. „Fiecare cu ale lui“, mi-am zis eu.

— Îmi acorzi acest dans? m-a întrebat Jev cu un surâs înţelegător.

— N-ar trebui să căutăm o ieşire de aici? Să mai pregătim nişte planuri de rezervă?

El mi-a prins mâna dreaptă, trăgându-mă lângă el într-un dans lent care era în contradicţie cu muzica zbuciumată. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a spus:

— Or să înceteze curând cu holbatul. Sunt prea ocupaţi să concureze pentru cea mai tare figură de dans a nopţii. Încearcă să te relaxezi. Uneori, cel mai grozav atac e o bună apărare.

Atunci inima a început să-mi bată mai repede, şi nu pentru că ştiam că oamenii lui Hank erau pe aproape. Un astfel de dans cu Jev îmi distrugea orice şansă de a-mi ţine emoţiile în frâu. Braţele îi erau puternice, trupul cald. Nu-şi dăduse cu parfum, dar, când m-a tras mai aproape, răspândea o mireasmă interesantă de iarbă proaspăt cosită şi apă de ploaie. Iar ochii aceia... profunzi, misterioşi, de nepătruns. În ciuda a tot ce se întâmpla, voiam să mă lipesc de el şi... să mă las pur şi simplu dusă de val.

— E mai bine, mi-a şoptit la ureche.

Până să-i răspund, m-a împins într-o piruetă. Niciodată nu mai dansasem aşa până atunci, iar îndemânarea lui Jev mă uimea. La dansuri de stradă poate că m-aş fi aşteptat, dar la asta nu. Felul în care se mişca îmi amintea de alte vremuri. Era încrezător şi elegant... calm şi sexy.

— Zici că or să creadă că un tip în pantaloni caraghioşi de piele dansează aşa? l-am mustrat când m-a rotit înapoi în braţele lui.

— Ţine-o tot aşa şi o să te pun pe tine în pantalonii de piele.

N-a zâmbit, dar am simţit o undă de amuzament. Mă bucuram că măcar unul dintre noi găsea situaţia cât de cât distractivă.

— Cum funcţionează transele? Sunt ca nişte vrăji?

— Sunt mai complicate, dar rezultatul final e acelaşi.

— Mă poţi învăţa?.

— Dacă ar fi să te învăţ tot ce ştiu, ar trebui să petrecem considerabil mai mult timp împreună, doar noi doi.

Neştiind dacă făcea vreo aluzie, am spus:

— Sunt sigură că am putea să rămânem la un nivel strict profesional.

— Vorbeşte în numele tău, a zis el cu acelaşi ton egal care

mă împiedica să-i ghicesc intenţiile.

Mâinile lui se aflau pe spatele meu, lipindu-mă de el, şi mi-am dat seama că eram mai emoţionată decât am crezut la început. M-am trezit întrebându-mă dacă legătura dintre noi fusese la fel de electrică şi înainte. Oare întotdeauna mă simţisem ca şi cum m-aş fi jucat cu focul când eram lângă el? Cald şi strălucitor, intens şi periculos?

Pentru a nu lăsa discuţia noastră să alunece şi mai mult pe un teritoriu periculos, mi-am aşezat capul pe pieptul lui, deşi ştiam că nu eram în siguranţă. Nimic în legătură cu el nu-mi părea sigur. Tot corpul îmi vibra sub atingerea lui, o senzaţie complet străină şi răvăşitoare. Latura mea sensibilă voia să-mi disece emoţiile, analizând şi complicând peste măsură relaţia cu Jev. Dar o latură mai degrabă fizică şi imediată era sătulă să lase logica să mă fugărească în cerc, făcându-mă să-mi pun mereu întrebări despre acea prăpastie în timp, şi uite aşa, pur şi simplu, mi-am oprit creierul.

Bucată cu bucată, l-am lăsat pe Jev să-mi distrugă mecanismele de apărare. M-am legănat şi m-am cufundat lângă el, lăsându-l să imprime ritmul. Îmi era foarte cald, mintea îmi era înceţoşată de fum, şi momentul a început să mi se pară ireal, făcându-mă mai uşor să cred că mai târziu, dacă vinovăţia sau regretele aveau să mă bântuie, puteam să pretind că nici nu se întâmplase. Câtă vreme eram acolo, prinsă în club, prinsă în ochii lui Jev, el m-a făcut prea uşor să cedez.

Gura lui mi-a atins urechea.

— La ce te gândeşti?

Am închis ochii pentru o clipă, adâncindu-mă în senzaţie. *La cât de cald îmi e. La cât de viu şi de vibrant şi de fără minte se simte fiecare centimetru din mine în prezenţa ta.*

Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet sexy, intuitiv.

— Hmm.

— Hmm?

M-am uitat în altă parte, fâstâcită, folosind automat iritarea pentru a-mi ascunde disconfortul.

Tăcere .

— Ce-are a face „hmm“? Ai putea folosi vreodată mai mult de cinci cuvinte? Toate vorbele scurte şi mârâiturile astea te fac să pari – primitiv.

Zâmbetul i-a devenit şi mai larg.

— Primitiv.

— Eşti imposibil.

— Eu Jev, tu Nora.

— Termină.

Dar aproape că am surâs, împotriva voinţei mele.

— Dacă tot suntem la un nivel primitiv, miroşi bine, a observat el.

S-a apropiat, făcându-mă să-i conştientizez intens statura, ridicarea şi coborârea pieptului, căldura pielii lui lângă a mea. Un fir electric mă furnica prin creştet şi m-am cutremurat de plăcere.

— Se numeşte duş... am început automat, apoi m-am oprit.

Memoria mi s-a poticnit, luată prin surprindere de senzaţia puternică şi irezistibilă a unei familiarităţi necuvenite.

— Săpun, şampon, apă caldă, am adăugat, aproape ca un gând uitat.

— Goală. Cunosc procedura, a spus Jev, iar în ochi îi licări ceva indescifrabil.

Nesigură cum să procedez, am încercat să depăşesc momentul cu un râs nepăsător.

— Flirtezi cu mine, Jev?

— Aşa ţi se pare?

— Nu te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama.

Am încercat să-mi păstrez vocea egală, neutră.

— Atunci va trebui să schimbăm asta.

Încă nelămurită cu privire la motivele lui, mi-am dres glasul. Jocul ăsta se putea juca în doi.

— Fuga de băieţii răi împreună e ideea ta despre să-te-cunosc-mai bine?

— Nu. Asta e.

Mi-a aplecat trupul spre spate, trăgându-mă sus într-un arc lent până când m-a ridicat chiar lângă el. În braţele lui încheieturile mi s-au înmuiat, zidurile de apărare topindu-se pe măsură ce mă conducea pe treptele pasiunii. Muşchii i se încordau sub haine, ţinându-mă, conducându-mă, nelăsându-mă să mă îndepărtez prea mult.

Îmi simţeam genunchii ca de gumă, dar nu din cauza dansului. Respiraţia mi s-a accelerat şi am ştiut că o luasem pe o pantă foarte alunecoasă. Atât de aproape de Jev, cu pielea

atingând-o pe a lui, cu picioarele lipindu-mi-se uşor, cu privirile înlănţuindu-mi-se fugar în întuneric, totul nu era decât o senzaţie orbitoare şi o căldură înăbuşitoare. Simţind o ciudată învălmăşeală de veselie nervoasă, m-am retras, însă nu prea tare.

— N-am corp pentru aşa ceva, am remarcat ironic, ridicând bărbia în direcţia unei femei voluptuoase din apropiere, care îşi scutura cu zel şoldurile în ritmul muzicii. N-am curbe.

Ochii lui Jev i-au fixat pe ai mei.

— Îmi ceri părerea?

M-am înroşit.

— Am cerut-o deja.

El şi-a aplecat capul, iar răsuflarea lui îmi încălzi pielea. Buzele lui mi-au atins fruntea cu uşurinţa unei pene. Am închis ochii, încercând să alung dorinţa absurdă ca el să-şi mişte gura mai jos, până o găsea pe a mea.

Jev,... am vrut să spun.

Doar că numele lui nu mi-a ieşit. *Jev, Jev, Jev*, am gândit, în cadenţă perfectă cu pulsul care mi se accelera. I-am repetat numele, o rugăminte tăcută, până când am ameţit.

Aburul dintre gurile noastre era o prezenţă vie, tachinând şi ademenind. Stătea atât de aproape, încât corpul meu se sincroniza cu al lui într-un fel care mă speria şi mă uimea în acelaşi timp. Am aşteptat, lăsându-mă în braţele lui, cu răsuflarea oprită în aşteptare.

Deodată, trupul i s-a încordat. Vraja s-a rupt, spaţiul dintre noi s-a mărit irevocabil, iar eu am făcut un pas înapoi.

— Avem companie, a spus Jev.

Am încercat să mă retrag de tot, dar el m-a strâns mai tare, obligându-mă să mă prefac în continuare că dansez.

— Rămâi calmă, a murmurat el, cu obrazul lipit de fruntea mea. Ţine minte, dacă se uită la tine, or să vadă un păr blond şi nişte bocanci de luptă. N-or să te vadă pe tine, cea adevărată.

— Nu cumva se aşteaptă să te joci cu minţile lor?

Am încercat să arunc o privire spre uşă, dar mai mulţi bărbaţi înalţi din mulţime îmi obturau vederea. Nu-mi dădeam seama dacă oamenii lui Hank avansau sau rămăseseră lângă uşă, pândind.

— Nu s-au uitat bine la mine, dar m-au văzut sărind de la etajul trei al depozitului, ceea ce le va spune că nu sunt om. Or

să caute un tip cu o fată, însă ar putea fi vorba de oricare cuplu de aici.

— Ce fac acum? am întrebat, încă neputând să văd dincolo de mulţime.

— Privesc în jur. Dansează cu mine şi ţine-ţi ochii departe de uşi. Sunt patru. Se despart.

Jev a înjurat.

— Doi vin încoace. Cred că ne-au prins. Mâna Neagră i-a antrenat bine. N-am mai întâlnit un nefilim care să poată vedea printr-o transă în primul an de la depunerea jurământului, dar ei tocmai au reuşit. Du-te către baie şi ieşi pe uşa de la capătul holului. Nu merge prea repede şi nu te uita înapoi. Dacă cineva încearcă să te oprească, ignoră-l şi continuă-ţi drumul. Eu o să le distrag atenţia ca să mai câştigăm timp. Ne vedem pe alee în cinci minute.

Jev a luat-o într-o direcţie, iar eu în cealaltă – cu inima în gât. Mi-am croit drum cu coatele prin mulţime, în vreme ce căldura prea multor trupuri şi propria mea adrenalină îmi umezeau pielea. Am cotit pe holul ce ducea către băi, care, judecând după mirosul respingător şi după roiul de muşte, erau oricum mai puţin igienizate. Era o coadă lungă şi a trebuit să ocolesc fiecare persoană, murmurând un grăbit „Mă scuzaţi”.

Aşa cum îmi promisese Jev, o uşă s-a ivit la capătul culoarului. Am împins-o şi m-am trezit afară. Fără să pierd vremea, am rupt-o la fugă. Nu credeam că era o idee bună să stau la vedere şi am ales să mă ascund în spatele tomberoanelor până când Jev avea să vină după mine. Eram la jumătatea aleii când uşa s-a dat de perete în spatele meu.

— Acolo! a strigat o voce. Ne scapă!

M-am uitat în urmă doar cât să-mi confirm că erau nefilimi. Apoi am luat-o la goană. Nu ştiam încotro mă îndreptam, dar Jev trebuia să mă găsească în altă parte. Am traversat în grabă strada, întorcându-mă în locul în care abandonaserăm automobilul Tahoe. Speram că, atunci când Jev nu avea să dea de mine pe alee, maşina lui urma să fie al doilea loc în care să mă caute.

Nefilimii erau prea rapizi. Chiar şi alergând cu toată puterea, îi puteam auzi apropiindu-se. Pentru ei totul era de zece ori mai uşor, mi-am dat eu seama din ce în ce mai panicată. Când mai erau doar câteva clipe până să mă prindă,

m-am răsucit.

Cei doi au încetinit, brusc îngrijoraţi de intenţiile mele. Gâfâind, mi-am mutat privirea de la unul la altul. Puteam să continui să fug şi să amân inevitabilul. Puteam să opun rezistenţă. Puteam să ţip „crimă sângeroasă” şi să sper că Jev mă auzea. Dar, cu fiecare opţiune, parcă m-aş fi agăţat de paie.

— Ea e? a întrebat cel mai scund cu un accent formal care părea britanic.

Mă cerceta cu agerime.

— Ea e, a spus cel mai înalt, un american. Foloseşte o transă. Concentrează-te pe rând pe câte un detaliu, aşa cum ne-a învăţat Mâna Neagră. De exemplu, părul ei.

Nefilimul mai scund m-a privit atât de intens, încât m-am întrebat dacă putea zări prin mine cărămizile clădirii din spatele meu.

— Măi să fie, a spus el după câteva secunde. Roşcat, nu-i aşa? Te preferam blondă.

Cu o viteză supraomenească au venit lângă mine, înşfăcându-mă fiecare de câte un cot, atât de tare încât m-am chircit de durere.

— Ce căutai în depozit? a întrebat nefilimul mai înalt. Cum l-ai găsit?

— Eu… am început.

Dar eram prea îngrozită ca să mai născocesc o minciună plauzibilă. Nu m-ar fi crezut dacă le-aş fi spus că un noroc prostesc era responsabil pentru faptul că nimerisem la fereastra lor în toiul nopţii.

— Ţi-a mâncat pisica limba? a întrebat scundul, gâdilându-mă sub bărbie.

M-am ferit.

— Trebuie s-o ducem înapoi la depozit, a spus cel înalt. Mâna Neagră sau Blakely or să vrea s-o ia la întrebări.

— Ei se întorc abia mâine. Am putea foarte bine să obţinem nişte răspunsuri chiar acum.

— Şi dacă nu vorbeşte?

Nefilimul cel scund şi-a lins buzele, iar ceva înfricoşător se aprinse în ochi.

— O să ne asigurăm că o face.

Cel înalt s-a încruntat.

— Lor o să le spună tot.

— O să-i ştergem memoria când terminăm. N-o să-şi dea seama de diferenţă.

— Nu suntem încă suficient de puternici. Şi dacă am putea să-i ştergem jumătate din ea, tot n-ar fi îndeajuns.

— Am putea încerca puterile diabolice, a propus scundul cu o licărire tulburătoare în privire.

— Puterile diabolice sunt un mit. Mâna Neagră a specificat asta.

— Zău? Dacă îngerii din rai au puteri, e logic ca şi diavolii din iad să aibă. Tu îi zici mit, eu îi zic potenţială mină de aur. Imaginează-ţi ce am putea face dacă am pune mâna pe ele.

— Chiar dacă puterile diabolice ar exista, n-am şti de unde să începem.

Nefilimul mai scund şi-a clătinat capul nervos.

— Mereu pus pe distracţie mai eşti tu! Bine. O să ne asigurăm că poveştile noastre se potrivesc. Cuvântul nostru împotriva cuvântului ei.

A ţinut socoteala pe degete în timp ce trecea în revistă versiunea propusă de el pentru evenimentele din acea noapte.

— Am fugărit-o de la depozit, am găsit-o ascunzându-se în club şi, în timp ce o târâm înapoi, s-a speriat şi a ciripit tot. N-o să mai conteze ce zice ea că s-a întâmplat. Deja a intrat prin efracţie în depozit. Mâna Neagră nu se va aştepta decât ca ea să mintă din nou.

Nefilimul mai înalt nu părea complet convins, dar nici n-a protestat.

— Tu vii cu mine, a mârâit cel scund, înghiontindu-mă în spaţiul strâmt dintre clădirile din spatele nostru.

S-a oprit doar pentru a-i spune amicului său:

— Stai aici şi asigură-te că nimeni nu ne deranjează. Dacă putem scoate informaţii de la ea, s-ar putea să câştigăm ceva privilegii în plus. Poate chiar să urcăm în rang.

Tot trupul mi-a îngheţat încet la ideea că voi fi interogată de nefilim, dar am ajuns repede să accept că nu aveam nici o şansă împotriva amândurora. Poate reuşeam să-mi exploatez avantajul. Singura mea speranţă – până şi eu recunoşteam că era firavă – era să pornim pe picior de egalitate, luptând unu la unu. Lăsându-l pe nefilimul mai scund să mă târască în pasajul îngust, speram că riscul avea să merite.

— Faci o mare greşeală, i-am spus, rostind cuvintele cu

tonul cel mai amenințător de care eram în stare.

El și-a suflecat mânecile, expunându-și încheieturile degetelor decorate cu diverse inele ascuțite, iar curajul mi s-a șubrezit brusc.

— Se fac șase luni de când sunt în America, mă trezesc cu noaptea în cap, mă antrenez toată ziua sub un tiran și noaptea stau încuiat în baracă. După șase luni de așa închisoare, dă-mi voie să-ți spun că o să mă simt bine răzbunându-mă pe careva. Și-a lins buzele. O să-mi placă, iubito.

— Mi-ai furat replica, am spus și mi-am îndesat genunchiul între picioarele lui.

Văzusem destui tipi de la școală încasând lovituri asemănătoare la orele de sport, încât să știu că impactul nu putea să-l imobilizeze complet, dar nici nu mă așteptam ca el să fie gata să se repeadă în urma mea după doar un geamăt de durere.

L-am văzut venind ca prin ceață. La picioarele mele se afla o scândură aruncată și am ridicat-o. Din ea ieșeau câteva cuie ruginite, transformând-o într-o armă utilă.

Nefilimul s-a uitat la bucata de lemn și a ridicat din umeri.

— Dă-i drumul. Încearcă să mă loveşti. N-o să mă doară.

Am apucat scândura ca pe o bâtă.

— S-ar putea să nu te rănesc de tot, dar, crede-mă, o să te doară.

El s-a ferit la dreapta, însă mă așteptam la asta. Când a sărit la stânga, am lovit cu putere. S-a auzit un sunet îngrozitor de străpungeri, iar nefilimul a scâncit.

— Asta o să te coste.

S-a ridicat înainte să apuc să-i înregistrez mișcarea, iar bocancul lui mi-a aruncat lemnul din mână. M-a trântit la pământ, ţintuindu-mi braţele deasupra capului.

— Dă-te jos de pe mine! am urlat, răsucindu-mă sub greutatea lui.

— Sigur, iubito. Doar spune-mi ce căutai în ascunzătoare.

— Dă-te-jos-de-pe-mine-acum.

— Ai auzit-o.

Ochii nefilimului s-au mărit nerăbdători.

— Acum ce mai e? a izbucnit, răsucindu-și capul pentru a vedea cine a îndrăznit să ne întrerupă.

— A fost o cerere destul de simplă, a spus Jev, zâmbind

uşor, dar cu un aer letal.

— Amice, sunt puţintel ocupat în clipa asta, a lătrat nefilimul, aruncându-şi ochii asupra mea pentru a-şi sublinia vorbele. Dacă nu te superi.

— Se pare că mă supăr.

Jev l-a înşfăcat de umeri şi l-a izbit de clădire. Şi-a proptit mâna în gâtul lui, sufocându-l.

— Cere-ţi scuze.

Cu o mişcare a capului, a făcut semn în direcţia mea.

Nefilimul îşi încleştase degetele pe mâna lui Jev, în timp ce chipul i se colora. Deschidea şi închidea gura ca un peşte, încercând să inspire oxigen.

— Spune-i cât de rău îţi pare sau o să mă asigur că n-o să mai zici nimic multă vreme.

Cu mâna liberă, Jev a scos un briceag şi mi-am dat seama că voia să-i taie limba nefilimului. În ceea ce mă priveşte, nu aveam nici un dram de empatie.

— Care să fie?

Ochii nefilimului ardeau de furie pe când se uita când la mine, când la Jev.

Scuze, a răsunat în mintea mea vocea lui nervoasă.

— N-o să-ţi aducă un Oscar, dar merge, i-a spus Jev cu un surâs maliţios. N-a fost aşa greu, nu?

Eliberându-se, nefilimul a tras adânc aer în piept, masându-şi gâtul.

— Te cunosc de undeva? Ştiu că eşti un înger căzut – îţi simt puterea rostogolindu-se din tine ca o duhoare, ceea ce mă face să cred că ai fost destul de sus înainte să cazi, poate chiar un arhanghel –, dar ceea ce vreau eu să aflu e dacă ne-am mai intersectat până acum.

Părea o întrebare-capcană, menită să-l ajute pe nefilim să-i dea cândva de urmă lui Jev, însă acesta n-a muşcat momeala.

— Nu încă, a răspuns el. O să scurtez prezentările.

Şi-a înfipt pumnul în stomacul individului. Gura lui încă mai păstra forma unui O când a căzut în genunchi şi s-a înmuiat.

Jev s-a întors spre mine. Mă aşteptam să mă întrebe de ce nu rămăsesem pe alee, aşa cum ne fusese vorba, şi cum de mă alesesem cu tovarăşii de faţă, dar el n-a făcut decât să-mi şteargă o dâră de noroi de pe obraz şi să-mi încheie ultimii doi nasturi de la bluză.

— Eşti OK? m-a întrebat încet.

Am încuviinţat din cap, însă am simţit cum lacrimile mi se adună în gât.

— Hai să plecăm de aici, a spus el.

Pentru prima dată, n-am protestat.

Capitolul 19

În timp ce Jev conducea, mi-am sprijinit capul de geam, rămânând tăcută. Mergea numai pe drumuri lăturalnice, dar aveam o oarecare idee pe unde ne aflam. Încă vreo câteva viraje şi am ştiut exact unde eram. Intrarea în parcul de distracţii Delphic se arăta în faţa noastră, impunătoare şi scheletică. Jev a oprit în parcarea goală. Cu patru ore în urmă ar fi fost norocos să găsească un loc pe jumătate la fel de aproape de porţi.

— Ce căutăm aici? am întrebat, îndreptându-mă.

El a oprit motorul şi şi-a ridicat una dintre sprâncenele lui negre.

— Ai zis că vrei să vorbim.

— Da, dar locul ăsta e...

Gol.

Pe buze i-a apărut un zâmbet aspru.

— Tot nu ştii dacă poţi avea încredere în mine? Cât despre motivul pentru care am ales Delphic, consideră-mă sentimental.

Dacă ar fi trebuit să pricep unde bătea, n-am făcut-o. L-am urmat către porţi, văzându-l cum se ridică şi sare peste ele cu uşurinţă. Ajuns de cealaltă parte, le-a împins exact cât să-mi permită şi mie să intru.

— Am putea ajunge la închisoare pentru asta? am întrebat, ştiind că era o întrebare tâmpită.

Dacă am fi fost prinşi, cum să nu intrăm la puşcărie?

Dar pentru că Jev părea că ştie ce face, m-am luat după el. Deasupra felinarelor, un carusel se înălţa peste parc. O imagine m-a străfulgerat, oprindu-mă în loc. Mă vedeam zburând de pe şine în cădere liberă. Am înghiţit în sec şi am alungat gândul, considerând că avea legătură cu spaima mea de înălţimi.

Deveneam din ce în ce mai neliniştită. Doar pentru că Jev îmi salvase pielea de trei ori nu însemna că era o idee bună să fiu singură cu el. Am presupus că fusesem ademenită aici de ideea unor răspunsuri. Jev îmi promisese că urma să stăm de vorbă, iar tentaţia fusese prea mare ca să-i rezist.

În sfârşit, el a încetinit, ieşind de pe alee şi oprindu-se în faţa unei magazii dărăpănate. Era umbrită pe de-o parte de

carusel, şi pe de-altă parte de o roată uriaşă. Structura cenuşie, îndesată, ar fi fost ultimul loc asupra căruia s-ar fi oprit privirea cuiva.

— Ce-i în magazie? am întrebat.

— Acasă.

Acasă? Ori avea simţul umorului, ori redefinea traiul simplu.

— Strălucitor.

Un zâmbet viclean i s-a strecurat pe buze.

— Sacrific stilul în favoarea siguranţei.

M-am uitat la vopseaua scorojită, la acoperişul într-o rână şi la structura ca de hârtie.

— Siguranţă? Probabil că şi eu aş putea dărâma uşa.

— Siguranţă faţă de arhangheli.

La auzul cuvântului, am simţit un junghi de panică. Mi-am amintit ultima halucinaţie. „Ajută-mă să găsesc un colier de arhanghel”, spusese Hank. Coincidenţa m-a furnicat neplăcut pe sub piele.

Băgând cheia în broască, Jev a deschis uşa magaziei şi mi-a ţinut-o.

— Când aflu despre arhangheli? am întrebat.

Păream nonşalantă, dar nervii îmi întorceau stomacul pe dos. Câte versiuni diferite de îngeri existau exact?

— Tot ce trebuie să ştii acum e că nu sunt de partea noastră.

I-am interpretat tonul în profunzime.

— Însă mai târziu ar putea fi?

— Sunt un optimist.

Am păşit peste prag, gândindu-mă că magazia trebuie să fi însemnat mai mult decât părea la prima vedere. M-aş fi mirat dacă pereţii ar fi fost cruţaţi de o rafală de vânt. Scândurile podelei scârţâiau sub greutatea mea şi am inspirat aerul stătut. Locul era mic – aproximativ patru metri şi jumătate pe trei. Fără ferestre. Spaţiul s-a întunecat complet când Jev a închis uşa în urma noastră.

— Aici locuieşti? am întrebat, doar ca să mă asigur.

— Asta e mai mult o anticameră.

Până să mă lămuresc ce voia să zică l-am auzit traversând magazia. A urmat scârţâitul slab al unei uşi care se deschidea. Când a vorbit din nou, vocea i se auzea de jos, din pământ.

— Dă-mi mâna.

Mi-am târât picioarele până acolo, căutându-mi drumul prin beznă, până când l-am simţit prinzându-mă de mână. Parcă s-ar fi aflat sub mine, într-o scobitură. Mâinile lui m-au prins de talie. M-a ridicat şi m-a dus în jos...

Într-un loc aflat sub magazie. Stăteam faţă în faţă pe întuneric. L-am simţit respirând, încet şi regulat. Propria mea răsuflare era mai puţin regulată. Unde mă ducea?

— Ce e locul ăsta? am şoptit.

— Sub parc există o reţea de tuneluri. Straturi peste straturi de labirinturi. Cu ani în urmă, îngerii căzuţi nu se amestecau printre oameni. Stăteau separaţi, trăind aici pe coastă, intrând în oraşe şi sate doar în timpul Heşvanului, pentru a poseda trupurile vasalilor nefilimi. O vacanţă de două săptămâni, iar oraşele alea erau staţiunile lor. Făceau tot ce voiau. Luau tot ce le poftea inima. Îşi umpleau buzunarele cu banii vasalilor. Stâncile de la malul oceanului erau izolate, dar îngerii căzuţi şi-au construit oraşele sub pământ, ca măsură de precauţie. Ştiau că, în timp, lucrurile aveau să se schimbe. Ceea ce s-a şi întâmplat. Oamenii s-au extins. Graniţa dintre teritoriul lor şi cel al îngerilor căzuţi a devenit neclară. Aceştia din urmă au construit Delphicul deasupra oraşului lor ca să-l ascundă. Când au deschis parcul de distracţii, au folosit veniturile pentru a se întreţine.

Vocea îi părea atât de măsurată, atât de calmă, încât nu ştiam ce părere avea despre ceea ce tocmai îmi povestise. Eu, în schimb, nu ştiam ce să spun. Era ca şi cum aş fi auzit un basm întunecat, noaptea târziu, cu pleoapele grele. Toată atenţia părea ca de vis, devenind când clară, când înceţoşată, şi totuşi cât se poate de reală.

Ştiam că Jev spunea adevărul, nu pentru că istorisirea lui despre îngerii căzuţi şi nefilimi s-ar fi potrivit cu a lui Scott, ci pentru că fiecare cuvinţel mă zguduia, desprinzând fragmente din memoria mea pe care le crezusem pe veci pierdute.

— Aproape că te-am adus aici cândva, a zis el. Nefilimul în a cărui ascunzătoare ai pătruns în noaptea asta a intervenit.

Nu eram obligată să fiu sinceră cu Jev, dar m-am hotărât să-mi asum riscul.

— Ştiu că Hank Millar e nefilimul despre care vorbeşti. El este motivul pentru care am intrat în depozit în noaptea asta.

Voiam să ştiu ce ascunde acolo. Scott mi-a spus că, dacă adunăm suficiente mizerii despre el, ne putem da seama ce are de gând şi să născocim astfel un plan pentru a-l doborî.

În ochii lui Jev s-a ivit o strălucire a ceva ce am luat drept milă.

— Hank nu e un nefilim oarecare, Nora.

— Ştiu. Scott mi-a spus că îşi construieşte o armată. Vrea să-i detroneze pe îngerii căzuţi, astfel încât aceştia să nu mai poată poseda trupurile nefilimilor. Ştiu că e puternic şi are legături. Ce nu pricep e care-i implicarea ta? De ce erai tu la depozit în noaptea asta?

Pentru o clipă, Jev n-a zis nimic.

— Eu şi Hank avem o înţelegere de afaceri. Nu e un lucru neobişnuit să-i fac o vizită.

Se exprima vag în mod deliberat. Nu ştiam dacă, în ciuda gestului meu de sinceritate, refuza încă să fie deschis faţă de mine sau dacă încerca să mă protejeze. A oftat îndelung.

— Trebuie să discutăm.

M-a luat de cot, conducându-mă mai adânc în bezna totală de sub magazie. Am coborât, şerpuind pe coridoare şi pe la cotituri, în cele din urmă, Jev a încetinit, a deschis o uşă şi a ridicat ceva de pe jos.

Un chibrit s-a aprins sfârâind, iar el l-a ţinut lângă fitilul unei lumânări.

— Bine ai venit în locuinţa mea.

În comparaţie cu întunericul total, lumânarea era surprinzător de strălucitoare. Ne aflam la intrarea într-un foaier de granit negru, ce ducea către o cameră vastă, şi ea cioplită în granit negru. Covoare de mătase în nuanţe de bleumarin, cenuşiu şi negru decorau podelele. Mobila era puţină, dar piesele alese de Jev păreau lucioase şi moderne, cu forme simple şi farmec artistic.

— Uau, am spus.

— Nu aduc prea mulţi oameni aici, jos. Nu e ceva ce vreau să împărtăşesc cu toată lumea. Îmi plac intimitatea şi izolarea.

Cu siguranţă, le avea pe amândouă, mi-am zis eu, uitându-mă prin apartamentul cu aer de peşteră. La lumina lumânării, pereţii şi podelele de granit străluceau de parcă ar fi fost presărate cu diamante.

În timp ce continuam să explorez, Jev se plimba prin

cameră, aprinzând lumânări.

— Bucătăria, la stânga, a spus el. Dormitorul, în spate.

Am aruncat o privire timidă peste umăr.

— Măi să fie, Jev, flirtezi cu mine?

El m-a privit cu ochii lui negri.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva încerci să-mi distragi atenţia de la discuţia noastră de mai înainte.

Mi-am trecut mâna peste singurul obiect din cameră ce semăna a moştenire de familie, o oglindă înaltă cât peretele, placată cu argint, care şi-ar fi avut locul într-un castel medieval francez. Mama ar fi fost cu adevărat impresionată.

Jev s-a aşezat pe o canapea de piele neagră, de inspiraţie Art Deco, întinzându-şi braţele pe spătar.

— Nu eu sunt atracţia din camera asta.

— Ah? Şi care ar fi aia?

I-am simţit privirea devorându-mă în timp ce mă mişcăm prin încăpere. Mă măsura din cap până-n picioare, fără să clipească, şi o fierbinţeală m-a făcut să tremur. Un sărut ar fi fost mai puţin intim.

Ascunzând căldura pe care privirea lui o stârnea în mine, m-am oprit să admir un tablou pictat în ulei care îţi tăia răsuflarea. Culorile erau atât de vii, detaliile, atât de violente.

— Căderea lui Faeton, m-a informat el. Zeul grec al soarelui, Helios, a avut un fiu, Faeton, făcut cu o muritoare. În fiecare zi, Helios conducea un car de-a lungul cerului. Faeton şi-a păcălit tatăl să-l lase să conducă el carul, deşi nu avea suficientă forţă sau abilitate pentru a stăpâni caii. Aşa cum era de aşteptat, animalele au luat-o razna şi au căzut pe Pământ, arzând tot ce le-a ieşit în cale.

A aşteptat, atrăgându-mi privirea spre el.

— Cu siguranţă eşti conştientă de efectul pe care îl ai asupra mea.

— Acum mă tachinezi.

— Într-adevăr, îmi place să te tachinez. Dar sunt nişte lucruri cu care nu glumesc niciodată.

Orice urmă de amuzament l-a părăsit, iar ochii i-au devenit serioşi.

Prinsă în privirea lui Jev, am acceptat ceea ce mi se arăta atât de limpede. El era un înger căzut. Puterea care vibra în preajma lui era diferită de cea pe care o simţeam lângă Scott.

Mai intensă şi mai bine definită. Chiar şi acum, aerul vibra de energie. Fiecare moleculă din corpul meu era ultrasensibilă la prezenţa lui, conştientă de mişcările lui.

— Ştiu că eşti un înger căzut, am spus. Ştiu că îi forţaţi pe nefilimi să vă jure credinţă. Le posedaţi trupurile. În războiul care are loc, eşti în tabăra opusă lui Scott. Nu-i de mirare că nu-l placi.

— Îţi aduci aminte.

— Nici pe departe cât ar trebui. Dacă eşti înger căzut, de ce faci afaceri cu Hank, un nefilim? N-ar trebui să fiţi duşmani de moarte?

Am părut mai dură decât intenţionasem; nu eram sigură ce ar fi trebuit să simt în legătură cu faptul că Jev era un înger căzut. Un băiat rău. Pentru ca revelaţia asta să nu mă împingă peste marginea prăpastiei, mi-am amintit că mai lămurisem toate astea cândva, pe vremuri. Dacă mă descurcasem atunci, mă puteam descurca şi acum.

Din nou, pe chip i s-a citit mila.

— Despre Hank...

Şi-a trecut mâinile peste faţă.

— Ce-i cu el? L-am privit fix, încercând să-mi dau seama ce îi era atât de greu să-mi spună. Trăsăturile lui trădau o empatie atât de profundă, încât m-am încordat automat, pregătindu-mă pentru ce era mai rău.

Jev s-a ridicat, a mers până la perete şi şi-a sprijinit un braţ de el. Mânecile i s-au ridicat până la coate, capul i s-a aplecat.

— Vreau să ştiu totul, am spus. Începând cu tine. Vreau să-mi amintesc despre noi. Cum ne-am cunoscut? Ce-am însemnat unul pentru altul? După aceea, vreau să-mi spui totul despre Hank, chiar dacă îţi faci griji că n-o să-mi placă ce o să aud. Ajută-mă să-mi amintesc. Nu mai pot continua aşa. Nu pot merge mai departe înainte să ştiu ce am lăsat în urmă. Nu mă tem de Hank, am adăugat.

— Eu mă tem de ce e capabil. El nu are limite. Împinge lucrurile cât poate de mult. Mai rău, nu se poate avea încredere în el. În nici o privinţă. A ezitat. O să vorbesc pe şleau. O să-ţi spun totul, dar numai pentru că Hank m-a tras pe sfoară. Tu n-ar trebui să mai fii implicată în treaba asta. Am făcut tot ce-am putut ca să te ţin la distanţă. Mi-a dat cuvântul lui că n-o să se

mai apropie de tine. În condiţiile astea, închipuie-ţi ce surpriză am avut când mi-ai spus mai devreme că Hank se dă la mama ta. Dacă s-a întors în viaţa ta e pentru că pune ceva la cale. Ceea ce înseamnă că nu eşti în siguranţă, ne-am întors de unde am plecat, iar faptul că-ţi vorbesc pe şleau nu te pune într-un pericol şi mai mare.

Pulsul îmi bubuia în vene, iar groaza îmi ajungea până la os. Hank. Exact cum bănuiam, toate drumurile duceau la el.

— Ajută-mă să-mi amintesc, Jev.

— Asta vrei?

Mi-a cercetat faţa, având nevoie să ştie că eram sigură.

— Da, am spus, părând mai curajoasă decât mă simţeam.

Jev s-a lăsat pe marginea canapelei. Şi-a descheiat cu grijă cămaşa. Deşi am fost luată prin surprindere, instinctul mi-a spus să am răbdare. Punându-şi coatele pe genunchi, el şi-a lăsat capul între umerii goi. Fiecare muşchi din corp îi era tensionat. Pentru o clipă, a semănat cu Faeton din tablou, cu fiecare tendon gravat şi cizelat. Am făcut un pas spre el, apoi încă unul. Lumina tremurândă a lumânării îi pâlpâia pe trup.

Am tras aer în piept. Două fâşii neregulate de carne sfâşiată îi străbăteau spatele altfel fără cusur. Rănile erau jupuite şi roşii, provocându-mi un nod în stomac. Nu-mi puteam imagina durerea pe care o simţea. Nu-mi puteam imagina ce se întâmplase şi cum rămăseseră în urmă asemenea scobituri.

— Atinge-le, a spus Jev, privind în sus spre mine, în vreme ce în ochii lui negri de nedesluşit începea să se citească nervozitatea. Concentrează-te pe ce vrei să ştii.

— Nu... nu înţeleg.

— În noaptea în care te-am luat de la 7-Eleven, mi-ai rupt cămaşa şi mi-ai atins cicatricele lăsate de aripi. Ai văzut una dintre amintirile mele.

Am clipit. Nu fusese o halucinaţie? Hank, Jev, fata din cuşcă – toate fuseseră din memoria lui Jev?

Orice urmă de îndoială mi-a dispărut. Cicatrice lăsate de aripi. Bineînţeles. Pentru că era un înger căzut. Şi chiar dacă nu înţelegeam mecanismul, când îi atingeam cicatricele, vedeam lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea şti. Cu excepţia lui Jev. În sfârşit, aveam ce îmi dorisem, o fereastră spre trecut, iar frica ameninţa să pună stăpânire pe mine.

— Ar trebui să te avertizez că, dacă intri într-o amintire

care te include, lucrurile se vor complica, a spus el. S-ar putea să vezi o dublură a ta. Tu şi amintirea mea aţi putea fi acolo în acelaşi timp, iar tu ai fi obligată să urmăreşti evenimentele ca un spectator invizibil. Celălalt scenariu este că te vei transfera în propria ta versiune a amintirii. Adică s-ar putea să retrăieşti momentul din punctul tău de vedere. Dacă se întâmplă asta, nu vei vedea o dublură. Tu vei fi singura versiune a ta din amintire. Am auzit că s-au întâmplat ambele variante, dar prima e mai obişnuită.

Mâinile îmi tremurau.

— Mi-e frică.

— Te las cinci minute. Dacă nu te-ai întors, o să-ţi trag mâna de pe cicatrice. Asta va întrerupe legătura.

Mi-am muşcat buza. Asta-i şansa ta, mi-am zis. Nu fugi, nu când ai ajuns atât de departe. Adevărul e înspăimântător, dar să nu ştii nimic e paralizant. *Tu*, dintre toţi oamenii, înţelegi asta.

— Lasă-mă o jumătate de oră, i-am spus ferm lui Jev.

Apoi mi-am limpezit mintea, încercând să-mi calmez gândurile care o luaseră razna. Nu trebuia să pricep totul pe loc. Trebuia doar să am încredere. Mi-am întins mâna, până la jumătatea drumului. Am închis ochii strâns, adunându-mi curajul. Am fost recunoscătoare când degetele lui Jev s-au strâns peste ale mele, ghidându-mă restul drumului.

Capitolul 20

Primul meu gând conştient a fost că eram ţintuită la pământ. Nu. Ţintuită în interior. Încuiată în cel mai strâmt sicriu. Încurcată într-o plasă. Lipsită de apărare şi condusă de un alt corp. Unul care arăta ca al meu – aceleaşi mâini, acelaşi păr, identică în cele mai mici detalii –, dar unul asupra căruia nu aveam nici o putere. Un ciudat trup-fantomă care se mişca împotriva voinţei mele, târându-mă după el.

Al doilea gând al meu a fost Patch.

Patch mă săruta. Mă săruta într-un fel care mă îngrozea chiar mai mult decât trupul-fantomă şi stăpânirea lui de neînfrânt asupra mea. Gura lui, peste tot. Ploaia, caldă şi dulce. Sunetul îndepărtat al tunetului. Şi trupul lui, ocupând spaţiul, stând atât de aproape, radiind căldură.

Patch.

Uimită şi tulburată, m-am agăţat de amintire. Am implorat să fiu eliberată.

Am tras aer în piept de parcă aş fi ieşit la suprafaţă după o lungă şi chinuitoare scufundare în apă. În acelaşi timp, ochii mi s-au deschis.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jev, luându-mă protector de umeri pe când mă prăbuşeam lângă el.

Eram înapoi în apartamentul lui de granit, cu aceleaşi lumânări pâlpâind de-a lungul zidurilor. Familiaritatea lui m-a umplut de uşurare. Mă înspăimântase să fiu prinsă acolo. Mă înfricoşase senzaţia că eram captivă într-un corp pe care nu-l puteam stăpâni.

— Amintirea ta era despre mine, am spus, gâtuită. Dar n-a existat o dublură. Eram prinsă în trupul meu, dar nu-l puteam controla. Nu-l puteam mişca. A fost – îngrozitor.

— Ce-ai văzut? a zis el, iar trupul îi era atât de încordat, încât parcă ar fi fost de piatră. O împunsătură în direcţia greşită şi ar fi putut foarte bine să se sfărâme.

— Eram deasupra locului ăsta. În magazie. Când ţi-am spus pe nume, n-am zis Jev. Te-am numit Patch. Iar tu mă... sărutai.

Eram prea şocată ca să mă mai gândesc că roşeam.

Jev mi-a dat la o parte părul de pe faţă, mângâindu-mă pe

obraz.

— Nu e nimic în neregulă, a murmurat el. Pe atunci tu mă ştiai drept Patch. Ăla era numele pe care îl foloseam când m-ai cunoscut. Am renunţat la el când te-am pierdut. De atunci mi se spune Jev.

M-am simţit ca o proastă pentru că plângeam, însă nu mă puteam abţine. Jev era Patch. Fostul meu prieten. Dintr-odată, avea sens. Nu era de mirare că nimeni nu recunoscuse numele lui Jev – şi-l schimbase după ce dispărusem.

— Te-am sărutat şi eu la rândul meu, am spus, încă plângând în surdină. În amintire.

Tensiunea de pe chipul lui s-a mai înmuiat.

— Asta e rău?

M-am întrebat dacă puteam vreodată să-i explic exact ce îmi făcuse acel sărut al lui. Fusese atât de plăcut încât reuşise, de unul singur, să mă sperie, gonindu-mă din amintire.

Ca să evit un răspuns, am zis:

— Mai devreme mi-ai spus că ai mai încercat să mă aduci la tine acasă o dată, dar Hank ne-a oprit. Cred că asta a fost amintirea pe care am văzut-o. Dar nu l-am zărit pe Hank. N-am ajuns atât de departe. Am întrerupt conexiunea. N-am putut rezista să fiu în propriul meu corp şi să nu-l pot controla. Nu eram pregătită pentru o senzaţie atât de reală.

— Fata care controla corpul erai tot tu, mi-a amintit el. Tu, cea din trecut. Înainte să-ţi pierzi memoria.

Am sărit în sus, începând să mă plimb prin cameră.

— Trebuie să mă întorc.

— Nora...

— Trebuie să dau ochii cu Hank. Şi nu-l pot înfrunta aici până când nu-l înfrunt acolo, am spus, repezindu-mi degetele spre cicatricele lui Jev.

Şi să te înfrunţi pe tine, mi-am zis. Trebuie să înfrunţi acea parte din tine care vrea să ştie adevărul.

El mi-a aruncat o privire măsurată.

— Vrei să te scot afară?

— Nu. De data asta merg până la capăt.

În clipa în care m-am întors în amintirea lui Jev, am simţit că cineva răsuceşte un comutator şi, până să-mi dau seama, retrăiam momentul prin ochii fetei care fusesem înainte să-mi pierd memoria. Corpul ei l-a luat în stăpânire pe al meu şi

gândurile ei le-au umbrit pe ale mele. Am respirat panicată, deschizându-mă în faţa ei – a mea.

Afară, ploaia scotea un plescăit metalic, în timp ce răpăia pe acoperiş. Eu şi Patch eram amândoi uzi, iar el mi-a supt o picătură de apă de pe buză. Mi-am vârât degetele sub talia blugilor lui şi l-am tras mai aproape. Gurile ni s-au lipit, căldura distrăgându-ne atenţia de la aerul rece.

El şi-a lipit cu afecţiune faţa de curbura gâtului meu.

— Te iubesc. Nu mai ţin minte de când n-am mai fost atât de fericit.

Eram pe cale să-i răspund, când o voce de bărbat, familiară fără să ştiu de unde, s-a auzit din partea întunecată a magaziei.

— Cât de înduioşător! Luaţi îngerul!

Câţiva tineri foarte înalţi, fără îndoială nefilimi, s-au repezit din umbră şi l-au înconjurat pe Patch, răsucindu-i uşor mâinile la spate.

Nici n-am apucat să pricep ce se întâmplă, că vocea lui Patch a izbucnit în mintea mea la fel de limpede ca şi cum mi-ar fi vorbit la ureche. *Când încep să mă lupt, fugi. Ia jeepul. Nu te duce acasă. Rămâi în jeep până te găsesc.*

Bărbatul care rămăsese în spate, dând ordine, a făcut un pas înainte, aşezându-se în dreptul fasciculelor misterioase de lumină care pătrundeau prin nenumăratele crăpături ale depozitului. Părea nefiresc de tânăr pentru vârsta lui, cu ochii de un albastru îngheţat şi o curbură nemiloasă a gurii.

— Domnule Millar, am şoptit.

Cum putea să fie aici? După toate prin câte trecusem în seara aceea, un atentat aproape fatal la viaţa mea, adevărul sordid despre moştenirea mea şi depăşirea tuturor obstacolelor pentru a fi cu Patch, acum asta? Nu-mi venea să cred.

— Permite-mi să mă prezint aşa cum trebuie, a spus el. Eu sunt Mâna Neagră. L-am cunoscut bine pe tatăl tău, Harrison. Mă bucur că nu mai este aici acum să te vadă cum te înjoseşti cu o progenitură a diavolului. A clătinat din cap. Nu eşti fata care m-aş fi aşteptat să fii, Nora. Fraternizezi cu duşmanul şi îţi baţi joc de propriul neam. Dar asta pot să iert.

Apoi a făcut o pauză.

— Dar spune-mi, Nora, nu cumva tu l-ai ucis pe bunul meu prieten Chauncey Langeais?

Mi-a îngheţat sângele în vine. Eram prinsă între impulsul de a minţi şi conştientizarea faptului că nu m-ar fi ajutat la nimic. Ştia că îl omorâsem pe Chauncey. Curbura rece a buzelor lui mă judeca dispreţuitor.

Acum! a strigat Patch, intervenind în gândurile mele. *Fugi!*

Am ţâşnit spre uşa magaziei. Dar am făcut doar câţiva paşi înainte să mă înşface de cot un nefilim. La fel de repede, mi-a tras mâna la spate. Am încercat să mă eliberez, fiecare mişcare fiind o încercare disperată de a ajunge la uşă.

Paşii lui Hank Millar au traversat magazia în spatele meu.

— Îi datorez asta lui Chauncey.

Orice frison pe care îl simţisem din cauza ploii dispăruse; pârâiaşe de sudoare mi se scurgeau pe sub bluză.

— Noi împărtăşeam o viziune. Una pe care aveam de gând s-o vedem dusă la bun sfârşit, a continuat Hank. Cine ar fi ghicit că, dintre toţi, tu aveai să fii cea care era aproape s-o distrugă?

Un şir de replici răutăcioase mi-a venit în minte, dar n-am îndrăznit să-l întărât pe Hank. Singurul meu atu era timpul şi trebuia să-l păstrez de partea mea. Nefilimul m-a răsucit taman când Hank scotea un pumnal lung şi subţire de la brâul pantalonilor.

Atinge-mi spatele.

Vocea lui Patch a străpuns panica, răsunându-mi în urechi. Disperată, m-am uitat într-o parte, spre el.

Intră în memoria mea. Atinge locul în care aripile îmi sunt prinse de spate. A dat din cap, îmboldindu-mă să acţionez.

Uşor de zis, greu de făcut, m-am gândit eu, deşi ştiam că nu mă putea auzi. Ne despărţeau un metru şi jumătate sau doi, amândoi fiind ţinuţi captivi de nefilimi.

— Dă-mi drumul, am ţipat la nefilimul care mă prinsese de braţe. Amândoi ştim că n-o să plec nicăieri, nu vă pot întrece pe toţi.

Băiatul s-a uitat la Hank, care mi-a aprobat cererea cu o uşoară mişcare a capului. Apoi a oftat, aproape plictisit.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să procedez aşa, Nora. Dar trebuie să se facă dreptate. Chauncey ar fi acţionat la fel pentru mine.

Mi-am frecat încheieturile mâinilor, căci mă ardea pielea acolo unde fusesem strânsă de nefilim.

— Dreptate? Cum rămâne cu familia? Sunt fiica ta

biologică. Şi nimic mai mult.

— Eşti o pacoste pentru neamul meu, a spus el, respingându-mi ideea. O trădare. O umilinţă.

I-am aruncat cea mai întunecată privire de care eram în stare, deşi stomacul mi se strânsese de frică.

— Eşti aici ca să-l răzbuni pe Chauncey sau ca să scapi basma curată? Nu puteai suporta ca fiica ta să fie împreună cu un nefilim şi să te facă de râs în faţa micii tale armate? Sunt pe aproape?

S-a zis cu neîntârâtatul lui.

Hank s-a încruntat uşor.

Crezi că ai putea să intri în memoria mea înainte să-ţi rupă gâtul? mi-a şuierat Patch în minte.

Nu m-am uitat la el, temându-mă că aveam să-mi pierd hotărârea dacă o făceam. Amândoi eram conştienţi că fuga între amintirile lui nu avea să mă scoată de acolo. N-ar fi făcut decât să-mi poarte gândurile în trecutul lui. Am presupus că Patch asta şi voia; să fiu în altă parte în timp ce Hank mă omora. El ştia că ăsta era sfârşitul şi mă scutea de suferinţa de a fi conştientă în timpul propriei mele execuţii. Mi-a venit în minte imaginea ridicolă a unui struţ cu capul în nisip.

Dacă urma să mor în următoarele câteva minute, nu aveam s-o fac înainte de a rosti cuvintele care speram să-l bântuiască pe Hank pentru veşnicie.

— Cred că e bine că ai ales s-o păstrezi pe Marcie ca fiică în locul meu, am spus. E drăguţă, populară, se vede cu băieţii potriviţi şi e prea toantă ca să pună sub semnul întrebării orice ai face tu. Dar sunt sigură că morţii se întorc. În noaptea asta l-am văzut pe tata – pe adevăratul meu tată.

Cuta de pe fruntea lui Hank s-a adâncit.

— Dacă el m-a putut vizita, nimic nu mă va împiedica pe mine să-i fac o vizită lui Marcie – sau soţiei tale. Şi nu mă voi opri acolo. Ştiu că ai reînceput să te întâlneşti cu mama pe ascuns. Vie sau moartă, o să-i spun adevărul despre tine. Câte întâlniri crezi că mai poţi strecura înainte să afle că tu m-ai ucis?

Atât am apucat să spun înainte ca Patch să-şi înfigă genunchiul în burta nefilimului care îi imobiliza mâna dreaptă. Acesta s-a prăbuşit, iar Patch l-a lovit cu pumnul liber în nas pe nefilimul care îi bloca braţul stâng. S-au auzit un trosnet îngrozitor şi un urlet gâlgâit.

Am fugit la el şi m-am aruncat în braţele lui.

— Grăbeşte-te, mi-a spus, trăgându-mi mâna pe sub spatele cămăşii.

Mi-am întins degetele orbeşte pe spinarea lui, sperând că aveam să nimeresc locul în care aripile îi erau prinse de piele. Acestea erau făcute dintr-o materie spirituală şi nu le puteam vedea sau simţi, dar era logic ca ele să se întindă pe o porţiune mare a spatelui şi să fie greu de ratat.

Cineva – Hank ori unul dintre ceilalţi nefilimi – m-a tras de umeri, însă am alunecat doar puţin. Braţele lui Patch erau în jurul meu, strângându-mă lângă el. Fără să mai am timp de pierdut, mi-am trecut mâna pentru a doua oară peste pielea netedă, tonifiată, a spatelui său. Unde îi sunt aripile?

El m-a sărutat apăsat pe frunte şi a murmurat ceva neinteligibil. Nu era vreme de mai mult. O lumină albă arzătoare mi-a explodat în creier. În secunda următoare eram suspendată într-un univers întunecat, presărat cu scântei colorate. Ştiam că trebuia să mă îndrept către oricare dintre scântei – fiecare păstra o amintire –, dar ele păreau la kilometri distanţă.

L-am auzit pe Hank strigând şi am ştiut că nu trecusem complet pragul. Poate că degetele îmi erau aproape de baza aripilor lui Patch, însă nu destul. Nu reuşeam să blochez imaginile fulgerătoare ale tuturor modalităţilor dureroase prin care Hank îmi putea lua viaţa şi mi-am croit drum prin întuneric, hotărâtă ca, înaintea sfârşitului, să-l mai văd pentru ultima oară pe Patch în amintirile lui.

Lacrimile mi-au împăienjenit ochii. Sfârşit. Nu voiam ca acesta să fie momentul, furişându-se pe la spatele meu fără veste. Mai aveam atâtea să-i spun lui Patch. Oare ştia cât de mult însemna pentru mine? Ce aveam împreună – abia începuse. Nu se putea ca totul să se sfărâme acum.

Am evocat un instantaneu cu figura lui Patch. Imaginea pe care am ales-o a fost de la prima noastră întâlnire. Avea părul lung, ondulându-se peste urechi, iar ochii păreau să nu rateze nimic, intuind secretele şi dorinţele sufletului meu. Mi-am amintit expresia speriată de pe chipul lui când am dat buzna în sala lui Bo, întrerupându-i jocul de biliard şi cerându-i să mă ajute să terminăm tema la biologie. Mi-am amintit zâmbetul lui viclean, provocându-mă să-i fac jocul, în timp ce se apropia pentru a mă săruta pentru prima oară în bucătărie...

Patch striga şi el. Nu în faţa mea, în amintirile lui, ci mult sub mine, în magazie. Două cuvinte s-au înălţat deasupra celorlalte, răsunându-mi distorsionate în urechi, de parcă ar fi călătorit de la mare distanţă.

Înţelegere. Compromis.

M-am încruntat, străduindu-mă să aud mai mult. Ce spunea Patch? Deodată m-am temut că, orice ar fi fost, nu avea să-mi placă.

Nu! am ţipat, trebuind să-l opresc pe Patch. Am încercat să mă împing înapoi în magazie, dar pluteam alene în neant. Patch! *Ce-i spui?*

Am simţit că trupul îmi e tras într-un fel ciudat, de parcă aş fi fost înlănţuită pe la spate. Sunetul vocilor care strigau s-a oprit în spatele meu, în timp ce eu zburam spre o lumină orbitoare, prin coridoarele amintirilor lui Patch.

Din nou.

Într-o clipă am ajuns în interiorul unei alte amintiri.

Din nou mă aflam în umezeala rece a magaziei, înghesuită alături de Hank, de nefilimii lui şi de Jev. Nu puteam decât să presupun că această a doua amintire începea exact de unde se terminase cealaltă. Am simţit răsucirea familiară a comutatorului, dar de data asta nu eram prinsă într-o versiune din trecut a propriei persoane. Gândurile şi acţiunile mele aparţineau celei care eram în prezent. Acum eram o dublură, un spectator invizibil, uitându-mă la versiunea lui Jev asupra acelui moment, aşa cum şi-o amintea el.

Ţinea în braţe o variantă lipsită de vlagă a corpului meu. Trupul îmi era moale, cu excepţia mâinii lipite de spatele lui. Ochii îmi erau daţi peste cap şi m-am întrebat vag dacă, atunci când aveam să-mi revin cu totul, urma să-mi amintesc ambele versiuni.

— Ah, da. Am auzit despre trucul ăsta, a spus Hank. Să înţeleg că e adevărat? în timp ce vorbim, ea e în amintirea ta, şi asta doar atingându-ţi aripile?

Uitându-mă la Hank, am simţit un val de neajutorare. Oare tocmai spusesem că era tatăl meu? Aşa afirmasem. Mi-a venit să-l lovesc cu pumnii în piept până ar fi negat, dar adevărul mă ardea pe dinăuntru ca o febră. Puteam să-l urăsc cât pofteam, însă nu aveam cum să schimb faptul că sângele lui scârbos îmi curgea prin vene. Poate că Harrison Grey îmi oferise toată

dragostea unui părinte, dar Hank Millar îmi dăduse viaţă.

— O să cad la o învoială, a spus Jev cu asprime. Ceva ce vrei tu, în schimbul vieţii Norei.

Buzele lui Hank s-au răsucit.

— Ce-ai putea tu să ai din ce îmi doresc eu?

— Clădeşti o armată de nefilimi în speranţa că-i vei învinge pe îngerii căzuţi înainte de Heşvan. Nu fi aşa surprins. Nu sunt singurul din neamul meu care ştie ce pui la cale. Bande de îngeri căzuţi formează alianţe şi or să-i facă pe vasalii nefilimi să regrete până şi gândul că s-ar putea elibera vreodată. N-o să fie un Heşvan prea frumos pentru nici un nefilim care poartă însemnul de loialitate al Mâinii Negre. Iar ăsta e doar vârful aisbergului când vine vorba despre ce li se pregăteşte. N-o să reuşeşti niciodată fără un om din interior.

Hank le-a făcut semn oamenilor săi să plece.

— Lăsaţi-mă singur cu îngerul. Duceţi fata afară.

— Glumeşti dacă ai impresia că o s-o pierd din ochi, a spus Jev.

Hank a cedat, pufnind amuzat.

— Foarte bine. Ţine-o cât mai poţi.

De îndată ce nefilimii au ieşit, Hank a zis:

— Spune mai departe.

— Las-o pe Nora să trăiască, şi o să spionez pentru tine.

Sprâncenele blonde ale bărbatului s-au ridicat.

— Măi să fie. Sentimentele tale pentru ea sunt mai profunde decât am crezut.

Privirea lui mi-a măsurat corpul inconştient.

— Îndrăznesc să spun că nu merită. Din păcate, nu mă interesează ce părere aveţi tu şi prietenii tăi îngeri păzitori despre planurile mele. Sunt mult mai interesat de îngerii căzuţi, de ceea ce gândesc ei şi de contraatacurile pe care le-ar putea încerca. Tu nu mai eşti unul de-al lor. Deci cum ai de gând să fii părtaş la treburile lor?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Hank l-a cercetat cu un ochi critic.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Sunt intrigat. A ridicat nepăsător din umeri. Nu eu am de pierdut. Să înţeleg că mă vei pune să fac un jurământ?

— Nici nu se poate altfel, a răspuns cu răceală Jev.

Scoţându-şi iar pumnalul de la brâu, Hank şi-a crestat

palma stângă.

— Mă leg să las fata să trăiască. Fie ca, dacă îmi încalc jurământul, să mor şi să mă întorc în ţărâna din care am fost creat.

Jev a primit lama, tăindu-şi şi el mâna. Strângând pumnul, a lăsat să cadă câteva picături de substanţă sângerie.

— Jur să-ţi ofer cât de multe informaţii pot despre planurile îngerilor căzuţi. Dacă îmi încalc jurământul, mă voi lega de bunăvoie în lanţurile iadului.

Cei doi şi-au strâns mâinile, amestecându-şi sângele. Când s-au desprins, rănile li se vindecaseră perfect.

— Ţinem legătura, a spus Hank ironic, scuturându-şi cămaşa, ca şi cum s-ar fi murdărit stând în magazie.

Şi-a dus mobilul la ureche, iar când i-a surprins privirea lui Jev, a explicat:

— Mă asigur că maşina mea e pregătită.

Totuşi, când a vorbit în telefon, cuvintele i-au devenit mai dure:

— Trimite-mi oamenii înăuntru. Pe toţi. Vreau ca fata să fie luată de aici.

Jev a încremenit. Chiar în timp ce sunetul paşilor grăbiţi se apropia de magazie, a spus:

— Ce înseamnă asta?

— Am jurat s-o las să trăiască, l-a informat Hank. Când o eliberez depinde de mine – şi de tine. Va fi a ta după ce îmi vei da suficiente informaţii încât să am garanţia că-i voi putea detrona pe îngerii căzuţi înainte de Heşvan. Consider-o pe Nora o asigurare.

Ochii lui Jev au ţâşnit spre uşa magaziei, dar Hank a intervenit cu blândeţe:

— N-o lua pe panta asta. Eşti depăşit numeric, douăzeci la unu. Nici unuia dintre noi doi nu i-ar plăcea s-o vadă pe Nora rănită fără rost într-o încăierare. Fii isteţ. Predă-o.

Jev i-a înşfăcat mâneca lui Hank, trăgându-l mai aproape.

— Dacă o iei de aici, o să mă asigur că leşul tău îngraşă pământul pe care stăm, a spus el, cu glasul mai plin de venin decât îl auzisem vreodată.

Nimic din expresia lui Hank nu indica frica. Părea aproape mândru de sine.

— Leşul meu? Ăsta e semnalul să încep să râd?

A deschis uşa magaziei, iar nefilimii lui au dat buzna înăuntru.

La fel ca un vis, amintirile lui Jev s-au terminat aproape înainte să înceapă. A urmat un moment de zăpăceală, apoi apartamentul de granit mi-a apărut limpede în faţa ochilor. Jev se înălţa ca o umbră în lumina lumânării. Flacăra răspândea exact atâta strălucire cât să-i aducă o scânteie dură în privire. Un adevărat înger întunecat.

— OK, am şoptit, bântuită de senzaţia stăruitoare a unui vertij. OK... atunci.

El a zâmbit, dar expresia îi era nesigură.

— OK atunci? Asta-i tot?

M-am întors cu faţa spre el. Cu greu mai puteam să-l privesc în acelaşi fel. Plângeam fără să-mi fi dat seama că mă podidiseră lacrimile.

— Ai încheiat o înţelegere cu Hank. Mi-ai salvat viaţa. De ce ai făcut asta pentru mine?

— Îngeraş, a murmurat el, cuprinzându-mi chipul în palme. Cred că nu-ţi dai seama până unde aş fi în stare să merg ca să te ţin aici cu mine.

Am simţit un nod în gât din pricina emoţiei. Nu-mi găseam cuvintele. Hank Millar, un individ care stătuse tăcut în umbră ani de zile, se dovedea acum că îmi dăduse viaţă, doar pentru a încerca mai târziu să mi-o ia, iar Jev era motivul pentru care încă mai trăiam. Hank Millar. Omul care îmi intrase în casă de nenumărate ori, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Care zâmbise şi îmi sărutase mama. Care îmi vorbise cu familiaritate şi căldură...

— El m-a răpit, am spus, punând totul cap la cap.

Bănuiam asta deja, însă amintirile lui Jev umpluseră golurile cu o claritate şocantă.

— A jurat să nu mă omoare, dar m-a ţinut ostatică doar ca să se asigure că eşti motivat să spionezi pentru el. Trei luni de zile. A dus pe toată lumea de nas timp de trei luni întregi. Doar pentru a pune mâna pe informaţii despre îngerii căzuţi. A lăsat-o pe mama să creadă că eram ca şi moartă.

Bineînţeles că aşa procedase. Dovedise că nu avea scrupule când venea vorba să-şi murdărească mâinile. Era un nefilim puternic, cu un arsenal de trucuri mentale. Şi după ce mă aruncase în cimitir, le folosise pentru a-mi alunga amintirile undeva foarte, foarte departe. La urma urmei, nu mă putea

elibera, lăsându-mă să-i strig în gura mare faptele diabolice.

— Îl urăsc. Vorbele nu pot exprima cât de furioasă sunt. Vreau să plătească. Îl vreau mort, am spus cu o hotărâre neînduplecată.

— Semnul de pe încheietura ta, a spus Jev. Nu e un semn din naştere. L-am mai văzut de două ori până acum. La fostul meu vasal nefilim, un tip pe nume Chauncey Langeais. Hank Millar îl are şi el, Nora. Semnul te leagă de neamul lor, ca o manifestare exterioară a unui marcator genetic sau a unei secvenţe de ADN. Hank e tatăl tău biologic.

— Ştiu, am spus, clătinând din cap cu amărăciune.

El şi-a împletit mâna cu a mea, sărutându-mi articulaţiile degetelor. Eram foarte conştientă de presiunea gurii lui, mici înţepături furnicându-mă pe sub piele.

— Îţi aminteşti?

— M-am auzit spunând-o în amintire, însă trebuie să fi ştiut deja. N-am fost surprinsă; am fost furioasă. Nu-mi aduc aminte când am aflat prima dată. Mi-am apăsat semnul cu degetul mare, zgâriindu-mi încheietura. Dar o simt. Există o ruptură între mintea şi inima mea, dar simt adevărul. Se zice că, atunci când cineva îşi pierde vederea, auzul îi devine mai sensibil. Eu mi-am pierdut o parte din memorie, dar poate că intuiţia îmi e mai puternică.

Ne-am gândit la asta în tăcere. Ce nu ştia Jev era că identitatea adevăratului meu părinte nu era singura informaţie pe care o judecam cu ajutorul intuiţiei.

— Nu vreau să vorbesc despre Hank. Nu acum. Vreau să vorbesc despre alt lucru pe care l-am văzut. Sau ar trebui mai degrabă să spun pe care l-am descoperit.

S-a uitat la mine curios, dar în aceeaşi măsură îngrijorat.

Am inspirat adânc.

— Am aflat că ori eram îndrăgostită nebuneşte de tine, ori dădeam cea mai bună reprezentaţie a vieţii mele.

Privirea i-a rămas circumspectă, dar mi s-a părut că văd un licăr de speranţă.

— Tu spre care variantă înclini?

Există doar o cale de a afla.

— Mai întâi, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Marcie. Ăsta e unul dintre momentele în care mărturisirile complete sunt în interesul tău, l-am avertizat. Marcie mi-a zis că

ai fost aventura ei de-o vară. Scott mi-a spus că ea a jucat un rol în despărţirea noastră. Nu mai lipseşte decât versiunea ta.

Jev şi-a mângâiat bărbia.

— Arăt eu ca o aventură de-o vară?

Am încercat să mi-l imaginez jucând volei pe plajă sau dându-se cu cremă de protecţie. Am încercat să mi-l închipui cumpărându-i îngheţată lui Marcie pe faleză şi ascultând-o cu răbdare cum trăncăneşte la nesfârşit. Oricât m-aş fi străduit, imaginea mă făcea să zâmbesc.

— S-a înţeles, am zis. Deci, dă-i drumul.

— Marcie a fost o misiune. Încă nu trecusem de cealaltă parte a legii; îmi mai aveam aripile, ceea ce mă făcea un înger păzitor în subordinea arhanghelilor, iar ei voiau să stau cu ochii pe ea. E fiica lui Hank, şi asta înseamnă pericol, prin asociere. Am apărat-o, dar nu a fost o experienţă plăcută. Am făcut tot posibilul să uit episodul.

— Aşadar, nu s-a întâmplat nimic?

Colţurile gurii lui s-au ridicat uşor.

— A fost cât pe ce s-o împuşc o dată sau de două ori, dar emoţiile se termină aici.

— Ocazie ratată.

El a dat din umeri.

— Există mereu o dată viitoare. Tot mai vrei să vorbim despre Marcie?

I-am susţinut privirea fixă, clătinând din cap că nu.

— N-am chef de vorbă, i-am mărturisit încet.

M-am ridicat în picioare, trăgându-l după mine, un pic ameţită din pricina îndrăznelii gestului pe care urma să-l fac. Nu simţeam decât emoţii alunecoase, reuşind să surprind doar două dintre ele. Curiozitate şi dorinţă.

El a rămas nemişcat.

— Îngeraş, a spus cu voce groasă.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, dar m-am retras uşor.

— Nu mă grăbi. Dacă mai există în mine vreo amintire a relaţiei cu tine, n-o pot forţa.

Era o jumătate de adevăr. Cealaltă jumătate am păstrat-o pentru mine. Visasem în secret la momentul ăsta încă de când dădusem prima oară ochii cu Jev. De atunci creasem sute de variante în mintea mea, dar nu mă apropiasem niciodată în

imaginaţie de senzaţiile pe care le trăiam acum. Simţeam o atracţie irezistibilă, ademenindu-mă mai aproape, mai aproape.

Indiferent ce avea să se întâmple, nu voiam să uit nicicând cum mă simţeam alături de Jev. Voiam să-mi întipăresc atât de adânc în minte atingerea lui, gustul lui, chiar şi mirosul lui, încât nimeni – nimeni – să nu mi le poată lua.

Mi-am lăsat mâinile să alunece în sus pe bustul lui, memorând fiecare curbură a muşchilor. Am inspirat aceleaşi miresme pe care le simţisem în acea primă noapte în Tahoe. Piele, mirodenii, mentă. I-am urmărit forma feţei cu degetele, explorându-i curioasă trăsăturile aproape italiene. În tot timpul ăsta, Jev nu s-a clintit, primindu-mi atingerile cu ochii închişi.

— Îngeraş, a repetat cu glas chinuit.

— Nu încă.

Mi-am răsfirat degetele în părul lui, simţindu-l cum tremură printre ele. Am înregistrat fiecare detaliu. Nuanţa de bronz a pielii, aerul încrezător al atitudinii, lungimea seducătoare a genelor. Nu era făcut din linii netede şi din simetrii perfecte, dar l-am considerat cu atât mai interesant.

Gata cu trasul de timp, mi-am zis în cele din urmă. Aplecându-mă înainte, am închis ochii. Gura lui s-a deschis sub a mea, iar stăpânirea de sine ţinută bine în frâu i se sfărâmă în trup. Braţele lui m-au cuprins, strângându-mă lângă el. M-a sărutat apăsat, iar profunzimea reacţiei mele m-a tulburat.

Picioarele îmi erau nesigure şi grele. M-am cufundat în Jev, iar el ne-a făcut pe amândoi să alunecăm încet de-a lungul peretelui, până când am ajuns să stau la el în poală, cu picioarele desfăcute. O strălucire s-a aprins în mine şi căldura ei mi-a mistuit fiecare cotlon. O lume ascunsă s-a deschis între noi, una pe cât de înfricoşătoare, pe atât de familiară. Ştiam că era adevărat. Mai sărutasem astfel până acum. Îl mai sărutasem astfel pe Patch. Nu-mi puteam aminti să-i fi spus altfel decât Jev, dar cumva Patch suna pur şi simplu... potrivit. Deliciul fierbinte al prezenţei lui mi-a revenit în minte ca un tăvălug, ameninţând să mă înghită cu totul.

Eu m-am retras prima, trecându-mi limba peste buza lui de jos.

Patch a scos un sunet jos, întrebător.

— Nu-i rău?

Mi-am aplecat capul spre al lui.

— Repetiţia e mama învăţăturii.

Capitolul 21

Am deschis ochii clipind, iar camera a prins formă. Luminile erau stinse. Aerul era răcoros. Cel mai luxos şi mai delicios material îmi mângâia pielea. Amintirea nopţii trecute mi-a revenit în minte într-un vârtej. Eu şi Patch ne sărutaserăm... Îmi aduceam aminte vag că-i murmurasem ceva despre faptul că eram prea extenuată ca să mai conduc...

Adormisem acasă la Patch.

M-am luptat să mă ridic în fund.

— Mama o să mă omoare! am izbucnit, în faţa nimănui anume.

În primul rând, era zi de şcoală. În al doilea rând, ratasem stingerea la un kilometru şi nici nu mă obosisem să sun ca să explic de ce.

Patch stătea pe un scaun în colţ, cu bărbia sprijinită în pumn.

— S-a aranjat deja. Am sunat-o pe Vee. A acceptat să garanteze pentru tine. Povestea pe care i-a vândut-o mamei tale este că voi două aţi mers la ea acasă ca să vă uitaţi la versiunea de cinci ore a filmului *Mândrie şi Prejudecată*, tu ai pierdut noţiunea timpului, ai aţipit prima şi, în loc să te trezească, mama ei a fost de acord să te lase să dormi la ea.

— Ai sunat-o pe Vee? Iar ea a fost de acord, fără să pună întrebări?

Nu părea deloc stilul lui Vee. Mai ales al noii Vee, care dezvoltase o dorinţă de moarte pentru tot neamul bărbătesc în general.

— S-ar putea să fi fost un pic mai greu de atât.

Tonul lui enigmatic mi-a aprins în minte un beculeţ.

— Te-ai jucat cu mintea ei?

— Între a cere permisiunea şi a implora iertarea, am înclinat spre cea din urmă.

— Este cea mai bună prietenă a mea. Nu poţi să te joci cu mintea ei!

Deşi eram încă furioasă pe Vee pentru că minţise în privinţa lui Patch, trebuie să fi avut motivele ei. Cu toate că nu eram de acord, şi aveam de gând să lămuresc problema foarte, foarte curând, ea însemna enorm pentru mine. Patch întrecuse

măsura.

— Erai terminată. Şi păreai atât de împăcată dormind în patul meu.

— Asta pentru că patul tău are un soi de vrajă, am spus, mai puţin ţâfnoasă decât intenţionasem. Aş putea dormi aici o veşnicie. Aşternut de satin? am încercat să ghicesc.

— Mătase.

Aşternut negru de mătase. Cine ştie cât o fi costat? Un lucru era sigur, avea un efect hipnotic pe care îl consideram tulburător.

— Jură că n-o să te mai joci niciodată cu mintea lui Vee.

— S-a făcut, a spus el cu uşurinţă, acum că scăpase.

A implora să fie iertat suna destul de corect.

— Presupun că nu ai o explicaţie pentru faptul că atât mama, cât şi Vee au negat cu vehemenţă că ar şti despre existenţa ta? De fapt, singurii doi oameni care mi-au mărturisit că-şi amintesc de tine au fost Marcie şi Scott.

— Vee a avut o relaţie cu Rixon. După ce te-a răpit Hank, i-am şters amintirile despre el. A folosit-o şi a făcut-o să sufere mult. A făcut pe toată lumea să sufere mult. Avea să fie mai uşor pe termen lung dacă mă străduiam să-i fac pe toţi să-l uite. Alternativa era să-ţi las prietenii şi rudele să-şi lege speranţele de o arestare ce nu ar mai fi avut loc niciodată. Când m-am dus să-i şterg amintirile lui Vee, ea s-a împotrivit. Până în ziua de azi a rămas furioasă. Nu ştie de ce, dar e un lucru înrădăcinat în ea. Să cureţi memoria cuiva nu e aşa uşor pe cât pare. E ca şi cum ai încerca să culegi toţi fulgii de ciocolată dintr-un fursec. Niciodată n-o să fie perfect. Or să rămână în urmă bucăţele. Credinţe inexplicabile, care par convingătoare şi familiare. Vee nu-şi poate aminti ce i-am făcut, însă ştie că nu trebuie să aibă încredere în mine. Nu şi-l poate aminti pe Rixon, dar ştie că e un tip care i-a provocat multă durere.

Asta explica suspiciunile ei vizavi de bărbaţi şi aversiunea mea instantanee faţă de Hank. Minţile noastre fuseseră şterse, dar câteva fărâme rămăseseră în urmă.

— Poate vrei s-o laşi mai moale cu ea, a sugerat Patch. Te susţine. Onestitatea e un lucru bun, dar la fel e şi loialitatea.

— Cu alte cuvinte, s-o iert.

El a ridicat din umeri.

— Tu decizi.

Vee mă privise în ochi şi minţise fără rezerve. Nu era o jignire nesemnificativă. Dar adevărul era că ştiam cum se simţise. Cineva umblase la memoria ei, şi nu era o senzaţie plăcută. Cuvântul „vulnerabilitate” n-o descria nici pe departe. Vee minţise ca să mă protejeze. Oare eram eu altfel? Nu-i spusesem o vorbă despre îngeri căzuţi sau nefilimi şi folosisem aceeaşi scuză. Puteam ori s-o judec pe Vee folosind un standard dublu, ori să ascult sfatul lui Patch şi s-o las baltă.

— Şi mama? O să te pui chezaş şi pentru ea? am întrebat.

— Ea crede că am avut legătură cu răpirea ta. Mai bine eu decât Hank, a spus, pe un ton mai rece. Dacă Hank ar avea impresia că ea ştie adevărul, ar face ceva în privinţa asta.

Se exprima delicat. Eu l-aş fi văzut pe Hank în stare s-o rănească, dacă asta ar fi însemnat să obţină ce îşi dorea. Un motiv în plus să nu-i spun nimic... pentru moment.

Nu voiam să simt nici o urmă de empatie pentru Hank, nici să-l umanizez în vreun fel, dar m-am trezit întrebându-mă ce soi de om fusese când se îndrăgostise prima oară de mama. Oare întotdeauna fusese malefic? Sau, la început, îi păsase de noi... iar, cu timpul, construise o lume întreagă în jurul misiunii lui cu nefilimii, şi aceasta căpătase prioritate.

Mi-am încheiat brusc speculaţiile. Hank era malefic acum şi numai asta conta. Mă răpise şi aveam să mă asigur că va fi tras la răspundere.

Am spus:

— Vrei să zici că arestarea nu s-ar fi întâmplat niciodată pentru că Rixon e acum în iad.

Din câte se pare, în iad la propriu.

El mi-a confirmat cu o mişcare a capului, însă ochii i-au devenit cu o nuanţă mai întunecaţi. Presupun că lui Patch nu-i plăcea să vorbească despre iad. Mă îndoiam că vreunui înger căzut i-ar fi plăcut.

— În amintirea ta, am văzut că ai fost de acord să-i spionezi pe îngerii căzuţi pentru Hank, am zis.

Patch a încuviinţat din cap că da.

— Ce plănuiesc şi când. Mă întâlnesc săptămânal cu Hank pentru a-i împărtăşi informaţiile.

— Dar dacă află îngerii căzuţi că le vinzi secretele?

— Sper să nu.

Atitudinea lui degajată nu m-a liniştit.

— Ce ţi-ar face?

— Am trecut prin situaţii mai rele şi am reuşit să mă descurc. Colţurile gurii i s-au ridicat uşor. A trecut atâta timp şi tot nu ai pic de încredere în mine.

— Ai putea fi serios pentru două secunde?

El s-a aplecat şi mi-a sărutat mâna, apoi mi-a vorbit cu sinceritate.

— M-ar arunca în iad. Ar trebui să-i lase pe arhangheli să se ocupe de asta, dar nu funcţionează mereu aşa.

— Explică, am spus ferm.

S-a lăsat pe spate cu o oarecare aroganţă leneşă.

— Oamenilor le este interzis să se omoare unii pe alţii; asta-i legea. Dar în fiecare zi sunt ucişi oameni. Lumea mea nu e foarte diferită. Pentru fiecare regulă există cineva dispus să o încalce. N-o să pretind că sunt nevinovat. Acum trei luni l-am înlănţuit pe Rixon în iad, chiar dacă n-aveam nici o autoritate în afara propriului simţ al dreptăţii.

— L-ai înlănţuit pe Rixon în iad?

Patch m-a privit curios.

— Trebuia să plătească. A încercat să te omoare.

— Scott mi-a spus despre Rixon, dar nu ştia cine l-a trimis în iad sau cum a procedat. O să-i dau de ştire că ţie trebuie să-ţi mulţumească.

— Nu mă interesează recunoştinţa corciturii. Dar pot să-ţi spun cum se face. Când arhanghelii aruncă un înger căzut din rai şi îi smulg aripile, păstrează o pană pentru ei. Aceasta este meticulos îndosariată şi păstrată. Dacă se iveşte ocazia ca un înger căzut să fie înlănţuit în iad, arhanghelii scot pana şi o ard. E un gest simbolic, cu consecinţe de neoprit. Sintagma „a arde în iad“ nu e doar o figură de stil.

— Tu ai avut una dintre penele lui Rixon?

— Înainte să mă lucreze pe la spate mi-a fost ca un frate. Ştiam că avea o pană şi ştiam unde o ţinea. Ştiam totul despre el. Date fiind aceste lucruri, nu i-am organizat o plecare impersonală.

Deşi bănuiam că Patch îşi dorea să rămână impasibil, maxilarul i s-a încordat.

— L-am târât în iad şi am ars pana în faţa lui.

Povestea lui mi-a zbârlit părul în cap. Chiar dacă Vee m-ar fi trădat într-un mod atât de evident, nu eram sigură că aş fi fost

în stare s-o fac să sufere în felul în care era clar că el îl făcuse să sufere pe Rixon. Brusc am înţeles de ce subiectul era atât de personal pentru Patch.

Desprinzându-mă de imaginea înfiorătoare pe care mi-o sădise în minte, mi-am amintit de pana găsită în cimitir.

— Penele astea plutesc aşa, peste tot? Oricine poate să dea peste una?

Patch a scuturat din cap.

— Arhanghelii păstrează câte una la dosar. Unii îngeri căzuţi, cum ar fi Rixon, ajung pe pământ cu o pană sau două intacte, în cazul ăsta, ei fac pe dracu'-n patru să se asigure că penele lor nu ajung în mâinile cui nu trebuie. Umbra unui surâs i-a ridicat colţurile gurii. Şi tu care credeai că nu suntem sentimentali!

— Ce se întâmplă cu restul penelor?

— Se deteriorează rapid în timpul căderii. Prăbuşirea din rai nu e o călătorie lină.

— Dar tu? Vreo pană păstrată în secret?

El a ridicat o sprânceană.

— Îmi pui la cale decăderea?

I-am răspuns cu un zâmbet, în ciuda seriozităţii discuţiei.

— O fată trebuie să-şi păstreze opţiunile deschise.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, dar nu mai am nici o pană. Am ajuns pe pământ gol-goluţ.

— Hmmm, am spus cât mai relaxată cu putinţă, însă îmi simţeam obrajii înfierbântându-se în faţa imaginii pe care atât de puţine cuvinte mi-o stârniseră în minte. Gândurile la goliciune nu erau gânduri potrivite câtă vreme eram încuiată în dormitorul ultrasecret, ultraelegant al lui Patch.

— Îmi place cum arăţi în patul meu, a spus el. Rareori dau la o parte cuvertura. Nu prea dorm. M-aş putea obişnui cu tabloul ăsta.

— Îmi oferi o locuinţă permanentă?

— Deja ţi-am băgat o cheie de rezervă în buzunar.

Mi-am pipăit buzunarul. Într-adevăr, ceva mic şi tare era ascuns acolo.

— Câtă dărnicie din partea ta!

— Nu mă simt prea darnic acum, mi-a răspuns el, susţinându-mi privirea, iar vocea îi căpătă un ton mai grav. Mi-e dor de tine, îngeraş. N-a trecut nici o zi în care să nu simt că

lipseşti din viaţa mea. M-ai bântuit într-atât încât am ajuns să cred că Hank şi-a încălcat jurământul şi te-a omorât. Îţi vedeam fantoma peste tot. Nu reuşeam să scap de tine şi nici nu-mi doream. Mă torturai, dar era mai bine decât să te pierd.

— De ce nu mi-ai spus totul atunci, pe alee, în noaptea aceea cu Gabe? Erai atât de furios! Am clătinat din cap, amintindu-mi fiecare vorbă tăioasă pe care mi-o aruncase. Credeam că mă urăşti.

— După ce Hank te-a eliberat, te-am urmărit ca să mă asigur că eşti OK, dar mi-am jurat să pun capăt oricărei legături cu tine, pentru siguranţa ta. Am luat decizia asta şi am crezut că o pot îndura. Am încercat să mă conving că nouă nu ne mai rămăsese nimic. Însă când te-am văzut în noaptea aia pe alee, toate argumentele mele s-au spulberat. Voiam ca şi tu să-ţi aminteşti de mine, aşa cum eu mă gândeam mereu la tine. Dar nu puteam. Mă asigurasem de asta.

Privirea i-a coborât spre mâini, pe care le ţinea uşor încleştate în poală.

— Îţi datorez nişte scuze, a spus încet. Hank ţi-a şters memoria ca să nu mai ştii ce ţi-a făcut, dar eu am fost de acord. I-am cerut să ţi-o şteargă în aşa măsură încât să nu mă mai ţii minte nici pe mine.

Mi-am întors ochii spre Patch.

— Ai fost de acord cu ce?

— Voiam să-ţi dau viaţa înapoi. Dinainte de îngeri, de nefilimi, de mine. Credeam că era singura cale prin care puteai depăşi ceea ce fusese mai rău din cele întâmplate. Nu cred că vreunul dintre noi poate nega faptul că ţi-am complicat existenţa. Am încercat să repar lucrurile, dar nu mi-a ieşit întotdeauna cum am vrut. Am chibzuit şi am ajuns la dificila hotărâre că cel mai bun lucru pentru recuperarea ta şi pentru viitorul tău era să plec.

— Patch...

— Cât despre Hank, am refuzat să-l văd cum te nimiceşte. Am refuzat să-l văd cum îţi distruge orice şansă la fericire, făcându-te să porţi după tine toate acele amintiri. Ai dreptate el te-a răpit deoarece a crezut că te poate folosi pentru a mă controla. Te-a luat la sfârşitul lui iunie şi nu te-a mai adus înapoi până în septembrie. În fiecare zi din acele luni ai fost încuiată şi lăsată singură. Chiar şi cei mai duri soldaţi pot ceda nervos în

carceră, iar Hank ştia că asta era cea mai mare temere a mea. Mi-a cerut să mă arăt dornic să spionez pentru el, deşi făcusem deja un legământ. Mi te-a fluturat prin faţă în fiecare clipă din acele luni.

Ochii lui Patch au scânteiat, devenind mai duri.

— O să plătească, şi încă în condiţiile mele, a spus el cu voce joasă, ucigătoare, ce mi-a dat fiori pe şira spinării. În noaptea aia, în magazie, ne încolţise, a continuat el. Singurul lucru la care mă gândeam era cum să-l împiedic să te omoare pe loc. Dacă aş fi fost singur în magazie, m-aş fi luptat. Nu am avut încredere în tine că poţi face faţă unei lupte, lucru pe care îl regret şi azi. N-aş fi putut suporta să te văd rănită, iar asta m-a orbit. Am subestimat toate încercările prin care trecuseşi deja şi care te întăriseră. Hank ştia asta şi i-am picat drept în plasă. Am pus pe masă o înţelegere. I-am spus că o să-i devin spion dacă te lasă în viaţă. A acceptat, apoi şi-a chemat nefilimii ca să te ia de acolo. M-am luptat cât de tare am putut, îngeraş. Erau făcuţi zob când au reuşit până la urmă să te târască de acolo. Patru zile mai târziu m-am întâlnit cu Hank şi m-am oferit să-l las să-mi smulgă aripile, în schimbul eliberării tale. Era ultima chestie asupra căreia mai puteam negocia şi a fost de acord să te predea, însă tot ce-am putut să scot de la el a fost sfârşitul verii. În următoarele trei luni te-am căutat neobosit, dar Hank se pregătise şi pentru asta. Şi-a dat toată silinţa să ţină secret locul în care te aflai. I-am prins şi i-am torturat pe câţiva dintre oamenii lui, însă nici unul n-a putut să-mi spună unde erai.

Aş fi surprins să aflu că Hank a informat mai mult de unul sau doi indivizi aleşi pe sprânceană, pe care i-a însărcinat să se asigure că-ţi sunt îndeplinite nevoile primare. Cu o săptămână înainte ca Hank să te elibereze, şi-a trimis la mine unul dintre mesagerii nefilimi. Acesta m-a informat rânjind că şeful lui avea de gând să-ţi golească memoria înainte de a-ţi da drumul şi m-a întrebat dacă am vreo obiecţie. I-am şters rânjetul ăla de pe faţă. Pe urmă l-am târât, bătut şi plin de sânge, acasă la Hank. A doua zi l-am aşteptat pe Hank să plece la muncă. I-am spus că, dacă nu vrea să arate precum mesagerul lui, să-ţi şteargă memoria suficient de mult încă să nu întrevezi nici măcar secvenţe. Nu voiam să păstrezi nici măcar o amintire despre mine şi nu voiam să ai coşmaruri că eşti încuiată şi lăsată complet singură zile în şir. Nu voiam să te trezeşti ţipând în toiul

nopţii şi să nu ştii de ce. Îmi doream să-ţi dau, pe cât posibil, viaţa înapoi. Ştiam că singura cale de a te apăra era să te ţin departe de toate. Pe urmă i-am cerut lui Hank să nu mai dea niciodată ochii cu tine. I-am spus clar că, dacă îţi mai iese în cale, o să-l vânez şi o să-i mutilez corpul până o să-l fac de nerecunoscut. Apoi o să găsesc, cu orice preţ, o cale de a-l omorî. Am crezut că o să fie suficient de isteţ încât să-şi respecte partea lui de înţelegere, asta până când mi-ai spus că s-a cuplat cu mama ta. Instinctul îmi zice că asta nu este doar una dintre numeroasele lui aventuri amoroase. Pune ceva la cale şi, orice ar fi, se foloseşte de mama ta, sau mai probabil de tine, ca să reuşească.

Inima a început să-mi bată de două ori mai repede.

— Şarpele ăla!

Patch izbucni într-un râs macabru.

— Eu aş fi folosit un cuvânt mai dur, dar merge şi ăsta.

Cum a putut Hank să-mi facă toate lucrurile alea? Era clar că alesese să nu mă iubească, însă îmi era totuşi tată. Sângele nu însemna nimic? Cum de a avut îndrăzneala să mă privească în ochi în ultimele zile şi să zâmbească? Mă luase de lângă mama mea. Mă ţinuse captivă timp de săptămâni, iar acum avea tupeul să îmi intre în casă şi să se poarte de parcă i-ar fi păsat de familia mea?

— Are un motiv pentru toate astea. Nu ştiu care e, dar nu poate fi inofensiv. Instinctul îmi spune că vrea să-şi pună planul în aplicare înainte de Heşvan.

Ochii lui Patch au spintecat aerul, întorcându-se către ai mei.

— Heşvanul începe în mai puţin de trei săptămâni.

— Ştiu ce gândeşti, am zis. Că o să-i vii de hac de unul singur. Dar nu-mi răpi satisfacţia de a-l pune la pământ. Merit măcar atât.

Patch şi-a pus braţul pe după gâtul meu, lipindu-şi cu furie buzele de fruntea mea.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— Deci ce facem acum?

— Hank are un avans, dar am de gând să egalez scorul. Duşmanul duşmanului tău îţi e prieten, iar eu am un vechi prieten ce ne-ar putea fi de folos.

Ceva din felul în care rostise cuvântul „prieten” sugera că

persoana în cauză era orice, numai asta nu.

— O cheamă Dabria şi cred că e timpul să-i dau un telefon.

Se pare că Patch îşi hotărâse deja următoarea mişcare, şi la fel făcusem şi eu. M-am dat jos din pat, luându-mi pantofii şi puloverul pe care el îl întinsese pe măsuţa de toaletă.

— Nu pot sta aici. Trebuie să mă duc acasă. Nu-l pot lăsa pe Hank s-o folosească pe mama în felul ăsta, iar eu să nu-i spun ce se întâmplă din nou.

Patch a scos un oftat îngrijorat.

— Nu poţi să-i zici nimic. N-o să te creadă. El îi face acelaşi lucru pe care i l-am făcut şi eu lui Vee. Chiar dacă n-ar vrea să aibă încredere în el, e obligată. Se află sub influenţa lui şi, pentru moment, trebuie să lăsăm lucrurile aşa. Încă puţin, până când îmi dau seama care-i planul lui.

Resentimentele fierbeau în mine, intensificându-se numai la gândul că Hank îmi controla şi îmi manipula mama.

— Nu poţi să te duci acolo şi să-l faci bucăţele? am întrebat. Merită ceva mult mai rău, dar măcar ne-ar rezolva problemele. Şi mi-ar da mie o oarecare satisfacţie, a adăugat cu amărăciune.

— Trebuie să-l distrugem cu adevărat. Nu ştim cine altcineva îl ajută şi cât de extinse sunt planurile lui. Adună o armată de nefilimi pentru a lupta împotriva îngerilor căzuţi, însă ştie la fel de bine ca şi mine că, odată început Heşvanul, nici o armată nu va fi îndeajuns de puternică pentru a sfida un jurământ făcut sub oblăduirea raiului. Îngerii căzuţi vor da năvală cu miile şi îi vor poseda pe oameni. Sigur pune la cale altceva. Dar care-i rolul tău? s-a întrebat el cu voce tare.

Brusc şi-a mijit ochii.

— Orice ar avea de gând, totul depinde de informaţiile de care are nevoie din partea arhanghelului. Dar ca s-o facă să vorbească, are nevoie de un lănţişor de arhanghel.

Cuvintele lui parcă m-au izbit. Fusesem atât de prinsă cu toate celelalte descoperiri din acea noapte, încât uitasem complet de halucinaţia cu fata prinsă în cuşcă. Acum ştiam că era vorba despre o amintire adevărată. Nu era o fată, ci un arhanghel.

Patch a oftat.

— Îmi pare rău, îngeraş, m-a luat gura pe dinainte. Lasă-

mă să-ţi explic.

Dar i-am retezat vorba.

— Ştiu despre lănţişor. Am văzut arhanghelul prins în cuşcă într-una dintre amintirile tale. Şi sunt destul de sigură că ea a încercat să-mi spună să am grijă să nu pună Hank mâna pe el, dar la vremea aceea am crezut că am halucinaţii.

Patch m-a privit în tăcere pentru câteva clipe, apoi a zis:

— Ea e un arhanghel şi e suficient de puternică pentru a interveni în gândurile tale conştiente. E clar că i s-a părut necesar să te avertizeze.

Am încuviinţat din cap.

— Deoarece Hank crede că am lănţişorul tău.

— Nu-l ai.

— Încearcă să-i explici şi lui.

— Despre asta era vorba, a spus Patch încet. Hank are impresia că ţi-am lăsat ţie lanţul meu.

— Aşa cred.

El s-a încruntat, iar ochii lui negri au cântărit situaţia.

— Dacă te duc acasă, eşti în stare să dai ochii cu Hank şi să-l convingi că n-ai nimic de ascuns? Am nevoie să-l faci să creadă că nimic nu s-a schimbat. Noaptea asta nici n-a avut loc. Nimeni nu te condamnă dacă nu eşti pregătită, cu atât mai puţin eu. Dar mai întâi trebuie să ştiu că te poţi descurca.

Răspunsul meu la întrebarea lui a venit fără nici o ezitare. Puteam păstra un secret, indiferent cât de greu mi-ar fi fost, când de asta depindeau cei dragi mie.

Capitolul 22

Am apăsat cu putere pe pedala de accelerație a Volkswagenului, sperând că drumul meu nu avea să se intersecteze cu al vreunui polițist plictisit care să nu aibă nimic mai bun de făcut decât să-mi dea una peste mână. Mă îndreptam spre casă, după ce-l părăsisem pe Patch fără tragere de inimă. Nu voiesem să plec, dar gândul că mama era singură cu Hank, o marionetă sub influența lui, era insuportabil. Chiar dacă știam că n-avea nici o logică, îmi spuneam că prezența mea o putea proteja. Alternativa era să cedez în fața lui Hank, și mai bine muream decât să fac asta.

După ce încercase în mod nerespectabil, și eșuase, să mă convingă să rămân până la o oră normală de trezire, Patch mă dusese să-mi iau Volkswagenul. Nu știam ce să cred despre mașina care reușise să rămână intactă în cartierul industrial vreme de câteva ore. Mă așteptasem ca măcar CD-playerul să fi fost smuls.

La fermă am urcat în fugă treptele verandei și am descuiat în liniște. Când am aprins lumina de la bucătărie, mi-am înăbușit un țipăt.

Hank Millar stătea sprijinit de bufet, legănând neglijent între degete un pahar cu apă.

— Bună, Nora.

Mi-am ridicat instantaneu un scut, ascunzând orice urmă de panică. Mi-am mijit ochii, sperând ca gestul să pară enervat.

— Ce cauți aici?

El și-a înclinat capul spre ușa din față.

— Mama ta a trebuit să dea o fugă până la birou. O urgență pe care Hugo i-a aruncat-o în cârcă în ultimul moment.

— E cinci dimineața.

— Îl știi pe Hugo.

Nu, dar te știu pe tine, am vrut să spun. Mi-a trecut prin minte ideea că Hank o păcălise pe mama să plece, astfel încât să mă poată prinde singură. Dar de unde să fi știut când urma să mă întorc acasă? Totuși, n-am ignorat posibilitatea.

— M-am gândit că ar fi politicos să mă trezesc și să-mi încep și eu ziua, a spus el. Ce-ar zice lumea despre mine dacă aș rămâne în pat în vreme ce mama ta lucrează?

Nu s-a obosit să ascundă faptul că dormise aici. Din câte ştiam, asta ar fi fost prima dată. Una era să-i manipuleze gândurile mamei, dar să doarmă în patul ei...

— Parcă plănuiai să dormi acasă la prietena ta Vee. Aşa repede s-a terminat petrecerea? a întrebat Hank. Sau ar trebui să spun, aşa târziu.

Pulsul mi s-a accelerat din pricina furiei şi a trebuit să-mi înghit cuvintele mânioase care îmi stăteau pe limbă.

— M-am hotărât să dorm în patul meu. Poate pricepi aluzia.

Un zâmbet condescendent i-a fluturat pe buze.

— Corect.

— Nu mă crezi? l-am provocat.

— Cu mine nu trebuie să inventezi scuze, Nora. Ştiu că sunt foarte puţine motive pentru care o tânără fată s-ar simţi obligată să mintă că a dormit la prietena ei. A chicotit, dar nu era un sunet afectuos. Spune-mi. Cine-i norocosul?

Mi-am arcuit sprânceana blondă, iar el şi-a dus paharul la buze, dând pe gât o înghiţitură.

Pulsul mi-o luase razna, însă mi-am folosit şi ultimul dram de siguranţă pentru a mima un aer calm. O spusese la plesneală. Nu avea de unde să ştie că fusesem cu Patch. Hank nu putea să-şi confirme nimic din ce făcusem azi-noapte decât dacă eu îi permiteam.

I-am aruncat o privire indignată.

— În realitate, chiar m-am uitat la un film cu Vee. Poate că Marcie are experienţă în furişatul afară cu băieţii, dar cred că putem spune cu siguranţă că eu nu sunt Marcie.

Prea fals. Dacă voiam să depăşesc momentul, trebuia s-o las un pic mai moale.

Amuzamentul superior n-a dispărut de pe chipul lui Hank.

— Oh, chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Am sunat-o pe mama lui Vee ca să te verific şi mi-a dat veşti şocante. Nici n-ai pus piciorul în casa lor toată noaptea.

— M-ai verificat?

— Mă tem că mama ta este prea îngăduitoare cu tine, Nora. Eu te-am prins cu minciuna şi m-am gândit să iau problema în propriile mâini. Mă bucur că ne-am întâlnit, astfel încât să putem avea această mică discuţie în particular.

— Ce fac eu nu te priveşte.

— E adevărat, în momentul ăsta. Dar dacă o să mă însor cu mama ta, toate vechile reguli zboară pe fereastră. O să fim o familie.

Mi-a făcut cu ochiul, însă efectul a fost mai degrabă ameninţător decât jucăuş.

— Eu conduc cu mână de fier, Nora.

OK, ia vezi cum ţi se potriveşte asta.

— Ai dreptate. N-am fost la Vee. Am minţit-o pe mama ca să pot pleca la un drum lung, netulburat, cu maşina prin provincie, să-mi limpezesc mintea. În ultima vreme mi se întâmplă ceva ciudat. Mi-am lovit tâmpla. Amnezia începe să se risipească. Ultimele câteva luni nu mi se mai par atât de vagi. Tot văd un chip anume, iar şi iar. Cel al răpitorului meu. Încă nu am destule detalii ca să-l identific, dar e numai o chestiune de timp.

Chipul i-a rămas perfect lipsit de expresie, însă mi s-a părut că-i văd ochii umplându-se de furie.

Aşa mă gândeam şi eu, ticălos abominabil.

— Problema e că, în drum spre oraş, rabla mea de maşină s-a stricat. N-am vrut să dau de necaz pentru că am condus singură noaptea târziu, aşa că am sunat-o pe Vee şi am rugat-o să mă acopere. Mi-am petrecut ultimele câteva ore încercând să-mi repornesc maşina.

N-a avut nici o tresărire.

— De ce să nu-i arunc o privire atunci? Dacă nu reuşesc să-mi dau seama ce are, n-ar trebui să fac afaceri cu maşini.

— Nu te deranja. O s-o duc la mecanicul nostru. În caz că nu înţelegea aluzia, am adăugat: Trebuie să mă pregătesc pentru şcoală şi am nevoie să mai studiez câte ceva. Prefer s-o fac în linişte şi tihnă.

Zâmbetul lui a mai pălit pe ici, pe colo.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că încerci să scapi de mine.

Am făcut un gest evident către uşa din faţă.

— O s-o sun pe mama şi o să-i spun că ai plecat.

— Şi maşina ta?

Măi să fie, dar încăpăţânat mai era.

— La mecanic, mai ţii minte?

— Prostii, a spus el, ignorându-mă cu uşurinţă. Nu e

nevoie s-o pui pe mama ta să plătească un mecanic când pot eu să rezolv problema. Maşina e pe alee, presupun?

A ieşit pe uşă înainte să apuc să-l opresc. L-am urmat pe treptele verandei, cu inima-n gât. Oprindu-se lângă botul Volkswagenului, Hank şi-a suflecat mânecile şi, cu un aer de expert, a băgat mâna în grilajul din faţă. Capota a sărit în sus, iar el a proptit-o.

M-am aşezat lângă el, sperând că Patch făcuse o treabă convingătoare. Fusese ideea lui să avem un plan de rezervă, în caz că povestea lui Vee nu ţinea. De vreme ce se părea că Hank eludase trucul mental al lui Patch, mergând direct la doamna Sky, nici că puteam să-i fiu mai recunoscătoare pentru spiritul lui prevăzător.

— Iată, a spus Hank, arătând spre o mică fisură într-unul dintre multele furtunuri negre răsucite în interiorul motorului. Problemă rezolvată. O să ţină încă vreo câteva zile, dar va trebui reparată cât mai curând posibil. Adu-o azi la reprezentanţă şi o să-i pun pe oamenii mei să se ocupe de ea. De vreme ce n-am spus nimic, a adăugat: Trebuie s-o impresionez cumva pe fiica femeii cu care intenţionez să mă căsătoresc.

O spusese cu destulă uşurinţă, dar cu o nuanţă sinistră în voce.

— Oh, şi... Nora? mi-a strigat el când m-am întors să plec. M-aş bucura ca incidentul ăsta să rămână între noi, însă, de dragul mamei tale, nu voi mai tolera alte minciuni, indiferent care ţi-ar fi intenţiile. M-ai păcălit o dată...

Am intrat fără să rostesc nici măcar un cuvânt, forţându-mă să nu grăbesc pasul şi să nu mă uit peste umăr. Nu că aş fi avut nevoie. Puteam simţi în spate privirea încruntată a lui Hank urmărindu-mă până la uşă.

*****

A trecut o săptămână fără nici o veste de la Patch. Nu ştiam dacă o găsise pe Dabria sau dacă se apropiase de aflarea motivului pentru care Hank se învârtea pe lângă familia mea. Nu o dată a trebuit să mă abţin să conduc până la Delphic şi să găsesc pe ghicite drumul până la apartamentul lui de granit. Fusesem de acord să aştept să mă contacteze el, însă începeam

să-mi reproşez asta. Îl pusesem pe Patch să-mi promită că nu mă va lăsa pe margine când va merge după Hank, dar promisiunea lui începea să pară teribil de şubredă. Oare nu se putea deranja să dea un telefon? Nici Scott nu ieşise din nou la suprafaţă şi, respectându-i rugămintea, nu mă apucasem să-l caut. Dar dacă nici unul dintre ei nu mă contacta curând, toate înţelegerile cădeau.

Singurul lucru care îmi distrăgea atenţia de la Patch era şcoala, dar nici ea nu făcea o treabă de ispravă. Întotdeauna mă considerasem o elevă excelentă, deşi începeam să mă întreb de ce mă oboseam. În comparaţie cu nevoia imediată de a mă ocupa de Hank, admiterea la facultate părea o grijă secundară.

— Felicitări, mi-a spus Cheri Deerborn pe când intram împreună la a doua oră de engleză.

Nu reuşeam să-mi dau seama de ce îmi zâmbea atât de larg.

— Pentru ce?

— Azi-dimineaţă s-au afişat nominalizările pentru balul liceului. Eşti propusă ca reprezentantă a clasei a unsprezecea.

N-am putut să nu mă holbez la ea.

— Reprezentantă a clasei a unsprezecea, a repetat ea, accentuând fiecare cuvânt în parte.

— Eşti sigură?

— Numele tău e pe listă. Nu poate fi o greşeală de tipar.

— Cine m-ar fi nominalizat pe mine?

M-a privit curioasă.

— Oricine te poate nominaliza, dar trebuie să convingă cel puţini alte cincizeci de persoane să semneze formularul de nominalizare. E ca o petiţie. Cu cât mai multe semnături, cu atât mai bine.

— O s-o omor pe Vee, am bombănit atunci când mi s-a arătat singura explicaţie posibilă.

Îi urmasem sfatul lui Patch şi n-o acuzasem că mă minţise, însă pentru asta nu avea nici o scuză. Cap încoronat la balul liceului? Nici măcar Patch n-o mai putea apăra acum. Aşezată la locul meu, mi-am ascuns telefonul sub bancă, pentru că profesorul nostru, domnul Sarraf, avea o regulă strictă care interzicea telefoanele.

REPREZENTANT LA BAL? i-am scris lui Vee.

Din fericire, clopoţelul nu sunase încă, şi ea mi-a răspuns

prompt:

TOCMAI AM AUZIT. AAA... FELICITĂRI?

ESTI MOARTA am tastat.

EXCUSE MOI? CREZI CA EU AM FĂCUT ASTA?

— Mai bine l-ai pune deoparte, a spus o voce veselă. Sarraf se uită chiorâş la tine.

Marcie Millar s-a aşezat în banca de lângă mine. Ştiam că eram colege la ora de engleză, dar ea stătea mereu în ultimul rând, cu Jon Gala şi Addyson Hales. Nu era nici un secret că domnul Sarraf era, practic, orb, iar ele puteau face cam orice acolo în spate, mai puţin să dea foc.

— Dacă o să se mai uite mult aşa, o să facă un hemoroid pe creier, a continuat Marcie.

— Genial, am răspuns. De unde scoţi chestiile astea?

Neînţelegându-mi sarcasmul, ea şi-a îndreptat spatele, foarte mulţumită de sine.

— Am văzut că ai intrat în cursa pentru balul liceului.

N-am zis nimic. Tonul vocii ei nu părea batjocoritor, dar unsprezece ani de istorie comună îmi sugerau altceva.

— Cine crezi că va câştiga titlul de reprezentant al clasei a unsprezecea? a continuat Marcie. Eu pariez pe Cameron Ferria. Se sperăm că au dat la curăţat robele de anul trecut. Am aflat din surse sigure că anul trecut Kara Darling a lăsat pete de transpiraţie la subsuoara robei ei. Dacă va trebui s-o porţi tu? A strâmbat din nas. Dacă a făcut asta cu roba, mi-ar fi scârbă să aflu ce-a făcut cu tiara.

Fără să vreau, gândurile mi-au zburat către singurul bal la care participasem vreodată. Eu şi Vee eram în clasa a noua. Abia intraserăm la liceu şi ni s-a părut normal să vedem ce era cu toată agitaţia aceea. La jumătatea evenimentului, clubul de majorete a intrat pe teren şi a anunţat capetele încoronate, începând cu reprezentanţii clasei a noua şi terminând cu regele şi regina dintr-a douăsprezecea. Fiecărui membru al „familiei regale” i s-a pus pe umeri o robă în culorile şcolii şi i s-a îndesat pe cap o coroană sau o tiară. Pe urmă au făcut toţi un tur de onoare în maşinuţe de golf. Ştiu, foarte rafinat. Marcie a câştigat titlul de reprezentantă a clasei a noua şi mi-a stricat orice dorinţă de a mai participa la vreo altă încoronare.

— Eu te-am nominalizat. Marcie şi-a dat părul peste umeri, dăruindu-mi cel mai larg zâmbet al ei. Aveam de gând să

păstrez secretul, dar anonimatul nu este genul meu.

Cuvintele ei m-au smuls din reverie.

— Ce-ai făcut?

A încercat o faţă înţelegătoare.

— Ştiu că treci printr-o perioadă grea. Adică, mai întâi toată chestia cu amnezia, apoi – şi-a coborât vocea într-o şoaptă – ştiu despre halucinaţii. Tata mi-a zis. Mi-a spus că ar trebui să fiu super-drăguţă cu tine. Doar că nu eram sigură cum. M-am gândit şi m-am tot gândit. Pe urmă am văzut anunţul despre nominalizarea capetelor încoronate de anul ăsta. Evident că toată lumea voia să mă propună pe mine, dar le-am spus prietenilor mei că ar trebui să te nominalizăm pe tine în loc. S-ar putea să fi pomenit ceva despre halucinaţii şi poate că le-am exagerat gravitatea. Trebuie să joci murdar dacă vrei să câştigi. Vestea bună e că am adunat peste două sute de semnături, mai mult decât pentru oricare alt nominalizat!

Mintea mi-a luat-o razna, oscilând între neîncredere şi dezgust.

— M-ai transformat în opera ta de binefacere?

— Da! a scâncit ea, bătând din palme cu gingăşie.

M-am aplecat peste culoarul dintre bănci, ţintuind-o cu cea mai dură şi mai aspră privire a mea.

— Du-te la secretariat şi retrage-o. Nu-mi vreau numele pe buletinul de vot.

În loc să pară rănită, Marcie şi-a pus mâinile în şold.

— Asta ar da peste cap totul. Deja au tipărit buletinele de vot. Azi-dimineaţă am tras cu ochiul la teancul din secretariat. Vrei să fi o risipitoare de hârtie? Gândeşte-te la copacii care şi-au sacrificat vieţile pentru foile alea. Ba mai mult, dă-o naibii de hârtie. Cum rămâne cu mine? M-am dat peste cap să fac ceva drăguţ si nu pot să-mi respingi, pur si simplu, gestul.

Mi-am lăsat capul pe spate, uitându-mă la petele de apa de pe tavan. De ce *eu*?

Capitolul 23

După şcoală, am găsit un bileţel lipit pe uşa din faţă: *Hambar*. Mi-am îndesat hârtiuţa în buzunar şi m-am îndreptat către curtea din spate. Gardul din scânduri de la marginea proprietăţii noastre dădea spre un câmp lăbărţat. Drept în mijlocul lui era înfipt un hambar văruit. Nici în ziua de azi nu sunt sigură cui îi aparţinea construcţia. Cu ani în urmă, eu şi Vee visasem s-o transformăm în sediul unui club secret. Ambiţiile noastre s-au stins iute prima dată când am deschis uşile şi am găsit un liliac atârnând de grindă.

De atunci nu mai încercasem să intru în hambar şi chiar dacă speram să pot spune că nu îmi mai era frică de mici mamifere zburătoare, m-am trezit trăgând de uşă cu mari ezitări.

— Alo? am strigat în interior.

Scott era întins pe o bancă uzată din spatele construcţiei. Când m-a văzut intrând, s-a ridicat în fund.

— Tot mai eşti supărată pe mine? m-a întrebat, ronţăind un fir de iarbă. Dacă n-ar fi fost tricoul cu Metallica şi blugii cu franjuri, ai fi zis că locul lui era la volanul unui tractor.

Am cercetat grinzile.

— Ai văzut vreun liliac când ai intrat?

Scott a rânjit.

— Ţi-e frică de lilieci, Grey?

M-am aşezat pe bancă lângă el.

— Nu-mi mai spune Grey. Sună de parcă aş fi băiat. Gen Dorian Grey[5].

— Dorian cine?

Am oftat.

— Gândeşte-te la altceva. Merge şi tradiţionalul Nora, să ştii.

— Sigur, Bulinuţă de Jeleu.

M-am strâmbat.

— Îmi retrag cuvintele. Hai să rămânem la Grey.

— Am venit să văd dacă ai ceva pentru mine. Nişte informaţii despre Hank ar fi bune. Crezi că ştie că noi am fost cei care i-am spionat clădirea în noaptea aia?

Eram destul de sigură că Hank nu ne bănuia. Nu se

purtase mai ciudat decât de obicei, ceea ce, în retrospectivă, nu însemna prea mult.

— Nu, cred că am scăpat.

— Asta e bine, foarte bine, a spus Scott, răsucindu-şi pe deget inelul Mâinii Negre.

M-am bucurat să văd că nu-l scosese.

— Poate o să ies din ascunzătoare mai devreme decât credeam.

— Mie mi se pare că ai ieşit din ascunzătoare chiar acum. De unde ştiai că o să-ţi găsesc biletul de pe uşă înaintea lui Hank.

— Hank e la reprezentanţă. Şi ştiu când ajungi tu acasă de la şcoală. Nu mă înţelege greşit, dar te-am verificat din când în când. Trebuia să aflu care sunt cele mai bune momente pentru a te contacta. Apropo, viaţa ta socială e jalnică.

— Vorbeşte în numele tău.

Scott a râs, însă când a văzut că nu mă amuz, mi-a împuns umărul.

— Pari tristă, Grey.

Am oftat din greu.

— Marcie Millar m-a nominalizat pentru încoronare la balul liceului. Votarea are loc vineri.

El mi-a oferit una dintre acele strângeri de mână complicate pe care le folosesc frăţiile din facultăţi la televizor.

— Bravo ţie, campioano!

I-am aruncat o privire dezgustată.

— Hei, hei! Vouă, fetelor, vă plac la nebunie chestiile astea. Să mergeţi la cumpărături pentru o rochie, să vă faceţi părul, să purtaţi chestia aia ca o coroniţă pe cap.

— Tiara.

— Da, tiara. Ştiam. Deci, ce-i de detestat?

— Mă simt aiurea să-mi ştiu numele pe buletinele de vot lângă ale altor patru fete care chiar sunt populare. N-o să câştig. Doar o să pic prost. Oamenii deja se întreabă dacă nu cumva a fost o greşeală de tipar. Şi n-am partener. Cred că aş putea s-o iau pe Vee. Marcie o să facă sute de poante cu lesbiene, dar s-ar putea întâmpla chestii şi mai rele.

Scott şi-a întins braţele, de parcă soluţia ar fi fost evidentă.

— Problemă rezolvată. Mergi cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap, regretând brusc că deschisesem subiectul. Era ultimul lucru despre care voiam să discut. În clipa de faţă, negarea părea singura soluţie.

— Tu nici nu mergi la şcoală, i-am amintit.

— E vreo regulă în privinţa asta? Fetele de la fosta mea şcoală din Portland îşi târau mereu pe la baluri prietenii studenţi.

— Nu există o regulă *per se*.

A rămas pe gânduri câteva clipe.

— Dacă îţi faci griji pentru Mâna Neagră, ultima dată când am verificat, dictatorii nefilimi nu considerau balurile liceelor omeneşti drept o prioritate. N-o să ştie niciodată că am fost acolo.

Nu m-am putut abţine să nu râd, când mi l-am imaginat pe Hank iscodind sala de sport a şcolii.

— Râzi tu, râzi, dar nu m-ai văzut în smoching. Sau poate nu-ţi plac tipii cu umeri laţi, piept musculos şi pătrăţele pe abdomen?

Mi-am muşcat buza ca să-mi înăbuş un alt hohot, mai puternic.

— Termină cu intimidările. Începi să transformi toată treaba într-o schimbare de roluri la Frumoasa şi Bestia. Ştim cu toţii că eşti frumos, Scott.

El mi-a strâns afectuos genunchiul.

— N-o să mă mai auzi recunoscând asta vreodată, deci cască bine urechile. Arăţi bine, Grey. Pe o scară de la unu la zece, intri cu siguranţă în jumătatea superioară.

— Ooo, mersi.

— Nu eşti genul de fată după care m-aş fi ţinut pe când eram în Portland, dar nici eu nu mai sunt tipul de atunci. Eşti un pic prea bună pentru mine şi, s-o recunoaştem, un pic prea deşteaptă.

— Tu ai şcoala străzii, i-am atras atenţia.

— Nu mă mai întrerupe. O să mă faci să-mi pierd şirul.

— Ai învăţat discursul ăsta pe de rost?

Un zâmbet afectat.

— Am mult timp la dispoziţie. După cum spuneam... la dracu'! Am uitat unde rămăsesem.

— Îmi ziceai că pot sta liniştită, pentru că arăt mai bine decât jumătate dintre colegele mele de şcoală.

— Aia a fost o figură de stil. Dacă vrei să fim tehnici, arăţi mai bine decât nouăzeci la sută. Mai mult sau mai puţin.

Mi-am dus o mână la inimă.

— Am rămas fără cuvinte.

Scott s-a lăsat într-un genunchi şi mi-a cuprins mâna cu un aer dramatic.

— Da, Nora. Da, o să merg la balul liceului cu tine.

Am pufnit către el.

— Eşti aşa plin de tine. Nici nu te-am invitat.

— Vezi? Prea deşteaptă. Oricum, ce mare lucru? Tu ai nevoie de un partener şi, cu toate că s-ar putea să nu fiu alegerea ta numărul unu, sunt acceptabil.

În minte mi-a apărut clar imaginea lui Patch, dar am dat-o la o parte. Logic, ştiam că nu era cu putinţă ca Scott să-mi citească gândurile, dar asta nu mi-a uşurat sentimentul de vinovăţie. Eram gata-gata să-i spun că nu mai lucram exclusiv cu el pentru a-l doborî pe Hank; îl recrutasem pe fostul meu prieten, care se întâmpla să fie de două ori mai inventiv, de două ori mai puternic, întruchiparea perfecţiunii masculine... şi un înger căzut. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l rănesc pe Scott. Destul de neaşteptat, ajunsesem să-l îndrăgesc.

Deşi mi se părea ciudat că alesese brusc să se mulţumească cu actuala stare de lucruri în problema cu Hank, nu m-a lăsat inima să-i zic că nu avea voie la o noapte de distracţie. Aşa cum spusese şi el, balul liceului ar fi fost ultimul lucru de pe radarul duşmanului nostru.

— OK, OK, am spus, împungându-i în joacă umărul. S-a făcut. Apoi, cu o faţă serioasă, am continuat: Dar ai face bine să nu exagerezi în privinţa a cât de bine arăţi în smoching.

Abia mai târziu mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Scott despre clădirea-momeală a lui Hank şi despre adevărata ascunzătoare a nefilimilor. Cine ar fi crezut că balul liceului o să ajungă să cântărească mai mult în mintea mea decât faptul că dădusem peste o baracă plină cu nefilimi înarmaţi? Astea erau momentele în care s-ar fi dovedit cu adevărat util să am numărul de mobil al lui Scott. Dacă mă gândeam mai bine, nu eram sigură că Scott avea telefon mobil. Telefoanele pot fi urmărite.

*****

La ora şase m-am aşezat la cină cu mama.

— Cum ţi-a mers azi? m-a întrebat ea.

— Ţi-aş putea spune că absolut fantastic, dacă vrei, am răspuns, mestecând o înghiţitură de paste la cuptor.

— O, Doamne! Iar ţi s-a stricat Volkswagenul? Mi s-a părut foarte generos din partea lui Hank să-l repare şi sunt sigură că s-ar oferi să te ajute din nou, dacă l-ai ruga.

Văzând admiraţia oarbă a mamei faţă de Hank, a trebuit să expir încet, pentru a-mi recăpăta calmul.

— Mai rău, Marcie m-a nominalizat pentru încoronare la balul liceului. Şi mai rău, am ajuns pe buletinele de vot.

Mama şi-a pus jos furculiţa. Părea uluită.

— Vorbim despre aceeaşi Marcie?

— A zis că Hank i-a povestit despre halucinaţii, aşa că m-a transformat în noul ei proiect caritabil. Eu, una, nu i-am spus lui Hank despre halucinaţii.

— Asta am fost eu, a spus ea, clipind surprinsă. Nu-mi vine să cred că i-a spus asta lui Marcie. Îmi aduc bine aminte că l-am rugat să le ţină pentru el.

A deschis gura, apoi a închis-o încet.

— Sau, cel puţin, sunt aproape sigură că l-am rugat. Şi-a lăsat tacâmurile din mână cu un clinchet. Jur că vârsta îmi joacă feste. Parcă nu reuşesc să-mi mai amintesc nimic. Te rog, nu da vina pe Hank. Îmi asum întreaga responsabilitate.

Nu suportam să-mi văd mama pierdută şi dezorientată. Vârsta nu avea nici o legătură cu incapacitatea ei de a-şi aminti, în mintea mea nu încăpea îndoială că Patch avusese dreptate; se afla sub influenţa lui Hank. Mă întrebam dacă folosea trucurile mentale zi de zi sau dacă sădise în ea un sentiment general de supunere şi de loialitate.

— Nu-ţi face griji, am murmurat.

Aveam nişte paste înfipte în furculiţă, însă îmi pierdusem pofta de mâncare. Patch îmi spusese că nu avea nici un rost să încerc să-i explic mamei adevărul – nu m-ar fi crezut –, dar asta nu mă împiedica să-mi vină să urlu de nervi. Nu eram sigură câtă vreme mai puteam să mă prefac: să mănânc, să dorm, să zâmbesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta trebuie să fie motivul pentru care Hank a sugerat

ca tu şi Marcie să mergeţi împreună la cumpărături, să vă alegeţi rochiile, a spus mama. I-am zis că aş fi foarte surprinsă dacă ai avea vreo dorinţă să participi la bal, dar el trebuie să fi ştiut ce plănuia fata lui. Sigur, nu ai nici o obligaţie să te duci nicăieri cu ea, s-a corectat mama în grabă. Cred că ar fi un gest foarte mărinimos din partea ta, însă e clar că Hank nu ştie ce părere ai tu despre Marcie. Cred că visează ca familiile noastre să se înţeleagă.

Mi-a aruncat un râs anemic.

În condiţiile date, n-am fost în stare să-i răspund la fel. Nu ştiam cât din ceea ce îmi spusese venea din inimă şi cât îi era dictat de jocurile lui Hank. Dar era foarte clar că se gândea la căsătorie. Eu şi Patch trebuia să acţionăm repede.

— Marcie m-a încolţit după ore şi mi-a zis – da, mi-a zis – că mergem la cumpărături în seara asta. De parcă eu n-aş fi avut nici un cuvânt de spus în privinţa asta. Dar e în regulă. Eu şi Vee avem un plan. I-am trimis un SMS lui Marcie, în care i-am scris că nu pot merge cu ea pentru că am rămas fără bani. Apoi i-am transmis cât de rău îmi pare, deoarece chiar aşteptam cu nerăbdare contribuţia ei. Ea mi-a răspuns că Hank i-a dat cardul lui de credit şi că ea plăteşte.

Mama a mormăit dezaprobator, însă colţurile ochilor i s-au încreţit în semn de amuzament.

— Te rog, spune-mi că te-am crescut mai bine de atât.

— Deja mi-am ales rochia pe care o vreau, am spus veselă. O s-o fac pe Marcie să mi-o plătească şi pe urmă o să ne întâlnim ca din întâmplare cu Vee, tocmai când ieşim din magazin. Eu iau rochia, scap de Marcie şi mă duc să mănânc gogoşi cu Vee.

— Cum arată rochia?

— Am găsit-o împreună cu Vee la Silk Garden. E un model de ocazie, lungă până deasupra genunchiului.

— Ce culoare?

— Va trebui să aştepţi ca să vezi. Am zâmbit diabolic. Costă o sută cincizeci de dolari.

Mama a făcut semn că nu conta.

— M-aş mira ca Hank să observe măcar. Ar trebui să vezi cum aruncă cu banii.

M-am înălţat puţin pe scaun, mulţumită de mine însămi.

— Atunci presupun că nu l-ar deranja să-mi cumpere şi

pantofii.

Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Marcie la Silk Garden la ora şapte. Silk Garden era un magazin de rochii stil boutique, aflat la intersecţia dintre Asher şi Tenth. De afară semăna cu un castel, cu o uşă din stejar şi fier şi o alee pietruită. Copacii erau înfăşuraţi în luminiţe decorative albastre. În vitrinele din faţă, manechinele afişau rochii atât de frumoase, încât îţi venea să le mănânci. Când eram mică, visele mele de grandoare includeau transformarea într-o prinţesă şi revendicarea castelului în care funcţiona Silk Garden.

La şapte şi douăzeci făceam ture prin parcare, uitându-mă după maşina lui Marcie. Conducea o Toyota 4Runner, cu toate dotările. Cumva aveam impresia că manşa schimbătorului ei de viteze nu ieşea niciodată din cutie. Mă îndoiam că fusese vreodată nevoită să izbească bordul vreo zece minute în şir înainte să pornească motorul. Şi eram gata să pun pariu că maşina ei nu se strica la jumătatea drumului spre şcoală. Am aruncat o privire tristă în direcţia Volkswagenului şi am oftat.

Un 4Runner roşu a intrat în parcare, iar Marcie a sărit afară.

— Scuze că am întârziat, a spus ea, aruncându-şi poşeta pe umăr. Câinele meu nu voia să plec.

— Câinele tău?

— Boomer. Şi câinii sunt oameni, să ştii.

Era şansa mea.

— Nici o grijă. Deja m-am uitat prin magazin. Mi-am şi ales rochia. Ne putem mişca repede, iar tu poţi să te întorci la Boomer.

I-a căzut faţa.

— Şi cu contribuţia mea cum rămâne? Ziceai că te interesează părerea mea.

Mă cam interesează doar cardul de credit al tăticului tău.

— Da, în legătură cu asta... aveam toată intenţia să te aştept, dar apoi am văzut rochia. Parcă mi-a vorbit.

— Pe bune?

— Da, Marcie. Cerurile s-au deschis şi îngerii au cântat „Aleluia”.

În mintea mea, mă dădeam cu capul de perete.

— Arată-mi rochia, mi-a ordonat ea. Îţi dai seama că pielea ta are o nuanţă caldă, nu? Culoarea nepotrivită o să te facă să arăţi spălăcită.

Înăuntru, am condus-o pe Marcie până la rochie. Era o rochie de ocazie, cu un imprimeu ecosez verde-bleumarin şi o fustă încreţită. Vânzătoarea îmi spusese că-mi scotea picioarele în evidenţă. Vee îmi spusese că mă făcea să arăt ca şi cum chiar aş fi avut bust.

— Câh, a făcut Marcie. Ecosez? Prea de şcolăriţă.

— Păi, pe asta o vreau.

Ea a răscolit printre umeraşe, înşfăcând una de mărimea mea.

— Poate că o să arate mai bine pe tine. Dar nu cred că o să-mi schimb impresia.

M-am dus în cabina de probă cu pas săltăreţ. Asta era rochia. Marcie putea să pufăie toată seara; nu avea să mă facă să mă răzgândesc. Mi-am dat jos jeanşii şi m-am strecurat în rochie. Nu reuşeam să trag fermoarul. Am răsucit îmbrăcămintea şi m-am uitat la etichetă. Mărimea treizeci şi patru. Poate o greşeală nevinovată, poate nu. Ca să-i fac în ciudă lui Marcie, mi-am îndesat în rochie grăsimea din jurul taliei. Pentru o clipă mi s-a părut că ar putea să meargă. Apoi am revenit cu picioarele pe pământ.

— Marcie? am strigat de după draperie.

— Mmm?

I-am întins rochia.

— Mărimea greşită.

— Prea mare?

Vocea îi era împletită cu o supradoză de naivitate.

Mi-am dat la o parte părul de pe faţă, încercând să mă abţin de la o replică cinică.

— Mărimea treizeci şi şase ar fi bună, mulţumesc foarte mult.

— Oh. Prea mică.

Noroc că eram în chiloţi, altfel aş fi fost tentată să ies şi s-o pocnesc.

Un minut mai târziu, Marcie mi-a împins printre draperii o rochie mărimea treizeci şi şase. Pe lângă ea a strecurat şi una roşie, lungă până în pământ.

— Nu c-aş vrea să influenţez votul, dar cred că roşul e

varianta potrivită. Mai multă strălucire.

Am atârnat în cui rochia roşie, am scos limba la ea şi mi-am încheiat-o pe cea ecosez. Am făcut o piruetă în faţa oglinzii, mimând un chiot tăcut. M-am văzut coborând scările fermei în seara balului, în timp ce Scott mă privea de la parter. Dintr-odată, însă, nu mai era Scott. Patch stătea sprijinit de balustradă, îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată argintie.

I-am aruncat un zâmbet cochet. El mi-a oferit braţul şi m-a condus până la uşă. Avea un miros cald, lutos, ca al nisipului scăldat în soare.

Incapabilă să mă controlez, l-am apucat de revere şi l-am tras într-un sărut.

— Te-aş putea face eu să zâmbeşti aşa, şi fără TVA.

M-am întors şi l-am văzut pe adevăratul Patch stând în spatele meu în cabina de probă. Purta blugi şi un tricou alb, strâmt. Braţele îi erau încrucişate relaxat la piept, iar ochii lui negri surâdeau, privind în jos către mine.

O fierbinţeală nu foarte confortabilă mi-a cuprins trupul.

— Acum aş putea să fac tot felul de bancuri perverse, am spus.

— Eu aş putea să-ţi spun cât de mult îmi placi în rochia aia.

— Cum ai intrat?

— Întunecate sunt căile mele.

— Întunecate sunt căile Domnului. Ale tale sunt ca fulgerul – acum eşti aici, în clipa următoare ai dispărut. De când stai acolo?

Aş fi murit de ruşine dacă m-ar fi văzut încercând să mă înghesui în mărimea treizeci şi patru. Sau, şi mai rău, dezbrăcându-mă!

— Aş fi bătut, dar n-am vrut să pierd vremea pe-afară şi să risc o întâlnire cu Marcie. Hank nu trebuie să ştie că noi doi am trecut iar la treabă.

Am încercat să nu analizez prea mult ce însemna „a trece iar la treabă”.

— Am veşti, a spus Patch. Am luat legătura cu Dabria. A fost de acord să ne ajute să-i punem piedici lui Hank, însă mai întâi trebuie să dau cărţile pe faţă. Dabria e mai mult decât o veche cunoştinţă. Ne ştim dinainte să cad. A fost o relaţie de convenienţă, dar nu cu multă vreme în urmă, ea ţi-a provocat o

serie întreagă de neplăceri. A făcut o pauză. Ceea ce e un mod drăguţ de-a spune că a încercat să te omoare.

O, Doamne!

— I-a trecut gelozia, dar am vrut să ştii, a încheiat el.

— Ei bine, acum ştiu, am spus eu, puţin iritată.

Nu eram teribil de mândră de brusca mea nesiguranţă, însă n-ar fi putut să-mi spună toate astea înainte s-o sune?

— De unde ştim că n-o să se joace iar de-a asasinul?

Mi-a zâmbit.

— Mi-am făcut o poliţă de asigurare.

— Sună vag.

— Ai puţină încredere.

— Ea cum arată?

Iar acum sărisem de la simpla nesiguranţă la superficialitate.

— Păr slinos şi nespălat, talie flască, sprâncene unite. A rânjit. Satisfăcută?

M-am întrebat dacă în creierul unui astrofizician asta nu s-ar fi tradus prin „superbă şi voluptuoasă”.

— Te-ai întâlnit deja cu ea?

— N-o să fie nevoie. Ce vreau eu de la ea nu e complicat. Înainte să cadă, Dabria era un înger al morţii şi putea vedea viitorul. Pretinde că încă mai are darul ăsta şi face bani frumoşi pe seama lui de la... să nu-ţi vină să crezi... clienţii ei nefilimi.

Mi-am dat seama încotro bătea cu asta.

— O să stea cu ochii în patru. O să tragă cu urechea la clienţii ei şi o să vadă ce apare în legătură cu Hank.

— Bravo, îngeraş.

— Cum se aşteaptă Dabria să fie plătită?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Răspuns greşit, Patch.

— Dabria nu mai e interesată de mine. E motivată doar de bani gheaţă.

A micşorat spaţiul dintre noi, trecându-şi afectuos degetele pe interiorul lănţişorului meu.

— Iar eu nu mai sunt interesat de ea. Am pus ochii pe altceva.

M-am răsucit departe de mâna lui, ştiind foarte bine seducătoarea putere pe care o avea atingerea lui, de a-mi

şterge chiar şi cele mai importante şiruri ale gândurilor.

— Se poate avea încredere în ea?

— Eu sunt cel care i-a smuls aripile când a căzut. Am pus la păstrare una dintre pene, iar ea ştie asta. Dacă nu vrea să-şi petreacă veşnicia ţinându-i companie lui Rixon, va fi suficient de motivată să rămână de partea mea.

Poliţa de asigurare. Bingo.

Buzele lui le-au atins pe ale mele.

— Nu pot sta mult. Urmăresc alte câteva piste şi, dacă n-or să mă ducă nicăieri, o să mă întorc la tine. Eşti acasă diseară?

— Da, am spus ezitant, dar nu îţi faci griji din cauza lui Hank? Zilele astea e cam la fel de prezent în casa mea ca o plafonieră.

— Reuşesc eu să trec de el, a spus Patch, cu o sclipire misterioasă în privire. O să te vizitez în vis.

Mi-am lăsat capul într-o parte, măsurându-l.

— E o glumă?

— Ca să funcţioneze, trebuie să fii deschisă la idee. Avem un început promiţător.

Am aşteptat poanta, dar mi-am dat repede seama că era cât se poate de serios.

— Cum funcţionează? am întrebat sceptică.

— Mă visezi şi eu mă bag în visul tău. Nu încerca să mă blochezi, şi suntem gata de drum.

M-am întrebat dacă ar trebui să-i spun că aveam un talent excepţional să nu-l blochez atunci când venea vorba de visele mele.

— O ultimă chestie, a zis el. Am aflat din surse sigure că Hank ştie despre venirea lui Scott în oraş. Eu nu mi-aş bate capul că ar putea fi prins, dar ştiu că el înseamnă ceva pentru tine. Spune-i să-şi ţină capul la cutie. Hank n-are o părere prea bună despre dezertori.

Încă o dată, o cale legitimă de a-l contacta pe Scott ar fi fost utilă.

De cealaltă parte a draperiei am auzit-o pe Marcie certându-se cu vânzătoarea. Probabil pe o temă banală, cum ar fi o dâră de praf pe oglinzile de perete.

— Marcie ştie cine e cu adevărat tatăl ei?

— Marcie trăieşte într-un balon, însă Hank tot ameninţă să-l spargă.

A făcut semn cu capul spre rochia mea.

— Care-i ocazia?

— Balul liceului, am spus, făcând o piruetă. Îţi place?

— Din câte am auzit, balul liceului necesită un partener.

— Apropo de asta... m-am eschivat eu. Mă cam... duc cu Scott. Amândoi ne-am gândit că un bal de liceu ar fi ultimul loc în care ar patrula Hank.

Patch a zâmbit, dar era încordat.

— Îmi retrag cuvintele. Dacă Hank vrea să-l împuşte pe Scott, are binecuvântarea mea.

— Suntem doar prieteni.

El mi-a săltat bărbia şi m-a sărutat.

— Aşa să şi rămâneţi.

Şi-a desprins ochelarii de soare de aviator din reverul tricoului şi i-a pus la ochi.

— Spune-i lui Scott că l-am avertizat. Trebuie s-o şterg, dar ţinem legătura.

S-a strecurat afară. Şi a dispărut.

Capitolul 24

După plecarea lui Patch, m-am hotărât ce era timpul să termin cu joaca de-a prinţesele şi să revin la hainele mele obişnuite. Abia îmi trăsesem bluza pe cap când mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Apoi m-am prins. Îmi dispăruse poşeta.

M-am uitat sub băncuţa pluşată, dar nu era acolo. Chiar dacă eram aproape sigură că nu o atârnasem în cuier, m-am uitat în spatele rochiei roşii. Îndesându-mi picioarele în pantofi, am dat la o parte draperia şi m-am repezit spre mijlocul magazinului. Am găsit-o pe Marcie răscolind printr-un stand cu sutiene push-up.

— Mi-ai văzut geanta?

S-a oprit doar să-mi spună:

— Ai luat-o în cabină cu tine.

O vânzătoare s-a grăbit spre noi.

— Era o geantă maronie de piele? m-a întrebat ea.

— Da!

— Tocmai am văzut un bărbat ieşind cu ea din magazin. A plecat fără nici o vorbă şi am presupus că era tatăl tău. Şi-a atins fruntea, încruntându-se. De fapt, aş fi putut să jur că aşa a zis..., dar poate mi-am imaginat toată treaba. Întregul moment mi se pare atât de ciudat. Îmi simt capul înceţoşat. Nu pot să-mi explic.

Un truc al minţii, mi-am zis.

— Avea părul cărunt şi purta un pulover în carouri..., a adăugat vânzătoarea.

— Pe unde a luat-o? i-am tăiat eu vorba.

— A ieşit pe uşa din faţă, se îndrepta către parcare.

Am fugit afară. O puteam auzi pe Marcie venind pe urmele mele.

— Crezi că e o idee bună? s-a agitat ea. Vreau să zic, dacă are o armă? Dacă e instabil mental?

— Ce soi de om fură o geantă pe sub uşa unei cabine de probă? am întrebat cu voce tare.

— Poate că era disperat. Poate avea nevoie de bani.

— Atunci ar fi trebuit s-o ia pe a ta!

— Toată lumea ştie că Silk Garden e un loc elegant, a

raţionat Marcie. Probabil s-a gândit că o să dea lovitura, indiferent pe ce poşetă pune mâna.

Ce nu puteam să-i zic lui Marcie era că cel mai probabil fusese un nefilim sau un înger căzut. Iar instinctul îmi spunea că era motivat de ceva mai important decât un potenţial teanc de bani.

Am ajuns în parcare chiar în momentul când un sedan negru se pregătea să plece. Din cauza luminii farurilor era imposibil să vezi dincolo de parbriz. Motorul şi-a mărit turaţia, iar maşina a ţâşnit spre noi.

Marcie m-a tras de mânecă.

— Dă-te la o parte, idioato!

Cu scârţâit de cauciucuri, maşina a gonit cu viteză maximă pe lângă noi, spre stradă. Şoferul a trecut pe roşu, a stins farurile şi a dispărut în noapte.

— Ai văzut ce fel de maşină era? m-a întrebat Marcie.

— Un Audi A6. Am reţinut o parte din numărul de înmatriculare.

Ea m-a măsurat de sus până jos.

— Nu-i rău, Tigrule!

I-am aruncat o privire cât se poate de iritată.

— Nu-i rău? A fugit cu geanta mea! Nu ţi se pare un pic ciudat că un tip care conduce un Audi impresionant are nevoie să fure genţi? Pe a mea în mod special?

Ceea ce ridica întrebarea: ce treabă avea un nemuritor cu geanta mea?

— Era de firmă?

— Încearcă Target[6]!

Marcie a ridicat din umeri.

— Păi, a fost incitant. Acum ce facem? O lăsăm baltă şi ne întoarcem la cumpărături?

— Sun la poliţie.

O jumătate de oră mai târziu, o maşină de poliţie a oprit lângă bordură, în faţa magazinului Silk Garden, şi din ea a coborât detectivul Basso. Brusc mi-am dorit să fi ascultat sfatul colegei mele şi să fi renunţat la toată povestea. Seara mea tocmai se transformase din proastă în foarte proastă.

Eu şi Marcie eram înăuntru, plimbându-ne pe lângă vitrine, iar detectivul a intrat şi ne-a găsit. Când m-a văzut, privirea lui a părut la început surprinsă, apoi, când şi-a acoperit gura cu

mâna, am fost sigură că o făcuse pentru a-şi ascunde un zâmbet.

— Cineva mi-a furat geanta, l-am informat eu.

— Descrie-mi ce s-a întâmplat, a spus el.

— Am intrat în cabină să probez nişte rochii pentru balul liceului. Când am terminat, am observat că geanta mea nu mai era pe podea, unde o lăsasem. Am ieşit, iar vânzătoarea mi-a zis că a văzut un bărbat fugind cu ea.

— Era cărunt şi purta un pulover în carouri, a repetat binevoitoare fata de la magazin.

— Aveai vreun card de credit în geantă? m-a întrebat detectivul Basso.

— Nu.

— Bani?

— Nu.

— Valoarea totală a bunurilor pierdute?

— Şaptezeci şi cinci de dolari.

Geanta costase numai douăzeci, dar statul la coadă două ore pentru un nou permis de conducere trebuia să facă măcar cincizeci de dolari.

— O să scriu un raport, însă nu putem face prea multe. În cel mai bun caz, tipul aruncă poşeta şi cineva o aduce la noi, iar în cel mai rău caz, îţi cumperi una nouă.

Marcie şi-a încolăcit braţul de al meu.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, a spus ea, bătându-mă uşor pe mână. Ai pierdut o geantă ieftină, dar capeţi o rochie elegantă.

Mi-a întins o husă de haine cu emblema Silk Garden pe ea.

— S-a rezolvat totul. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Am tras cu ochiul în interior. Rochia roşie lungă până în pământ atârna frumos aşezată înăuntru.

*****

Eram în dormitorul meu şi înfulecam o felie de tort cu ciocolată. Mă uitam urât la rochia roşie, pe care o atârnasem pe uşa dulapului. N-o probasem încă, dar mă şi vedeam semănând ciudat de mult cu Jessica din *Cine vrea pielea lui Roger Rabbit*[7]. Mai puţin cupele D la sutien.

M-am spălat pe dinţi, mi-am stropit faţa cu apă şi m-am dat cu cremă pentru ochi. Urându-i noapte bună mamei, am mers pe hol până în dormitorul meu, mi-am pus o pijama simpatică de flanel de la Victoria's Secret şi am stins lumina.

Urmând sfatul lui Patch, mi-am golit mintea şi m-am pregătit de somn. El îmi spusese că îmi putea pătrunde în vise, însă trebuia să fiu deschisă faţă de această idee. Eram pe de-o parte sceptică, pe de altă parte, plină de speranţe. Dar nu mă împotrivesc deloc. După seara pe care o avusesem, singurul lucru care îmi imaginam că m-ar fi putut face să mă simt mai bine era ca Patch să mă cuprindă în braţe. Mai bine într-un vis decât deloc.

Stând întinsă în pat, am reflectat la ziua mea, lăsându-mi subconştientul să transforme amintirile în fantome onirice. Mintea mea jongla cu fragmente de dialog, cu licăriri de culoare. Deodată, stăteam în cabina de probă de la Silk Garden, împreună cu Patch. Doar că în versiunea asta, degetele lui erau vârâte în ochiurile de la cureaua blugilor mei, iar ale mele îi ciufuleau părul. Gurile noastre stăteau la doi centimetri distanţă una de alta şi puteam simţi căldura răsuflării lui.

Visul aproape că mă acaparase cu totul, când am simţit că cineva îmi trage pătura de pe corp.

M-am ridicat în fund şi l-am văzut pe Patch stând lângă patul meu. Purta aceiaşi jeanşi şi acelaşi tricou alb cu care îl văzusem mai devreme. A făcut ghem pătura, aruncând-o cât colo.

Un zâmbet i-a luminat privirea.

— Vise plăcute?

M-am uitat în jur. Toate lucrurile din camera mea se aflau la locul lor. Uşa era închisă, lumina de veghe aprinsă. Hainele erau întinse pe spătarul balansoarului, unde le lăsasem, iar rochia a la Jessica Rabbit încă mai atârna pe uşa dulapului. Deşi nu aveam nici o dovadă palpabilă, ceva nu era... tocmai în regulă.

— E realitate, l-am întrebat pe Patch, sau vis?

— Vis.

Am râs în semn de apreciere.

— Uau. M-ai fi putut păcăli. E atât de real.

— Majoritatea viselor sunt aşa. Abia când te trezeşti îţi dai seama de lipsurile din scenariu.

— Explică-mi.

— Eu mă aflu în decorul visului tău. Imaginează-ţi că subconştientul tău şi al meu au trecut printr-o uşă pe care ai creat-o în mintea ta. Stăm împreună în cameră, dar nu este un loc fizic, încăperea e închipuită, însă gândurile noastre, nu. Tu ai ales mediul înconjurător şi hainele pe care le porţi şi tu decizi tot ce spui. Dar, din moment ce eu mă aflu efectiv în visul tău, şi nu sunt doar o versiune a mea născocită de tine, lucrurile pe care le zic şi le fac nu sunt produsul imaginaţiei tale. Pe astea le controlez eu.

Eram destul de sigură că înţelesesem suficient ca să trec mai departe.

— Suntem în siguranţă aici?

— În caz că mă întrebi dacă Hank ne spionează, cel mai probabil, nu.

— Dar dacă tu poţi să faci asta, pe el ce-l împiedică? Ştiu că e nefilim şi, dacă nu cumva greşesc, se pare că îngerii căzuţi şi nefilimii au cam aceleaşi puteri.

— Înainte să încerc să-ţi invadez visele, cu trei luni în urmă, nu ştiam prea multe despre felul cum funcţionează procedeul. De atunci am învăţat că e nevoie de o conexiune puternică între cei doi subiecţi. De asemenea, ştiu că cel care visează trebuie să doarmă adânc. Sincronizarea îţi poate da de furcă şi e nevoie de răbdare. Dacă intri prea devreme, subiectul se va trezi. Dacă doi îngeri sau nefilimi, sau o combinaţie între cele două intră într-un vis în acelaşi timp, fiecare trăgând în direcţia lui, e mult mai probabil ca visătorul să se trezească. Fie că îţi place sau nu, între tine şi Hank e o legătură puternică. Dar dacă n-a încercat încă să-ţi invadeze visele, nu cred că o să se apuce atât de târziu.

— Cum ai aflat toate astea?

— Pe dibuite. A ezitat, de parcă ar fi vrut să fie atent cu următoarele cuvinte. Am şi avut puţin ajutor din exterior, de la un înger care a căzut de curând. Spre deosebire de mine, înainte de a cădea, ea cunoştea foarte bine legile neamului nostru. Nu m-ar mira să fi învăţat pe de rost Cartea lui Enoh, un tom despre istoria îngerilor. Ştiam că, dacă cineva îmi putea oferi răspunsuri, ea era aceea. După ce i-am forţat puţin mâna, mi-a spus. Chipul lui era o mască a indiferenţei. Ea, adică Dabria.

Inima mea a tresărit neplăcut. Nu voiam să fiu geloasă pe fosta lui Patch – evident, înţelegeam că nu se putea ca el să nu aibă nici un fel de istoric romantic –, dar simţeam o aversiune copleşitoare faţă de Dabria. Poate furie remanentă – încercase să mă omoare. Sau poate instinctul îmi spunea că n-ar ezita să ne trădeze din nou.

— Deci, până la urmă te-ai întâlnit cu ea în persoană? am întrebat pe un ton acuzator.

— Am dat nas în nas zilele trecute şi, dacă tot o aveam în faţă, m-am hotărât să-i pun câteva întrebări care îmi stăteau pe cap. Căutam o metodă de a lua legătura cu tine fără să fim descoperiţi şi nu voiam să irosesc şansa de a primi nişte răspunsuri de la ea.

Abia dacă l-am auzit.

— De ce te-a căutat?

— Nu mi-a zis şi nu contează. Am obţinut ce voiam şi asta-i tot ce mă interesează. Acum avem o cale de comunicare privată.

— Încă mai are talia flască?

Patch şi-a dat ochii peste cap.

Eram foarte conştientă că îmi evita întrebarea.

— A fost în apartamentul tău?

— Îngeraş, încep să mă simt ca la *Ştii şi Câştigi*.

— Cu alte cuvinte, a fost.

— Nu, n-a fost, mi-a răspuns el cu răbdare. Putem să încheiem discuţia despre Dabria?

— Eu când o întâlnesc? Să-i spun să-şi ţină mâinile acasă.

Patch s-a scărpinat pe obraz, dar mi s-a părut că-l văd strâmbându-se.

— Probabil nu e o idee bună.

— Ce vrea să însemne asta? Crezi că n-o să mă pot abţine, nu-i aşa? Mersi pentru votul de încredere! am spus, spumegând din pricina lui şi a propriilor mele nesiguranţe prosteşti.

— Cred că Dabria e o narcisistă şi o egocentrică. Mai bine stai departe de ea.

— Poate ar trebui să-ţi urmezi propriul sfat!

Am dat să mă întorc şi să plec, dar Patch m-a prins de braţ şi m-a răsucit spre el. Şi-a lipit fruntea de a mea. Am început să mă retrag, însă el şi-a împletit degetele cu ale mele, practic capturându-mă lângă el.

— Ce trebuie să fac ca să te conving că o folosesc pe Dabria doar pentru un lucru, unul singur: să-l dobor pe Hank, bucată cu bucată dacă o să fie nevoie, şi să-l fac să plătească pentru tot răul pe care i l-a pricinuit iubitei mele?

— N-am încredere în Dabria, am spus, încă agăţându-mă de o parte din indignarea mea.

El a închis ochii şi mi s-a părut că aud un oftat uşor.

— În sfârşit, un aspect asupra căruia suntem de acord.

— Nu cred că ar trebui s-o folosim, chiar dacă poate intra în cercul intim al lui Hank mai repede decât tine sau decât mine.

— Dacă am avea mai mult timp, sau altă opţiune, m-aş grăbi să renunţ. Dar, pentru moment, ea e cea mai mare şansă a noastră. N-o să mă tragă pe sfoară. E prea isteaţă. O să ia banii pe care îi ofer şi o să plece, chiar dacă asta o să-i rănească orgoliul.

— Nu-mi place.

M-am cuibărit lângă Patch şi, chiar şi în vis, căldura trupului său mi-a alungat, la propriu, orice frison.

— Dar am încredere în tine.

El m-a sărutat, îndelung şi liniştitor.

— În seara asta s-a întâmplat ceva ciudat, i-am spus eu. Cineva mi-a furat geanta din cabina de probă de la Silk Garden.

Patch s-a încruntat pe loc.

— Asta s-a întâmplat după ce am plecat?

— Ori atunci, ori chiar înainte să apari.

— Ai văzut cine a luat-o?

— Nu, dar vânzătoarea zicea că era un bărbat suficient de bătrân încât să-mi fie tată. L-a lăsat să plece cu ea, însă cred că i-a sucit minţile. Ţi se pare o coincidenţă faptul că un nemuritor mi-a furat geanta?

— Nimic nu mi se pare o coincidenţă. Marcie ce a văzut?

— Aparent nimic, chiar dacă magazinul era practic gol.

M-am uitat în ochii lui, reci şi calculaţi.

— Crezi că Marcie a fost implicată, nu-i aşa?

— Greu de crezut că n-a zărit nimic. Începe să mi se pară că toată seara a fost pusă la cale. Când ai intrat în cabina de probă, se poate ca ea să fi vorbit la telefon, dându-i de veste hoţului că putea să intre. Poate că ţi-a văzut geanta pe sub draperie şi a ghidat furtul pas cu pas.

— De ce mi-ar fi vrut geanta? Doar dacă nu… M-am oprit.

A crezut că am cu mine lănţişorul pe care îl vrea Hank, am zis, dându-mi brusc seama despre ce era vorba. E amestecat în treaba asta. Ea făcea pe curierul pentru el.

Gura lui Patch se transformase într-o linie aspră.

— Nu e sub demnitatea lui să-şi pună fata în pericol. Ochii i s-au întors spre ai mei. Ţi-a dovedit deja asta.

— Tot mai eşti convins că Marcie nu ştie ce este Hank cu adevărat?

— Nu ştie. Nu încă. Hank ar fi putut s-o mintă în legătură cu motivul pentru care îi trebuie lănţişorul. Ar fi putut să-i spună că este al lui, iar ea n-ar fi cerut detalii. Marcie nu e genul care să pună întrebări. Dacă vede o ţintă, se transformă într-un pitbull.

Pitbull. Mie-mi spui!

— Mai e ceva. Am apucat să văd maşina înainte ca hoţul să dispară. Era un Audi A6.

Judecând după privirea lui, am realizat că informaţia însemna ceva pentru el.

— Mâna dreaptă a lui Hank, un nefilim pe nume Blakely, conduce un Audi.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Începe să mă cam sperii. Evident, el crede că poate folosi lănţişorul pentru a forţa arhanghelul să vorbească. Ce are nevoie să afle? Ce informaţii are ea pentru care el să rişte o ripostă din partea arhanghelilor?

— Şi atât de aproape de Heşvan, a murmurat Patch, o urmă de neatenţie umbrindu-i privirea.

— Am putea încerca să eliberăm arhanghelul, am sugerat, în felul ăsta, chiar dacă Hank face rost de un lănţişor, nu va mai avea arhanghel.

— M-am gândit şi eu la asta, dar avem de-a face cu două mari probleme. Mai întâi, arhanghelul are chiar mai puţină încredere în mine decât în Hank, iar dacă mă vede pe lângă cuşca ei, o să facă mare tărăboi. În al doilea rând, depozitul lui Hank este plin cu oamenii lui. Aş avea nevoie de propria mea armată de îngeri căzuţi ca să-i înfrunt şi mi-ar fi foarte greu să-i conving pe îngerii căzuţi să mă ajute să salvez un arhanghel.

Conversaţia noastră părea să se înfunde şi amândoi ne-am contemplat în tăcere scurta listă de opţiuni.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă rochie? a întrebat Patch în

cele din urmă.

I-am urmărit privirea către ţinuta à la Jessica Rabbit.

Am oftat adânc.

— Lui Marcie i s-a părut că o să-mi stea mai bine în roşu.

— Tu ce zici?

— Zic că Marcie şi Dabria s-ar împrieteni pe loc.

Patch a râs în surdină, un sunet care-mi stârnea furnicături într-un fel tot atât de seducător ca şi când m-ar fi sărutat.

— Vrei părerea mea?

— Ai putea foarte bine să mi-o dai, de vreme ce toată lumea pare să fi avut o contribuţie.

El s-a aşezat pe patul meu, sprijinindu-se nonşalant pe coate.

— Încearc-o.

— Probabil e puţin cam strâmtă, am spus, lucrul ăsta părându-mi-se deodată evident. Marcie are tendinţa să subevalueze când vine vorba de mărimi.

Patch abia dacă a zâmbit.

— Are o despicătură de-a lungul coapsei.

Surâsul i s-a lărgit.

M-am încuiat în dulap şi mi-am tras rochia pe mine. A alunecat ca un lichid peste fiecare curbă. Despicătură îmi urca până la jumătatea coapsei, dezvăluindu-mi piciorul. Păşind afară în lumina slabă, mi-am dat la o parte părul de pe gât.

— Tragi tu fermoarul?

Ochii lui Patch m-au evaluat pe îndelete, căpătând o nuanţă de negru intens.

— O să-mi fie greu să te trimit cu Scott în rochia asta. Doar un avertisment: dacă vii acasă şi rochia arată cât de puţin şifonată, o să-l vânez pe Scott, iar când o să-l găsesc, n-o să fie grozav.

— Îi voi transmite mesajul.

— Dacă-mi spui unde se ascunde, i-l transmit chiar eu.

A trebuit să mă lupt să nu zâmbesc.

— Ceva îmi spune că mesajul tău ar fi mult mai direct.

— Hai să zicem doar că ar pricepe ideea.

M-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras într-un sărut, dar ceva nu era în regulă. Chipul i se înceţoşa pe la margini, dizolvându-se în fundal. Când buzele lui le-au întâlnit pe ale

mele, abia dacă am simţit ceva. Mai rău, aveam impresia că mă îndepărtam de el, aşa cum o bandă adezivă se dezlipeşte de pe un geam.

Patch a remarcat şi el şi a înjurat în barbă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— E corcitura, a mormăit el.

— Scott?

— Bate la geamul dormitorului tău. Dintr-o clipă într-alta o să te trezeşti. E prima dată când îţi dă târcoale noaptea?

M-am gândit că ar fi mai sigur să nu răspund. Patch era în visul meu şi nu putea face nici un gest necugetat, dar asta nu însemna că era o idee bună să înteţesc competiţia dintre ei.

„Terminăm mâine!" a fost tot ce-am mai apucat să spun înainte ca visul, şi Patch, să se piardă în străfundul minţii mele.

Visul s-a destrămat şi, aşa cum era de aşteptat, Scott se afla în dormitorul meu, închizând fereastra după el.

— Trezeşte-te şi străluceşte, a spus el.

Am mormăit.

— Scott, trebuie să termini cu chestia asta. Mâine dis-de-dimineaţă am şcoală. În plus, eram în mijlocul unui vis foarte frumos, am bombănit ca şi cum aş fi rostit un gând întârziat.

— Despre mine? a spus el, afişând un zâmbet înfumurat.

Am răspuns doar:

— Ar fi bine să merite.

— Mai mult decât atât. Am făcut rost de un contract ca interpret la chitară bas într-o trupă numită Serpentine. Avem concertul de lansare weekendul viitor, la *Devil's Handbag*. Membrii trupei primesc două bilete gratuite, iar tu eşti unul dintre norocoşii primitori.

Cu o mişcare ostentativă, mi-a aruncat pe pat două bilete.

Mă dezmeticeam tot mai mult cu fiecare secundă.

— Eşti nebun? Nu poţi intra într-o trupă! Ar trebui să te ascunzi de Hank. Să mergi cu mine la bal e una, dar cu asta sari calul.

Zâmbetul i s-a stins, iar chipul i s-a înăcrit.

— Credeam că o să te bucuri pentru mine, Grey. Mi-am petrecut ultimele două luni ascunzându-mă. Acum trăiesc într-o peşteră şi caut mâncare prin gunoaie, lucru care devine din ce în ce mai greu odată cu apropierea iernii. Trebuie să mă forţez să intru în ocean de trei ori pe săptămână pentru o baie şi îmi

petrec restul zilei tremurând lângă foc. N-am televizor, n-am mobil. Sunt complet desprins de lume. Vrei adevărul? Sunt sătul să mă ascund. Viaţa pe fugă nu e viaţă. Aş putea foarte bine să fiu mort.

A mângâiat inelul Mâinii Negre, care stătea în continuare potrivit pe degetul lui.

— Mă bucur că m-ai convins să-l port din nou. Nu m-am mai simţit aşa viu de luni de zile. Dacă Hank încearcă ceva, o să aibă o mare surpriză.

Am împins pătura la o parte şi m-am ridicat spre el.

— Scott, Hank ştie că eşti în oraş. I-a pus pe oamenii lui să te caute. Trebuie să rămâi ascuns – cel puţin până la Heşvan, am spus repede, crezând că interesul lui Hank pentru Scott va păli odată ce planurile lui, oricare ar fi acelea, se vor pune în mişcare.

— Asta îmi tot spun şi eu, dar dacă nu mă caută? a remarcat el sec. Dacă a uitat de mine şi toate astea sunt în van?

— Ştiu că te caută.

— L-ai auzit pe el spunând asta? m-a întrebat, acuzându-mă că joc la cacealma.

— Ceva de genul.

Dată fiind starea lui de spirit, nu mă încumetam să-i spun de unde primisem informaţia. Scott n-ar fi luat în serios sfatul lui Patch. Iar apoi ar fi trebuit să spun ce amestec aveam eu, de fapt, în treaba cu Patch.

— Am aflat dintr-o sursă de încredere.

El şi-a clătinat capul înainte şi înapoi.

— Încerci să mă sperii. Apreciez gestul, a spus cinic, dar m-am hotărât. Am chibzuit şi, orice s-ar întâmpla, mă pot descurca. Câteva luni de libertate sunt mai bune decât o viaţă în temniţă.

— Nu-l poţi lăsa pe Hank să te găsească, am insistat. Dacă reuşeşte, o să te bage într-una dintre închisorile lui întărite. O să te tortureze. Trebuie să mai reziști încă puţin. Te rog, l-am implorat, încă vreo câteva săptămâni?

— Îmi bag picioarele. Am plecat de aici. Cânt la *Devil's Handbag*, fie că vii sau nu.

Nu înţelegeam brusca atitudine blazată a lui Scott. Până acum fusese meticulos în privinţa statului departe de Hank. Iar acum se băga singur în gura lupului pentru ceva atât de

neînsemnat ca un bal de liceu... sau un concert?

Un gând oribil m-a izbit.

— Scott, mi-ai zis că inelul Mâinii Negre te leagă de el. Nu cumva te şi atrage mai aproape de el? Poate că inelul face mai mult decât să-ţi sporească puterile. Poate că e un soi de... far.

— Mâna Neagră n-o să mă prindă, a zis Scott pufnind.

— Te înşeli. Şi dacă ai să continui să ai atitudinea asta, o să pună mâna pe tine mai repede decât crezi, i-am spus blând, dar ferm.

Am întins mâna spre braţul lui, însă el s-a ferit.

A ieşit pe fereastră, trântind-o în urma lui.

Capitolul 25

Era vineri, iar votul pentru ceremonia de încoronare de la balul liceului era programat să aibă loc în timpul prânzului. În clipa aceea mă aflam la ora de sănătate, uitându-mă la ceasul care avansa cu paşi mărunţi spre momentul pauzei. În loc să-mi fac griji că sutele de oameni cu care eram nevoită să-mi petrec următorii doi ani din viaţă ar putea izbucni într-un râs isteric la vederea numelui meu pe buletinele de vot, iar asta peste mai puţin de zece minute, m-am concentrat asupra lui Scott.

Trebuia să găsesc o cale de a-l convinge să reintre în peşteră pe timpul Heşvanului şi, ca măsură de precauţie, aveam nevoie de o modalitate de a-l determina să-şi scoată inelul Mâinii Negre. Dacă asta nu funcţiona, îmi trebuia o metodă de a-l închide. M-am întrebat vag dacă i-aş putea cere ajutorul lui Patch. Cu siguranţă, el ştia câteva locuri potrivite pentru a închide un nefilim, dar s-ar deranja el pentru Scott? Şi chiar dacă aş reuşi să-l fac să coopereze, cum aş mai recâştiga vreodată încrederea lui Scott? Ar lua-o drept trădarea supremă. Nu puteam nici măcar să-l fac să priceapă că era pentru propria lui siguranţă – în noaptea precedentă mă lămurise că nu-şi mai preţuia viaţa. *Sunt sătul să mă ascund. Aş putea foarte bine să fiu mort.*

În toiul gândurilor, interfonul aflat deasupra catedrei doamnei Jarbowski a zbârnâit. S-a auzit vocea secretarei, cântărită cu grijă.

— Doamnă Jarbowski? Îmi cer scuze pentru deranj. Aţi putea, vă rog, s-o trimiteţi pe Nora Grey la biroul de supraveghere a frecvenţei elevilor?

În tonul ei s-a strecurat o urmă de simpatie.

Doamna Jarbowski a bătut nerăbdătoare din picior, aparent nemulţumită că fusese întreruptă în mijlocul frazei. A făcut semn cu mâna în direcţia mea.

— Ia-ţi lucrurile, Nora. Nu cred că te mai întorci înainte de pauză.

Mi-am băgat manualul în ghiozdan şi m-am îndreptat către uşă, întrebându-mă despre ce era vorba. Ştiam că existau doar două motive pentru care elevii erau chemaţi la biroul de supraveghere a frecvenţei. Pentru chiul şi pentru absenţele

motivate. Din câte ştiam, nici una dintre variante nu mi se aplica.

Ajunsă la destinaţie, am tras de uşă şi atunci l-am văzut. Hank Millar stătea în hol, cu umerii căzuţi, cu o figură îngrijorată. Bărbia îi era proptită în pumn, iar ochii îi priveau în gol.

M-am retras din reflex. Dar el m-a văzut şi s-a ridicat imediat în picioare. Simpatia profundă întipărită pe chipul lui mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce e? m-am trezit bâiguind.

A evitat să mă privească direct.

— A avut loc un accident.

Cuvintele lui mi-au răsunat în minte. Primul meu gând a fost: de ce mi-ar păsa dacă Hank a avut un accident? Şi de ce venise tocmai până la şcoală ca să-mi spună?

— Mama ta a căzut pe scări. Purta tocuri şi şi-a pierdut echilibrul. A suferit un traumatism.

Un val de panică s-a prăvălit peste mine. Am zis ceva care ar fi putut să fie nu sau acu'. Nu, nu se putea întâmpla una ca asta. Trebuia s-o văd pe mama acu'. Dintr-odată regretam fiecare cuvânt tăios pe care i-l aruncasem în ultimele săptămâni. Cele mai mari temeri mă cuprindeau din toate direcţiile. Îmi pierdusem deja tatăl. Dacă rămâneam şi fără mama...

— Cât de grav e?

Vocea îmi tremura. În străfundul meu, ştiam că nu voiam să plâng în faţa lui Hank. O chestie de mândrie lipsită de importanţă, care s-a fărâmat în clipa în care mi-am imaginat chipul mamei. Am închis ochii, reţinându-mi lacrimile.

— Când am plecat de la spital, nu mi-au putut spune nimic. Am venit direct aici să te iau. Deja ţi-am luat o scutire de la secretară, mi-a explicat el. O să te duc cu maşina la spital.

Mi-a ţinut uşa şi m-am aplecat mecanic pe sub braţul lui. Am simţit cum picioarele mă poartă pe hol. Afară, soarele era prea puternic. M-am întrebat dacă aveam să-mi amintesc pentru totdeauna ziua asta. M-am întrebat dacă urma să am motive să privesc înapoi la ea şi să retrăiesc aceleaşi emoţii insuportabile pe care le simţisem când aflasem despre uciderea tatei – confuzie, amărăciune, neputinţă, abandon. M-am înecat, incapabilă să-mi mai reţin un suspin.

Hank şi-a descuiat Land Cruiserul fără nici o vorbă. Şi-a

ridicat mâna o dată, ca şi cum ar fi vrut să mă prindă de umăr, în semn de consolare, apoi şi-a strâns degetele în pumn şi a lăsat-o jos.

Atunci mi-am dat seama. Situaţia părea puţin prea convenabilă. Poate că era aversiunea mea naturală faţă de Hank, dar mi-a trecut prin cap că putea să mă mintă ca să mă bage în maşină.

— Vreau să sun la spital, am spus brusc. Vreau să văd dacă au veşti.

Hank s-a încruntat.

— Suntem în drum spre ei. Peste zece minute o să vorbeşti cu doctorul ei în persoană.

— Scuză-mă dacă sunt puţin îngrijorată, dar vorbim despre mama mea, am spus încet, însă cu o fermitate de neconfundat.

Hank a format un număr pe telefonul mobil şi mi-a întins aparatul. Sistemul automat al spitalului a preluat apelul, cerându-mi să ascult cu atenţie opţiunile sau să aştept un operator. Un minut mai târziu am intrat în legătură cu un operator.

— Îmi puteţi spune dacă Blythe Grey a fost internată azi? am întrebat-o pe femeie, evitând privirea lui Hank.

— Da, avem o Blythe Grey înregistrată.

Am răsuflat. Doar pentru că Hank nu minţise în legătură cu accidentul mamei nu însemna că era nevinovat. Trăia de atâţia ani la fermă şi niciodată nu căzuse pe scări.

— Sunt fiica ei. Îmi puteţi da informaţii noi despre starea ei?

— Îi pot lăsa doctorului ei un mesaj să vă sune.

— Mulţumesc, am spus, dându-mi numărul de telefon.

— Vreo veste? a întrebat Hank.

— De unde ştii că a căzut pe scări? l-am interogat. Ai văzut-o căzând?

— Stabilisem să ne vedem la masa de prânz. Pentru că n-a răspuns la uşă, am intrat singur. Atunci am găsit-o la baza scărilor.

Dacă detectase vreo urmă de suspiciune în vocea mea, n-a arătat-o. Mai degrabă părea morocănos, slăbindu-şi nodul cravatei şi ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Dacă i se întâmplă ceva... a murmurat ca pentru sine,

dar n-a dus ideea până la capăt. Mergem?

Urcă în maşină, mi-a ordonat un glas din capul meu. Tamnesam, mintea mea s-a golit de orice bănuială. Nu aveam decât un gând: trebuia să mă duc cu Hank.

Era ceva ciudat cu vocea aia, dar nu mă puteam dumiri în mintea mea împâclită. Toată capacitatea mea de a raţiona părea să fi zburat, lăsând loc unui singur ordin neîncetat: *Urcă în maşină*.

M-am uitat la Hank, care clipea inofensiv. Am avut impulsul de a-l acuza de ceva, dar de ce s-o fi făcut? Era acolo să mă ajute, îi păsa de mama mea...

Supusă, m-am strecurat în Land Cruiser.

Nu ştiu cât am mers în tăcere. Gândurile îmi erau un vârtej, până când, deodată, Hank şi-a dres vocea.

— Vreau să ştii că e pe mâini bune. Am cerut ca doctorul Howlett să-i supravegheze îngrijirea. Noi doi am fost colegi la Universitatea din Maine, înainte ca el să meargă la John Hopkins.

Doctorul Howlett. Am jonglat o clipă cu numele lui – apoi mi-am adus aminte. Era medicul care se ocupase de mine imediat după ce mă întorsesem acasă. După ce Hank găsise de cuviinţă să mă înapoieze, m-am corectat eu. Iar acum se dovedea că el şi doctorul erau prieteni? Orice amorţeală aş fi simţit a fost rapid eclipsată de îngrijorare. Am simţit o bruscă neîncredere faţă de doctorul Howlett.

În timp ce mă gândeam panicată la legătura dintre cei doi bărbaţi, o maşină s-a aşezat lângă cea a lui Hank. Pentru o fracţiune de secundă nu mi s-a părut nimic în neregulă – apoi maşina s-a izbit de Land Cruiser.

Acesta s-a legănat în lateral, zgâriind parapetul. Un şuvoi de scântei a zburat dinspre metalul răzuit. Abia am avut timp să scâncesc, când am fost împinşi din nou. Hank a reechilibrat maşina, partea din spate a Land Cruiserului făcând un slalom violent.

— Încearcă să ne scoată de pe şosea! a răcnit Hank. Puneţi centura!

— Cine sunt? am ţipat, verificând de două ori că aveam centura bine prinsă.

Hank a tras de volan pentru a evita o nouă lovitură, iar mişcarea abruptă mi-a atras din nou atenţia spre drumul din

faţă; urma o curbă strânsă la stânga, pe măsură ce ne apropiam de o râpă adâncă. Hank a călcat cu putere pedala de acceleraţie, încercând să depăşească cealaltă maşină, un El Camino bej. Acesta a ţâşnit înainte, clătinându-se pe banda din faţă. Trei capete se zăreau prin parbriz şi, din câte mi-am dat seama, toate trei aparţineau unor bărbaţi.

În minte mi-au apărut chipurile lui Gabe, Dominic şi Jeremiah. Era o pură speculaţie, de vreme ce nu reuşeam să le disting feţele, dar chiar şi simpla sugestie m-a făcut să urlu.

— Opreşte maşina! am strigat. E o capcană. Dă înapoi!

— Mi-au distrus maşina! a mârâit Hank, accelerând într-o urmărire.

El Camino a scârţâit la curbă, alunecând peste linia albă continuă. Hank l-a urmat, virând periculos de aproape de parapet. Marginea şoselei era înclinată în jos, afundându-se în râpă. De aici, de sus, semăna cu un uriaş castron gol, pe a cărui margine Hank gonea necugetat. Stomacul mi se dădea peste cap şi mi-am încleştat degetele pe braţul scaunului.

Farurile automobilului El Camino s-au făcut roşii.

— Ai grijă! am ţipat.

Mi-am lipit o mână de geam, iar pe cealaltă de umărul lui Hank, încercând să opresc inevitabilul.

El a tras tare de volan, săltând Land Cruiserul pe două roţi. Am fost aruncată în faţă, centura de siguranţă mi s-a strâns peste piept, capul mi s-a lovit de geam. Privirea mi s-a întunecat şi nişte zgomote puternice păreau că se coboară peste mine din toate direcţiile. Trosnete, zguduituri, pocnete îmi explodau în urechi.

Mi s-a părut că-l aud pe Hank mârâind ceva – *Ai dracului îngeri căzuţi!* –, dar apoi m-am trezit zburând.

Nu, nu zburând. Rostogolindu-mă. Iar şi iar.

Nu-mi amintesc aterizarea, dar când mintea mea a repornit, eram pe spate. Nu în Land Cruiser, altundeva. Noroi. Frunze. Pietre ascuţite care mi se înfigeau în piele.

Frig, durere, tărie. *Frig, durere, tărie*. Creierul meu nu putea să treacă de aceste trei cuvinte ca o incantaţie. Le-am văzut alunecându-mi prin faţa ochilor.

— Nora! a strigat Hank, iar glasul lui îmi păru îndepărtat.

Eram sigură că aveam ochii deschişi, dar nu reuşeam să disting nici un obiect. Lumina puternică dincolo de care nu

puteam vedea nimic mi se întindea de la un capăt la altul al câmpului vizual. Am încercat să mă ridic. Instrucţiunile pe care le dădeam muşchilor erau clare, însă exista o întrerupere undeva de-a lungul circuitului; nu mă puteam mişca.

Hank mi-a apucat mai întâi gleznele, apoi încheieturile mâinilor. Corpul îmi aluneca printre frunze şi noroi, scoţând un foşnet ciudat. Mi-am lins buzele, încercând să-i vorbesc, dar când am deschis gura, mi-au ieşit cuvintele greşite.

Frig, durere, tărie. Frig, durere, tărie.

Voiam să mă scutur din transă. *Nu!* am ţipat în mintea mea. *Nu, nu, nu!*

Patch! Ajutor! Patch, Patch, Patch!

— Frig, durere, tărie, am mormăit incoerent.

Până să apuc să mă corectez, era prea târziu. Buzele mi se încleştaseră. La fel şi ochii.

Nişte mâini puternice m-au prins de umeri, scuturându-mă.

— Mă auzi, Nora? Nu încerca să te ridici. Rămâi pe spate. O să te duc la spital.

Ochii mi s-au deschis. Copacii se legănau deasupra mea. Razele soarelui se revărsau printre crengi, aruncând umbre ciudate care întunecau lumea, apoi o luminau la loc.

Hank Millar s-a aplecat deasupra mea. Faţa îi era tăiată, sângele îi picura, mânjindu-i obrajii, pătându-i părul. Buzele i se mişcau, dar mă durea prea tare ca să-i mai pricep cuvintele.

Mi-am întors privirea. *Frig, durere, tărie.*

*****

M-am trezit într-un spital, într-un pat din spatele unei draperii albe. Încăperea era liniştitoare şi totuşi ciudat de tăcută. Simţeam furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare, iar capul parcă mi-ar fi fost presărat cu pânze de păianjen. Medicamente, am remarcat blând.

Un alt chip stătea aplecat deasupra mea. Doctorul Howlett zâmbea, dar nu îndeajuns încât să i se vadă dinţii.

— Ai încasat o lovitură îngrozitoare, domnişoară. O grămadă de vânătăi, dar nici o fractură. I-am cerut asistentei să-ţi dea ibuprofen şi o să-ţi scriu o reţetă înainte să pleci. O să te

resimţi vreo câteva zile. Ţinând cont de circumstanţe, aş zice că ar trebui să te consideri norocoasă.

— Hank? am reuşit să întreb, cu buzele uscate ca hârtia.

Doctorul Howlett a scuturat din cap, scoţând un râs scurt.

— N-o să-ţi placă să auzi asta, dar a scăpat fără nici o zgârietură. Nu prea pare corect.

Prin ceaţă, am încercat să mă gândesc. Ceva nu era în regulă. Iar atunci memoria mea şi-a dat drumul.

— Nu. Era tăiat. Sângera rău.

— Te înşeli. Hank a venit având pe el mai mult sângele tău decât pe al lui. Tu ai suferit de departe cele mai mari vătămări.

— Dar l-am văzut...

— Hank Millar e în cea mai bună formă, mi-a retezat-o el. Iar de îndată ce-ţi vom scoate copcile, şi tu vei fi la fel.

Şi totuşi, ar fi trebuit să simt panică. Erau prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. *Frig, durere, tărie. Frig, durere, tărie.*

Strălucirea farurilor. Prăbuşirea. Râpa.

— Asta o să te ajute, a spus doctorul Howlett, luându-mă prin surprindere cu o înţepătură în braţ.

Un fluid mi s-a scurs din ac în sânge, fără să simt mai mult de o pişcătură.

— Dar tocmai mi-am recăpătat cunoştinţa, am murmurat, în vreme ce o stare plăcută de sfârşeală generată de chimicale se revărsa în mine. Cum pot să fiu deja bine? Nu mă simt în regulă.

— O să te refaci mai repede acasă. A chicotit. Aici ai avea asistente care te-ar împunge şi te-ar înţepa toată noaptea.

Toată noaptea?

— E deja seară? Dar abia era amiază. Înainte de Hank – ora de sănătate – nu mâncasem de prânz.

— A fost o zi grea, a spus doctorul Howlett, clătinând din cap mulţumit.

Sub straturile de medicamente, îmi venea să ţip. În schimb, abia dacă am scos un suspin.

Mi-am pus mâna pe stomac.

— Mă simt ciudat.

— Radiologia mi-a confirmat că nu ai hemoragii interne. Ia-o uşor zilele următoare şi o să fii pe picioare cât ai zice peşte.

Mi-a strâns umărul în joacă.

— Dar îţi pot promite că n-o să-ţi vină să te sui într-o altă maşină prea curând.

Undeva în mijlocul ceţii mi-am amintit de mama.

— Hank e cu mama? Ea e bine? Pot s-o văd? Ştie despre accidentul de maşină?

— Mama ta îşi revine foarte repede, m-a asigurat el. E încă la terapie intensivă şi nu poate primi vizitatori, dar până dimineaţă ar trebui să fie mutată în salonul ei. Poţi să te întorci şi s-o vezi atunci.

S-a aplecat de parcă ar fi vrut să mă transforme în complicele lui.

— Între noi fie vorba, dacă n-ar fi fost banda roşie, te-aş fi lăsat să te furişezi înăuntru ca s-o vezi chiar acum. A suferit un traumatism destul de urât şi, cu toate că a existat o pierdere de memorie la început, ţinând cont de starea în care se afla când a adus-o Hank, cred că va reuşi o întoarcere de o sută optzeci de grade.

M-a bătut pe obraz.

— Probabil că norocul e o trăsătură de familie.

— Norocul, am repetat letargic.

Dar simţeam trezindu-se în mine o senzaţie de panică, ceea ce arăta că norocul nu avea nici o legătură cu însănătoşirea noastră.

Şi poate nici cu accidentele noastre.

Capitolul 26

După ce doctorul Howlett m-a externat, am coborât cu liftul până în holul principal. Pe drum, am format numărul lui Vee. Nu aveam cu ce să ajung acasă şi speram să fie încă suficient de devreme încât mama ei s-o lase să-şi salveze prietena naufragiată.

Liftul s-a oprit, iar uşile s-au deschis. Telefonul mi-a căzut la picioare cu un zăngănit.

— Bună, Nora, a spus Hank, stând drept în faţa mea.

Am numărat până la trei înainte să-mi recapăt glasul.

— Urci? am întrebat, sperând că păream calmă.

— De fapt, te căutam pe tine.

— Mă grăbesc, am spus în chip de scuză, ridicându-mi mobilul.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de o maşină care să te ducă acasă. L-am rugat pe unul dintre băieţii mei să-mi aducă un vehicul de închiriat de la reprezentanţă.

— Mersi, dar deja mi-am sunat o prietenă.

Zâmbetul îi era un pic fals.

— Măcar lasă-mă să te conduc până la uşă.

— Trebuie să mă opresc pe la baie mai întâi, m-am eschivat eu. Te rog, nu sta după mine. Zău, sunt bine. Sunt sigură că Marcie e nerăbdătoare să te vadă.

— Mama ta ar vrea să mă asigur că ajungi acasă cu bine.

Ochii îi erau injectaţi, întreaga expresie obosită, însă n-am crezut nici o clipă că toate astea făceau parte din rolul lui de iubit îngrijorat. Doctorul Howlett putea să insiste cât poftea că Hank sosise la spital nevătămat, dar eu ştiam adevărul. Scăpase din accident mai grav rănit decât mine. Mai grav chiar decât ar fi fost justificat în urma coliziunii.

Faţa lui semănase cu o masă de carne pulverizată şi chiar dacă sângele lui de nefilim îl vindecase aproape instantaneu, ştiusem din clipa în care mă trezisem din leşin şi aruncasem o primă privire înceţoşată spre el că ceva i se întâmplase după ce îmi pierdusem cunoştinţa. N-avea decât să nege până nu mai putea, însă starea lui îl făcea să arate de parcă ar fi fost stâlcit în bătaie de tigri.

Era prăpădit şi extenuat pentru că astăzi se luptase cu un

grup de îngeri căzuţi. Cel puţin asta era actuala mea ipoteză de lucru. Pe măsură ce îmi aminteam evenimentele, era singura explicaţie care avea sens. *Ai dracului îngeri căzuţi!* Nu asta a fost înjurătura pe care Hank a rostit-o furios cu o fracţiune de secundă înaintea accidentului? Clar nu se aşteptase să dea peste ei... atunci ce plănuise să se întâmple?

În mine se zvârcolea o senzaţie îngrozitoare. Una care, mi-am dat eu seama privind în urmă, îmi stăruise în minte încă de când Hank îşi făcuse apariţia la mine la şcoală. Dacă el chiar pusese la cale întâmplările din acea zi? Era posibil ca el s-o fi împins pe mama pe scări? Doctorul Howlett zicea că la început ea suferise o pierdere de memorie, truc pe care Hank l-ar fi putut folosi pentru a o împiedica să-şi amintească adevărul. Apoi venise să mă ia de la liceu... pentru ce? Ce îmi scăpa?

— Simt miros de cauciuc ars? a spus Hank. Te gândeşti adânc la ceva.

Vocea lui m-a readus în prezent. Mi-am ridicat privirea spre el, dorindu-mi să-i ghicesc motivaţiile din expresia de pe chip. Atunci mi-am dat seama că şi ochii lui mă priveau la fel de fix. Privirea îi era atât de intensă încât părea aproape hipnotică.

Indiferent la ce concluzie aş fi fost pe cale să ajung, aceasta s-a risipit. Gândurile mi s-au răsturnat. Brusc erau toate încâlcite şi nu-mi puteam aminti la ce meditam. Cu cât încercam mai tare să-mi aduc aminte, cu atât gândurile mi se adânceau şi mai mult în abisul din străfundul minţii.

Un cocon mi-a cuprins creierul, învelind orice abilitate cognitivă, astfel încât să nu mai pot ajunge la ea. Se întâmpla din nou. Senzaţia ameţitoare, greoaie, de a nu-mi mai putea controla propriile gânduri.

— A venit prietena ta să te ia, Nora? m-a întrebat el cu aceeaşi atenţie ca un laser.

Undeva în adâncul meu ştiam că n-ar fi trebuit să-i spun lui Hank adevărul. Ştiam că ar fi trebuit să-i zic că Vee era pe drum. Dar ce motiv aveam să-l mint?

— Am sunat-o pe Vee, dar nu mi-a răspuns, am recunoscut.

— Sunt bucuros să te duc eu, Nora.

Am încuviinţat din cap.

— Da, mulţumesc.

Mintea îmi era zăpăcită şi nu reuşeam să-mi revin. Am

avansat pe coridor alături de Hank, cu mâinile reci şi tremurânde. De ce dârdâiam? Era drăguţ din partea lui să-mi ofere un drum cu maşina. Ţinea atât de mult la mama încât făcea un efort pentru mine... nu-i aşa?

Călătoria spre casă a fost lipsită de evenimente. La fermă, Hank m-a urmat înăuntru.

M-am oprit chiar în uşă.

— Ce faci?

— Mama ta ar vrea să am grijă de tine în noaptea asta.

— Rămâi toată noaptea?

Mâinile au început iar să-mi tremure şi în creierul meu plin de vată ştiam că trebuia să găsesc o cale de a-l face să plece. Nu era o idee bună să-l las să doarmă la noi. Dar cum aş fi putut să-l forţez să iasă? Era mai puternic. Şi chiar dacă aş fi reuşit să-l scot afară, mama îi dăduse de curând o cheie de la casă. Ar fi intrat imediat la loc.

— Intră frigul în casă, a spus Hank, desprinzându-mi cu blândeţe mâinile de pe uşă. Lasă-mă să te ajut.

Aşa e, m-am gândit, zâmbind faţă de propria mea neghiobie aiurită. Voia să mă ajute.

Hank şi-a aruncat cheile pe bufet şi s-a aşezat pe canapea, punându-şi picioarele pe otomană. Şi-a îndreptat privirea către perna de lângă el.

— Vrei să ne relaxăm cu o emisiune de divertisment?

— Sunt obosită, am spus, cuprinzându-mi trupul cu braţele, acum că tremurul îngrozitor se întinsese deasupra coatelor.

— Ai avut o zi lungă. Somnul ar putea fi exact ce-ţi trebuie.

M-am luptat cu norul opresiv care îmi sufoca mintea, dar parcă bezna groasă nu avea capăt.

— Hank? am întrebat nedumerită. De fapt, de ce vrei să rămâi aici în noaptea asta?

El a chicotit.

— Arăţi chiar speriată, Nora. Fii fată cuminte şi du-te la culcare. Doar n-o să te strâng de gât în somn.

Ajunsă în dormitorul meu, am tras comoda în faţa uşii, practic blocând-o. Habar nu aveam de ce făcusem asta; n-aveam nici un motiv să mă tem de Hank. Omul îşi ţinea promisiunea faţă de mama. Voia să mă apere. Dacă avea să

bată la uşă, aveam să dau la o parte comoda şi să-i deschid.

Şi totuşi...

M-am băgat în pat şi am închis ochii. Oboseala îmi secerase trupul, iar acum deja tremuram din toate încheieturile. Mă întrebam dacă nu cumva răcisem. Când mintea a început să mi se îngreuneze, n-am opus rezistenţă. Culori şi forme îmi dansau prin faţa ochilor. Gândurile îmi alunecau tot mai adânc în subconştient. Hank avea dreptate; fusese o zi lungă. Aveam nevoie de somn.

Abia când m-am trezit în pragul locuinţei lui Patch am început să simt că ceva nu era tocmai în regulă. Ceaţa mi s-a risipit de pe creier şi mi-am dat seama că Hank se jucase cu mintea mea, supunându-mă. Am dat de perete uşa lui Patch şi m-am repezit înăuntru, strigându-i numele.

L-am găsit în bucătărie, stând atârnat pe un scaun de bar. Mi-a aruncat o privire şi a sărit în sus, venind către mine.

— Nora? Cum ai ajuns aici? Eşti în capul meu, a zis el surprins. Visezi?

Ochii i se mişcau înainte şi înapoi pe chipul meu, vânând un răspuns.

— Nu ştiu. Cred. M-am băgat în pat, simţind o nevoie disperată să vorbesc cu tine... şi iată-mă. Tu dormi?

A clătinat din cap.

— Sunt treaz, dar îmi eclipsezi gândurile. Nu ştiu cum ai reuşit. Doar un nefilim puternic sau un înger căzut ar putea face una ca asta.

— S-a întâmplat ceva groaznic.

M-am aruncat în braţele lui, încercând să-mi alung tremurul spasmodic.

— Mai întâi, mama a căzut pe scări, iar când ne duceam la spital s-o vedem, eu şi Hank am fost loviţi. Înainte să leşin, parcă l-am auzit pe Hank spunând că cealaltă maşină era plină cu îngeri căzuţi. El m-a adus acasă de la spital – şi i-am cerut să plece, dar nu vrea!

Ochii lui Patch străluceau de îngrijorare.

— Ia-o mai uşor. În clipa asta, Hank e singur cu tine?

Am dat din cap că da.

— Trezeşte-te. Vin la tine.

Un sfert de oră mai târziu s-a auzit un ciocănit uşor la uşa dormitorului meu. Trăgând la o parte comoda pentru a elibera

intrarea, am întredeschis uşa şi l-am găsit pe Patch stând de cealaltă parte a ei. L-am prins de mână şi l-am tras înăuntru.

— Hank e jos, se uită la televizor, i-am şoptit.

Hank avusese dreptate; somnul îmi făcuse tare bine. După trezirea din vis, mi-am recăpătat o parte suficientă din procesul normal de gândire încât să văd ceea ce îmi scăpase mai devreme: Hank se jucase cu mintea mea, supunându-mă. Îl lăsasem să mă aducă acasă fără nici o obiecţie, îi permisesem să intre în casa mea, să se aşeze comod, şi toate pentru că avusesem impresia că voia să mă protejeze. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Patch a dat un ghiont uşii, ca să se închidă.

— Am intrat prin pod.

M-a verificat din cap până în picioare.

— Eşti bine?

Degetul lui a urmărit conturul unui bandaj care acoperea o zgârietură subţire ce îmi străbătea linia părului, iar privirea i s-a aprins de furie.

— Hank s-a jucat cu mintea mea toată noaptea.

— Ia-o de la capăt, începând cu căzătura mamei tale.

Am inspirat adânc, apoi mi-am depănat povestea.

— Cum arăta maşina îngerilor căzuţi? a întrebat Patch.

— Un El Camino. Bej.

Patch şi-a scărpinat bărbia în timp ce se gândea.

— Crezi că a fost Gabe? Nu e ce conduce el de obicei, dar asta nu înseamnă nimic.

— Erau trei în maşină. Nu le-am putut vedea feţele. S-ar putea să fi fost Gabe, Dominic şi Jeremiah.

— Sau s-ar putea să fi fost oricare alţi trei îngeri căzuţi care îl vânează pe Hank. Odată cu dispariţia lui Rixon, s-a pus un preţ pe capul lui. El e Mâna Neagră, cel mai puternic nefilim în viaţă, şi o grămadă de îngeri căzuţi şi l-ar dori drept vasal numai ca să se poată umfla în pene. Cât timp ţi-ai pierdut cunoştinţa înainte ca Hank să te ducă la spital?

— Dacă ar trebui să estimez, doar câteva minute. Când mi-am revenit, Hank era plin de sânge şi părea extenuat. Abia dacă m-a putut urca în maşină. Nu cred că tăieturile şi vânătăile de pe el erau urmările accidentului. Pare plauzibil să fi fost constrâns să jure credinţă.

Un aer de-a dreptul sălbatic a înăsprit trăsăturile lui Patch.

— Chestia asta se termină aici. Nu te mai vreau implicată. Ştiu că ţi-ai pus în cap să fii tu cea care îl doboară pe Hank, dar nu pot risca să te pierd.

S-a ridicat şi a început să facă ture prin cameră, evident supărat.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine. Lasă-mă pe mine să-l pun să plătească.

— Nu e războiul tău, Patch, am spus încet.

Ochii îi ardeau cu o intensitate pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Eşti a mea, îngeraş, să nu uiţi asta. Războaiele tale sunt şi ale mele. Dacă s-ar fi întâmplat ceva astăzi? A fost îndeajuns de rău când mi s-a părut că fantoma ta mă bântuie; nu cred că aş suporta să fie adevărat.

M-am apropiat pe la spatele lui, încolăcindu-mi braţele pe sub ale sale.

— S-ar fi putut întâmpla ceva rău, dar n-a fost cazul, am zis cu blândeţe. Chiar dacă a fost Gabe, e clar că n-a obţinut ce voia.

— Lasă-l pe Gabe! Hank are un plan cu tine, poate şi cu mama ta. Hai să ne concentrăm pe asta. Vreau să te ascunzi. Dacă nu eşti de acord să locuieşti la mine, bine. O să găsim un alt loc. O să stai acolo până când Hank o să fie mort, îngropat şi în stare de putrefacţie.

— Nu pot să plec. Dacă dispar, Hank o să bănuiască imediat ceva. În plus, n-o pot face pe mama să mai treacă încă o dată prin aşa ceva. Dacă dispar acum, o să fie terminată. Uită-te la ea. Nu mai e acelaşi om de acum trei luni. Pe de-o parte poate, şi din cauza trucurilor mentale ale lui Hank, însă trebuie să înfrunt faptul că răpirea mea a slăbit-o într-un fel din care s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată. De cum se scoală dimineaţa, e îngrozită. Pentru ea nu există siguranţă. Nu mai există.

— Din nou, opera lui Hank, mi-a tăiat-o scurt Patch.

— Nu pot controla faptele lui Hank, dar pot controla ce fac eu acum. Nu plec. Şi ai dreptate – n-o să mă dau la o parte, lăsându-te pe tine să te ocupi singur de Hank. Promite-mi acum că, orice s-ar întâmpla, n-o să mă trădezi. Promite-mi că n-o să lucrezi pe la spatele meu şi n-o să-l termini în linişte, chiar dacă tu crezi sincer că o faci pentru binele meu.

— Oho, n-o să-l termin în linişte, a spus el pe un ton ucigaş.

— Promite-mi, Patch.

M-a privit tăcut multă vreme. Amândoi ştiam că era mai rapid, mai priceput în luptă şi, dacă se punea problema, mai nemilos. Intervenise şi mă salvase de multe ori în trecut, dar asta era singura dată – singura dată – când lupta era a mea şi numai a mea.

În sfârşit, cu mari reţineri, a spus:

— N-o să stau pe tuşă, uitându-mă cum îl înfrunţi singură, dar nici n-o să-l omor de unul singur. Înainte să mă ating de el, o să mă asigur că e ceea ce îţi doreşti.

Stătea cu spatele la mine, dar mi-am lipit obrazul de umărul lui, dezmierdându-l uşor.

— Mulţumesc.

— Dacă mai eşti atacată, loveşte cicatricele lăsate de aripile îngerului căzut. N-am priceput imediat. Apoi Patch a continuat: Izbeşte-l cu o bâtă de baseball sau înfige-i un băţ în cicatrice, dacă asta-i tot ce ai la îndemână. Urmele lăsate de aripi sunt pentru noi călcâiul lui Ahile. Nu putem simţi durerea, dar o lovitură în zona cicatricelor ne paralizează. În funcţie de răul produs, ne-ai putea schilodi pentru câteva ore. După ce am înfipt levierul în spinarea lui Gabe, m-aş mira să-şi fi revenit din şoc în mai puţin de opt ceasuri.

— Îmi aduc aminte, am spus încet. Apoi, Patch?

— Mmm?

Răspunsul îi era nedesluşit.

— Nu vreau să mă lupt.

Mi-am trecut degetul de-a lungul omoplaţilor lui, simţindu-i încordaţi din pricina enervării. Întregul corp îi era înţepenit, peste măsură de frustrat.

— Hank mi-a luat deja mama şi nu vreau să mi te ia şi pe tine. Poţi înţelege de ce trebuie să fac asta? De ce nu te pot trimite să porţi războaiele în locul meu, chiar dacă amândoi ştim că la capitolul ăsta mă baţi de departe?

El a expirat, lent şi îndelungat, şi am simţit cum trupul i se relaxează.

— Nu mai există decât un singur lucru de care sunt sigur. S-a întors, cu ochii săi de un negru limpede. Aş face orice pentru tine, chiar dacă asta înseamnă să acţionez împotriva instinctelor

mele sau chiar a naturii mele. Pentru tine aş renunţa la tot ce am, până şi la sufletul meu. Dacă asta nu e dragoste, e tot ce am mai bun.

Nu ştiam ce să-i răspund; nimic nu mi se părea potrivit. Aşa că i-am cuprins faţa în palme şi l-am sărutat pe buzele strânse în semn de hotărâre.

Încet, gura lui Patch s-a modelat după a mea. Am savurat presiunea delicioasă care îmi străbătea pielea pe măsură ce buzele lui se ridicau şi se adânceau peste ale mele. Nu voiam să fie furios. Îmi doream să aibă încredere în mine, aşa cum şi eu aveam în el.

— Îngeraş, a spus el, iar numele meu s-a oprit acolo unde gurile ni s-au întâlnit.

S-a retras, cântărind din priviri ce îmi doream de la el.

Nu mai puteam suporta să-l am atât de aproape fără să-i simt atingerea, aşa că mi-am strecurat mâna pe ceafa lui, ghidându-l să mă sărute din nou. Sărutul lui a fost mai apăsat, intensificându-se în vreme ce mâinile i se mişcau pe trupul meu, trimiţându-mi pe sub piele fiori fierbinţi, ca un curent electric.

Degetele lui mi-au descheiat un nasture al puloverului – apoi doi, trei, patru. L-am lăsat să-mi cadă de pe umeri, rămânând doar în cămăşuţă. El a ridicat marginea, tachinându-mă şi mângâindu-mi abdomenul cu degetul mare. Am inspirat sacadat.

Un zâmbet de pirat îi sclipea în priviri pe când îşi concentra atenţia mai sus, lipindu-şi nasul de curbura gâtului meu, sărutându-mă în vreme ce ţepii bărbii lui îmi zgâriau pielea cu o durere plăcută.

M-a lăsat în jos, sprijinindu-mă de moliciunea pernelor.

M-a gustat mai profund, aşezându-se deasupra mea, şi deodată era peste tot; genunchiul lui îmi încătuşa piciorul, atingerea buzelor lui era caldă, aspră, senzuală. Şi-a lipit palma de spatele meu, ţinându-mă strâns, făcându-mă să-mi înfig şi mai adânc degetele în trupul lui, să mă agăţ de el, ca şi cum, dacă i-aş fi dat drumul, aş fi pierdut o parte din mine.

— Nora?

M-am uitat spre uşă – şi am scos un ţipăt.

Hank umplea intrarea, sprijinindu-şi antebraţul de cadrul uşii. Mătura din priviri încăperea, cu chipul încordat într-o cercetare nedumerită.

— Ce faci! am urlat la el.

N-a răspuns, iar ochii lui au continuat să scotocească fiecare colţişor al dormitorului meu.

Nu ştiam unde era Patch; parcă l-ar fi simţit pe Hank cu numai o fracţiune de secundă înainte să se rotească mânerul uşii. Putea fi la numai câţiva centimetri distanţă, ascunzându-se. La numai câteva clipe distanţă de a fi descoperit.

— Ieşi afară!

Am sărit din pat.

— Nu pot face nimic în privinţa cheii de la casă pe care ţi-a dat-o mama, dar aici trag linie. Să nu mai calci niciodată în dormitorul meu.

A măsurat încet cu privirea uşile şifonierului, care erau întredeschise.

— Mi s-a părut că aud ceva.

— Zău, ghici ce? Sunt o persoană vie, care respiră, şi din când în când mai scot câte un zgomot!

Cu asta i-am trântit uşa în nas şi m-am lăsat în jos lângă ea. Pulsul mi-o luase razna. L-am auzit pe Hank oprindu-se în loc un moment, probabil încercând să localizeze, pentru ultima oară, acel lucru care îl adusese de fapt aici sus, să-mi verifice camera.

În sfârşit, s-a îndepărtat pe hol. Mă speriase până la lacrimi. Mi le-am şters repede, apoi am trecut în revistă fiecare vorbă şi grimasă a lui, încercând să găsesc un indiciu care să-mi arate dacă ştia sau nu că Patch se afla în camera mea.

Am aşteptat preţ de cinci minute înşelătoare înainte să întredeschid uşa. Holul era gol. Mi-am reîndreptat atenţia spre dormitor.

— Patch? am şoptit cu cea mai slabă voce posibilă.

Dar eram singură.

Nu l-am mai văzut pe Patch decât atunci când am adormit. Am visat că îmi croiam drum pe un câmp acoperit cu iarbă sălbatică, ce se despica în dreptul şoldurilor mele pe măsură ce avansam. În faţă mi-a apărut un copac despuiat, răsucit şi deformat. Patch stătea sprijinit de el, cu mâinile în buzunare. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, contrastând cu albul cremos al câmpului.

Am fugit tot restul distanţei până la el. Şi-a înfăşurat haina de piele în jurul nostru, gestul lui fiind mai mult unul de posesie

intimă decât unul menit să păstreze căldura.

— Vreau să rămân cu tine în noaptea asta, am spus. Mă tem că Hank o să încerce ceva.

— Nu vă scap din ochi nici pe tine, nici pe el, îngeraş, mi-a răspuns el, cu ceva aproape posesiv în tonul vocii.

— Crezi că ştie că ai fost în dormitorul meu?

Abia dacă am auzit suspinul agitat al lui Patch.

— Un lucru e sigur: a simţit ceva. L-a marcat suficient de mult încât să urce şi să investigheze. Încep să mă întreb dacă nu cumva e mai puternic decât am crezut. Oamenii lui sunt organizaţi şi antrenaţi impecabil. A reuşit să ţină captiv un arhanghel. Iar acum mă poate simţi de la câteva camere distanţă. Singura explicaţie la care mă pot gândi o reprezintă puterile diabolice. A găsit o cale de a le canaliza sau a făcut o înţelegere. Oricum ar fi, invocă forţele iadului.

M-am cutremurat.

— Mă sperii. În noaptea aia, după Bloody Mary, cei doi nefilimi care m-au fugărit au menţionat ceva despre puterile diabolice. Dar au zis că Hank le-a declarat un mit.

— Poate că Hank nu vrea să afle cineva ce pune la cale. Puterile diabolice ar putea explica de ce crede că îi poate învinge pe îngerii căzuţi înainte de Heşvan. Nu sunt un expert în magia iadului, dar mi se pare plauzibil să poată fi folosită pentru a combate un legământ, chiar unul făcut sub oblăduirea raiului. El ar putea conta pe asta pentru a încălca mii şi mii de jurăminte pe care nefilimii le-au făcut îngerilor căzuţi de-a lungul secolelor.

— Cu alte cuvinte, nu crezi că e un mit.

— Cândva am fost arhanghel, mi-a amintit el. Subiectul nu era în jurisdicţia mea, dar ştiam că există. Cam atât ştiam toţi. Magia provenea din iad şi mare parte din ceea ce aflaserăm erau speculaţii. Puterile diabolice sunt interzise în afara iadului, iar arhanghelii ar trebui să ţină asta sub control.

O undă de frustrare i s-a strecurat în voce.

— Poate că nu ştiu. Poate că Hank a găsit o cale de a se feri de ei. Sau poate că le foloseşte atât de puţin, încât ei nu şi-au dat seama încă.

— Uite un gând încurajator, a spus Patch cu un râs scurt, lipsit de amuzament. Ar putea folosi puterile diabolice pentru a rearanja moleculele din aer, ceea ce ar explica de ce mi-a fost atât de greu să-i dau de urmă. Tot timpul cât l-am spionat, am

făcut tot posibilul să mă ţin după el, încercând să-mi dau seama cum foloseşte informaţiile pe care i le-am dat. Lucru deloc uşor, având în vedere că se mişcă precum o fantomă. Nu lasă urme aşa cum ar trebui. Ar putea utiliza forţele diabolice pentru a modifica materia cu totul. N-am idee de când le foloseşte sau cât de priceput a ajuns în a le stăpâni.

Într-o tăcere dătătoare de fiori, ne-am gândit amândoi la asta. Rearanjarea materiei. Dacă Hank era capabil să umble la componentele de bază ale lumii noastre, ce altceva mai putea manipula?

După câteva clipe, Patch şi-a băgat mâna sub gulerul bluzei, desprinzându-şi de la gât un lanţ bărbătesc. Era făcut din verigi de argint pur, care îşi mai pierduseră din luciu.

— Vara trecută ţi-am dat lănţişorul meu de arhanghel. Mi l-ai înapoiat, dar vreau să-l ai din nou. Pentru mine nu mai funcţionează. S-ar putea să-ţi fie de folos.

— Hank ar face orice ca să pună mâna pe lănţişorul tău, am protestat eu, îndepărtându-i mâna. Păstrează-l. Trebuie să-l ascunzi. Nu-l putem lăsa pe Hank să-l găsească.

— Dacă pune lănţişorul meu la gâtul arhanghelului, ea nu va mai avea de ales şi îi va spune adevărul. Îi va oferi cunoaştere pură, neştirbită, iar asta de bunăvoie. Aici ai dreptate. Dar lanţul va şi înregistra întâlnirea, întipărind-o în memoria lui pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, Hank tot o să facă rost de o astfel de bijuterie. Mai bine să-o ia pe a mea decât să găsească alta.

— Întipări?

— Vreau să găseşti o cale de a i-l da lui Marcie, m-a instruit el, prinzându-mi lănţişorul la baza gâtului. Nu poate fi un gest prea evident. Ea trebuie să aibă impresia că ţi l-a furat. Hank o s-o ia la întrebări şi trebuie să creadă că te-a păcălit. Poţi să faci asta?

M-am dat un pas înapoi, aruncându-i o privire dojenitoare.

— Ce pui la cale?

Zâmbetul lui era şters.

— Eu nu i-aş zice punere la cale. I-aş zice înălţarea unei rugăciuni când mai sunt doar câteva secunde.

M-am gândit cu mare atenţie la ce îmi cerea.

— O pot invita pe Marcie la mine, am spus în cele din urmă. O să-i spun că am nevoie de ajutor să-mi aleg bijuteriile

pentru rochia de bal. Dacă într-adevăr îl ajută pe Hank să facă rost de un lănţişor de arhanghel şi dacă are impresia că eu am unul, atunci o să profite de accesul la dormitorul meu. Nu mă încântă ideea că o să-şi bage nasul peste tot, dar o s-o fac. Am făcut o pauză cu subînţeles. Însă mai întâi vreau să ştiu exact de ce o fac.

— Hank are nevoie ca arhanghelul să vorbească. La fel şi noi. Ne trebuie o cale prin care să le dăm de ştire arhanghelilor din rai că Hank foloseşte puterile diabolice. Eu sunt un înger căzut şi pe mine n-or să mă asculte. Dar dacă Hank îmi atinge lanţul, lucrul ăsta va rămâne imprimat în el. Dacă foloseşte puterile diabolice, bijuteria va înregistra şi asta. Vorbele mele nu înseamnă nimic pentru arhangheli, însă o astfel de dovadă ar cântări mult. Tot ce trebuie să facem e să ne asigurăm că lanţul ajunge în mâinile lor.

Încă mai aveam o strângere de inimă.

— Şi dacă nu funcţionează? Dacă Hank îşi obţine informaţiile de care are nevoie, iar noi nu ne alegem cu nimic?

A încuviinţat cu o uşoară mişcare a capului.

— Ce-ai vrea să fac în schimb?

M-am gândit şi nu mi-a venit nici o idee. Patch avea dreptate. Nu mai aveam timp, nici opţiuni. Nu ne aflam în cea mai grozavă postură, dar ceva îmi spunea că el profitase în toată existenţa lui de pe urma deciziilor riscante. Dacă trebuia să fiu târâtă într-o aventură de asemenea dimensiuni, nu mă puteam gândi la o persoană mai potrivită cu care aş fi preferat s-o fac.

Capitolul 27

Era vineri seara, o săptămână mai târziu, iar mama şi Hank se aflau în sufragerie, ghemuiţi pe canapea, împărţind un castron cu popcorn. Eu mă retrăsesem în camera mea, pentru că îi promisesem lui Patch că aveam să-mi păstrez calmul în preajma lui Hank.

Acesta fusese enervant de şarmant în ultimele câteva zile, o adusese pe mama de la spital, apărea în fiecare seară, fix la ora cinei, cu mâncare la pachet, ba chiar ne şi curăţase burlanele în dimineaţa aceea. Nu eram atât de fraieră încât să las garda jos, dar înnebuneam încercând să-i ghicesc motivele. Plănuia ceva, dar când ajungeam la întrebarea ce, eram pierdută.

Râsul mamei s-a auzit dinspre scări şi n-am mai rezistat. I-am trimis un SMS lui Vee.

IO, a răspuns ea un minut mai târziu.

AM DOUA BILETE LA SERPENTINE. VREI?

SERPEN-CINE???

NOUA TRUPA A UNUI PRIETEN DE FAMILIE. CONCERTUL DE LANSARE E IN SEARA ASTA.

TE IAU ÎN 20.

După exact douăzeci de minute, Vee a frânat pe alee. Am coborât scările în goană, sperând să ies pe uşă înainte să fiu nevoită să îndur tortura de a o auzi pe mama sărutându-se cu Hank, despre care aflasem că oferă nişte săruturi foarte umede.

— Nora? m-a strigat mama pe hol. Unde te duci?

— În oraş cu Vee. Mă întorc la unsprezece!

Până să-şi exercite ea dreptul de veto, m-am repezit afară şi m-am aruncat în maşina lui Vee, un Dodge Neon violet din 1995.

— Dă-i, dă-i, dă-i! i-am ordonat eu.

Prietena mea, care ar fi avut un viitor strălucit ca şofer pentru evadaţi, în caz că nu-i ieşea treaba cu facultatea, a luat evadarea mea în propriile mâini, demarând de pe alee suficient de zgomotos încât să sperie un stol de păsări din cel mai apropiat copac.

— Al cui era Avalonul de pe alee? m-a întrebat ea pe când traversa în viteză oraşul, ignorând semnele de circulaţie. De

când îşi luase permisul, scăpase plângând în hohote de trei amenzi pentru depăşirea vitezei şi era ferm convinsă că, dacă venea vorba de lege, nu putea fi învinsă.

— Maşina închiriată a lui Hank.

— Am auzit de la Michelle Van Tassel, care auzise de la Lexi Hawkins, care auzise de la buna noastră prietenă Marcie, că Hank pune la cale o ditamai recompensa pentru orice indiciu oferit poliţiei care ar duce la arestarea ciudaţilor care v-au scos de pe şosea.

Baftă multă cu asta.

Dar am rânjit corespunzător, deoarece nu voiam să-i dau de bănuit lui Vee. La modul ideal, ştiam că ar fi trebuit să-i povestesc tot, începând cu faptul că memoria îmi fusese ştearsă de Hank. Dar... cum? Cum să-i explic lucruri pe care abia dacă le pricepeam eu însămi? Cum s-o fac să creadă într-o lume care abundă în fiinţe de coşmar, când nu-i puteam oferi nici o dovadă în afara cuvântului meu?

— Cât oferă Hank? am întrebat. Poate o să fiu stimulată să-mi amintesc ceva important.

— De ce să-ţi baţi capul? Ia-i mai bine cardul bancar. Mă îndoiesc că ar observa dispariţia a câteva sute de dolari. Şi hei, dacă te prinde, nu e ca şi cum te-ar putea da pe mâna poliţiei. Aşa ceva i-ar distruge orice şansă cu mama ta.

Măcar să fi fost atât de simplu, m-am gândit eu, cu un zâmbet aspru îngheţat pe chip. Măcar să-l fi putut lua pe Hank drept ce părea a fi.

Lângă *Devil's Handbag* se afla o parcare minusculă, iar Vee a traversat-o de cinci ori, dar nu s-a eliberat nici un loc. Şi-a lărgit aria de căutare, stradă cu stradă. În sfârşit, a parcat lateral lângă o bucată de bordură care lăsa jumătate de Neon în stradă.

Vee a coborât, admirându-şi opera. A ridicat din umeri.

— Cinci puncte pentru creativitate.

Am parcurs restul drumului pe jos.

— Deci cine e prietenul de familie? m-a întrebat ea. E băiat? E arătos? E singur?

— Da, la prima, probabil, la a doua, cred că da, la a treia. Vrei să-ţi fac cunoştinţă?

— Nu, mersi. Voiam doar să ştiu dacă ar trebui să stau cu ochii pe el. Nu mai am încredere în băieţi, dar radarul meu o ia

razna când vine vorba de ăia drăguţi.

Am râs scurt, încercând să-mi imaginez o versiune curăţică, elegantă, a lui Scott.

— Scott Parnell numai drăguţ nu e.

— Hei! Stai aşa! Ce-i asta? Nu mi-ai zis că vechiul prieten de familie e Scottie cel Frumos.

Voiam să-i zic lui Vee că făceam tot posibilul să ţin sub tăcere apariţia în public a lui Scott din seara asta, nevrând să ajungă la urechile lui Hank vreun cuvânt, dar am alungat subiectul cu un inocent:

— Scuze, probabil am uitat.

— Amicul nostru Scottie are un corp de neuitat. Trebuie să recunoşti asta.

Avea dreptate. Scott nu era masiv, însă era musculos şi avea fizicul bine proporţionat al unui atlet de primă clasă. Dacă n-ar fi fost figura dură, aproape certăreaţă, pe care o afişa peste tot, probabil ar fi atras grămezi de fete. Poate chiar şi pe Vee, care era duşmanca autodeclarată a bărbaţilor.

Am trecut de ultima cotitură, iar în faţă ne-a apărut *Devil's Handbag*. Era o structură din cărămidă cu patru etaje, lipsită de farmec, acoperită de iederă şi cu ferestrele înnegrite. Într-o parte se învecina cu o casă de amanet. De cealaltă parte se afla o cizmărie pe care o bănuiam în secret că era faţada unei afaceri de succes cu acte false. Pe bune, cine îşi mai înlocuieşte flecurile?

— O să fim însemnate? a întrebat Vee.

— Nu în seara asta. Nu servesc alcool la bar, de vreme ce jumătate dintre membrii trupei sunt minori. Scott mi-a zis că n-o să avem nevoie decât de bilete.

Ne-am aşezat la coadă şi, cinci minute mai târziu, am intrat pe uşă. Decorul interiorului spaţios consta în scena aflată într-o parte a încăperii şi barul aflat în cealaltă. Separeuri în apropierea barului, măsuţe de cafenea lângă scenă. Spectatorii erau destul de numeroşi şi intrau tot mai mulţi; şi am simţit o apăsare de emoţie pentru Scott. Am încercat să recunosc figurile nefilimilor din public, dar nu aveam destulă experienţă încât să am încredere în mine că făceam o treabă minuţioasă. Nu că aş fi avut vreun motiv să cred că Devil's Handbag era un loc mai probabil de relaxare pentru neoameni, mai ales cei fideli lui Hank. Pur şi simplu, mergeam pe ideea că nu strică să fii

precaut.

Eu şi Vee ne-am dus drept spre bar.

— Ceva de băut? ne-a întrebat barmaniţa, o roşcată care nu se zgârcise cu tuşul pentru ochi sau cu inelele din nas.

— Sinucidere, i-a răspuns Vee. Ştii tu, atunci când pui în pahar câte un strop din toate?

M-am aplecat spre ea.

— Câţi ani avem?

— Copilăria e doar o dată în viaţă. Trăieşte-o.

— Cola cu cireşe, i-am spus barmaniţei.

În timp ce ne sorbeam băuturile, relaxându-ne şi sporovăind cu entuziasmul dinaintea spectacolului, o blondă suplă, cu părul îndesat într-un coc dezordonat – şi sexy –, s-a apropiat ţanţoşă de noi. Şi-a sprijinit coatele pe bar, aruncându-mi o privire rapidă. Purta o rochie lungă, boemă, reuşind să aibă un aer hippie şic fără cusur. În afara unei dâre de ruj roşu-sirenă, era nefardată, ceea ce mi-a atras atenţia spre buzele ei pline, uşor îmbufnate. Fixându-şi ochii asupra scenei, a spus:

— Nu v-am mai văzut pe aici, fetelor. E prima dată?

— Ce-ţi pasă ţie? i-a întors-o Vee.

Tipa a râs şi, cu toate că sunetul era blând, asemănător unui clinchet de clopoţei, mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

— Liceene? a ghicit ea.

Vee şi-a îngustat privirea.

— Poate da, poate nu. Iar tu eşti...?

Blonda ne-a aruncat un zâmbet.

— Dabria.

Ochii ei i-au ţintuit pe ai mei.

— Am auzit despre amnezie. Păcat.

M-am înecat cu băutura.

— Îmi pari cunoscută, a zis Vee. Dar numele tău nu-mi spune nimic.

Şi-a ţuguiat buzele, căzând pe gânduri.

Drept răspuns, Dabria i-a aruncat o privire glacială şi, cât ai zice peşte, toate bănuielile au dispărut de pe chipul lui Vee, lăsându-i-l la fel de inexpresiv ca apa lină.

— Nu te-am mai văzut în viaţa mea. Este prima dată când ne întâlnim, a spus ea pe un ton egal.

M-am uitat urât către Dabria.

— Putem sta de vorbă? Între patru ochi?

— Credeam că nu mă mai întrebi, a replicat ea degajată.

Mi-am croit drum către holul dinspre toalete. Când am scăpat de mulţime, m-am repezit la fosta lui Patch.

— În primul rând, încetează să te mai joci cu mintea prietenei mele. În al doilea rând, ce cauţi aici? Şi în al treilea rând, eşti mult mai drăguţă decât mi-a dat de înţeles Patch.

Probabil n-ar fi trebuit să arunc ultima parte, dar acum, că rămăsesem singură cu Dabria, nu aveam chef să mă ascund după deget. Mai bine să trec direct la subiect.

Gura ei s-a curbat într-un rânjet satisfăcut.

— Iar tu eşti ceva mai banală decât mi te aminteam.

Deodată mi-am dorit să-mi fi pus pe mine ceva mai sofisticat decât jeanşii băieţeşti, un tricou cu imprimeu şi o şapcă militărească.

— Te-a uitat, asta ca să ne lămurim, am spus.

Dabria şi-a examinat manichiura, înainte de a se uita spre mine printre genele plecate. Cu un regret de neconfundat, a zis:

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre el.

Ţi-am zis eu! m-am gândit eu furioasă la Patch.

— El e aici?

Şi-a întins gâtul ca să cerceteze mulţimea.

— Nu. Dar sunt sigură că ştiai deja asta, de vreme ce te-ai apucat să te ţii după el.

Ceva răutăcios i-a sclipit în privire.

— Oh? A observat?

— Greu să nu bage de seamă, dacă e clar că ţi-ai făcut un scop în viaţă din a te agăţa de gâtul lui.

Rânjetul uşor îmbufnat a devenit mai dur.

— Să ştii că dacă n-ar fi pana mea, pe care Jev o ţine pitită în pantaloni, n-aş sta pe gânduri înainte să te târăsc în mijlocul străzii şi să-ţi ofer locuri în rândul întâi la spectacolul unei maşini care se apropie. Poate că acum Jev îţi este alături, dar în locul tău n-aş răsufla uşurată. El şi-a făcut destui duşmani de-a lungul anilor şi nu-ţi mai spun câţi dintre ei ar fi încântaţi să-l înlănţuiască în iad. Nu poţi să te comporţi cu oamenii aşa cum a făcut-o el şi pe urmă să dormi cu ambii ochi închişi, a spus ea, iar în voce i se strecură un avertisment cu sânge rece. Dacă vrea să rămână pe pământ, nu se poate lăsa distras de o – m-a măsurat de sus până jos – copiliţă oarecare. Are nevoie de un aliat. De cineva care e în stare să-i apere spatele şi să-i fie util.

— Iar tu crezi că eşti taman fata potrivită pentru treaba asta? am şuierat.

— Cred că ar trebui să-ţi vezi de ai tăi. Lui Jev nu-i place să fie legat la gard. Nu trebuie decât să mă uit o dată la tine, ca să-mi dau seama că eşti ocupată până peste cap cu el.

— S-a schimbat, am spus. Nu mai e aceeaşi persoană ca atunci când te-a cunoscut.

Râsul ei a răsunat între ziduri.

— Nu mă pot hotărî dacă naivitatea ta e adorabilă sau dacă îmi vine să-ţi trosnesc una ca să te aduc la realitate. Jev nu se va schimba niciodată şi nu te iubeşte. Se foloseşte de tine ca să ajungă la Mâna Neagră. Tu ştii cât de mare e preţul pus pe capul lui Hank Millar? Milioane. Jev vrea banii ăia la fel de mult ca oricare alt înger căzut, poate chiar mai mult, pentru că i-ar folosi ca să-şi mituiască adversarii, şi crede-mă când îţi zic că ei vin tare din urmă. El e în fruntea jocului doar pentru că te are pe tine, moştenitoarea Mâinii Negre. Tu poţi să te apropii de Hank într-un fel la care majoritatea îngerilor căzuţi pot doar să viseze.

Nici n-am clipit.

— Nu te cred.

— Ştiu că-l vrei pe Mâna Neagră, drăguţo. La fel cum ştiu şi că vrei să fii cea care o să-l distrugă. Nu-i o ispravă uşoară, având în vedere că e nefilim, dar să presupunem pentru o clipă că ar fi posibil. Chiar crezi că Jev o să ţi-l predea ţie pe Hank când ar putea să-l livreze persoanelor potrivite şi să primească în schimb un cec în valoare de zece milioane de dolari? Mai gândeşte-te.

Şi cu asta Dabria a ridicat cu viclenie dintr-o sprânceană şi s-a pierdut prin mulţime.

Când am revenit la bar, Vee mi-a spus:

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar nu mi-a plăcut gagica. Rivalizează cu Marcie pentru locul întâi pe lista detectorului meu de stricăciuni.

E mai rău, m-am gândit eu furioasă. Mult mai rău.

— Că veni vorba de instincte, nu m-am decis încă ce să cred despre un anume Romeo, a spus Vee, săltându-se un pic mai sus pe scaun.

I-am urmărit privirea, găsindu-l la capătul ei pe Scott.

Cu un cap mai mare decât cei din public, el s-a îndreptat către noi. Părul lui castaniu decolorat de soare îi acoperea capul

ca o pălărie, iar punând asta lângă jeanşii soioşi şi tricoul strâmt, arăta exact cum ar trebui pentru un basist într-o trupă rock recent lansată.

— Ai venit, a spus el cu o tresărire în colţul gurii.

Am ştiut imediat că era încântat.

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, i-am răspuns, încercând să-mi reprim orice urmă de nelinişte pe care o simţeam faţă de refuzul lui de a mai sta ascuns încă puţin.

O scurtă privire aruncată mâinii lui mi-a arătat că nu-şi scosese inelul Mâinii Negre.

— Scott, ea e cea mai bună prietenă a mea, Vee Sky. Nu ştiu dacă aţi făcut oficial cunoştinţă.

Cei doi şi-au strâns mâinile, iar ea a spus:

— Mă bucur să văd că cel puţin o persoană din camera asta e mai înaltă decât mine.

— Da, am moştenit înălţimea de la tata, a spus Scott, dar fără a se grăbi să dezvolte subiectul. Apoi s-a întors către mine. Apropo de bal. Trimit o limuzină la tine acasă mâine la ora nouă. Şoferul o să te ducă la bal, iar eu o să te aştept acolo. Trebuia să-ţi iau o chestie din aia cu flori de pus la încheietura mâinii? Mi-a ieşit complet din minte.

— Voi doi mergeţi la bal împreună? a întrebat Vee, cu sprâncenele ridicate şi arătând către noi cu degetul într-o manieră confuză.

Îmi venea să-mi trag palme pentru că uitasem să-i spun. Drept scuză, avusesem multe pe cap.

— Ca amici, am liniştit-o pe Vee. Dacă vrei să vii şi tu, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

— Mda, dar n-am timp să-mi cumpăr rochie, a spus ea, părând sincer descurajată.

Gândind la repezeală, am spus:

— O să mergem la Silk Garden mâine la prima oră. Avem destul timp. Nu ţi-a plăcut ţie rochia purpurie cu paiete, aia de pe manechin?

Scott a făcut semn cu degetul mare peste umăr.

— Tre' să mă încălzesc. Dacă mai puteţi rămâne după spectacol, căutaţi-mă în culise şi o să vă duc într-un tur privat.

Am făcut schimb de priviri cu Vee şi mi-am dat seama că părerea ei despre Scott tocmai se îmbunătăţise cu vreo câteva linii. Eu, pe de-altă parte, mă rugam ca el să reziste suficient de

mult încât să ne ofere acel tur. Aruncând priviri furişe în jur, am căutat vreo urmă de Hank, de oamenii lui sau de orice alt motiv de îngrijorare.

Serpentine şi-a făcut apariţia pe scenă, testând şi acordând diversele chitare şi tobe. Scott a urcat împreună cu ei, aruncându-şi cureaua chitarei peste umăr. A intonat câteva note, ţinând între dinţi pana, în vreme ce dădea din cap în ritmul lui. Privind alături, am văzut-o pe Vee dând din picior în ritm cu el.

I-am dat un cot.

— E ceva ce vrei să-mi spui?

Ea şi-a reţinut un zâmbet.

— E de treabă.

— Parcă te dezintoxicai de băieţi.

Vee m-a înghiontit la rândul ei, şi mai tare.

— Nu fi o Debbie Downer.

— Doar lămuream lucrurile.

— Dacă ne-am cupla, mi-ar putea scrie balade şi chestii din astea. Trebuie să recunoşti, nimic nu e mai sexy decât un tip care compune muzică.

— Mm-hmm, am răspuns.

— Mm-hmm şi ţie.

Pe scenă, o echipă de la *Devil's Handbag* ajuta la ajustarea microfoanelor şi a amplificatoarelor. Unul dintre lucrători stătea în genunchi, lipind cablurile de podea, şi a făcut o pauză ca să-şi şteargă fruntea de sudoare. Ochii mi-au căzut pe braţul lui şi atunci m-a izbit o senzaţie de recunoaştere atât de puternică încât m-am clătinat pe picioare. Trei cuvinte îi erau tatuate pe antebraţ, ca o mantră. *FRIG. DURERE. TĂRIE.*

Nu cunoşteam semnificaţia combinaţiei de cuvinte, dar ştiam că le mai văzusem până atunci. O pereche de draperii s-au dat în lături, dezvelindu-mi memoria îndeajuns de mult cât să-mi amintesc că văzusem tatuajul imediat după ce fusesem târâtă afară din Land Cruiserul lui Hank. *FRIG. DURERE. TĂRIE*. Nu-mi dădusem seama înainte, dar acum eram sigură. Bărbatul de pe scenă se aflase acolo. Imediat după accident. Mă apucase de încheieturi pe când îmi pierdeam cunoştinţa, târându-mi trupul prin noroi. Trebuie să fi fost unul dintre îngerii căzuţi din El Camino.

În timp ce eu ajungeam la această concluzie

înspăimântătoare, îngerul căzut s-a scuturat pe mâini şi a sărit de pe scenă, îndreptându-se către public. A conversat scurt cu câţiva oameni, avansând încet către partea din spate a încăperii. Brusc, a cotit spre holul în care stătusem de vorbă cu Dabria.

I-am strigat la ureche lui Vee:

— Mă duc la toaletă. Păstrează-mi locul.

Strecurându-mă prin mulţimea înghesuită în grupuri de trei sau patru pe lângă bar, am luat-o pe coridor după îngerul căzut. El stătea în capătul celălalt, uşor aplecat în faţă. S-a răsucit, dezvăluindu-şi profilul, şi a ridicat o brichetă spre ţigara prinsă între buze. Scoţând un firişor de fum, a ieşit afară.

I-am lăsat câteva secunde avans, apoi am întredeschis uşa, scoţând capul. O mână de fumători tândălea pe alee, dar în afara unei scurte priviri, nimeni nu mi-a dat atenţie. Am ieşit de tot, căutând îngerul căzut. Acesta era la jumătatea aleii, îndreptându-se către stradă. Poate că voia să fumeze singur, dar am avut senzaţia că pleca de tot.

Mi-am trecut în revistă opţiunile. Puteam să mă reped înăuntru şi să-i cer ajutorul lui Vee, dar n-aş fi vrut să risc s-o implic dacă aveam de ales. Puteam să-l sun pe Patch pentru întăriri, însă, până îl aşteptam să vină, riscam să-mi scape prada. Ori puteam să urmez sfatul lui Patch şi să-l imobilizez pe îngerul căzut, profitând de cicatricele aripilor acestuia, apoi să dau telefon pentru a cere întăriri.

M-am hotărât să-i ofer lui Patch un avans cât de mare puteam şi să mă rog că se va grăbi. Căzuserăm de acord să ne păstrăm apelurile şi SMS-urile doar pentru situaţiile de urgenţă, pentru că nu voiam să lăsăm dovezi nedorite la îndemâna lui Hank. Dacă asta nu era o urgenţă, atunci nu ştiu ce-ar fi însemnat una.

PE ALEE IN SPATE LA DEVIL'S HANDBAG, am tastat în grabă. VĂZUT ÎNGER CĂZUT DIN ACCIDENT. TINTESC CICATRICELE.

O lopată pentru zăpadă era proptită de uşa din spate a cizmăriei şi am luat-o fără să mai stau pe gânduri. Nu aveam un plan, dar dacă voiam să imobilizez îngerul căzut, aveam nevoie de o armă. Păstrând o distanţă care să nu dea de bănuit, l-am urmat către capătul aleii. El a cotit pe stradă, şi-a aruncat ţigara în rigolă şi a format un număr pe telefonul mobil.

Ascunsă în umbră, am surprins frânturi de conversaţie.

— Am terminat treaba. E aici. Da, sunt sigur că el e.

A închis şi s-a scărpinat pe gât. A lăsat să-i scape un oftat care părea frământat. Sau poate resemnat.

Profitând de meditaţia lui tăcută, m-am furişat în spatele lui şi am balansat lopata pentru o lovitură violentă. L-am izbit în spinare cu mai multă putere decât am crezut vreodată că aveam, exact acolo unde ar fi trebuit să se afle cicatricele lăsate de aripile lui.

Bărbatul s-a clătinat pe picioare, căzând într-un genunchi.

Am lăsat lopata să cadă pentru a doua oară, cu mai multă încredere. Apoi pentru a treia, a patra, a cincea oară. Ştiind că nu-l puteam omorî, i-am trântit o lovitură furioasă în moalele capului.

A şovăit, pierzându-şi echilibrul, apoi s-a prăbuşit la pământ.

L-am împuns cu pantoful, dar îşi pierduse cunoştinţa.

Paşi grăbiţi s-au apropiat în urma mea şi m-am întors, ţinând încă strâns lopata. Patch a ieşit din întuneric, cu răsuflarea tăiată din pricina alergăturii. S-a uitat când la mine, când la îngerul căzut.

— L-am... nimerit, am spus, încă şocată că îmi fusese atât de uşor.

Patch mi-a desprins cu blândeţe lopata dintre degete şi a pus-o deoparte. Un zâmbet firav i-a răsucit buzele.

— Îngeraş, individul ăsta nu e un înger căzut.

Am clipit.

— Ce?

El s-a ghemuit lângă bărbat, i-a prins cămaşa în mâini şi a sfâşiat materialul. M-am holbat la spinarea netedă şi musculoasă. Nu se zărea nici o cicatrice.

— Eram sigură, m-am bâlbâit. Credeam că el era. I-am recunoscut tatuajul...

Patch s-a uitat în sus, spre mine.

— E nefilim.

Un nefilim? Tocmai ciomăgisem până la inconştienţă un nefilim?

Răsucind trupul bărbatului, Patch i-a descheiat cămaşa, cercetându-i bustul. Ochii noştri s-au oprit simultan asupra însemnului de sub claviculă. Pumnul încleştat ne era cât se

poate de familiar.

— Marca Mâinii Negre, am spus uluită. Tipii care ne-au atacat în ziua aia şi aproape că ne-au scos de pe şosea erau oamenii lui Hank?

Ce însemna asta? Putuse oare Hank să comită o eroare de judecată atât de gravă? El pretinsese că erau îngeri căzuţi. Păruse atât de convins...

— Eşti sigur că e unul dintre cei din El Camino? m-a întrebat Patch.

Furia s-a aprins în mine pe măsură ce îmi dădeam seama că fusesem trasă pe sfoară.

— Oh, sunt sigură.

Capitolul 28

— Hank a orchestrat accidentul de maşină, am spus cu un calm ucigător. Iniţial am crezut că incidentul i-a dat planurile peste cap, dar nimic n-a fost întâmplător. Le-a cerut oamenilor săi să ne lovească şi mi-a băgat în cap ideea că erau îngeri căzuţi. Iar eu am fost atât de proastă încât s-o iau de bună!

Patch a cărat trupul nefilimului în spatele unui tufiş stufos, ascunzându-l de stradă.

— În felul ăsta n-o să atragă atenţia până se trezeşte, mi-a explicat el. Te-a văzut bine?

— Nu, l-am luat prin surprindere, am spus neatentă. Dar de ce a avut nevoie Hank să-şi distrugă maşina? Toată treaba pare lipsită de sens. Automobilul lui a fost făcut praf, el a fost grav rănit – nu pricep.

— Nu vreau să mai pleci de lângă mine până când nu lămurim povestea asta, a spus Patch. Intră şi spune-i lui Vee că nu mai ai nevoie să te ducă acasă. Peste cinci minute vin să te iau din faţa localului.

Mi-am frecat braţele cu mâinile, acolo unde pielea mi se făcuse ca de găină.

— Hai cu mine. Nu vreau să fiu singură. Dacă mai sunt oameni de-ai lui Hank în interior?

Patch a scos un sunet care nu părea tocmai amuzat.

— Dacă Vee ne vede împreună, se strică treaba. Spune-i că ai găsit pe cineva care o să te ducă acasă şi că o s-o suni mai târziu. Eu o să stau chiar lângă uşă. Nu te scap din ochi.

— N-o să mă creadă. E mult mai precaută ca pe vremuri.

Am născocit repede singura soluţie plauzibilă.

— O să mă întorc acasă cu ea, iar după ce pleacă, noi ne vedem pe strada din faţa locuinţei mele. Hank e acolo, aşa că nu te apropia cu maşina mai mult decât e strict necesar.

Patch m-a tras într-un sărut scurt şi apăsat.

— Ai grijă.

În *Devil's Handbag*, un murmur puternic de nemulţumire se răspândea în rândul publicului. Oamenii aruncau spre scenă cu ghemotoace de şerveţele şi paie din plastic. Un grup din cealaltă parte a încăperii a început să scandeze:

— Serpentine e naşpa, Serpentine e naşpa.

Mi-am făcut loc cu coatele până când am ajuns lângă Vee.

— Ce se întâmplă?

— Scott a dat bir cu fugiţii. Pur şi simplu s-a ridicat şi a luat-o la goană. Trupa nu poate cânta fără el.

O senzaţie de greaţă mi-a cuprins stomacul.

— A fugit? De ce?

— Poate că l-aş fi întrebat, dacă aş fi reuşit să-l prind din urmă. A sărit de pe scenă şi a sprintat către uşi. La început, toată lumea a crezut că e o glumă.

— Ar trebui să plecăm de aici, i-am spus lui Vee. Mulţimea n-o să mai reziste mult.

— Că bine zici, a răspuns ea, săltându-se de pe scaunul de bar şi zbughind-o spre uşi.

La fermă, Vee a intrat cu Neonul pe alee.

— Ce crezi că l-a apucat pe Scott? m-a întrebat ea.

Am fost tentată să mint, dar mă săturasem să joc jocul ăsta cu ea.

— Cred că are necazuri, i-am spus.

— Ce fel de necazuri?

— Cred că a făcut nişte greşeli şi a supărat oamenii nepotriviţi.

Vee a părut uluită..., apoi sceptică.

— Oamenii nepotriviţi? Ce fel de oameni nepotriviţi?

— Nişte oameni foarte răi, Vee.

N-a mai avut nevoie de altă explicaţie. A băgat maşina în marşarier.

— Păi, ce mai stăm aici? Scott e acolo, pe undeva, şi are nevoie de noi.

— Nu-l putem ajuta. Cei care îl caută nu sunt exact genul de oameni cu conştiinţă. N-ar ezita să ne rănească. Dar e cineva care ne poate susţine şi, cu puţin noroc, va putea să-l ducă pe Scott afară din oraş în noaptea asta, unde va fi în siguranţă.

— Scott trebuie să plece din oraş?

— Nu e în siguranţă aici. Sunt convinsă că oamenii care îl caută se aşteaptă ca el să încerce să dispară, dar Patch va găsi o cale să-i ocolească...

— Stai! Dă înapoi. L-ai pus pe ţăcănitul ăla să-l ajute pe Scott? Vee a ridicat vocea şi m-a fixat cu o privire acuzatoare. Mama ta ştie că te-ai încurcat iar cu el? Te-ai gândit vreodată că, poate, poate asta era o informaţie pe care ar fi trebuit să mi-

o comunici? Tot timpul ăsta eu am minţit în legătură cu el, pretinzând că nici n-a existat vreodată, în vreme ce tu te cuplai cu el pe la spatele meu?

Auzindu-i confesiunea brutală, lipsită de orice urmă de regret, mi-am pierdut cumpătul.

— Deci, în sfârşit, eşti pregătită să recunoşti ce e cu Patch?

— Să recunosc? Să recunosc? Am minţit pentru că, spre deosebire de gunoiul ăla, mie chiar îmi pasă ce se întâmplă cu tine. Tipul nu are toţi boii acasă. Şi-a făcut apariţia şi viaţa ta n-a mai fost niciodată la fel. Nici a mea, dacă tot veni vorba. Aş prefera să am de-a face cu o gaşcă de puşcăriaşi decât să dau nas în nas cu Patch pe o stradă pustie. Se pricepe de minune să profite de oameni şi mi se pare că iar s-a apucat de vechile lui şmecherii.

Am deschis gura, fiind atât de nervoasă încât nu reuşeam să-mi pun gândurile în ordine.

— Dacă l-ai vedea aşa cum îl văd eu...

— Dacă s-o întâmpla asta vreodată, poţi să pui pariu că o să-mi scot singură ochii!

M-am luptat să-mi regăsesc calmul. Furioasă sau nu, puteam fi raţională.

— M-ai minţit, Vee. Te-ai uitat în ochii mei şi m-ai minţit. M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea mamei, dar nu şi din partea ta. Am deschis portiera. Cum aveai de gând să-mi explici atunci când mi-aş fi recuperat memoria? am întrebat deodată.

— Speram să nu ţi-o recapeţi.

Vee şi-a azvârlit braţele în aer.

— Na, c-am spus-o. Îţi era mai bine fără ea, dacă asta însemna să nu-ţi mai aduci aminte de ciudatul ăla. Când eşti cu el nu mai gândeşti limpede. E ca şi cum ai vedea acel unu la sută din el care ar putea fi bun şi ţi-ar scăpa celelalte nouăzeci şi nouă de procente de rău psihopat în stare pură!

Mi-a căzut falca.

— Altceva? am izbucnit.

— Nup. Asta rezumă destul de bine părerea mea despre subiect.

Am ţâşnit afară din maşină şi am trântit uşa.

Vee şi-a coborât geamul şi a scos capul afară.

— Când îţi vii în fire, ai numărul meu! mi-a strigat.

Apoi a ieşit în viteză de pe alee şi s-a pierdut în beznă.

Am rămas în umbra fermei, încercând să-mi recapăt liniştea. Am reflectat la răspunsurile vagi pe care mi le dăduse Vee când venisem prima dată acasă de la spital, fără nici o fărâmă de memorie intactă, iar nervii mei au ameninţat să explodeze. Avusesem încredere în ea. Mă bazasem pe ea că-mi va spune ce nu reuşeam să deduc singură. Mai rău, colaborase cu mama. Se folosiseră de amnezia mea pentru a mă îndepărta şi mai mult de adevăr. Din cauza lor, îmi luase mult mai mult să-l găsesc pe Patch.

Eram atât de agitată, încât aproape că am uitat că-i spusesem lui Patch să mă aştepte pe stradă. Înfrânându-mi furia, m-am îndepărtat ca o furtună de casă, uitându-mă atent după orice semn din partea lui Patch. Când silueta lui a început să capete încet contur în umbrele din faţă, mare parte din senzaţia că fusesem trădată se risipise, dar încă nu eram pregătită s-o sun pe Vee şi să-i ofer iertarea.

Patch parcase pe marginea drumului, călărind o motocicletă neagră Harley Davidson, model vechi. Am simţit o schimbare în aer la vederea lui; ceva periculos şi ademenitor zbârnâia ca un fir de curent electric. Când am dat cu ochii de el, m-am oprit în loc. Inima mi-a tresărit, aproape ca şi cum el mi-ar fi ţinut-o în mână, stăpânindu-mă în felul lui secret. Am crezut-o. Scăldat în lumina lunii, arăta chiar ucigător.

Când m-am apropiat, Patch mi-a întins o cască.

— Unde ţi-e automobilul? am întrebat.

— A trebuit să mă descotorosesc de el. Prea multă lume ştia că îl conduceam, inclusiv oamenii lui Hank. L-am parcat pe un teren abandonat. Acum locuieşte în el un boschetar pe nume Chambers.

În ciuda stării de spirit proaste, mi-am lăsat capul pe spate şi am râs.

El a ridicat sprâncenele întrebător.

— După seara pe care am trăit-o, aveam nevoie de asta.

M-a sărutat, apoi mi-a prins cureaua căştii sub bărbie.

— Mă bucur să fiu de ajutor. Hopa sus, îngeraş! Te duc acasă.

Deşi se afla sub pământ, când am ajuns, în apartamentul lui Patch era cald. Am stat să mă întreb dacă ţevile cu abur care se întindeau pe sub parcul Delphic ajutau la încălzirea locuinţei.

Exista şi un şemineu, în care Patch a făcut imediat focul. Mi-a luat haina, aşezând-o în dulapul de pe hol.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

A fost rândul meu să ridic din sprâncene.

— Ai luat tu mâncare? Pentru mine?

Îmi spusese că îngerii nu simţeau gustul şi n-aveau nevoie de hrană, ceea ce făcea inutil mersul la cumpărături.

— Este o băcănie cu produse organice chiar la ieşirea de pe autostradă. Nici nu mai ţin minte când am cumpărat ultima dată de mâncare. Un zâmbet i-a luminat privirea. S-ar putea să fi exagerat.

Am intrat în bucătăria cu aparatură strălucitoare din oţel inoxidabil, blaturi din granit negru şi dulapuri din lemn de nuc. Foarte masculin, foarte stilat. M-am dus mai întâi la frigider. Sticle cu apă, spanac şi rucola, ghimbir, brânzeturi gorgonzola şi feta, unt natural de arahide şi lapte, într-o parte. Hotdog, mezeluri, Coca-Cola, păhărele cu budincă de ciocolată şi frişcă la tub, în cealaltă. Am încercat să mi-l închipui pe Patch împingând un cărucior de cumpărături printre rafturi, aruncând în el alimente după bunul plac. Abia dacă reuşeam să-mi păstrez mina serioasă.

Am luat un păhărel cu budincă şi i-am oferit unul lui Patch, dar el a scuturat din cap că nu. S-a cocoţat pe unul dintre scaunele de bar, sprijinindu-şi cotul de blatul mesei, într-o poziţie contemplativă.

— Îţi mai aminteşti ceva din accident, înainte să leşini?

Am găsit o lingură în sertar şi am luat o gură de budincă.

— Nu, am zis încruntându-mă. Totuşi, ar putea fi ceva. Accidentul a avut loc chiar înainte de prânz. La început am crezut că nu se poate să-mi fi pierdut cunoştinţa pentru mai mult de câteva minute, dar când m-am dezmeticit la spital era seară. Asta înseamnă că nu-mi ies la socoteală şase ore... deci cum justificăm acele şase ceasuri pierdute? Oare am fost cu Hank? Am zăcut inconştientă în spital?

În ochii lui Patch a licărit o urmă de îngrijorare.

— Ştiu că n-o să-ţi placă, dar dacă am reuşi s-o aducem pe Dabria mai aproape de Hank, s-ar putea să intuiască ceva despre el. Nu-i poate vedea trecutul, însă şi-a mai păstrat unele puteri şi i-ar putea zări viitorul. Ne-ar putea oferi un indiciu în legătură cu ceea ce pune la cale. Orice l-ar aştepta de acum

înainte, totul depinde de trecutul lui. Dar n-o să fie uşor s-o apropiem pe Dabria de el. E foarte atent. Când iese, are cel puţin două duzini de oameni care formează în jurul lui o barieră de netrecut. Chiar şi când e la tine acasă, ai lui stau afară, păzind uşile, plimbându-se pe câmpuri şi patrulând pe stradă.

Pentru mine astea erau noutăţi care mă făceau să mă simt şi mai violată.

— Apropo de Dabria, a fost la *Devil's Handbag* în seara asta, am zis eu, intenţionând să afişez un aer nonşalant. A avut bunăvoinţa de a se prezenta.

L-am urmărit îndeaproape pe Patch. Nu eram sigură ce căutam. Unul dintre acele lucruri pe care le recunoşti atunci când le vezi. Spre meritul lui, şi frustrarea mea, n-a dat nici un semn de emoţie sau interes.

— A zis că s-a pus o recompensă pe capul lui Hank, am continuat eu. Zece milioane de dolari pentru primul înger căzut care îl capturează cu succes. Cică ar fi unii care ar prefera să nu-l vadă pe Hank conducând o rebeliune a nefilimilor şi, cu toate că nu mi-a dat detalii, am impresia că le pot deduce de una singură. Nu m-aş mira dacă ar exista pe undeva nişte nefilimi care nu l-ar vrea pe Hank la putere. Nefilimi care ar prefera să-l ştie închis. Am făcut o pauză, pentru sporirea efectului. Nefilimi care plănuiesc o lovitură de stat.

— Zece milioane de dolari sună destul de corect.

Din nou, o replică spusă fără nici un indiciu despre adevăratele lui sentimente.

— O să mă trădezi, Patch?

Multă vreme n-a răspuns nimic, iar când a vorbit, în cuvintele lui răsuna un dispreţ tăcut.

— Îţi dai seama că exact asta vrea Dabria, nu-i aşa? În seara asta te-a urmărit până la *Devil's Handbag* cu un singur scop: să-ţi bage în cap ideea că aş vrea să te trădez. Ţi-a spus cumva că mi-am pierdut averea la jocurile de noroc şi că cele zece milioane ar fi o tentaţie prea mare pentru mine? Nu, îmi dau seama după faţa ta că nu e asta. Poate ţi-a dat de înţeles că am femei pitite prin toate colţurile lumii şi plănuiesc să folosesc banii pentru a le ţine pe lângă mine. Gelozia ar fi mai pe gustul ei şi de asta pun pariu că, dacă n-am nimerit-o încă, sunt pe aproape.

Mi-am ridicat bărbia, folosind sfidarea pentru a-mi masca

nesiguranţa.

— A zis că ai adunat o lungă listă de duşmani şi că intenţionezi să-i mituieşti.

Patch a izbucnit în râs.

— Am o listă lungă de duşmani, nu neg asta. Aş putea să-i mituiesc pe toţi cu zece milioane? Poate da, poate nu. Nu asta-i ideea. Vreme de secole am fost cu un pas înaintea adversarilor mei şi aşa am de gând să rămân. Capul lui Hank pe tavă înseamnă pentru mine mai mult decât un cec, iar când am aflat că-mi împărtăşeşti dorinţa, asta n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea de a găsi o cale să-l omor, nefilim sau nu.

Nu eram sigură cum să-i răspund. Patch avea dreptate – Hank nu merita să-şi petreacă restul vieţii închis într-o temniţă izolată, îmi distrusese viaţa şi familia, iar orice altceva decât moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă.

El şi-a dus degetul la buze, făcându-mă imediat să tac. O clipă mai târziu, s-a auzit brusc o bătaie în uşă.

Am făcut schimb de priviri, iar Patch a vorbit gândurilor mele. *Nu aştept pe nimeni. Du-te în dormitor şi închide uşa.*

Cu o mişcare a capului, i-am făcut semn că înţelesesem. Mişcându-mă în linişte, am traversat apartamentul, închizându-mă în dormitorul lui. Prin uşă, l-am auzit scoţând un hohot de râs. Următoarele lui cuvinte purtau un ton de ameninţare.

— Ce faci?

— Am picat prost? a răspuns un glas înfundat.

Feminin şi ciudat de familiar.

— Tu ai zis-o, nu eu.

— E important.

Panica şi furia mi s-au zvârcolit în piept când mi-a devenit clară identitatea, inconfundabilă, a vizitatoarei. Dabria venise în vizită, neanunţată.

— Am ceva pentru tine, i-a spus ea lui Patch, cu o voce un pic cam prea mieroasă, un pic cam prea sugestivă.

Pun pariu că ai, m-am gândit cu cinism. Eram tentată să dau buzna afară şi s-o întâmpin cu căldură, dar m-am abţinut. Existau şanse să fie mai dornică să vorbească dacă nu ştia că ascultam, între mândria mea şi potenţiale informaţii, au învins ultimele.

— Am avut ceva noroc. Mâna Neagră m-a contactat în seara asta, a continuat Dabria. Şi-a dorit o întâlnire, s-a oferit să

plătească bani buni, iar eu am fost de acord.

— A vrut să-i citeşti viitorul, a spus Patch.

— Pentru a doua oară în două zile. Avem de-a face cu un nefilim tare minuţios. Minuţios, dar nu atât de atent ca altădată. Face mici greşeli. De data asta nu s-a mai obosit să-şi târască după el toate gărzile de corp. A zis că nu vrea să ne fie ascultată discuţia. Mi-a cerut să-i citesc viitorul a doua oară, ca să fie sigur că cele două versiuni se potrivesc. M-am prefăcut că nu sunt jignită, dar să ştii că nu-mi place să fiu pusă la îndoială.

— Ce i-ai spus?

— În mod normal, viziunile mele sunt apărate de confidenţialitatea profetesă-client, însă aş putea fi dornică să ajung la o înţelegere, a zis ea, pe un ton care sugera flirtul. Ce pui pe masă?

— „Profetesă”?

— Are ceva original, nu crezi?

— Cât? a întrebat Patch.

— Primul care rosteşte un preţ pierde – tu m-ai învăţat asta.

Mi s-a părut că-l văd pe Patch dându-şi ochii peste cap.

— Zece mii.

— Cincisprezece.

— Douăsprezece. Nu-ţi forţa norocul.

— Întotdeauna e amuzant să fac afaceri cu tine, Jev. Ca pe vremuri. Făceam o echipă grozavă.

Acum a fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Începe să vorbeşti, a spus el.

— Am prevăzut moartea lui Hank şi i-am dat vestea de-a dreptul. N-am putut să-i ofer detalii, dar i-am zis că, foarte curând, o să fie cu un nefilim mai puţin pe lumea asta. Încep să cred că „nemuritor” e un termen greşit. Mai întâi Chauncey, acum Hank.

— Reacţia lui? a fost tot ce-a spus Patch.

— N-a avut una. A plecat fără nici o vorbă.

— Altceva?

— Ar trebui să ştii că a intrat în posesia unui lănţişor de arhanghel. Am simţit asta la el.

M-am întrebat dacă asta însemna că Marcie reuşise să-mi fure lanţul lui Patch. O invitasem să mă ajute să-mi aleg bijuteriile potrivite pentru rochie, dar, în mod ciudat, nu-mi

acceptase oferta. Sigur, îl vedeam pe Hank în stare să-i dea cheile casei şi s-o instruiască să-mi cotrobăie prin dormitor cât timp eram plecată.

— Nu cunoşti, din întâmplare, vreun fost arhanghel care să-şi fi pierdut lanţul? a speculat Dabria.

— O să-ţi trimit banii mâine, a fost răspunsul neutru al lui Patch.

— Ce treabă are Hank cu un lănţişor de arhanghel? Pe când pleca, l-am auzit spunându-i şoferului să-l ducă la depozit. Ce este în depozit? a insistat ea.

— Tu eşti *profetesa*.

Replica a fost rostită cu o urmă de amuzament.

Râsul cristalin al Dabriei a răsunat în apartament, înainte să capete un ton jucăuş.

— Poate că ar trebui să mă uit la viitorul tău. Poate se intersectează cu al meu.

Asta m-a făcut să mă ridic în picioare. Am ieşit zâmbit.

— Salut, Dabria. Ce surpriză plăcută!

Ea s-a întors, iar revolta i s-a citit pe chip când m-a văzut.

Mi-am întins braţele deasupra capului.

— Trăgeam un pui de somn, când sunetul neplăcut al vocii tale m-a trezit.

Patch a surâs.

— Dabria, cred că ai făcut cunoştinţă cu iubita mea?

— Oh, ne-am cunoscut, am spus veselă. Din fericire, am supravieţuit ca să vorbesc despre asta.

Ea a deschis gura, apoi a închis-o. Între timp, obrajii ei au căpătat o nuanţă de roz-închis.

— Se pare că Hank a dat peste un lănţişor de arhanghel, mi-a spus Patch.

— Ciudat cum se aşază lucrurile.

— Acum trebuie să ne dăm seama ce planuri are cu el, a continuat Patch.

— Îmi iau haina.

— Tu rămâi aici, îngeraş, mi-a spus el cu o voce care nu mi-a plăcut.

Rareori lăsa să i se întrezărească emoţiile, dar în tonul lui exista o notă clară de fermitate, amestecată cu... îngrijorare.

— Te ocupi singur de asta?

— Mai întâi, Hank nu ne poate vedea împreună. În al

doilea rând, nu-mi place ideea de a te târî într-o situaţie care s-ar putea strica rapid. Dacă mai ai nevoie de încă un motiv, te iubesc. Ăsta e un teritoriu necunoscut pentru mine, dar simt nevoia să ştiu că, la sfârşitul nopţii, am la cine să mă întorc.

Am clipit. Niciodată nu-l mai auzisem vorbindu-mi cu atâta afecţiune. Însă nu puteam s-o las baltă pur şi simplu.

— Mi-ai promis, am spus.

— Şi o să-mi ţin promisiunea, mi-a răspuns el, îmbrăcându-şi haina de motociclist.

Traversând încăperea către mine, şi-a lipit fruntea de a mea.

Nici să nu te gândeşti să treci cu un centimetru mai departe de uşă, îngeraş. O să mă întorc cât pot de repede. N-am să-l las pe Hank să pună lănţişorul la gâtul arhanghelului fără să aud ce vrea. Acolo ai fi o pradă uşoară. Are deja un lucru pe care şi l-a dorit – hai să nu-i dăm două. O să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna.

— Promite-mi că o să stai aici, unde ştii că eşti în siguranţă, a spus el cu voce tare. Alternativa e s-o pun pe Dabria să rămână şi să facă pe câinele de pază.

A ridicat din sprâncene, ca şi cum ar fi întrebat: Care să fie?

Eu şi Dabria am făcut schimb de priviri, nici una dintre noi nefiind, nici măcar pe departe, încântată.

— Întoarce-te repede, am spus.

Capitolul 29

Mă plimbam prin locuinţa lui Patch, încercând să mă conving să nu fug după el. Îmi promisese – îmi *promisese* – că nu-l va doborî pe Hank de unul singur. Asta era şi lupta mea la fel de mult pe cât era a lui, mai mult chiar, şi, date fiind nenumăratele moduri în care Hank mă făcuse să sufăr, îmi câştigasem dreptul să-i aplic pedeapsa. Patch spusese că descoperise o cale de a-l omorî, şi voiam să fiu eu cea care-l trimitea pe lumea cealaltă, unde faptele din viaţa asta aveau să-l bântuie pentru totdeauna.

O îndoială mi s-a strecurat în minte. Dabria avea dreptate. Patch are nevoie de bani. O să îl livreze pe Hank cui trebuie, o să-mi dea o parte din sumă şi o să-mi spună că suntem chit. Între a cere permisiunea şi a implora iertarea, Patch o alesese ferm pe ultima – chiar el recunoscuse.

Mi-am întins braţele pe spătarul canapelei lui, inspirând adânc pentru a mima un aer calm, între timp inventând tot felul de modalităţi prin care aş fi putut să-l torturez dacă s-ar fi întors fără Hank – viu – după el.

Mobilul meu a început să sune şi am scotocit prin geantă ca să răspund.

— Unde eşti?

O respiraţie greoaie, întretăiată, mi-a răsunat în ureche.

— Mi-au luat urma, Grey. I-am văzut la *Devil's Handbag*. Oamenii lui Hank. Am şters-o.

— Scott!

Nu era vocea la care mă aşteptasem, dar nicidecum lipsită de importanţă.

— Unde eşti?

— Nu vreau să spun la telefon. Trebuie să plec din oraş. Când m-am dus în staţia de autobuz, Hank avea oameni acolo. I-a pus peste tot. Are prieteni în poliţie şi cred că le-a dat poza mea. Doi poliţişti m-au fugărit într-o băcănie, dar am scăpat pe uşa din spate. A trebuit să las Chargerul în urmă. Sunt pe jos. Am nevoie de bani gheaţă – cât de mulţi poţi face rost, vopsea pentru păr şi haine noi. Dacă te poţi lipsi de Volkswagen, o să-l iau. O să-ţi dau totul înapoi cât pot de repede. Putem să ne întâlnim în ascunzătoarea mea peste o jumătate de oră?

Ce să fi zis? Patch mă pusese să rămân pe loc. Dar n-aveam cum să stau relaxată şi să nu fac nimic, în vreme ce timpul lui Scott era pe sfârşite. În clipa asta, Hank era ocupat la depozit şi nu exista un moment mai prielnic să încerc să-l scot pe Scott din oraş. *Implor iertarea mai târziu*. Ţi-ai găsit!

— Ajung în juma de oră, i-am spus lui Scott.

— Mai ştii drumul?

— Da.

Mai mult sau mai puţin.

De cum am închis telefonul, m-am repezit prin apartament, deschizând şi închizând sertare, înşfăcând tot ce credeam că i-ar putea fi de folos lui Scott. Jeanşi, tricouri, şosete, pantofi. Patch era cu câţiva centimetri mai scund decât Scott, dar n-aveam încotro.

Când am deschis şifonierul antic de mahon din dormitorul lui Patch, mi-am încetinit căutarea furibundă. Am rămas pe loc, acaparată de privelişte. Garderoba iubitului meu era organizată impecabil: pantaloni de doc pe rafturi, cămăşi de seară pe umeraşe de lemn. Avea trei costume, unul negru cu revere înguste, croit la comandă, un luxos Newman cu dungi verticale şi unul gri-cărbune, cu cusături Jacquard. Într-o cutie mică erau aşezate batiste din mătase, iar într-un sertar am găsit mai multe rânduri de cravate din mătase, de toate culorile, de la roşu, violet, până la negru. Încălţările mergeau de la tenişi negri pentru alergat, la încălţăminte sport Converse, până la mocasini italieneşti – chiar şi o pereche de şlapi, pentru a păstra echilibrul. În aer plutea mireasma lemnului de cedru. Nu era ce mă aşteptam. Deloc. Patch pe care îl ştiam eu purta jeanşi, tricouri şi o şapcă de baseball uzată. M-am întrebat dacă aveam să văd vreodată această latură a lui. M-am întrebat dacă exista măcar o limită a multelor laturi ale lui. Cu cât credeam că îl cunosc mai bine, cu atât mai mult se adâncea misterul. Cuprinsă de aceste noi îndoieli, m-am întrebat încă o dată dacă Patch avea să mă trădeze în noaptea asta.

Nu voiam să cred, dar adevărul era că mă simţeam nehotărâtă.

Ajunsă în baie, am aruncat într-o geantă o lamă de ras, săpun şi cremă de ras. Apoi o căciulă, mănuşi şi o pereche de ochelari de soare Ray-Ban. Prin sertarele din bucătărie am găsit câteva acte de identitate false şi un teanc de bani totalizând

peste cinci sute de dolari. Patch n-o să fie deloc încântat când o să descopere că banii au ajuns la Scott, însă, date fiind circumstanţele, îmi puteam justifica rolul de Robin Hood.

Nu aveam maşină, dar peştera lui Scott nu putea fi la mai mult de trei kilometri distanţă de parcul Delphic şi am pornit la drum în pas vioi. Am luat-o pe marginea şoselei, trăgându-mi peste faţă gluga hanoracului împrumutat de la Patch. Fiind aproape miezul nopţii, maşinile părăseau parcarea una după alta, şi cu toate că unii m-au claxonat, am reuşit să nu atrag prea mult atenţia.

Când luminile de la ieşirea din parcare s-au mai rărit, iar şoseaua s-a curbat spre autostradă, am sărit peste balustradă şi am coborât pe plajă. Recunoscătoare că-mi venise ideea să pun în bagaj o lanternă, am măturat cu raza de lumină pietrele colţuroase şi am început cea mai grea parte a călătoriei.

După socoteala mea, au trecut douăzeci de minute. Apoi treizeci. Habar n-aveam unde mă aflam; peisajul plajei se schimbase foarte puţin, iar oceanul, negru şi sclipitor, se întindea la infinit. Nu îndrăzneam să strig numele lui Scott, fiindu-mi îngrozitor de teamă că oamenii lui Hank reuşiseră cumva să-l urmărească, iar acum umblau şi ei pe mal în căutarea lui; din când în când mă opream şi mişcăm uşor lanterna aprinsă de-a lungul plajei, cu gândul să-i semnalez astfel amicului meu locul în care mă aflam.

Zece minute mai târziu, un strigăt ciudat de pasăre s-a auzit dinspre bolovanii de deasupra mea. Am rămas pe loc, ascultând. Chemarea s-a auzit iar, mai puternică. Am îndreptat lumina lanternei în direcţia zgomotului şi, o clipă mai târziu, Scott a şuierat:

— Stinge lumina!

M-am căţărat pe stânci, iar geanta îmi lovea şoldul.

— Scuze că am întârziat, am spus.

I-am aruncat geanta la picioare, lăsându-mă pe o piatră pentru a-mi recăpăta suflul.

— Eram la Delphic când ai sunat. N-am Volkswagenul, dar ţi-am împachetat câteva haine şi o căciulă de iarnă ca să-ţi ascunzi părul. Ai acolo şi cinci sute de dolari. E tot ce-am putut să fac.

Eram sigură că Scott avea să mă întrebe cum reuşisem să găsesc totul atât de repede, dar el m-a surprins luându-mă în

braţe şi murmurând în urechea mea un pătimaş:

— Mersi, Grey.

— O să fii OK? am şoptit.

— Chestiile pe care mi le-ai adus or să mă ajute. Poate reuşesc să plec din oraş făcând autostopul.

— Dacă te-aş ruga să faci mai întâi ceva pentru mine, m-ai asculta?

Odată ce i-am captat atenţia, am tras aer în piept ca să-mi fac curaj.

— Aruncă inelul Mâinii Negre. Azvârle-l în ocean. M-am gândit bine la asta. Inelul te atrage spre Hank. L-a blestemat cumva, iar când îl porţi, el capătă putere asupra ta.

Acum eram destul de sigură că inelul fusese vrăjit cu ajutorul puterilor diabolice şi, cu cât rămânea mai mult pe degetul lui Scott, cu atât avea să-i fie mai greu să-l dea jos.

— E singura explicaţie. Gândeşte-te. Hank vrea să te găsească. Vrea să te scoată la lumină. Iar inelul face o treabă splendidă.

Mă aşteptam să protesteze, dar chipul lui învins mi-a arătat că, în adâncul sufletului, ajunsese la aceeaşi concluzie. Doar că nu voia s-o recunoască.

— Şi puterile?

— Nu merită. Ai rezistat trei luni, bazându-te pe propriile forţe. Orice blestem ar fi aruncat Hank asupra inelului, nu-ţi face bine.

— E atât de important pentru tine? a întrebat Scott calm.

— Tu eşti important pentru mine.

— Şi dacă spun nu?

— O să fac tot ce-mi stă în putere ca să ţi-l dau jos de pe deget. Nu te pot învinge într-o luptă, dar n-aş putea trăi cu mine însămi dacă nici măcar n-aş încerca.

Scott a pufnit uşor.

— Te-ai bate cu mine, Grey?

— Nu mă face să ţi-o dovedesc.

Spre marea mea uimire, Scott a răsucit inelul şi l-a scos. L-a ţinut între degete, admirându-l şi meditând în tăcere.

— Uite-ţi momentul Kodak, a spus el, apoi a aruncat inelul în valuri.

Am răsuflat îndelung.

— Mulţumesc, Scott.

— Alte ultime rugăminţi?

— Da, du-te, i-am spus, încercând să nu par atât de tristă pe cât mă simţeam.

Printr-o neaşteptată răsturnare de situaţie, nu mai voiam să plece. Dacă asta însemna rămas-bun... pentru totdeauna? Am clipit des, reţinându-mi lacrimile.

El şi-a suflat în palme ca să le încălzească.

— Poţi să mai treci din când în când pe la mama mea, să te asiguri că mai rezistă?

— Sigur.

— Nu trebuie să-i spui despre mine. Mâna Neagră o s-o lase în pace atâta timp cât crede că ea n-are nimic de oferit.

— O să am grijă să fie în siguranţă.

L-am împins uşor.

— Acum şterge-o de aici înainte să mă faci să plâng.

Scott a rămas pe loc câteva secunde, cu o privire ciudată în ochi. Era agitat, dar nu tocmai. Mai puţin îngrijorat, mai mult în expectativă. S-a aplecat deasupra mea şi m-a sărutat, gura lui închizându-se blând peste buzele mele. Eram prea şocată ca să mai fac altceva decât să-l las să termine.

— Ai fost o prietenă bună, a zis el. Mersi că mi-ai stat alături.

Mi-am atins gura cu mâna. Erau atâtea de spus, însă cuvintele potrivite îmi scăpau. Nu mă mai uitam la Scott, ci în spatele lui. La şirul de nefilimi care se căţărau pe pietre, cu armele scoase, cu priviri fixe şi îndârjite.

— Mâinile sus, mâinile sus!

Au strigat comanda, dar vorbele mi-au ajuns la urechi deformate, aproape ca şi cum ar fi fost rostite cu încetinitorul. Un bâzâit ciudat îmi umplea auzul, sfârşind într-un muget. Le-am văzut buzele furioase mişcându-se, armele lucind în lumina lunii. Au năvălit din toate direcţiile, prinzându-ne în capcană.

Licărul de speranţă a dispărut din ochii lui Scott, fiind înlocuit de groază.

A scăpat geanta, încrucişându-şi degetele la ceafă. Un corp solid, poate un cot sau un pumn, s-a ivit din aerul nopţii, zdrobindu-i ţeasta.

Când Scott s-a prăbuşit, eu încă îmi mai căutam cuvintele. Nici măcar un ţipăt n-a reuşit să-mi străpungă spaima.

În cele din urmă, singurul lucru pe care l-am împărtăşit a

fost tăcerea.

Capitolul 30

Am fost înghesuită în portbagajul unui Audi A6 negru, cu mâinile legate şi ochii acoperiţi. Am urlat până am răguşit, dar indiferent unde mă ducea şoferul, trebuie să fi fost un loc izolat. Nici măcar o dată nu a încercat să mă reducă la tăcere.

Nu ştiam unde era Scott. Nefilimii lui Hank ne încolţiseră pe plajă, târându-ne în direcţii opuse. Mi l-am imaginat neajutorat, încătuşat într-o temniţă subterană, la mila furiei lui Hank...

Am izbit portbagajul cu picioarele. M-am rostogolit de pe o parte pe alta. Am răcnit şi am ţipat – apoi un acces de tuse mi-a tăiat răsuflarea şi m-am lăsat pradă suspinelor.

În sfârşit, maşina a încetinit, iar motorul s-a oprit. Paşi au scrâşnit pe pietriş, o cheie a zgâriat interiorul încuietorii şi portbagajul s-a deschis. Două perechi de mâini m-au tras afară, aşezându-mă cu brutalitate pe pământul tare. Picioarele îmi amorţiseră în timpul călătoriei şi furnicăturile mi-au luat cu asalt tălpile.

— Unde o vrei pe asta, Blakely? a întrebat unul dintre cei care mă luaseră în captivitate.

Judecând după vocea lui, nu putea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Judecând după forţa lui, putea foarte bine să fie clădit din oţel.

— Înăuntru, a răspuns un bărbat, probabil Blakely.

Am fost împinsă în sus pe o rampă şi apoi pe o uşă. Spaţiul din interior era rece şi tăcut. Aerul mirosea a benzină şi a terebentină. M-am întrebat dacă era unul dintre depozitele lui Hank.

— Mă doare, i-am spus tipului de lângă mine. E clar că nu plec nicăieri. Nu poţi să-mi dezlegi măcar mâinile?

Fără nici o vorbă, m-au îmbrâncit pe un şir de trepte şi printr-o a doua uşă. M-au forţat să mă aşez pe un scaun pliant de metal, prinzându-mi gleznele de picioarele lui.

La câteva minute după ce au plecat, uşa s-a redeschis. Am ştiut că era Hank dinainte să deschidă gura. Mirosul parfumului său m-a umplut de panică şi de repulsie.

Degetele lui abile au dezlegat nodul pânzei cu care eram legată la ochi, iar aceasta mi-a căzut la gât. Am clipit,

orientându-mă în camera întunecată. În afară de o masă de joc şi de un al doilea scaun pliant, încăperea era goală.

— Ce vrei? am întrebat, cu glas uşor tremurat.

Târând cel de-al doilea scaun pe podea, l-a aşezat în faţa mea.

— Să stăm de vorbă.

— N-am chef, mersi, am răspuns scurt.

S-a aplecat spre mine, iar liniile aspre din jurul ochilor i se adâncirăpe măsură ce-şi mijea ochii.

— Ştii cine sunt eu, Nora?

Sudoarea mi se prelingea din fiecare por.

— Primul gând care îmi vine în minte? Eşti un jegos, un mincinos, un manipulator, un netrebnic...

Mâna i-a ţâşnit înainte să-mi dau seama. Mi-a lovit obrazul cu putere. M-am tras înapoi, prea şocată ca să mai plâng.

— Ştii că sunt tatăl tău biologic? a întrebat el, pe un ton enervant de calm.

— Tată e aşa un cuvânt arbitrar. Jigodie, pe de-altă parte...

Hank a clătinat uşor din cap.

— Atunci dă-mi voie să te întreb: aşa vorbeşti tu cu tatăl tău?

Acum ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nimic din ce-ai făcut nu-ţi dă dreptul să te numeşti tatăl meu.

— Fie cum o fi, eşti sânge din sângele meu. Îmi porţi însemnul. Nu mai poţi nega, Nora, şi nici destinul nu ţi-l mai poţi nega.

Mi-am săltat umărul, dar n-am reuşit să-l ridic destul încât să-mi şterg nasul.

— Destinul meu n-are nimic de-a face cu al tău. Când ai renunţat la mine, în copilărie, ţi-ai pierdut dreptul de a mai avea vreun cuvânt de spus în viaţa mea.

— În ciuda a ceea ce crezi tu, m-am implicat activ în fiecare aspect al vieţii tale încă din ziua în care te-ai născut. Am renunţat la tine ca să te protejez. Din cauza îngerilor căzuţi am fost nevoit să-mi sacrific familia...

I-am tăiat-o cu un râs dispreţuitor.

— Nu mă lua cu bietul-de-mine. Încetează să mai arunci vina pe îngerii căzuţi pentru alegerile tale. Tu ai luat hotărârea de a renunţa la mine. Poate că atunci ţi-o fi păsat de mine, dar

acum nu-ţi mai pasă decât de societatea ta de nefilimi. Eşti un fanatic. E numai vina ta.

Gura i s-a subţiat, devenind încordată ca o sârmă.

— Ar trebui să te ucid pe loc pentru că iei în râs persoana mea, societatea mea, întregul neam nefilim.

— Atunci fă-o odată, am scuipat, furia întunecându-mi orice urmă de teamă.

Băgând mâna în haină, a scos o pană lungă, neagră, care semăna incredibil de mult cu aceea pe care o pusesem la păstrare în sertarul meu.

— Unul dintre sfătuitorii mei a găsit asta la tine în dormitor. E pana unui înger căzut. Închipuie-ţi ce surpriză am avut când am aflat că propriul meu copil s-a întovărăşit cu inamicul. M-ai păcălit. Se pare că dacă stai suficient de mult pe lângă îngerii căzuţi, te molipseşti de înclinaţia lor pentru înşelătorie. E vorba de îngerul căzut Patch? a întrebat el direct.

— Paranoia ta e uluitoare. Ai găsit o pană în timp ce-mi cotrobăiai prin sertare, mare scofală? Ce dovedeşte? Că eşti un pervers?

El s-a lăsat pe spate, punându-şi picior peste picior.

— Chiar vrei s-o iei pe panta asta? N-am nici o îndoială că îngerul căzut e Patch. L-am simţit în dormitorul tău noaptea trecută. De ceva vreme îl tot simt în preajma ta.

— Ce ironie să mă iei la întrebări când e evident că ştii mai multe decât mine! Poate ar trebui să facem schimb de locuri? i-am sugerat.

— Oh? Şi cui te aştepţi tu să cred că aparţinea pana din sertarul tău? s-a interesat Hank, cu o foarte uşoară urmă de amuzament.

— Presupunerile tale sunt la fel de bune ca ale mele, am spus, sfidarea mustind în fiecare cuvânt. Am găsit pana în cimitir, imediat după ce m-ai abandonat acolo.

Un surâs malefic i s-a întins pe faţă.

— Oamenii meu i-au smuls aripile lui Patch în acelaşi cimitir, îndrăznesc să spun că e pana lui.

Am înghiţit discret. Hank pusese mâna pe pana lui Patch. N-aveam de unde să ştiu dacă înţelegea ce putere îi dădea asta asupra lui. Nu puteam decât să mă rog că nu aflase.

Încercând să-mi distrag atenţia de la îngrozitorul gând, am spus:

— Ştiu că tu ai pus la cale accidentul de maşină. Ştiu că oamenii tăi au fost cei care ne-au lovit. Ce-a fost cu toată şarada asta?

Nuanţa de superioritate din zâmbetul lui m-a neliniştit.

— Ăsta era următorul punct pe lista mea cu subiecte de discuţie. Câtă vreme ai fost inconştientă, ţi-am făcut o transfuzie, a spus el simplu. Ţi-am umplut venele cu sângele meu, Nora. Sângele meu de nefilim rasă pură.

O tăcere fragilă s-a lăsat între noi.

— Genul ăsta de operaţie nu s-a mai făcut până acum, mă rog, nu cu succes, dar eu am găsit o cale de a modifica legile Universului. Până acum lucrurile au mers mai bine decât mă aşteptam. Să-ţi mai spun că cea mai mare grijă a mea a fost că transfuzia te va omorî pe loc?

Am căutat răspunsuri, am căutat o cale de a pricepe lucrurile oribile pe care mi le spunea, însă mintea îmi era zăpăcită.

O transfuzie de sânge. De ce, de ce, de ce? Asta ar fi putut explica de ce mă simţisem atât de ciudat la spital. Ar fi putut explica de ce Hank păruse atât de lovit şi de extenuat.

— Ai folosit puterile diabolice ca s-o faci, am afirmat nervoasă.

El a ridicat o sprânceană.

— Deci ai auzit despre puterile diabolice. Îngerul s-a prins? a intuit el, cu un aer deloc mulţumit.

— De ce ai făcut transfuzia?

Mintea mea gonea după un răspuns – avea nevoie de mine pentru un sacrificiu, un alter ego, un experiment. Dacă nu era nimic de genul ăsta, atunci, de cel

— Ai avut în tine sângele meu din ziua în care mama ta ţi-a dat viaţă, dar nu era destul de pur. Nu erai un nefilim de primă generaţie şi aveam nevoie să fii de rasă pură, Nora. Acum eşti atât de aproape. Tot ce-a mai rămas este să depui un Jurământ de Transformare în faţa raiului şi iadului. După ce vei jura, schimbarea va fi completă.

Greutatea vorbelor lui m-a apăsat încet, îngreţoşându-mă.

— Ai crezut că mă poţi transforma într-unul dintre soldaţii tăi nefilimi, obedienţi şi cu creierele spălate?

M-am clătinat cu putere pe scaun, încercând să mă eliberez.

— Am văzut o profeţie care îmi prevestea moartea. Am folosit un dispozitiv îmbunătăţit cu puteri diabolice pentru a-mi vedea viitorul şi, doar ca să fiu sigur, am cerut şi o a doua părere.

Abia dacă l-am mai auzit. Eram enervată de confesiunea lui, tremuram de furie. Hank mă violase în cel mai urât mod cu putinţă. Se băgase în viaţa mea, încercând să mă sucească şi să mă modeleze după bunul lui plac. Îşi injectase sângele abject, de criminal, în venele mele!

— Eşti nefilim, Hank. Nu poţi muri. Tu nu o să mori. Oricât mi-aş dori eu asta, am adăugat pe un ton veninos.

— Atât dispozitivul, cât şi îngerul morţii au prevăzut asta. Profeţiile lor se potrivesc. Nu mai am mult. Îmi voi petrece ultimele zile pe pământ pregătindu-te să-mi conduci armata împotriva îngerilor căzuţi, a spus el, dând primul semn de resemnare.

Totul a căpătat sens.

— Îţi bazezi tot planul pe cuvântul Dabriei? Ea nu are un dar. Are nevoie de bani. Nu e o mai bună prezicătoare decât mine sau decât tine. Ţi-a trecut vreodată prin cap că probabil acum se strică de râs?

— Mă îndoiesc, a spus el sec, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu aflasem. Am nevoie să fii un nefilim de rasă pură, Nora, ca să-mi conduci armata. Să-mi guvernezi societatea. Să fii moştenitoarea mea de drept şi să-i descătuşezi pe nefilimii de pretutindeni. După Heşvanul ăsta, vom fi propriii noştri stăpâni, nu ne vom mai lăsa dominaţi de îngerii căzuţi.

— Eşti nebun. N-o să fac nimic pentru tine. Mai ales, n-o să depun jurământul.

— Porţi însemnul meu. Ai fost predestinată. Chiar crezi că eu vreau să devii conducătoarea a tot ce am construit? a spus pe un ton mai aspru. Nu eşti singura care nu are de ales în privinţa asta. Destinul ne revendică pe noi, nu invers. Mai întâi a fost Chauncey. Apoi eu. Acum responsabilitatea cade pe umerii tăi.

M-am uitat fix la el, adunându-mi în privire toată ura.

— Vrei ca o rudă de sânge să-ţi conducă trupele? Pune-o pe Marcie. Ei îi place să dea ordine. Are un talent înnăscut.

.....

I se limpezea în vis şi îl vedea pe Hank drept monstrul

care era în realitate. M-am întrebat dacă, atunci când el avea să dispară complet din viaţa ei, nemaiputând s-o manipuleze, ea avea să-l privească la fel ca mine. Răspunsul la aceste întrebări mi-a dat curajul să-l înfrunt pe Hank.

— Ai pretins c-o iubeşti ca să ajungi la mine? Toate minciunile alea au fost pentru clipa asta?

— Ţi-e frig, a spus Hank răbdător. Eşti obosită. Ţi-e foame. Depune jurământul şi hai să terminăm povestea.

— Dacă jur, iar tu sfârşeşti prin a supravieţui, aşa cum bănuiesc că se va întâmpla, vreau să depui şi tu un jurământ. Vreau să pleci din oraş şi să dispari pentru totdeauna din viaţa mamei mele.

— S-a făcut.

— Şi vreau ca mai întâi să-l sun pe Patch.

A izbucnit în râs.

— Nu. Deşi văd că, în sfârşit, ai dat cărţile pe faţă în privinţa lui. Poţi să-i dai vestea după ce faci legământul.

Nici o surpriză. Dar trebuia să încerc.

Mi-am pus în vorbe toată sfidarea de care eram în stare:

— N-o să jur pentru tine.

Mi-am mai aruncat încă o dată ochii pe fereastră.

— Dar o s-o fac pentru ea.

— Taie-te, m-a instruit Hank, punându-mi un briceag în mână. Jură pe sângele tău că vei deveni un nefilim rasă pură şi îmi vei conduce armata după moartea mea. Dacă îţi încâlci legământul, mărturiseşte-ţi pedeapsa. Moartea ta... şi a mamei tale.

Mi-am fixat privirea asupra lui.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Aşa e acum. Şi expiră peste cinci secunde. Următoarea înţelegere va cuprinde şi moartea prietenei tale Vee.

M-am holbat la el cu furie şi neîncredere, dar n-am putut face mai mult. Mă încolţise.

— Tu primul, i-am ordonat.

Dacă n-ar fi fost hotărârea întipărită pe chipul lui, poate că ar fi părut amuzat. Crestându-şi pielea, a zis:

— Dacă voi supravieţui lunii ăsteia, jur să plec din Coldwater şi să nu mai iau niciodată legătura cu tine sau cu mama ta. Dacă îmi voi încălca jurământul, fie ca trupul meu să se transforme în ţărână.

Luând briceagul, mi-am răsucit vârful lamei în palmă, lăsând să cadă câteva picături de sânge, aşa cum îl văzusem pe Patch procedând în amintirea lui. Am rostit o rugăciune tăcută, pentru ca el să mă ierte pentru ceea ce eram pe cale să fac. Pentru ca, în cele din urmă, să avem o dragoste care să transcendă legăturile de sânge şi de neam. Mi-am oprit aici gândurile, temându-mă că nu-mi voi mai putea duce legământul până la capăt dacă îmi voi permite să mă mai gândesc la Patch. Cu inima sfâşiată, m-am retras în adâncul meu şi am înfruntat dezgustătoarea sarcină pe care o primisem.

— Jur acum, cu acest nou sânge de nefilim care îmi curge prin vene, că nu mai sunt om, ci un nefilim rasă pură. Iar dacă tu vei muri, îţi voi conduce armata. Dacă îmi încalc promisiunea, înţeleg că atât mama, cât şi eu, vom fi ca şi moarte.

Legământul părea mult prea simplu pentru greutatea consecinţelor pe care le implica şi mi-am întors privirea ca de oţel înspre Hank.

— Am procedat cum trebuia? Asta a fost tot ce-a trebuit să spun?

Cu un semn discret, mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

Viaţa mea ca om luase sfârşit.

*****

Nu-mi amintesc când l-am părăsit pe Hank sau când am plecat din depozit împreună cu mama, care era atât de drogată încât abia dacă mai putea merge. Îmi era neclar cum am ajuns din acea încăpere minusculă pe străzile întunecate de afară. Mama tremura din toate încheieturile şi îmi mormăia la ureche sunete de neînţeles. Am observat vag că şi mie îmi era frig. Gerul plutea în aer, iar răsuflarea mi se condensa într-un abur alb-argintiu. Dacă nu găseam curând un adăpost, mă temeam că mama avea să intre în şoc hipotermic.

Nu ştiam dacă şi situaţia mea era la fel de disperată. Nu mai ştiam nimic. Oare puteam să mor de frig? Oare puteam să mor? Mai exact, ce se schimbase odată cu jurământul? Totul?

O maşină zăcea abandonată pe strada din faţa noastră, cu roţile însemnate de poliţie pentru a fi ridicată, şi, fără să mă

gândesc prea mult, am încercat portiera. Primul noroc neaşteptat al serii a făcut ca ea să fie descuiată. Am întins-o cu blândeţe pe mama pe bancheta din spate, apoi m-am apucat să umblu la firele de sub volan. După vreo câteva încercări, motorul a prins viaţă.

— Nu-ţi face griji, i-am murmurat eu mamei. Mergem acasă. S-a terminat. Totul s-a terminat.

Rosteam cuvintele mai mult pentru mine şi le credeam pentru că aveam nevoie să le cred. Nu mă puteam gândi la ce făcusem. Nu mă puteam gândi la cât de lentă sau la cât de dureroasă avea să fie transformarea, atunci când, în sfârşit, se va declanşa. Dacă trebuia să se declanşeze. Dacă mai erau şi altele de înfruntat.

Patch. Trebuia să dau ochii cu el şi să-i mărturisesc ce făcusem. M-am întrebat dacă aveam să-i mai simt vreodată braţele în jurul meu. Cum puteam să mă aştept ca asta să nu schimbe totul? Nu mai eram pur şi simplu Nora Grey. Eram un nefilim rasă pură. Duşmanul lui.

Am călcat cu putere pedala de frână când un obiect deschis la culoare s-a ivit în mijlocul drumului. Maşina a deviat şi s-a oprit. Doi ochi s-au îndreptat către mine. Fata s-a poticnit, s-a ridicat şi s-a împleticit către cealaltă parte a drumului, clar încercând să fugă, dar fiind prea traumatizată ca să-şi mai coordoneze mişcările. Hainele îi erau rupte, faţa, îngheţată de frică.

— Marcie? am întrebat cu glas tare.

Am întins automat mâna pe lângă bord, deschizând uşa pasagerului.

— Urcă! i-am cerut.

Marcie stătea acolo, cu braţele înfăşurate strâns în jurul taliei, scoţând mici vaiete.

Am ieşit din maşină, am alergat spre ea şi am aşezat-o pe scaun. Ea şi-a pus capul între genunchi, respirând mult prea repede.

— O-să-vomit.

— Ce faci aici?

A continuat să gâfâie.

M-am trântit la volan şi am apăsat pe pedala de acceleraţie, nevrând să mai întârzii prin partea asta abandonată a oraşului.

— Ai telefonul la tine?

Ea a scos din gât un sunet înăbuşit.

— În caz că nu te-ai prins, ne cam grăbim, i-am spus pe un ton mai tăios decât intenţionasem, acum că realizasem cu adevărat pe cine luasem la bord. Pe fata lui Hank. Pe sora mea, dacă într-adevăr voiam să merg până acolo. Pe mincinoasa, trădătoarea, proasta de soră-mea. Telefon? Da sau nu?

Şi-a mişcat capul, dar nu mi-am putut da seama dacă încuviinţa sau nega.

— Eşti supărată pe mine pentru că am furat lănţişorul, a spus ea, păstrându-şi cu greu coerenţa printre sughiţuri. Tata m-a păcălit. M-a făcut să cred că e o farsă pe care o să ţi-o facem împreună. Eu ţi-am lăsat biletul pe pernă în noaptea aia, ca să te sperii. Nu eşti în siguranţă. Tata m-a vrăjit într-un fel ca să nu mă vezi intrând. A mai făcut ceva şi cu cerneala, ca să dispară după ce citeşti biletul. Am crezut că o să fie amuzant. Voiam să te văd cum o iei razna. Nu m-am gândit. Am fost de acord cu tot ce spunea tata. Era ca şi cum ar fi avut o putere asupra mea.

— Ascultă-mă, Marcie, i-am spus ferm. O să plecăm de aici. Dar dacă ai un telefon, mi-ar prinde tare bine acum.

Cu mâini tremurânde, şi-a deschis poşeta. A scotocit prin ea, apoi şi-a scos mobilul.

— M-a păcălit, a spus, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe la colţurile ochilor. Am crezut că e tatăl meu. Am crezut că... mă iubeşte. Dacă mai contează, nu i-am dat lănţişorul. Aveam de gând. L-am adus la depozitul lui în seara asta, exact aşa cum mi-a spus. Dar apoi..., dar până la urmă... când am văzut-o pe fata din cuşcă...

A lăsat propoziţia neterminată.

Nu voiam să simt pentru Marcie nimic asemănător cu empatia. N-o voiam în maşină, punct. Nu voiam să se bazeze pe mine sau invers. Nu voiam nici un fel de legătură între noi, dar, cumva, toate cele de mai sus au ajuns să fie adevărate, în ciuda dorinţelor mele.

— Te rog, dă-mi telefonul, am spus încet.

Marcie mi-a împins aparatul în mână. Strângându-şi picioarele la piept, a suspinat în tăcere, cu fruntea pe genunchi.

Am format numărul lui Patch. Trebuia să-i spun că Hank nu avea lănţişorul. Şi trebuia să-i spun oribilul adevăr despre ceea ce făcusem. Cu fiecare ţârâit al soneriei simţeam cum

bariera pe care o clădisem doar pentru a depăşi momentul se sfărâma. Mi-am închipuit figura lui Patch când aveam să-i spun adevărul, iar imaginea îmi îngheţă sângele în vene. Buzele mi-au tremurat şi mi s-a tăiat răsuflarea.

N-a răspuns, aşa că am sunat-o pe Vee.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus. Am nevoie să ai grijă de mama şi de Marcie.

Am îndepărtat uşor telefonul de ureche, ca reacţie la zgomotul de la celălalt capăt.

— Da, Marcie Millar. O să-ţi explic totul mai târziu.

Capitolul 31

Era aproape ora trei dimineaţa. Le dusesem acasă pe Marcie şi pe mama, lăsându-le în grija lui Vee, fără nici o explicaţie. Scuturasem ferm din cap când prietena mea îmi ceruse răspunsuri, compartimentându-mi cu grijă emoţiile. Plecasem fără nici o vorbă, intenţionând să găsesc un drum lăturalnic unde să pot fi singură, dar curând mi-am dat seama că, până la urmă, condusul meu aparent fără ţintă avea o destinaţie clară.

Abia dacă vedeam şoseaua în vreme ce mă îndreptam cu viteză spre parcul de distracţii Delphic. Am intrat în parcare cu un scrâşnet de roţi, trezindu-mă complet singură. Nu îndrăznisem să-mi îngădui să meditez la ce făcusem, dar acum, înconjurată de întuneric şi de tăcere, n-am mai suportat să fac pe curajoasa. Nu eram destul de puternică încât să ţin totul în mine. Aplecându-mi capul pe volan, am izbucnit în hohote.

Am plâns pentru alegerea pe care fusesem obligată să o fac şi pentru preţul pe care îl plătisem. Mai ales, am plâns pentru că n-aveam nici cea mai mică idee cum să-i spun lui Patch. Era o veste pe care ştiam că ar fi trebuit să i-o dau în persoană, însă eram îngrozită. Acum, când în sfârşit ne refăcuserăm relaţia, cum puteam să-i explic că mă transformasem în lucrul pe care el îl dispreţuia mai presus de toate?

Folosind mobilul lui Marcie, i-am format numărul, oscilând între uşurare şi groază până când am ajuns iar la căsuţa lui vocală. Oare nu răspundea deoarece nu ştia că eu eram cea care suna? Era posibil să fi aflat ce făcusem? Oare mă evita până când avea să se împace cu propriile sentimente? Mă blestema pentru că luasem o decizie atât de proastă, chiar dacă nu avusesem încotro?

Nu, mi-am spus. Nu se întâmpla nimic din toate astea. Patch nu evita confruntările – asta era problema mea.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat solemn către porţi. Mi-am lipit capul de gratii, metalul rece înţepându-mi pielea, dar durerea nu se compara cu regretul şi cu dorul care ardeau în mine. *Patch!* am strigat în tăcere. Ce-am făcut?

Am zgâlţâit gratiile, fără să găsesc vreo cale de a intra,

când mi-a atras atenţia un hârâit metalic. Oţelul din mâinile mele se îndoise de parcă ar fi fost lut. Am clipit zăpăcită, apoi am înţeles. Nu mai eram om. Eram un adevărat nefilim, având toată forţa unuia. O fascinaţie îngrozitoare m-a furnicat pe şira spinării, la gândul noilor mele puteri. Dacă până atunci mai căutasem o cale de a mă convinge că-mi puteam retrage jurământul, acum mă apropiam cu paşi repezi de punctul fără de întoarcere.

Am despărţit gratiile suficient de mult încât să mă strecor printre ele şi am traversat în fugă parcarea, încetinind abia când am ajuns lângă magazia care ducea spre apartamentul lui Patch. Degetele îmi tremurau când am răsucit mânerul uşii. Cu picioarele grele, am traversat magazia şi am coborât prin chepeng.

Luând-o pe ghicite şi bazându-mă mai mult pe memorie, am dibuit uşa potrivită. Am păşit în locuinţa lui Patch şi imediat mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Simţeam în aer rămăşiţele unei lupte aprige. Nu era ceva ce-mi puteam explica, dar dovezile se aflau acolo, la fel de palpabile ca şi când le-aş fi citit pe hârtie.

Urmând o dâră invizibilă de energie, m-am mişcat cu grijă prin apartamentul lui Patch, încă nesigură ce să cred despre straniile vibraţii din jur. Am împins uşor uşa dormitorului cu piciorul şi atunci am zărit intrarea secretă.

Unul dintre zidurile de granit era puţin rostogolit la dreapta, deschizându-se către un coridor întunecat, aflat dincolo de el. Apa băltea pe podeaua murdară. Torţele înălţate răspândeau o strălucire fumurie.

Un zgomot de paşi a răsunat pe culoar şi am simţit cum mi se strânge stomacul. Flăcările torţelor luminau trăsăturile cizelate ale lui Patch şi tăişul ochilor lui negri, care priveau drept prin mine, adânciţi în gânduri. Aerul lui era atât de nemilos, încât n-am fost în stare să fac altceva decât să rămân pe loc, paralizată. Nu puteam să mă uit la el şi nu puteam să nu mă uit. Eram plină de o speranţă tot mai firavă şi de o ruşine tot mai mare. Tocmai când eram gata să-mi cobor pleoapele, lăsându-mă pradă lacrimilor, ochii lui s-au mişcat şi privirile ni s-au întâlnit. L-am zărit numai o dată şi m-am simţit uşurată. Zidurile de apărare s-au topit.

M-am îndreptat către Patch, mai întâi încet, cu corpul

tremurându-mi de emoţie, apoi alergând în braţele lui, incapabilă să mai stau departe de el.

— Patch... eu... nu ştiu de unde să încep! am spus, izbucnind în plâns.

M-a strâns la piept.

— Ştiu totul, mi-a murmurat la ureche.

— Nu, nu ştii, am protestat amărâtă. Hank m-a pus să depun un jurământ. Nu sunt... adică... nu mai sunt...

N-am reuşit s-o spun. Nu lui Patch. N-aş fi suportat să mă respingă. Chiar şi cea mai mică urmă de crispare pe chipul lui, o sclipire de dojană în ochii lui...

M-a scuturat uşor.

— E în regulă, îngeraş. Ascultă-mă. Ştiu despre Jurământul de Transformare. Crede-mă când îţi zic că am aflat totul.

Am hohotit cu nasul în tricoul lui, răsucindu-mi degetele în el.

— Cum ai putea?

— M-am întors şi plecaseşi.

— Îmi pare atât de rău. Scott avea necazuri. A trebuit să-l ajut. Şi am stricat totul!

— Am plecat să te caut. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg la Hank. Credeam că te păcălise să pleci. L-am târât înapoi aici şi l-am făcut să-mi mărturisească totul.

A răsuflat, scoţând un sunet sălbatic.

— Aş putea să-ţi spun cum mi-a mers în noaptea asta, dar mai bine vezi singură.

Şi-a tras tricoul peste cap.

Apăsând uşor cu degetele cicatricea lui Patch, m-am concentrat pe ceea ce voiam să ştiu. În principiu, ce se întâmplase după ce el părăsise apartamentul, cu câteva ore în urmă.

Am fost atrasă în cotloanele întunecate ale minţii lui, o învălmăşeală de glasuri trecându-mi pe la urechi, în timp ce feţele se înceţoşau una peste alta, prea rapid ca să le pot localiza. Mă simţeam ca şi cum aş fi stat întinsă pe spate pe o stradă, noaptea, cu claxoanele sunând şi roţile şuierând periculos de aproape.

Hank, m-am gândit cu toată energia. Ce s-a întâmplat după ce Patch a plecat ca să-l caute pe Hank? O maşină a virat spre mine şi am fost aruncată cu capul înainte în farurile ei.

Amintirea a început la un colţ întunecat de stradă, lângă depozitul lui Hank. Nu era cel în care pătrunsesem cu succes, ci mai degrabă cel pe care, împreună cu Scott, încercasem să-l pozez la început. Aerul era umed şi greu, stelele se ascundeau în spatele unei pături de nori. Patch se mişca în linişte pe trotuar, apropiindu-se din spate de ceea ce nu putea fi decât paznicul lui Hank. A sărit spre el, trăgându-l în spate într-o îmbrăţişare punitivă, înainte ca santinela să mai apuce să scoată vreun sunet. Patch l-a lăsat pe individ fără arme, îndesându-şi-le la cureaua pantalonilor.

Spre marea mea uimire, Gabe – acelaşi Gabe care încercase să mă omoare în spatele magazinului – şi-a făcut apariţia din umbră. Dominic şi Jeremiah l-au urmat. Toţi trei împărtăşeau un zâmbet malefic.

— Măi să fie, ce-avem noi aici? a întrebat Gabe pe un ton batjocoritor, scuturând praful de pe gulerul paznicului nefilim.

— Ţineţi-l tăcut până când vă dau semnalul, a spus Patch, lăsând santinela în mâinile lui Dominic şi ale lui Jeremiah.

— Ai face bine să nu mă dezamăgeşti, frate, i-a spus Gabe. Contez pe faptul că Mâna Neagră o să fie de cealaltă parte a uşii ăleia.

A făcut semn cu bărbia spre uşa laterală a depozitului.

— Fă ce trebuie pentru mine, şi o să uit orice conflicte din trecut. Dă greş, şi o să-ţi arăt cum te simţi cu un levier înfipt în cicatrice... în fiecare zi dintr-un an întreg.

Patch abia dacă a răspuns, cu o privire calculată şi rece:

— Aşteptaţi semnalul meu.

S-a apropiat de ferestruica încastrată în uşă. L-am urmat, privind pe geam.

Am văzut arhanghelul întemniţat. Am văzut o mână de nefilimi de-ai lui Hank. Dar, spre surprinderea mea, Marcie Millar stătea la doar câţiva metri distanţă, cu un aer retras, cu ochii măriţi de spaimă. În mâinile ei albite atârna ceva ce nu putea fi decât lănţişorul lui Patch, iar privirea i se furişa către uşa în spatele căreia ne ascundeam noi doi.

S-a auzit un zgomot puternic atunci când arhanghelul s-a repezit sălbatic cu capul înainte, izbindu-se de gratiile cuştii. Oamenii lui Hank au reacţionat imediat cu lanţuri de un albastru strălucitor, fără îndoială vrăjite cu ajutorul puterilor diabolice, trimiţându-le ca pe nişte bice spre trupul ei. După lovituri

repetate, pielea fetei a căpătat aceeaşi nuanţă nepământeană de albastru strălucitor ca şi lanţurile, iar ea s-a ghemuit supusă.

— Vrei să faci tu onorurile? i-a propus Hank lui Marcie, întinzându-şi mâna spre lănţişor. Sau, dacă preferi, o să i-l pun eu la gât.

Acum, Marcie tremura de-a binelea. Cenuşie la chip, s-a ferit, fără să spună nimic.

— Haide, draga mea, a îndemnat-o Hank. Nu are de ce să-ţi fie frică. Oamenii mei au potolit-o. N-o să-ţi facă rău. Asta înseamnă să fii nefilim. Trebuie să luăm atitudine împotriva duşmanilor noştri.

— Ce o să-i faci? s-a bâlbâit Marcie.

Hank a râs, dar părea obosit.

— Să-i pun lănţişorul, bineînţeles.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă o să-mi răspundă la întrebări.

— De ce trebuie să stea în cuşcă dacă doar vrei să vorbeşti cu ea?

Zâmbetul lui Hank a pălit.

— Dă-mi lănţişorul, Marcie.

— Ai zis că vrei să-l iau ca să facem o farsă. Spuneai că e o festă pe care o să i-o jucăm împreună Norei. Niciodată n-ai pomenit nimic despre ea.

Marcie a aruncat o privire îngrozită către arhanghelul întemniţat.

— Lănţişorul, i-a ordonat Hank, stând cu mâna întinsă.

Ea s-a retras cu spatele lipit de zid, dar ochii au dat-o de gol – s-au îndreptat scurt către uşă. Hank a făcut o mişcare convulsivă spre ea, însă fata a fost mai rapidă. S-a repezit să iasă, aproape lovindu-se cu capul de Patch.

El a ajutat-o să-şi recapete echilibrul, aruncând iute o privire spre lanţul care atârna în mâna ei.

— Fă ce trebuie, Marcie, i-a spus el cu voce joasă. Ăla nu-ţi aparţine.

Brusc mi-am dat seama că evenimentele din amintire trebuie să fi avut loc cu doar câteva clipe după ce plecasem din depozit împreună cu mama – şi chiar înainte s-o culeg pe Marcie de pe străzi. Îl ratasem pe Patch la câteva minute. În tot timpul ăsta, el fusese ocupat să-i adune pe Gabe şi gaşca lui pentru a-l înfrunta pe Hank.

Cu bărbia tremurând, Marcie a încuviinţat cu capul şi a întins mâna. Fără nici o vorbă, Patch şi-a băgat lanţul în buzunar. Apoi i-a ordonat pe un ton de oţel:

— Du-te.

Exact în aceeaşi clipă le-a făcut semn lui Gabe, lui Jeremiah şi lui Dominic. Aceştia s-au repezit înainte, năvălind pe uşă, în depozit. Patch a intrat ultimul, împingându-l împreună cu el şi pe gardianul de afară.

La vederea trupei de îngeri căzuţi, Hank a scos un sunet gâtuit, nevenindu-i să creadă.

— Nici un singur nefilim de aici n-a jurat credinţă, i-a spus Patch lui Gabe. Fă-ţi de cap.

Afişând un rânjet, Gabe a cercetat încăperea, oprindu-şi ochii asupra fiecărui nefilim în parte. Privirea i-a stăruit cel mai mult în dreptul lui Hank, lucind aproape cu lăcomie.

— Vrea să spună că nici unul dintre voi, târâturilor, n-a jurat credinţă... încă.

— Ce-i asta? a şuierat Hank.

— Ţie a ce-ţi seamănă? a răspuns Gabe, trosnindu-şi încheieturile degetelor. Când amicul meu Patch aici de faţă a zis că ştiu unde l-aş putea găsi pe Mâna Neagră, mi-a trezit interesul. Ţi-am mai spus că sunt în căutarea unui vasal nefilim?

Soldaţii din încăpere au rămas pe loc, dar puteam citi groaza şi încordarea pe fiecare dintre feţele lor. Nu eram sigură ce pusese la cale Patch, însă era clar că asta făcea parte din plan. Îmi spusese că avea să-i fie greu să găsească îngeri căzuţi care să-l ajute să salveze un arhanghel, dar poate că, până la urmă, născocise o cale de a le obţine ajutorul. Oferind prăzi de război.

Gabe le-a făcut semn lui Jeremiah şi lui Dominic să se despartă, fiecare ocupând câte o parte a încăperii.

— Voi sunteţi zece, noi suntem patru, i-a spus Gabe lui Hank. Fă socoteala.

— Suntem mai puternici decât credeţi, a replicat acesta din urmă cu un surâs maliţios. Zece la patru. Mie nu-mi pare un avantaj prea mare.

— Ciudat, credeam că pare al naibii de tentant. Mai ştii cuvintele, nu-i aşa, Mână Neagră? „Stăpâne, sunt omul tău.“ Apucă-te să exersezi. Nu plec de aici până când nu mi le cânţi. Eşti al meu, nefilimule. Al meu.

Gabe a sfârşit arătând batjocoritor cu degetul.

— Nu mai staţi acolo degeaba, a explodat Hank către oamenii lui. Puneţi-l în genunchi pe îngerul ăsta arogant!

Dar el n-a mai rămas să răcnească şi alte ordine. A ţâşnit spre uşă.

Râsul lui Gabe a răsunat dinspre grinzi. S-a dus către uşă şi a deschis-o cu o smucitură. Vocea lui a bubuit în noapte:

— Ţi-e frică, nefilimule? Ai face bine să-ţi fie. Uite că vin.

Auzind asta, toţi nefilimii din clădire au rupt-o la fugă spre ieşirile din faţă şi din spate. Jeremiah şi Dominic s-au luat după ei, chiuind şi ţipând.

Patch a rămas în depozitul pustiit, cu faţa către cuşca arhanghelului. S-a apropiat de ea, iar fata s-a retras cu un sâsâit ameninţător.

— N-o să-ţi fac nici un rău, i-a spus el, ţinându-şi mâinile la vedere. O să descui cuşca şi o să te eliberez.

— De ce ai face una ca asta? a scrâşnit ea.

— Pentru că locul tău nu-i aici.

Ochii ei, încercănaţi din pricina oboselii, s-au îndreptat către faţa lui.

— Şi ce vrei în schimb? Ce mistere ale lumii le vrei dezlegate? Ce minciuni o să-mi şopteşti ca să auzi adevărul?

Deschizând uşa cuştii, Patch a întins încet mâna în interior, prinzând-o pe a ei.

— Nu vreau nimic altceva decât să mă asculţi. N-am nevoie de un lănţişor ca să te fac să vorbeşti, deoarece cred că odată ce vei auzi ce am de spus, vei vrea să mă ajuţi.

Arhanghelul a sărit din cuşcă, sprijinindu-se cu fereală de Patch, căci picioarele acoperite de lumina albăstruie îi erau clar afectate de puterile demonice.

— Cât o să fiu aşa? a întrebat ea cu lacrimi în ochi.

— Nu ştiu, dar cred că suntem amândoi de acord că arhanghelii vor putea să te ajute.

— Mi-a tăiat aripile, a şoptit ea cu voce răguşită.

O mişcare a capului, în semn de încuviinţare.

— Dar nu ţi le-a smuls. Există speranţă.

— Speranţă? a repetat ea, cu o sclipire în ochi. Tu vezi vreo urmă de speranţă în toate astea? Eşti singurul. Până la urmă ce soi de ajutor vrei? a întrebat amărâtă.

— Vreau o cale de a-l omorî pe Hank Millar, a spus Patch

fără ocolişuri.

Un râs neutru.

— Iar acum suntem doi.

— Poţi să faci să se întâmple.

Ea a deschis gura să protesteze, însă el i-a tăiat vorba.

— Arhanghelii au intervenit asupra morţii cel puţin o dată până acum şi o pot face din nou.

— Despre ce vorbeşti? l-a luat ea în râs.

— Acum patru luni, una dintre descendentele lui Chauncey Langeais s-a aruncat de pe grinzile sălii de sport a liceului ei, făcând un sacrificiu care a ajuns să-l omoare. O cheamă Nora Grey, dar îmi dau seama după expresia de pe chipul tău că ai mai auzit despre ea.

Cuvintele lui Patch m-au şocat. Nu pentru că ce-ar fi spus mi-ar fi sunat străin. Într-una dintre celelalte amintiri ale lui mă auzisem spunând că îl omorâsem pe Chauncey Langeais, însă, când revenisem la realitate, negasem lucru ăsta cu încăpăţânare. Acum nu mai puteam închide ochii în faţa adevărului. Ceaţa din mintea mea s-a risipit şi, într-o succesiune de cadre, m-am văzut stând în sala de sport a liceului, cu câteva luni în urmă. Împreună cu Chauncey Langeais, un nefilim care voia să mă ucidă pentru a-i face rău lui Patch.

Un nefilim care nu şi-a dat seama că eram urmaşa lui.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce sacrificiul ei nu l-a omorât pe Hank Millar, a spus Patch. El era nefilimul cel mai apropiat în arborele ei genealogic. Ceva îmi spune că arhanghelii sunt amestecaţi în asta.

Fata l-a privit în tăcere. Era clar că Patch îi zguduise stăpânirea de sine, care fusese şubrezită de la bun început. Cu un palid surâs batjocoritor, ea a spus în cele din urmă:

— Mai ai şi alte teorii ale conspiraţiei?

El a scuturat din cap.

— Nu o teorie. O muşamalizare – muşamalizarea arhanghelilor. La început mi-a scăpat, dar când mi-am dat seama ce s-a întâmplat, am ştiut că arhanghelii au intervenit în privinţa morţii. L-aţi lăsat pe Chauncey să moară în locul lui Hank. De ce, ţinând cont de toate problemele pe care vi le-a făcut?

— Chiar crezi că o să discut despre asta cu tine?

— Atunci va trebui să-mi auzi teoria, până la urmă. Uite ce

cred eu. Exact acum cinci luni, arhanghelii au aflat că Hank şi Chauncey au început să-şi facă de lucru cu puterile demonice şi au vrut să-i oprească. Crezând că Hank e cel mai mic dintre două rele, l-au abordat pe el primul. Arhanghelii prevăzuseră sacrificiul Norei şi se hotărâseră să-i propună un târg. Aveau să-l lase pe Chauncey să moară în locul lui, dacă Hank era de acord să termine cu puterile demonice.

— Imaginaţia ta mă uimeşte, a spus fata, însă vocea ei a părut iritată, şi am ştiut că Patch intuise ceva.

— N-ai auzit sfârşitul poveştii, a spus el. Pun pariu că Hank l-a vândut pe Chauncey. Şi apoi i-a trădat pe arhangheli. Luând treburile de unde le lăsase amicul lui, a tot folosit de atunci puterile demonice. Arhanghelii vor ca el să dispară din peisaj, înainte să apuce să mai transmită şi altcuiva ceea ce ştie. Şi mai vor ca puterile demonice să se întoarcă unde le e locul – în iad. Aici intervin eu. Le cer arhanghelilor să mai intervină încă o dată asupra morţii. Lăsaţi-mă să-l omor pe Hank. O să ia cu el în mormânt cunoştinţele despre vrăjile demonice, iar dacă ipoteza mea e atât de al naibii de corectă pe cât cred eu că este, asta ar fi exact ceea ce vă doriţi tu şi ceilalţi ca tine. Bineînţeles, sunt sigur că ai şi tu motivele tale pentru care i-ai vrea moartea lui Hank, a mai adăugat Patch cu subînţeles.

— Să pretindem pentru o clipă că arhanghelii ar putea să se joace cu moartea. N-am cum să iau decizia asta de una singură, a spus ea. Ar fi nevoie de un vot unanim.

— Atunci hai să punem propunerea pe masă.

Arhanghelul şi-a întins mâinile.

— În caz că nu era deja evident, nu sunt la masă. N-am cum să ajung de aici acolo. Nu pot să zbor. Nu pot să iau legătura cu cei de acasă, Jev. Atâta vreme cât sunt blestemată cu ajutorul puterilor demonice, sunt o pată invizibilă pe radarul lor.

— Forţa unui lanţ de arhanghel e mai mare decât cea a vrăjilor demonice.

— N-am lănţişorul, a spus ea extenuată.

— O să-l folosim pe al meu. Vorbeşte cu arhanghelii. Prezintă-le ideea mea şi votaţi.

A scos lănţişorul din buzunar şi l-a descheiat pentru ea.

— De unde ştiu eu că nu e un truc? De unde ştiu că n-o să mă obligi să-ţi răspund la întrebări?

— Nu ştii. Singurul lucru pe care îl ai în momentul de faţă e încrederea.

— Îmi ceri să mă încred într-un trădător. Un înger alungat.

Ochii ei i-au fixat pe ai lui, cercetându-i chipul la fel de opac precum un lac în miez de noapte.

— Asta s-a întâmplat acum multă vreme, a spus el calm, întinzându-i iar lanţul. Întoarce-te şi o să ţi-l pun la gât.

— Încredere, a repetat ea la fel de încet.

Părea să-şi cântărească opţiunile. Să aibă încredere în Patch sau să-şi înfrunte singură problemele.

În cele din urmă s-a întors cu spatele, ridicându-şi părul.

— Pune-l.

Capitolul 32

Respiraţia mi s-a domolit când mi-am dat seama că braţele lui Patch erau strânse în jurul meu. Stăteam pe podeaua dormitorului său, iar eu mă sprijineam de el. Mă legăna uşor, murmurându-mi în ureche cuvinte liniştitoare.

— Deci asta e, am spus. Chiar l-am omorât pe Chauncey. Am omorât un nefilim. Un nemuritor. Am ucis pe cineva. Indirect, dar totuşi. Am ucis.

— Sacrificiul tău ar fi trebuit să-l omoare pe Hank.

Am dat din cap amorţită.

— Te-am văzut spunându-i asta arhanghelului. Am văzut tot. I-ai folosit pe Gabe, pe Jeremiah şi pe Dominic ca să goleşti depozitul şi să rămâi singur cu ea.

— Da.

— Gabe l-a găsit pe Hank şi l-a pus să jure credinţă?

— Nu. Ar fi făcut-o, dar l-am prins eu primul pe Hank. N-am fost sută la sută sincer cu Gabe. L-am lăsat să creadă că o să i-l dau pe Mâna Neagră, dar o pusesem pe Dabria să aştepte în faţa clădirii. În clipa în care Hank a ieşit, ea l-a înşfăcat. Când m-am întors după tine şi nu te-am mai găsit, am crezut că-ţi venise de hac. Am sunat-o pe Dabria şi l-am târât pe Hank aici ca să-l interogăm. Îmi pare rău pentru Dabria, s-a scuzat el. Am luat-o cu mine pentru că nu-mi pasă ce i se întâmplă. E dispensabilă. Tu, nu.

— Nu sunt supărată, am răspuns.

Dabria era ultima mea grijă. Aveam probleme mult mai mari care îmi dădeau ghes.

— Arhanghelii au votat? Ce-o să se întâmple cu Hank?

— Înainte să voteze, au vrut să stea de vorbă cu mine. Având în vedere toate cele întâmplate, n-au încredere în mine. Le-am spus că dacă or să mă lase să-l ucid, nu vor mai avea de ce să se teamă din pricina puterilor demonice. Le-am promis că tu vei pune capăt războiului.

— Orice e nevoie, am spus, dând din cap nerăbdătoare. Vreau ca Hank să dispară. A fost un vot unanim?

— Vor să lase în urmă toată mizeria asta. Mi-au dat undă verde în privinţa lui Hank. Avem timp până la răsărit.

Atunci am observat pistolul aşezat pe podea, lângă

piciorul lui.

A spus:

— Ţi-am promis că n-o să-ţi răpesc momentul ăsta şi, dacă în continuare îţi mai doreşti asta, atunci o să închei orice discuţie pe marginea subiectului, a spus Patch. Însă nu te pot lăsa să înaintezi orbeşte. Moartea lui Hank te va bântui pentru totdeauna. N-ai s-o poţi retrage şi n-o s-o uiţi niciodată. Îl omor eu, Nora. O fac dacă îmi dai voie. Ai de ales. E decizia ta şi o să-ţi fiu alături orice ar fi, dar vreau să fii pregătită.

Nici n-am tresărit. Am luat arma.

— Vreau să-l văd. Vreau să mă uit în ochii lui şi să-i văd regretul când va înţelege că a rămas fără opţiuni.

A trecut numai o fracţiune de secundă înainte ca Patch să îmi accepte decizia cu o mişcare a capului. M-a condus pe coridorul secret. Singurele lumini licăreau dinspre torţele înălţate. Flăcările vegheau numai primii câţiva metri, dar după aceea n-am mai reuşit să văd nimic prin întunericul sufocant.

L-am urmat pe Patch tot mai adânc, coridorul coborându-ne pe o pantă lină. În sfârşit, s-a ivit o uşă. El a tras de inelul de fier ce folosea drept mâner, iar uşa s-a deschis înspre noi.

Înăuntru, Hank era pregătit. S-a repezit către Patch, dar cătuşele l-au împiedicat, oprindu-i pumnii în aer. Cu un chicotit care suna prea nebun pentru gustul meu, a spus:

— Nu te amăgi crezând că vei scăpa cu asta.

În ochi îi sclipeau, în aceeaşi măsură, aprobarea şi ura.

— Aşa cum ai crezut tu că-i poţi prosti pe arhangheli? a venit răspunsul calm al lui Patch.

Hank şi-a mijit ochii îngrijorat. Privirea i-a căzut pe arma din mâna mea, observând-o pentru prima dată.

— Ce-i asta? a întrebat el pe un ton de-a dreptul înfiorător.

Am ridicat pistolul, aţintindu-l spre Hank. Am savurat satisfacţia de a-i vedea chipul umplându-se de nedumerire, apoi de ostilitate.

— Îmi explică şi mie cineva ce se petrece aici? a izbucnit el.

— Timpul tău a expirat, i-a spus Patch.

— Am făcut propria noastră înţelegere cu arhanghelii, am completat.

— Ce înţelegere? a mârâit Hank, furia ţâşnindu-i din fiecare cuvânt.

Mi-am apropiat arma de pieptul lui.

— Nu mai eşti nemuritor, Hank. În cele din urmă, doamna cu coasa a venit să-ţi bată la uşă.

El a scos un scurt hohot de râs, în semn de neîncredere, însă teama care îi lucea în ochi mi-a arătat că mă credea.

— Mă întreb cum o să fie viaţa ta pe lumea ailaltă, am murmurat. Mă întreb dacă, în clipa asta, pui sub semnul întrebării existenţa pe care ţi-ai clădit-o. Mă întreb dacă îţi regândeşti fiecare decizie şi încerci să-ţi dai seama unde ai greşit. Îi mai ţii minte pe toţi oamenii pe care i-ai folosit şi rănit? Le mai ţii minte numele tuturor? Vezi chipul mamei mele? Sper că da. Sper ca figura ei să te bântuie. Eternitatea e lungă, Hank.

El a tras cu atâta putere de lanţuri, încât am crezut că aveau să se rupă.

— Vreau să-ţi aminteşti numele meu, i-am spus lui Hank. Vreau să-ţi aminteşti că am făcut pentru tine ceea ce şi tu ar fi trebuit să faci pentru mine. Să-mi arăţi puţină milă.

Pe chipul lui sălbatic, răzbunător, s-a întipărit deodată o bănuială reţinută. Era un bărbat inteligent, dar nu eram sigură că-mi ghicise încă intenţiile.

— N-o să-ţi conduc răscoala nefilimilor, i-am spus, pentru că n-o să mori. De fapt, o să trăieşti chiar multişor. Sigur, n-o să locuieşti la Ritz. Asta doar dacă nu cumva Patch intenţionează să înfrumuseţeze camera asta.

Am ridicat din sprâncene către Patch, cerându-i să contribuie la discuţie.

Ce faci, îngeraş? a murmurat el în creierul meu.

Spre marea mea uimire, abilitatea de a vorbi gândurilor lui mi s-a părut firească. Un comutator instinctiv a fost acţionat în creierul meu şi mi-am canalizat vorbele prin simpla forţă a minţii. *N-o să-l omor. Şi nici tu, aşa că să nu-ţi vină idei.*

Şi arhanghelii? Aveam o înţelegere?

Nu este corect. Moartea lui n-ar trebui să depindă de noi. Am crezut că asta vreau, dar ai avut dreptate. Dacă îl ucid, n-o s-o uit niciodată. O să-l port cu mine pentru totdeauna şi nu asta-mi doresc. Vreau să merg mai departe. Iau hotărârea corectă.

Şi, cu toate că am ţinut asta pentru mine, ştiam că arhanghelii ne foloseau ca să le facem treburile murdare. Eu, una, mă săturasem să mă mânjesc pe mâini.

Spre surprinderea mea, Patch nu m-a contrazis. S-a întors cu faţa către Hank.

— Eu o prefer rece, întunecată şi înghesuită. Şi o s-o izolez fonic, în felul ăsta, indiferent cât de mult sau cât de tare o să urli, n-o să-ţi ţină tovărăşie decât propria ta nenorocire.

Mulţumesc, i-am spus eu cu toată sinceritatea.

Un zâmbet şugubăţ i s-a furişat pe buze. *Moartea ar fi fost prea bună pentru el. E mai amuzant aşa.*

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, poate că aş fi râs.

— Cu asta te alegi dacă o crezi pe Dabria, i-am spus lui Hank. Nu e profetesă; e o psihopată. Omul cât trăieşte învaţă.

I-am oferit lui Hank ocazia de a-mi adresa ultimele cuvinte, dar, aşa cum era de aşteptat, a rămas mut. Mă aşteptasem măcar la o cât de mică tentativă de a-şi cere scuze, însă nu îmi făcusem prea mari speranţe. În schimb, ultima reacţie a lui Hank a venit sub forma unui ciudat surâs anticipativ. M-a enervat puţin, dar cred că asta şi intenţionase.

Tăcerea a umplut micuţa celulă. Tensiunea care trosnea în aer s-a retras. Alungând orice gând legat de Hank, am devenit cu adevărat conştientă de Patch, care stătea în spatele meu. În aer se produsese o schimbare distinctă, atmosfera trecând de la nesiguranţă la uşurare.

Oboseala m-a sleit de puteri. Primele i-au căzut victimă mâinile, care au început să tremure. Genunchii se clătinau şi ei, apoi picioarele. Lipsa de vlagă m-a cuprins ca o vrajă. Pereţii celulei, aerul stătut, chiar şi Hank, păreau să se piardă într-un vârtej. Singurul care mă mai ţinea cu picioarele pe pământ era Patch.

Pe neaşteptate, m-am aruncat în braţele lui. Forţa sărutului său m-a lipit cu spatele de zid. Un tremur de uşurare l-a străbătut şi mi-am afundat degetele în tricoul lui, trăgându-l lângă mine, având mai multă nevoie ca oricând să-l am aproape. Gura lui s-a lipit de a mea, gustând-o. Acum nu mai era nimic expert în felul în care mă săruta; în bezna rece a celulei ne lega un impuls fierbinte.

— Hai să ieşim de aici, mi-a şoptit el la ureche.

Eram pe cale să aprob când am zărit, cu coada ochiului, un foc. La început am crezut că una dintre torţe căzuse de pe suportul ei. Dar flacăra dansa în mâna lui Hank, răspândind o hipnotizantă, nepământeană, lumină albastră. Mi-a luat o clipă

să înţeleg ceea ce ochii mei vedeau, dar refuzau să creadă.

Constatarea a avut loc pas cu pas. Hank ţinea într-o mână o minge sfârâitoare de foc albastru, iar în cealaltă, pana neagră a lui Patch. Două obiecte foarte diferite; unul luminos, celălalt întunecat. Apropiindu-se unul de altul, fără a putea fi oprite. Un firişor de fum s-a înălţat dinspre vârful penei.

Nu era timp pentru un strigăt de avertizare. Nu mai era timp deloc.

În acea fracţiune de secundă, am ridicat pistolul. Am apăsat pe trăgaci.

Glonţul l-a proiectat pe Hank în perete, cu mâinile întinse, cu gura căscată de mirare.

A fost ultima dată când s-a mai mişcat.

Capitolul 33

Patch nu s-a obosit să sape un mormânt pentru cadavru. Era întuneric, soarele avea să răsară peste un ceas sau două, aşa că l-a târât pe coastă, chiar dincolo de porţile parcului Delphic, şi l-a împins uşor cu bocancul, făcându-l să se rostogolească pe stânci, în valurile spumegânde.

— Ce-o să se întâmple cu el? am întrebat, cuibărindu-mă lângă Patch pentru a mă încălzi.

Vântul rece îmi străbătea hainele, învelindu-mi pielea într-un strat ca de gheaţă, dar frigul adevărat provenea din interior şi ajungea până la os.

— Mareea o să-l târască în larg, iar rechinii or să aibă parte de o masă uşoară.

Am scuturat din cap, vrând să spun că mă înţelesese greşit.

— Ce-o să se întâmple cu sufletul lui?

Nu puteam să nu mă întreb dacă lucrurile pe care i le spusesem lui Hank erau adevărate. Oare avea să sufere în fiecare clipă, de acum şi până la sfârşitul veacurilor? Am alungat orice regret pe care îl simţeam. Nu avusesem de gând să-l omor pe Hank, dar, în cele din urmă, nu-mi dăduse de ales.

Patch a rămas tăcut, însă mi-am dat seama că mă ţinea mai strâns, cuprinzându-mă protector. Mi-a frecat braţele cu mâinile.

— Ai să îngheţi. Lasă-mă să te duc înapoi la mine acasă.

Am rămas pe loc.

— Ce-o să se întâmple acum? am şoptit. L-am ucis pe Hank. Trebuie să-i conduc oamenii, dar ce să fac cu ei?

— Vedem noi, a spus el. O să facem un plan, iar eu o să-ţi rămân alături până când îl vom duce la bun sfârşit.

— Chiar crezi că va fi atât de uşor?

Patch a scos un scurt sunet de amuzament.

— Dacă aş fi vrut să-mi fie uşor, m-aş fi înlănţuit în iad, lângă Rixon. Am fi putut să ne relaxăm şi să ne bronzăm amândoi.

M-am uitat în jos către valurile care se spărgeau de stânci.

— Când ai făcut înţelegerea cu arhanghelii, nu s-au temut că vei vorbi? Asta nu poate fi bine pentru ei. Nu trebuie decât să

răspândeşti zvonul că puterile demonice pot fi ţinute în frâu, ca să aţâţi, în rândul nefilimilor şi al îngerilor căzuţi, o vânătoare nebună pe piaţa neagră.

— Am jurat să nu vorbesc. A fost o parte a înţelegerii.

— Ai fi putut cere ceva în schimbul tăcerii tale? am întrebat încet.

Patch s-a încordat şi am simţit că intuia încotro se îndreptau gândurile mele.

— Mai contează? a spus el sec.

Conta. Acum, că Hank era mort, ceaţa care îmi ştirbea memoria se risipea ca un nor în bătaia soarelui. Nu puteam să-mi amintesc fragmente întregi, dar câteva imagini erau acolo. Străfulgerări şi întrezăriri care deveneau din ce în ce mai puternice cu fiecare minut. Forţa lui Hank şi controlul pe care îl avusese asupra mea mureau odată cu el, lăsându-mi cale deschisă spre a-mi aduce aminte tot ce fusese între mine şi Patch. Testele trădării, loialităţii, încrederii. Ştiam ce-l făcea să râdă, ce-l enerva. Îi cunoşteam cele mai profunde dorinţe. Îl vedeam atât de limpede. Atât de clar încât îmi tăia răsuflarea.

— Ai fi putut să le ceri să te transforme în om?

L-am simţit expirând încet, iar când a vorbit, în glasul lui se citea sinceritatea.

— Răspunsul scurt la întrebarea asta e: da. Aş fi putut.

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea. Eram copleşită de propriul egoism, deşi, raţional, ştiam că nu eu luasem hotărârea în numele lui Patch. Totuşi el o luase pentru mine, iar sentimentul de vinovăţie se zvârcolea în mine la fel de furtunos ca apa de la picioarele noastre.

Văzându-mi reacţia, Patch a spus dezaprobator.

— Nu, ascultă-mă. Răspunsul lung la întrebare e acela că pentru mine totul s-a schimbat de când te-am cunoscut. Ceea ce îmi doream acum cinci luni nu mai corespunde cu ceea ce vreau azi. Îmi doream un corp uman? Da, foarte mult. Mai e asta o prioritate pentru mine acum? Nu.

M-a privit cu seriozitate.

— Am renunţat la ceva ce-mi doream pentru ceva de care am nevoie. Şi am nevoie de tine, îngeraş. Cred că mai mult decât vei şti vreodată. Acum eşti nemuritoare. La fel şi eu. Asta e ceva.

— Patch... am început, închizând ochii, cu inima

atârnându-mi de un fir de aţă.

Gura lui mi-a atins lobul urechii, cu presiunea unui freamăt fierbinte.

— Te iubesc. Vocea îi era onestă, afectuoasă. Tu mă faci să-mi amintesc cine eram. Mă faci să-mi doresc să redevin acel om. În clipa asta, ţinându-te în braţe, simt că avem şansa de a învinge diferenţele dintre noi şi de a reuşi împreună. Sunt al tău, dacă mă vrei.

Pur şi simplu am uitat că eram udă până la piele, că tremuram şi că eram pe punctul de a deveni următorul conducător al unei societăţi de nefilimi cu care nu voiam să am nimic de-a face. Patch mă iubea. Restul nu mai conta.

— Şi eu te iubesc, am spus.

El şi-a lăsat capul pe gâtul meu, gemând uşor.

— Te-am iubit cu mult înainte ca tu să te îndrăgosteşti de mine. E singurul capitol la care te-am întrecut şi o să-ţi amintesc asta cu fiecare ocazie.

Buzele lui, lipite de pielea mea, s-au curbat într-un surâs demonic.

— Hai să plecăm de aici. Te duc înapoi la mine acasă, de data asta pe bune. Avem treburi de terminat şi cred că e timpul să facem ceva în privinţa lor.

Am ezitat, căci îmi stăruia în minte o întrebare importantă. Sexul era lucru mare. Nu ştiam sigur dacă mă simţeam pregătită să-mi complic astfel relaţia cu el sau viaţa, iar ăsta nu era decât începutul unei lungi liste de repercusiuni. Dacă un înger căzut care s-a culcat cu un om a creat un nefilim – o fiinţă care n-a fost niciodată menită să populeze Pământul – ce se întâmpla când un înger căzut făcea dragoste cu un nefilim? Bazându-mă pe relaţiile glaciale pe care le observasem între cele două neamuri, probabil că lucrul ăsta nu se întâmplase încă, dar asta nu făcea decât să-mi sporească teama de consecinţe.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut în trecut să-i consider pe arhangheli personajele negative, o umbră de îndoială mi s-a strecurat în minte. Oare exista un motiv pentru care îngerii n-ar fi trebuit să se îndrăgostească de muritori sau, în cazul meu, de nefilimi? Oare era o regulă străveche, menită să ne despartă neamurile... sau o barieră de protecţie pentru a ne împiedica să ne jucăm cu natura şi cu destinul? Patch îmi spusese cândva că

rasa nefilimilor exista doar fiindcă îngerii căzuţi căutaseră să se răzbune pentru alungarea din rai. Ca să le-o plătească arhanghelilor, îi seduseseră chiar pe oamenii pe care, înainte, fuseseră însărcinaţi să-i protejeze.

Şi şi-au luat revanşa, nu glumă. Stârnind un război secret care durează de secole: îngerii căzuţi într-o tabără, nefilimii în cealaltă, iar pionii umani prinşi la mijloc. Chiar dacă gândul acesta mă speria, Patch îmi promisese că totul avea să se termine cu anihilarea uneia dintre rase. Rămânea de văzut care.

Şi asta numai pentru că un înger căzut a ajuns în patul cui nu trebuia.

— Nu încă, am spus.

Patch a ridicat o sprânceană.

— Nu încă referitor la plecatul de aici sau nu încă referitor la plecatul cu mine?

— Am întrebări.

I-am aruncat o privire cu subînţeles.

Un zâmbet i-a înălţat colţurile gurii, dar n-a reuşit să mascheze o urmă de nesiguranţă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că mă ţii pe lângă tine doar ca să afli răspunsuri.

— Păi, pentru asta şi pentru sărutările tale. Ţi s-a mai spus vreodată că săruţi incredibil?

— Singura persoană a cărei opinie mă interesează se află chiar aici.

Mi-a săltat bărbia ca să-l pot privi în ochi.

— Nu trebuie să mergem la mine, îngeraş. Pot să te duc acasă, dacă asta îţi doreşti. Sau, dacă te hotărăşti să dormi la mine, în părţi diferite ale dormitorului, cu o barieră la mijloc pe care să scrie „Trecerea interzisă”, sunt de acord. N-o să-mi placă, dar o s-o fac.

Emoţionată de sinceritatea lui, mi-am băgat mâna sub tricoul lui, încercând să găsesc gestul potrivit pentru a-mi arăta recunoştinţa. I-am mângâiat cu încheietura pielea tonifiată de sub haine şi am simţit un tremur de dorinţă. De ce, of, de ce mă făcea să-mi fie atât de uşor să simt prea mult, să trăiesc toate senzaţiile, explodând în mine şi devorându-mă, şi făcându-mă să uit de raţiune?

— Dacă nu te-ai prins încă, am spus, în tonul meu strecurându-se o notă de înflăcărare, şi eu am nevoie de tine.

— Asta înseamnă da? m-a întrebat el, vârându-şi degetele în părul meu, răsfirându-l pe umeri şi cercetându-mi chipul cu atenţie. Te rog, fă să fie da, a spus cu un aer grav. Rămâi cu mine în noaptea asta. Lasă-mă să te ţin în braţe, chiar dacă n-o să fie mai mult de atât. Lasă-mă să te apăr.

Drept răspuns, mi-am împletit degetele cu ale lui, apropiindu-l de mine. I-am răspuns la sărut cu un curaj lipsit de păreri de rău, lacom şi nechibzuit, simţind cum atingerile lui îmi înmoaie încheieturile, topindu-mă în locuri despre care nici nu ştiam că există. Subjugându-mă, sărut cu sărut, făcându-mă să-mi pierd tot mai mult controlul, aruncându-mă într-o fierbinţeală întunecată şi provocatoare, până când n-am mai existat decât eu şi el. Până când n-am mai ştiut unde se termina el şi unde începeam eu.

Capitolul 34

Soarele ajunsese la amiază când Patch şi-a parcat motocicleta în faţa fermei. M-am dat jos cu un zâmbet prostesc întipărit pe faţă, o strălucire caldă revărsându-mi-se din fiecare centimetru de piele. Perfecţiune.

Nu eram atât de naivă încât să cred că avea să dureze, dar spunea ceva despre trăitul clipei. Mă hotărâsem deja să trec la capitolul „griji viitoare” traiul cu noul meu sânge pur de nefilim şi toate consecinţele care aveau să decurgă din asta, inclusiv felul în care avea să se manifeste transformarea mea şi conducerea armatei lui Hank.

În clipa aceea aveam tot ce-mi puteam dori. Nu era o listă lungă, însă era una foarte mulţumitoare, începând cu dragostea vieţii mele care se întorsese în braţele mele.

— M-am distrat azi-noapte, i-am spus lui Patch, desfăcându-mi cureluşa de sub bărbie şi întinzându-i casca. Sunt oficial îndrăgostită de aşternuturile tale.

— Ele sunt singurele lucruri de care eşti îndrăgostită?

— Nu. Şi de salteaua ta.

Un zâmbet i s-a strecurat în privire.

— Patul meu e o invitaţie deschisă.

Nu dormisem cu o barieră pe mijlocul patului pe care să scrie „Trecerea interzisă”, pentru că nu dormisem împreună, punct. Eu am luat patul, iar Patch s-a ales cu canapeaua. Ştiam că îşi dorea mai mult de la mine, dar mai ştiam şi că voia ca mintea să-mi stea unde trebuie. Îmi spusese că putea aştepta şi îl crezusem.

— Dă-mi un deget şi o să-ţi iau toată mâna, l-am avertizat. Ar trebui să-ţi faci griji că s-ar putea să-ţi confisc patul.

— M-aş considera un bărbat norocos.

— Singurul dezavantaj al casei tale este cantitatea deranjant de mică de produse de toaletă străine. Nici un balsam de păr? Luciu de buze? Cremă de protecţie solară?

Am făcut semn cu degetul mare spre uşa din faţă.

— Trebuie să mă spăl pe dinţi. Şi să fac un duş.

El a rânjit, sărind de pe motocicletă.

— Ei, asta da invitaţie.

Ridicându-mă pe vârfuri, l-am sărutat.

— Când termin, începe ziua Z. Mă duc la Vee s-o iau pe mama şi le voi spune amândurora adevărul. Hank a dispărut şi e timpul să dau cărţile pe faţă.

Nu aşteptam cu nerăbdare discuţia, dar o amânasem suficient. Tot timpul îmi spusesem că le protejez pe Vee şi pe mama, însă foloseam minciunile ca să le ţin departe de adevăr. Le obligam să rămână în beznă deoarece mi-era teamă că n-ar putea suporta adevărul. Până şi eu îmi dădeam seama că logica era de-a-ndoaselea.

Am descuiat uşa din faţă, aruncându-mi cheile în vasul de pe măsuţă. Nici n-am apucat să fac trei paşi, că Patch m-a tras înapoi. Am aruncat o singură privire spre chipul lui şi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

Înainte ca el să-şi aşeze trupul ca un scut în faţa mea, din bucătărie şi-a făcut apariţia Scott. A făcut un semn şi alţi doi nefilimi au venit lângă el în hol. Toţi păreau să aibă aceeaşi vârstă. Erau înalţi şi musculoşi, cu trăsături înăsprite. Mă priveau cu o curiozitate nedisimulată.

— Scott, am spus, trecând pe lângă Patch şi repezindu-mă spre el.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui, strângându-l cu putere.

— Ce s-a întâmplat? Cum ai scăpat?

— Date fiind circumstanţele, s-a hotărât că aş fi mai eficient pe câmpul de luptă decât închis. Nora, fă cunoştinţă cu Dante Matterazzi şi Tono Grantham, a spus el. Amândoi sunt primi-locotenenţi în armata Mâinii Negre.

Patch s-a apropiat de noi.

— I-ai adus pe tipii ăştia în casa Norei? a zis el, uitându-se la Scott de parcă ar fi vrut să-i rupă gâtul.

— Ia-o uşor, frate. Sunt de treabă. Poţi să ai încredere în ei, a răspuns Scott.

Râsul lui Patch a sunat gutural, asemănător cu cel al unui prădător.

— Liniştitoare veşti, venind din partea unui mincinos recunoscut.

Un muşchi s-a contractat pe obrazul lui Scott.

— Eşti sigur că vrei să intri în jocul ăsta? Şi tu ai la fel de multe schelete în dulap.

O, Doamne!

— Hank e mort, i-am spus lui Scott, nevăzând nici un

motiv pentru care ar fi trebuit să-i dau vestea într-un mod mai blând sau să le las celor doi mai mult timp să-şi arunce insulte pline de testosteron.

El a încuviinţat cu capul.

— Ştim. Arată-i semnul, Dante.

Acesta a făcut un pas în faţă. Era oacheş, înalt de peste un metru nouăzeci şi cinci, iar aerul latin i se potrivea cu numele. Şi-a întins mâna. Un inel identic cu cel pe care Scott îl aruncase în ocean îi stătea bine potrivit pe degetul arătător. Răspândea o strălucire albăstruie, iar lumina părea să-mi danseze în faţa ochilor chiar şi după ce i-am închis.

— Mâna Neagră m-a avertizat că aşa o să se întâmple după ce va muri, mi-a explicat Dante. Scott are dreptate. E un semn.

Scott a intervenit.

— De aceea am fost eliberat. E zarvă mare în rândul armatei. Nimeni nu ştie ce să facă. Heşvanul bate la uşă, iar Mâna Neagră avea planuri de război, însă oamenii lui sunt neliniştiţi. Şi-au pierdut liderul. Încep să intre în panică.

Am desluşit informaţia şi mi-a venit în minte un gând.

— Te-au eliberat pentru că ştiai cum să mă găseşti pe mine – urmaşa lui Hank? am ghicit, uitându-mă îngrijorată spre Dante şi spre Tono.

Poate că Scott avea încredere în ei, dar eu încă nu mă hotărâsem.

— Cum am zis, tipii ăştia sunt curaţi. Deja s-au declarat loiali ţie. Trebuie să adunăm cât mai mulţi nefilimi cu putinţă în spatele tău, înainte ca totul să se ducă de râpă. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e o lovitură de stat.

M-am simţit ameţită. De fapt, o lovitură de stat părea destul de atrăgătoare. Altcineva îşi dorea postul ăsta? Din partea mea, foarte bine.

Dante a vorbit din nou.

— Înainte să moară, Mâna Neagră m-a anunţat că tu ai fost de acord să preiei rolul de comandat atunci când el nu va mai fi.

Am înghiţit în sec, deoarece nu mă aşteptasem ca momentul ăsta să vină atât de repede. Ştiam ce era de făcut, dar sperasem să am mai mult timp. Ar fi fost prea puţin să spun că aşteptasem clipa cu groază.

M-am uitat, pe rând, în ochii celor trei.

— Da, am făcut un legământ să conduc armata lui Hank. Uite ce o să se întâmple. N-o să fie nici un război. Întoarceţi-vă la oameni şi spuneţi-le să se demobilizeze. Toţi nefilimii care au jurat credinţă sunt supuşi unei legi pe care nici o armată, oricât de mare, n-o va putea înfrânge. În momentul de faţă, o intrare în luptă ar însemna sinucidere. Îngerii căzuţi îşi plănuiesc deja revanşa şi singura noastră speranţă este să-i lămurim că nu o să ne războim cu ei. Nu în felul ăsta. S-a terminat – şi poţi să le spui oamenilor tăi că e un ordin.

Dante a zâmbit, dar expresia de pe chipul lui era tăioasă.

— Aş prefera să nu discut lucrurile astea de faţă cu un înger căzut. Şi-a îndreptat ochii către Patch. Ne laşi un minut?

— Cred că e destul de evident că n-are nici un rost să-i ceri lui Patch să plece, am spus eu. O să-i povestesc totul. Văzând aerul acru al lui Dante, am adăugat: Când i-am jurat lui Hank, n-am spus nimic despre despărţirea de Patch. Aşa e. Conducătorul vostru nefilim are o relaţie cu un înger căzut.

Să înceapă bârfele.

Mişcarea scurtă din cap a lui Dante semăna a orice, mai puţin a acceptare.

— Atunci hai să lămurim un lucru. Nu s-a terminat. Amânat, poate, dar nu terminat. Mâna Neagră a stârnit o revoluţie, iar anularea ei n-o să fie suficientă pentru a calma spiritele.

— Nu mă interesează să calmez spiritele. Mă interesează întregul neam nefilim. Mă gândesc la ce este mai bine pentru toată lumea.

Scott, Dante şi Tono au făcut un schimb de priviri tăcute. La sfârşit, Dante a părut să vorbească în numele tuturor:

— Atunci avem o problemă mai mare. Pentru că nefilimii cred că rebeliunea e cea mai bună soluţie pentru ei.

— Câţi nefilimi? a întrebat Patch.

— Mii. Destui cât să umple un oraş.

Ochii lui Dante i-au străpuns pe ai mei.

— Dacă nu-i conduci spre libertate, îţi încâlci jurământul. Pe scurt, e capul tău în joc, Nora.

M-am holbat la Patch.

Menţine-ţi poziţia, a vorbit el calm gândurilor mele. *Spune-le că războiul s-a anulat şi că nu mai e loc de negociere.*

— Am jurat să conduc armata lui Hank, i-am zis eu lui Dante. N-am promis niciodată libertatea.

— Dacă nu le declari război îngerilor căzuţi, mii de nefilimi o să-ţi devină, brusc, duşmani, a răspuns el.

Iar dacă o fac, m-am gândit fără vlagă, e ca şi cum le-aş declara război arhanghelilor. Îngăduiseră moartea lui Hank pentru că Patch le promisese că voi potoli revolta.

Mi-am îndreptat atenţia spre Patch şi am ştiut că împărtăşeam acelaşi gând înspăimântător. Orice s-ar fi întâmplat, războiul era aproape.

Tot ce trebuia să fac acum era să-mi aleg adversarul.

1 Personaj al serialului pentru copii Sesame Street şi una dintre păpuşile Muppetts. Este vorba de un monstru de culoare verde, fără nas, care locuia într-o pubelă şi se declara mare iubitor de gunoi
2 Companie care are ca obiect de activitate închirierea de DVD-uri3 Mic magazin de tip băcănie, deschis între orele 7.00 şi 23.004 în argou, „hârjonealăˮ cu conotaţii sexuale 5 Personaj principal al romanului *Portretul lui Dorian Grey* de Oscar Wilde 6 Lanţ american de magazine cu preţ redus, al doilea ca mărime după Wal-Mart 7 În original, *Who Fraimed Roger Rabbit*, comedie neagră din 1988, regizată de Robert Zemeckis, care îmbină desenele animate cu elementele unui film de acţiune.